

Vong Giả Quy Lai

Contents

Vong Giả Quy Lai	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	69
23. Chương 23	72
24. Chương 24	75
25. Chương 25	78
26. Chương 26	81
27. Chương 27	84
28. Chương 28	87
29. Chương 29	90
30. Chương 30	92
31. Chương 31	95
32. Chương 32	98
33. Chương 33	100
34. Chương 34	103
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	112
38. Chương 38	114
39. Chương 39	117
40. Chương 40	120
41. Chương 41	123

42. Chương 42	126
43. Chương 43	129
44. Chương 44	131
45. Chương 45	134
46. Chương 46	137
47. Chương 47	140
48. Chương 48	142
49. Chương 49	145
50. Chương 50	148
51. Chương 51	151
52. Chương 52	154
53. Chương 53	157
54. Chương 54	160
55. Chương 55	162
56. Chương 56	165
57. Chương 57	168
58. Chương 58	170
59. Chương 59	173
60. Chương 60	175
61. Chương 61	178
62. Chương 62	180
63. Chương 63	183
64. Chương 64	185
65. Chương 65	188
66. Chương 66	191
67. Chương 67	193
68. Chương 68	196
69. Chương 69	199
70. Chương 70	202
71. Chương 71	204
72. Chương 72	207
73. Chương 73	210
74. Chương 74	213
75. Chương 75	216
76. Chương 76	218
77. Chương 77	221
78. Chương 78	225
79. Chương 79: End	228

Vong Giả Quy Lai

Giới thiệu

Edit: Mìn, Hạc Mập Thể loại: Khoa học viễn tưởng, vị lai giả không, không bố ảo tưởng không gian, tận thế Câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-gia-quy-lai>

1. Chương 1

“Vị giáo sư này chào ngài, tôi là Mạc Phỉ – Ký giả của đài truyền hình S thị. Chúng tôi nghe nói trong viện khoa học sẽ tổ chức diễn đàn trừ tính tổ chức toàn cầu, có thể mời ngài tiết lộ một ít thông tin liên quan được không?”

Ở bên ngoài viện khoa học, Mạc Phỉ trong bộ âu phục gánh theo trang bị camera, cùng các ký giả khác chen thành một đoàn.

Chung quanh đều có bảo an, nhìn thấy vị học giả bị phóng viên “vây công”, họ liền nhanh chóng xông tới, đem Mạc Phỉ cùng những người khác đuổi ra ngoài.

Trên màn hình lớn đang phát ra một tin tức, một ngày trước đó, địa phận vùng biển Nhật Bản phát sinh biến động mạnh, Sona kéo bệnh độc tiến vào địa giới Hàn Quốc. Bệnh độc đáng sợ ở Hàn Quốc kia đã tạo ra hỗn loạn cực lớn, tất cả các cửa hàng đều ngưng hoạt động, tại nhà ga người đông như mắc cửi, tình trạng càng lúc càng ngoài tầm kiểm soát.

Mạc Phỉ tuy còn trẻ, nhưng bởi vì duyên nghiệp của ba, nên vừa tốt nghiệp liền vào đài truyền hình, phụ trách công tác liên quan đến Sona kéo bệnh độc. Từ khi tìm được nghi án bắt đầu từ giếng khoan trên biển, đến sau lần phỏng vấn chỗ tránh nạn 111, cho tới hiện trường tại viện khoa học, cậu vẫn chưa hề dừng bước chân truy tìm tin tức. Lúc này, bởi vì tình trạng bệnh độc Solana quá mức hung mãnh, tạo thành khủng hoảng toàn cầu, công tác của cậu có vẻ càng ngày càng nặng nề hơn.

Ba của Mạc Phỉ, ngày trước cũng làm việc tại viện khoa học này. Năm cậu tốt nghiệp đại học, ba cậu qua đời, Mạc Phỉ một thân một mình, lưu lại ở thành phố S.

Bên trong viện khoa học chỉ mở một con đường, đáp ứng cho học giả toàn cầu cùng nhân viên ngoại giao tiến vào. Hội nghị lần này vẫn chưa được công khai, nhưng bởi vì giáo sư Lang lúc trước có tiết lộ một chút tin tức về Sona kéo bệnh độc, vì lẽ đó để truy tìm sự thật đằng sau đó, Mạc Phỉ bằng mọi giá phải tham gia được hội nghị.

“Mạc Phỉ, xin lỗi, thiết bị không thể mang vào, bất quá tớ có thể dẫn cậu vô trong. Đúng tám giờ gặp nhau ở cửa chính. — Nghiêm Ích Minh.”- Một tin nhắn như vậy hiện ra trong điện thoại di động.

“Xin qua xin qua.”- Mạc Phỉ từ bên trong đám người ép ra ngoài. Nghiêm Ích Minh là bạn học thời đại học của cậu, thời điểm bọn họ còn học đại học đều là học về máy móc. Sau khi tốt nghiệp, đại đa số bạn học đều tìm kiếm chỗ thích hợp kiếm việc làm, Nghiêm Ích Minh thời đại học thành tích không tốt bằng Mạc Phỉ, thế nhưng cũng được vào làm việc tại viện khoa học. Nhiều người như vậy, chỉ có Mạc Phỉ lựa chọn nghề phóng viên, cái lãnh vực không hề có chút quan hệ nào đến chuyên ngành, sự kiện ba cậu qua đời, có lẽ tầm ảnh hưởng đối với cậu cực kỳ to lớn.

Một cước bước ra khỏi cửa lớn viện khoa học, Mạc Phỉ vác cơ khí không chú ý nhìn đường, bất cẩn giẫm lên chân một người.

“Xin lỗi anh!”- Mạc Phỉ vội vàng nói xin lỗi, khi cậu ngẩng đầu lên, phát hiện người đó cùng cậu tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều lắm. Trên cánh tay người kia có một đạo hình xăm, một đôi mắt sắc bén, vô cùng thâm thúy, mũi thẳng tắp, hình như là ngoại tộc huyết thống.

(ngoại tộc huyết thống: người ngoại quốc)

“Cẩn thận bước đi, ở đây rất nhiều người.”- Người kia nhặt cái gậy chống trên đất lên, sau đó rất ưu nhã đem cơ khí của Mạc Phỉ đỡ thẳng dậy.

Hai mắt đối diện, Mạc Phỉ có chút cuống quýt di động tầm mắt. Cậu cũng không có suy nghĩ nhiều, đỡ cơ khí một đường lao nhanh, hướng xe của chính mình chạy đi.

Địch Hạo Tuấn dừng bước lại, nhìn bóng lưng Mạc Phỉ, khóe miệng anh lộ ra mỉm cười. Anh thẳng người dậy, sau khi nhanh chóng kiểm tra một chút gậy chống, không để ý đến ánh mắt người chung quanh, thẳng tắp đi vào chốt kiểm an bên trong viện khoa học.

Mạc Phi đi tới cửa lớn đợi khoảng chừng mười phút, Nghiêm Ích Minh mới hoảng loạn sốt ruột chạy đến nói: “Xin lỗi xin lỗi để cậu đợi lâu, hội nghị vẫn chưa mở màn được, giáo sư Lang đột nhiên không tìm được. Trong phòng thí nghiệm đều loạn tung hết cả lên. Cậu giúp tớ nhìn xem xung quanh có những người khác hay không.”

Hai bên cửa lớn, có mấy người mặc quần áo học sinh phong cách cosplay. Lúc này Mạc Phi mới nhớ đến, hôm nay là ngày Halloween của phương tây. Những học sinh kia hóa trang thành Zombie, bên khoe miệng còn mang theo một chút máu. Một người trong đó giương nanh múa vuốt, làm động tác kì quái phía sau lưng Mạc Phi.

“Nơi này chán ghét học sinh!”- Nghiêm Ích Minh tựa hồ đã nhìn quen những hành vi như vậy, y dùng thể đem cửa lớn mở ra, cánh cửa kéo dài một đoạn, y nói tiếp, “Nhật Bản bạo phát bệnh độc Solana, cũng chính là virus Zombie sau này, các quốc gia đều cố gắng nghiên cứu chế tạo thuốc giải. Phòng thí nghiệm của chúng ta hiện nay đã có đột phá rất trọng đại, cho nên mới ở đây tổ chức hội nghị quốc tế, nghiên cứu đối sách, bất quá tớ nghe nói liên quan với hội nghị hôm nay, cấp trên có rất nhiều phân kỳ. Cậu mau vào trong để tớ nói rõ cho cậu nghe.”

Thời điểm đi ngang qua phòng thí nghiệm, Nghiêm Ích Minh cho Mạc Phi trông lên một bộ quần áo của phòng thí nghiệm, đưa cho cậu một cái khẩu trang. Trong quá trình này, Nghiêm Ích Minh giới thiệu:

“Hiện nay, Trung Quốc đang nghiên cứu thuốc giải nhằm dẫn trước phương diện tại quốc tế. Chúng ta sẽ đại trà thuốc, trên thị trường có bán loại thuốc rất quý màu xanh lam, bởi vì giá cả quá đắt, chủ yếu chỉ người giàu có mới dụng tới được. Loại thuốc này có thể đưa đến hiệu quả ức chế virus Zombie.”

Mạc Phi vì cuộc phỏng vấn này đã từng làm rất nhiều nghiên cứu, cậu gật đầu nói: “Một bình thuốc chừng một trăm vạn, hơn nữa nó cũng không thể thật sự chữa trị virus Zombie. Giả sử có tiêm vào cũng chỉ kéo dài kỳ hạn sinh mệnh được một năm thôi. Vì vậy mọi người đều rất hi vọng có một loại thuốc có thể chân chính trị liệu.”

Trước ánh mắt khẩn thiết của Mạc Phi, Nghiêm Ích Minh cũng sốt sắng mà nhìn xung quanh một chút, y mang theo Mạc Phi nhanh chóng xuyên qua đám người, nhẹ giọng nói: “Trong tay giáo sư Lang có loại thuốc như vậy, chúng ta gọi nó là bình thuốc hồng. Hiện tại vẫn đang nằm trong giai đoạn nghiên cứu, hội nghị hôm nay chính là muốn từ các quốc gia thu thập vài người làm đối tượng nghiên cứu, cấp trên hi vọng thuốc có thể đối với đủ kiểu dáng người mà sản sinh tác dụng, đồng thời không gây ra tác dụng phụ.”

Mạc Phi nhìn thấy trong vẻ mặt của Nghiêm Ích Minh có một ít bất mãn, đồng thời cũng nhìn thấy y đang ngẩng đầu tò mò vào cái màn ảnh lớn.

Vì lẽ đó, Mạc Phi cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn, màn ảnh kia đang truyền phát tin, là tin tức địa chấn ngày hôm qua.

“Giờ Bắc kinh, ngày 23 tháng 9 năm 2026 lúc 01 giờ 23 phút, gần CQ Nhật Bản phát sinh địa chấn level 5. 1. Tâm động đất kinh độ đông 129°51 56 4, vĩ độ Bắc 32°46 12 6, ước tính chiều sâu tâm địa chấn khoảng 16 km. Nhật Bản ảnh hưởng nặng nề bởi địa chấn, từ đêm qua đến giờ, vùng duyên hải nước ta nhiều lần phát sinh dư chấn cường độ bất ổn. Thành phố S do ảnh hưởng địa chấn sụp đổ 6 căn nhà, phòng ốc trùng độ bị hao tổn 15 hộ, cường độ thấp bị hao tổn 293 hộ, loại cầu nổi nhỏ bị hao tổn 3 toà, đường lộ mặt đường tổn hại 20 km...”

Nghiêm Ích Minh ở bên tai Mạc Phi nhỏ giọng nói: “Tình huống rất khẩn cấp, có người nói vì đợt biến động lần này, khiến nước biển chảy ngược. Thành phố S cũng xuất hiện cảm hoá virus Zombie. Những khu vực đó hiện tại đều đã bị cách ly, cậu đừng tiết lộ thông tin này ra ngoài đây.”

Mạc Phi chợt nghĩ đến em gái ruột của cậu, Mạc Ly. Sau khi ba qua đời, Mạc Ly không sống tại thành phố S như cậu. Cô chọn thủ phủ thành phố “B” để làm công việc nghệ thuật mà cô yêu thích. Từ nhận thức đến tính cách, Mạc Phi cùng Mạc Ly hoàn toàn khác nhau. Năm đó ba là bị chết oan, chuyện đó đã để lại ảnh hưởng sâu sắc trong lòng bọn họ, Mạc Phi lựa chọn làm phóng viên, chính là muốn thông qua nỗ lực của chính mình, đem tất cả những thứ không công chính đều lộ ra ánh sáng với người đời. Còn Mạc Ly lại lựa chọn trốn tránh.

“Thành phố “B” không có gì nghiêm trọng chứ?”- Mạc Phi lo lắng hỏi.

Nghiêm Ích Minh cười, nói với cậu: “Nơi đó chính là thủ phủ, làm sao có thể có chuyện, thành phố “B” tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì. Cậu yên tâm, bên kia đã sớm tăng số binh lính. Tớ nghe nói phụ cận thành phố “B” cũng có một chỗ tránh nạn, tuyệt đối an toàn. Chúng ta vào đi.”

Đang nói chuyện, cửa thang máy lầu ba mở ra, Nghiêm Ích Minh quệt thẻ vân tay, hai lần quét vông mạc, sau đó mới dẫn Mạc Phỉ đến một phòng thí nghiệm được phòng thủ nghiêm ngặt.

Dùng cái từ “Phòng thủ nghiêm ngặt” để hình dung đến phòng thí nghiệm có lẽ sẽ khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng sự thực chính là như vậy.

“Giáo sư Lang”, ba chữ này bây giờ ở trong lòng quốc dân có địa vị phi thường cao.

Loại thuốc Lam Bình 0 hào kia, có người nói chính là thành quả do giáo sư Lang dẫn dắt đoàn đội nghiên cứu chế tạo ra, dựa vào sáng chế này, giáo sư Lang thu được Giải Nobel, trở thành đối tượng để các đài truyền hình lớn tương tranh phỏng vấn. Trong quá trình điều tra thông tin về bệnh độc Solana, Mạc Phỉ cũng có mấy lần tiếp xúc cùng vị giáo sư này, ở trong ấn tượng của cậu, vị này là bạn tốt của ba cậu, đối với người khác rất lạnh nhạt.

“Lầu một là phòng họp cùng phòng khách, lầu hai là phòng thí nghiệm thông thường, lầu ba chính là phòng thí nghiệm của giáo sư Lang. Lầu hai đến lầu ba có đường nối chuyên dụng, cần thông qua các loại kiểm tra an toàn mới được tiến vào. Cơ mật to lớn nhất ở nơi này chính là bình thuốc hồng.”- Nghiêm Ích Minh vừa giới thiệu cho Mạc Phỉ, vừa chạm vân tay mở cửa sắt ra.

Cửa lớn vừa mở ra, cảnh tượng bên trong phòng thí nghiệm liền bày ra trước mắt Mạc Phỉ.

Ở giữa gian phòng, đặt một bộ lọ thủy tinh to lớn. Ở trong lọ thủy tinh, một vật thể hình người bị các loại ống truyền xuyên vào cơ thể.

Thời điểm Mạc Phỉ định tới gần, thứ đó đột nhiên đưa tay vỗ một cái lên thành thủy tinh, Mạc Phỉ sợ hãi đến nhảy cẫng lên.

Nghiêm Ích Minh cười ha ha nói: “Đây là Zombie chúng ta dùng để nghiên cứu, được mua từ Nhật Bản giá rất cao, vận chuyển bằng đường hàng không tới đây. Chúng ta đặt tên cho hắn là Mã Tiểu Bảo, có phải rất đáng yêu không?”

Mạc Phỉ một mặt ghét bỏ nhìn chằm chằm “Mã Tiểu Bảo” bên trong lọ thủy tinh.

Vừa lúc đó, trong phòng thí nghiệm đột nhiên có người nói chuyện, người kia giọng rất lớn, quay về hai người Mạc Phỉ quát: “Hai người các cậu còn không mau làm việc? Nghiêm Ích Minh, đừng luôn du thủ du thực, cẩn thận bình cấp năm nay tôi cho một mình cậu cấp C đấy!”

(bình cấp: đánh giá, xếp loại cấp bậc cuối năm)

Nghiêm Ích Minh nháy mắt với Mạc Phỉ, sau đó, y tiến lên quay về phía người kia nhỏ giọng nói: “Lão đại, đây chính là Mạc Phỉ, tôi từng nói với ông. Ông yên tâm, người này nhân phẩm rất đáng tin, tuyệt đối sẽ không ra bên ngoài viết linh tinh. Có thể viết đúng sự thật, ông nói cho cậu ấy biết một chút thông tin đi. Nếu không lát nữa trong hội nghị khẳng định cũng sẽ nói, tiết lộ một chút với cậu ấy trước, cũng coi như là một chút phúc lợi cho bạn học cũ của tôi đi mà.”

“Muốn chết có phải không Nghiêm Ích Minh, cậu thật sự dẫn người đó đến rồi à?”- Trên mặt vị “Lão đại” kia lại không hề có một chút tức giận, thời điểm ông nhìn Mạc Phỉ có mấy phần hiếu kỳ cùng hiền lành. Mang găng tay phòng thí nghiệm, nên ông không cùng Mạc Phỉ bắt tay, nhưng lại nhìn vào mặt cậu mà nói rằng, “Nghe nói ba của cậu là Mạc Hạo Ba? Lúc trước anh ấy và tôi là đồng sự. Ai, thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã bốn năm rồi.”

Mạc Phỉ không trả lời vấn đề của ông, cậu không để ý cả hai đều mang găng tay, trái lại đưa tay mạnh mẽ nắm chặt tay đối phương, sau đó nói: “Ba tôi lúc trước cũng nghiên cứu bệnh độc Solana, không đối gát ông, tôi chọn công việc này, cùng chuyện năm đó có chút liên quan.”

“Đến đây, chúng ta nói chuyện một lát.”- Lão giáo sư rút cục cũng mở miệng đáp ứng.

2. Chương 2

Sự tình phát sinh vào bốn năm trước, ba của Mạc Phi do trong quá trình nghiên cứu bệnh độc không cẩn thận bị cảm hoá. Lúc đó, Mạc Phi đang học đại học, mang theo em gái đi đến viện nghiên cứu này để thăm ba mình. Cậu còn nhớ, khi đó cả người ba bị cảm chẳng chịt ống dẫn, mà giáo sư Lang chính là đang xem ba mình như một vật nghiên cứu để giảng dạy cho một đám học sinh.

Đối với ký ức năm đó, Mạc Phi không muốn nhắc lại, cậu cùng lão giáo sư đi tới một gian phòng yên tĩnh, sau đó nói với ông: “Nghe Nghiêm Ích Minh nói, liên quan đến tân dược, thượng tầng có rất nhiều ý kiến bất đồng. Không biết nội dung của những ý kiến này là như thế nào? Nếu tân dược có thể chữa trị bệnh tật, vì sao lại có sự bất đồng này?”

Lão giáo sư thở dài một hơi, ông cũng đã nhìn thấy ánh mắt vừa rồi của cậu. Gian phòng này chính là nơi mà ba Mạc Phi ngừng thở. Mãi đến tận hiện tại, trong viện khoa học vẫn còn có một tin đồn, thật ra phát minh thuốc 0 hào kia kỳ thực không phải là của giáo sư Lang, mà là của Mạc Hạo Ba— cũng chính là ba của Mạc Phi. Năm đó, Mạc Hạo Ba dẫn dắt đoàn đội, sau đó trong quá trình thí nghiệm lại bị cảm hoá. Phải biết, một lãnh đạo phòng thí nghiệm bị bệnh độc cảm hoá, chuyện này hầu như là chuyện không thể nào.

Cho nên, thời gian sau đó khi giáo sư Lang nhận được Giải Nobel, trong cộng đồng đã có rất nhiều tin đồn gây bất lợi cho ông.

Nhưng hiện tại theo cuộc tiến hành thí nghiệm thuốc hàng đầu này, quốc gia càng lúc càng không thể rời bỏ một người như vậy. Vì lẽ đó ông vẫn chưa chịu ảnh hưởng gì bởi tin đồn kia, địa vị ngược lại liên tục tăng lên.

Vì mối quan hệ với Mạc Hạo Ba, lão giáo sư đối với Mạc Phi khá là đồng tình.

Ông kiên nhẫn giải thích cho Mạc Phi: “Hiện nay ở phương diện tân dược lâm sàng của chúng ta gặp phải vấn đề rất lớn. Có thể được tính thuốc quá mức mãnh liệt, dẫn đến mấy vật thử nghiệm đều ở trong quá trình thí nghiệm tử vong. Phòng thí nghiệm của chúng ta cũng chịu áp lực thật lớn trước thượng cấp. Lần này, chính là muốn triệu tập người tình nguyện từ toàn cầu. Cậu biết đấy, tân dược lâm sàng có mức độ nguy hiểm rất lớn, hơn nữa loại thuốc này vẫn còn mang theo rất nhiều tác dụng phụ, chúng ta không có cách nào bảo đảm vật thí nghiệm cùng nhân viên thí nghiệm được an toàn.”

Nói tới đây, lão giáo sư dừng một chút, trên khuôn mặt ông hiển lộ một vẻ mơ hồ, tựa hồ đối với chuyện này, ông còn có cái không thông.

Mạc Phi lấy notebook ra, lúc chuẩn bị ghi chép, liền nghe thấy còi báo động đột nhiên vang lên ở ngoài cửa.

“Sao thế?”- Lão giáo sư đột nhiên đứng dậy, Mạc Phi vội vàng đỡ lấy ông.

Âm thanh tiếng còi báo động này đối với Mạc Phi mà nói là vô cùng chói tai, cậu còn nhớ năm đó khi cậu tốt nghiệp, thời điểm bước vào viện khoa học, nơi này cũng không ngừng vang loại thanh âm “Ô —— ô —— ô ——” kia.

Nghiêm Ích Minh đi ra bên ngoài liếc mắt nhìn, sau đó đi vào nói rằng: “Không có chuyện gì, phỏng chừng lại là cảnh báo. Gần đây vẫn thường diễn luyện như vậy.”

Nhưng Mạc Phi đối với còi báo động vẫn không mất đi tính cảnh giác, cậu nói một tiếng xin lỗi cùng lão giáo sư, sau đó lấy điện thoại di động ra tìm tài tin tức. Đập vào mi mắt là hình ảnh khiến cậu không thể dời mắt nổi. Rất nhanh, cậu liền đặt điện thoại ở trên bàn, tay của cậu cũng bắt đầu có chút run rẩy.

Ở trong bức hình, một người đàn ông ôm đứa con nhỏ lao nhanh ở trong khu dân cư. Bởi vì tiểu khu có lắp đặt hệ thống chống trộm, vì lẽ đó vẫn chưa thu được âm thanh gì. Nhưng từ vẻ mặt sợ hãi kia của người đàn ông, có thể nhìn thấy, lúc này nội tâm hắn vô cùng hoang mang.

Ngay khi hắn rời đi không lâu, nhà lớn bằng pha lê trong khu dân cư đột nhiên bị cái gì đó phá vỡ nát tan.

Một đám người từ bên trong ngôi nhà lớn tối om om giống như thủy triều dâng lên, có người té xuống đất, lại có người giẫm người nằm trên đất chạy về phía trước.

Màn ảnh không rõ ràng lắm, cũng không có quay chụp công nghệ cao. Ở hình ảnh cuối cùng, những người kia đung vào cột màn hình của tiểu khu, đem màn hình lần đi.

“Đây là video vừa mới được cập nhật, hiện tại toàn bộ tin tức đều tắc nghẽn, có lẽ đã bị tin tức này bạo toạt rồi. Không biết từ cái nhìn của mọi người mà phán đoán, trong khu dân cư này đến cùng là phát sinh tình huống gì?”- Mạc Phi nghiêm túc hỏi.

Lão giáo sư cầm lấy điện thoại di động, tỉ mỉ nhìn hồi lâu, sau đó rất khẳng định nói: “Đây là đám người bị Solana cảm hoá, cậu hãy nhìn tư thế bước đi của bọn họ, căn bản là không phối hợp, do bệnh độc cảm hoá đại não mà tạo thành. Loại vi khuẩn này rất quái lạ, chỉ cần bị người nhiễm bệnh cắn hoặc cào cấu, sẽ lập tức bị cảm hoá, thời điểm Nhật Bản vừa mới bắt đầu bạo phát bệnh độc, bởi vì không biết đặc tính của nó, nên tốc độ lây lan mới lên đến hàng mấy chục ngàn. Cậu xem đoạn video này là phát sinh ở nơi nào?”

“Ngay ở Trung Quốc, chính là ở thành phố S.”- Sắc mặt Mạc Phi có chút tái, cậu nói với hai người: “Tiểu khu này ở trung tâm thành phố, thời gian phát sinh sự tình khoảng chừng bảy giờ rưỡi sáng. Hiện tại quân đội đã bao vây khu vực kia, thế nhưng đồng nghiệp của tôi đưa tin, bởi vì lượng người tại khối khu vực này quá dày đặc, đã tạo thành khủng hoảng to lớn. Tuyến đường xe lửa gần đó cũng đã đình vận, có người còn nói có thể sẽ sắp xếp thứ tự cho người dân tại thành phố S di tản. Cảnh báo mà vừa nãy chúng ta nghe được, chỉ sợ là...”

Mạc Phi đã đoán đúng.

Ngay khi cậu còn chưa nói hết, loa phát thanh truyền đến thông báo khẩn cấp: “Chúng tôi nhận được tin tức trong thành phố, bởi phát sinh tình huống khẩn cấp, thượng tầng có quyết định đối với người dân tại thành phố S tiến hành sơ tán có thứ tự, xin mời các vị khách cùng công nhân viên của phòng nghiên cứu trình diện, khi nghe thấy thông báo này lập tức tập hợp tại đại quảng trường, chúng tôi sẽ dùng xe đặc chủng sắp xếp cho các vị rút đi, lập lại một lần nữa, khi nghe thấy thông báo này lập tức tập hợp tại đại quảng trường, sau mười phút chúng tôi sẽ sắp xếp nhân viên kiểm tra các văn phòng.”

Phòng thí nghiệm của giáo sư Lang có cấp bậc bảo mật cao nhất, vì để bảo vệ tốt bình thuốc hồng kia, rất nhiều người đều lưu đến cuối cùng. Mạc Phi cùng bọn họ đồng thời vận chuyển vật tư xuống xe, thời điểm đến đại quảng trường, cậu phát hiện nơi này người đông như mắc cửi, mỗi người đều biểu hiện hoang mang, người nào người nấy cầm điện thoại gọi đi.

“Vợ à, xảy ra chuyện lớn rồi. Hiện giờ em ở nơi nào? Nghe anh nói, mang con lập tức lái xe rời khỏi thành phố S, mang đủ tiền là được, chờ trì hoãn. Mọi người hãy đến địa phương ít người đấy, hướng về nội lục đi, hướng bắc đi.”

Cửa lớn, cũng có một nhóm người đang ồn ào, Mạc Phi nghe được một người trong số đó đang liều mạng gào thét:

“Tại sao không cho chúng tôi đi ra ngoài? Chúng tôi là công nhân viên của phòng thí nghiệm, tôi có quyền trở về với người nhà.”

Một cảnh vệ biểu hiện nghiêm túc: “Bên trên có thông báo, một người cũng không được rời đi.”

Nghiêm Ích Minh tốn thật nhiều thời gian mới tìm được Mạc Phi, y đẩy đám người bên cạnh Mạc Phi ra, thở hồng hộc nói: “Không hay rồi, phòng thí nghiệm của chúng tôi xảy ra chuyện. Vừa nãy lúc bảo an kiểm kê vật tư, phát hiện thiếu một bình thuốc hồng đó.”

“Hả?”- Dù Mạc Phi đã từng có va chạm xã hội, đối mặt với tình huống như thế này cũng có chút khẩn trương: “Thứ trọng yếu như vậy sao lại mất được chứ, mọi người không có tìm được cách gì không?”

“Không kịp.”- Nghiêm Ích Minh nói, “Tình huống trong thành phố càng ngày càng mất khống chế, sợ là so với tưởng tượng của cậu càng trầm trọng hơn, tớ phải gọi điện thoại báo bình an với ba mẹ, nhắc nhở hai người bọn họ cũng nên cách quê nhà xa một chút.”

Thấy Nghiêm Ích Minh vội vàng vàng rời đi, Mạc Phi muốn đưa tay bắt lấy y, lại bị người bên cạnh chen trở về. Hiện tại toàn bộ đại quảng trường đều là công nhân viên mặc đồng phục phòng thí nghiệm màu trắng, muốn ở chỗ này tìm thấy một người đặc biệt, quả thực là khó hơn lên trời.

Xung quanh tiếng người huyên náo, Mạc Phi cũng muốn gọi điện thoại cho em gái đang ở thành phố “B”, nhưng điện thoại vừa được chuyển, âm thanh liền bị đứt đoạn. Nhìn rất nhiều người bên cạnh cũng gặp tình trạng như mình, Mạc Phi nghĩ lý do ắt hẳn bị tắt nghẽn mạng rồi. Tin nhắn điện thoại cũng như mấy cái APP đều không thể sử dụng, cũng trong lúc đó, hầu như tất cả thông tin của mọi người đều bị gián đoạn.

Mạc Phi không thể làm gì khác hơn là thông qua màn ảnh lớn tìm được một ít tin tức. Hình ảnh mà viện khoa học tiếp sóng, có lẽ là đường tàu riêng trong thành phố, vẫn chưa thu được thông tin thiệt hại từ ảnh hưởng đường bộ. Ở trên màn hình, xuất hiện rất nhiều người dân từ siêu thị bỏ ào ra, hình ảnh chen chúc co quắp tại trạm xe lửa. Ở một hình ảnh khác, Mạc Phi nhìn thấy, có không ít người tự lái xe chạy hoảng loạn trên đường lớn, nhưng bởi vì dòng người quá mức khổng lồ, nên bị chặn ở giữa lộ.

Tại hình ảnh cuối cùng, Mạc Phi chứng kiến một màn cực kỳ khủng bố: Một nhà già trẻ trong lúc tự lái xe, xe của bọn họ chen chúc ở lối đi bộ liều mạng xông về trước. Một đứa bé bị chiếc xe chạy như bay va phải ngã xuống đất, mà xe vẫn chưa dừng lại. Ở phía sau chiếc xe kia, dẫn theo một nhóm “Người” lớn. Những người kia hành động quái lạ, tứ chi động tác tựa hồ đều không phối hợp.

Có vài “Người” từ trong đám đó tách ra, hướng về người ở bên cạnh vồ tới.

Màn ảnh rút ngắn, một cá thể trong đám “Người” đó nhắm về phía một người đi đường, trên người gã ăn mặc quần áo màu trắng bình thường, sắc mặt tái nhợt vụn vẹo, nhãn cầu có một tầng sương trắng. Dưới sự kinh sợ tuyệt vọng của người đi đường kia, cái “Người” đó vẫn chưa đình chỉ hành động hung ác của gã. Trước con mắt mọi người, gã cắn xuống một cái vào lỗ tai người qua đường kia.

Hình ảnh đầm máu đó khiến không khí nóng loạn trên đại quảng trường bị đình trệ, một lát sau, rất nhiều người lại bắt đầu điên cuồng mà gọi điện thoại, thậm chí đùn đẩy cánh cửa khóa chặt trong viện khoa học.

“Không cần loạn, tiến vào bên trong xe đi.”- Mấy tên lính đi đến bên cạnh Mạc Phi, một người trong số đó đẩy mạnh Mạc Phi lên xe.

Mạc Phi ở trong xe tìm được một chỗ ngồi, lúc cậu ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt vẫn còn nhìn hình ảnh trong màn hình lớn. Ở trong màn ảnh quen thuộc đó, khiến hai tay cậu không ngừng run rẩy.

Bốn năm, đối với tin tức bệnh độc Solana, cậu chưa từng dừng bước chân lần theo dấu mối. Ở Nhật Bản, cậu cũng từng leo lên đài giềng khoan trên biển, phỏng vấn những người còn sống sót tại nơi đó. So với người bên ngoài, Mạc Phi đối với những thứ này có độ hiểu rõ sâu sắc hơn. Cậu cũng biết, một khi bệnh độc mất đi sự khống chế, chẳng mấy chốc sẽ khuếch tán đến cấp bao nhiêu trên đại lục đây.

Mà cơn ác mộng này, hiện tại chính là đang diễn ra tại thành phố S.

3. Chương 3

Ngồi bên cạnh Mạc Phi là một người đàn ông, từ lúc Mạc Phi lên xe, người đàn ông kia vẫn luôn ngheo đầu một bên say sưa ngủ, không thèm để ý người nào, cũng không nói với ai một câu nào.

Mạc Phi tiếp tục bận rộn gọi di động, nhưng dường như trạm phát sóng đã bị tổn hại, điện thoại của cậu cùng người chung quanh vẫn luôn nằm ở trạng thái không thể liên lạc được.

Cậu thất vọng ngồi yên ở chỗ của mình, xe chậm rãi khởi động, khẽ nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Vào lúc này, Mạc Phi mới chú ý tới người ngồi bên cạnh mình.

Người này ăn mặc một thân âu phục, cách ăn mặc cùng với người làm việc bình thường khác không giống nhau, đây cũng là một trong những nguyên nhân hấp dẫn ánh mắt Mạc Phi.

Vóc người của anh ta vô cùng cao to, tuy chỉ là ngồi, nhưng có thể nhìn ra cao hơn Mạc Phi rất nhiều.

Mạc Phi nhìn thấy gậy chống tinh xảo của anh ta, mặt trước gậy chống có một khối bảo thạch thủy tinh bình thường, to bằng nắm tay. Chính là đồ vật kia, vô cùng gây chú ý cho người khác.

Nó khiến Mạc Phi nhận ra người đàn ông trước mắt này, cậu tỉ mỉ quan sát dáng vẻ ngủ của anh ta.

Đồ vật cũng đã tới tay, Dịch Hạo Tuấn không muốn gây sự chú ý. Nhưng ở thời điểm giả bộ ngủ, anh cứ luôn cảm giác có một đạo ánh mắt nóng rất nhìn mình chằm chằm. Bất đắc dĩ xoay người, Dịch Hạo Tuấn mở mắt ra.

Người trước mắt này để khoe miệng Dịch Hạo Tuấn chậm rãi lộ ra một nụ cười.

Xem xét từ bên ngoài, tuổi tác Mạc Phi cũng không nhỏ hơn anh bao nhiêu. Một thân bạch đại quái dị lúc sáng so với âu phục xem ra vừa mắt hơn nhiều. Đôi mắt cậu khá to, tràn ngập tò mò, điểm ấy làm Dịch Hạo Tuấn rất yêu thích.

“Phóng viên tiên sinh, tôi đẹp lắm đúng không?”- Dịch Hạo Tuấn trêu chọc hỏi.

Mạc Phi sững sốt một chút, sau đó không nhịn được lườm anh một cái liền rời tầm mắt đi.

Dịch Hạo Tuấn cười cợt, ngón tay anh nắm thật chặt gậy chống, lặng lẽ miết nhẹ khe hở trên nó.

Xe của bọn họ chạy qua Đại Kiều, ngay sau khi xe cảnh sát mở đường, theo lộ trình cấp tỉnh chạy như bay.

Đối với quốc gia Trung Quốc này, Dịch Hạo Tuấn không có cảm thụ gì lớn, bởi vì anh cũng không phải người Trung Quốc. Từ bề ngoài có thể rõ ràng nhìn ra, xuất thân của anh hẳn là ở khu vực Tây Bắc của Trung Quốc. Sự thực xác thực đúng như vậy. Anh đến từ Ca-dắc-xtan, lần này làm đại sứ Ca-dắc-xtan đi tới Trung Quốc tham gia hội nghị.

Bất quá có rất ít người biết, anh đã cùng một vài thế lực ngầm đạt thành nhất trí, nếu như anh có thể đem binh thuốc hồng vận chuyển về nước thành công, anh có thể có được một số tiền lớn. Với khoản tiền đó, anh sẽ giải quyết được vấn đề của gia đình anh.

Lúc vừa đến, Dịch Hạo Tuấn cũng không biết gì. Thế nhưng buổi sáng, sau khi nhìn thấy bộ thân thể thí nghiệm đáng sợ ở trong phòng thí nghiệm, đồng thời thông qua tin tức quốc tế gần đây, anh cũng có thể đoán được tình hình. Đây là một loại thuốc có thể trị bệnh độc, sau khi do dự hồi lâu, Dịch Hạo Tuấn vẫn là cầm một cái bình nhỏ từ trong phòng thí nghiệm được quản giáo nghiêm mật.

Bệnh độc Solana hiện đang bạo phát ở Trung Quốc, như vậy đối với bốn quốc Ca-dắc-xtan mà nói, tăng cường chế tạo thuốc trị liệu càng trọng yếu hơn. Nếu như anh có thể từ nơi này lấy được một ít vật chất hữu dụng, so với bán chợ đêm, đưa đến hiệu quả lớn hơn nhiều.

Không khí trong xe phi thường nặng nề, nhìn qua cửa sổ xe dễ dàng nhìn thấy tấm bảng quảng cáo to lớn, trên đó là dòng chữ quảng cáo xe quốc sản — “Càng lớn, càng kiên cố hơn, phòng bị Zombie công kích hữu hiệu.”

Nhật Bản sau một năm trấn thủ hòn đảo kia, tất cả người may mắn còn sống sót đều chuyển đến trên đài giồng khoan ngoài biển, sau đó ở nơi này tiếp nhận viện trợ quốc tế.

Sona kéo bệnh độc bạo phát đầu tiên, chính là ở trong phòng thí nghiệm tại Nhật Bản. Cũng không ai biết bọn họ đến cùng ở nơi đó nghiên cứu ra vật đáng sợ gì.

Từ ca bệnh độc bạo phát đầu tiên đến hiện tại rùng rã đã bốn năm rồi, các quốc gia vẫn luôn ở trạng địa sẵn sàng đón quân địch. Ngay cả trong trường học, trong công ty, cũng thỉnh thoảng sẽ tổ chức một ít diễn tập tị nạn. Bất quá diễn tập dù sao cũng chỉ là diễn tập, chỉ có khi sinh mệnh chân chính gặp phải uy hiếp, mới hiểu ý chí sinh tồn của con người mãnh liệt tới mức nào.

Mạc Phi mở nắp sau điện thoại di động, bỏ ra một chút thời gian, rốt cục cũng chậm rãi cải thiện một chút công năng. Đây là kỹ năng cậu học được lúc học đại học, cậu lau mồ hôi, thử gọi đi một lần nữa.

Sau khi điện thoại có cột sóng, Mạc Phi lập tức gọi điện thoại cho em gái.

Mạc Ly bình thường vẫn luôn rất bình tĩnh, khi nghe thấy giọng của Mạc Phỉ cũng lập tức mất khống chế. Cô ở trong điện thoại bắt đầu khóc lóc kể lể: “Anh, rốt cuộc anh đang ở đâu? Điện thoại thì không gọi được, em còn tưởng rằng...”

Mạc Phỉ thay đổi sắc mặt, cậu biết rõ mình không thể hoảng loạn vào lúc này, vì vậy cố gắng ổn định tâm tình, nhẹ nhàng nói với em gái: “Anh đến phỏng vấn ở viện khoa học, hiện tại đang ngồi bên trong xe hộ tống. Em yên tâm, phía anh có quân đội bảo vệ, rất an toàn. Em nghe anh này, em không được ra khỏi thành phố “B”, cứ ở tại thành phố “B” chờ anh. Nơi đó là thủ phủ, nên sẽ vô cùng an toàn. Thế nhưng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, em hãy đi cùng với quân đội, tin tưởng anh, anh nhất định sẽ trở lại bên cạnh em.”

“Được... Đúng rồi anh, anh tuyệt đối đừng đến trạm xe lửa, nơi đó cũng phát sinh náo loạn. Anh hãy dự trữ thức ăn, em thấy nhiều người đều tranh mua lương thực tồn trữ cả rồi.”

“Ừm, em yên tâm đi.”- Sau khi đơn giản nói mấy câu, Mạc Phỉ cúp điện thoại, sau đó lại gọi thêm một cú điện thoại, báo cáo công tác của mình.

Vào lúc này, trong buồng xe bỗng nhiên âm ỉ tiếng người.

Vài người ngồi ở hàng ghế trước nói: “Mọi người có biết, bọn họ vì sao không cho chúng ta đi không? Tôi nghe nói là giáo sư Lang trong phòng thí nghiệm làm mất một vật.”

“Giáo sư Lang của phòng thí nghiệm? Vậy cũng là cấp bậc rất cao! Kẻ trộm muốn đi vào chòm sao cũng không phải dễ dàng a!”

“Có thể là thừa dịp vận chuyển vật tư. Bất quá tôi nghe nói thân thủ tên trộm kia cực kỳ nhanh nhẹn, lúc hấn rời đi thì bị bảo an phát hiện, thế nhưng mười mấy người cũng không ngăn được hấn. Không ai rõ là hấn đã lấy thứ gì? Chắc không phải là tân được được nói tới trong quãng thời gian trước chứ?”

“Nếu là tân được, vậy thì nguy rồi. Tôi nghe nói tân được kia rất không ổn định, ngay cả động vật thí nghiệm đều không thông qua, bản thân giáo sư Lang lại mạnh mẽ yêu cầu phổ biến thí nghiệm lên thân thể người. Sau khi đã chết mấy người, quốc gia mới gây áp lực. Bất quá lão nhân kia nửa phần cũng không chịu điều đình, ông ấy dù sao cũng là lãnh đạo chủ trì chế tạo tân được, rất nhiều cơ mật đều nắm giữ ở trong tay, thượng tầng cũng rất đau đầu.”

“Ai, nếu Mạc Hạo Ba còn ở đây thìtốt biết mấy.”

...

Mạc Phỉ gọi xong điện thoại, cậu ngơ ngác nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Từ bảng hướng dẫn ở ven đường, bọn họ dựa vào đó một đường chạy đi, để bảo đảm an toàn cho nhóm người này, toàn bộ đoàn xe tựa hồ là chạy gần ba trăm km, đi tới nơi ở của một người tại một thị trấn nhỏ trong thành phố X.

Nơi này ngoại trừ trong dịp tiết xuân, bình thường cơ bản là không kẹt xe, nhưng hôm nay, lượng xe từ rất nhiều tỉnh ngoài tràn về, để trạm thu lệ phí đối mặt với áp lực không nhỏ.

May là có xe cảnh sát mở đường, bọn họ mới thuận lợi thông qua cửa trạm thu phí, sau đó tiến vào trong thành phố X.

Nơi này cách thành phố S có tới bốn, năm tiếng đường xe, mặc dù rời đi khoảng cách xa như vậy, Mạc Phỉ vẫn có thể nhìn thấy không ít cửa hàng bách hóa nhỏ lẻ xếp thành một hàng dài, rất nhiều người ở trong đó tranh mua vật tư. Cũng có một vài cửa hàng nhìn thấy tình huống không đúng, sớm đã dựng đứng thể bài đóng cửa.

Ở một cửa hàng trang sức, Mạc Phỉ thậm chí còn trông thấy mấy người trẻ tuổi, dùng gạch đập nát tấm kính làm bằng pha lê. Bọn họ rất nhanh liền bị cảnh sát chế phục, thế nhưng những người kia vẫn nói năng hùng hồn, nói chuyện “Ngày tận thế sắp tới” gì đó.

Trong hoàn cảnh tận thế như thế này, cực khổ nhất hẳn là cảnh sát, quân đội cùng bác sĩ, Mạc Phỉ nhìn thấy từng nhóm quân đội cùng nhân viên y hộ đến ở tại thành thị không lớn này, bọn họ mang theo đồ

dùng cùng thiết bị ở phố lớn ngõ nhỏ bày sẵn trên địa đón quân địch. X thị bị phân ra từng khu riêng biệt, ở khu trung ương thì có trạm y hộ, có thể được kiểm tra miễn phí, đồng thời được phun tiêu khử độc.

“Kết cấu bệnh độc rất đặc biệt, tiêu độc khử trùng liệu có tác dụng gì sao!”- Bên trong xe đều là nhà khoa học có thâm niên, đối với hành vi như vậy, giới chuyên gia có chút khịt mũi xem thường.

Mạc Phi cảm thấy hối hận vì đã để lại máy móc tác nghiệp ở thành phố S, bên cạnh cậu hiện tại chỉ có một chiếc máy chụp hình loại nhỏ, độ phân giải cũng không cao lắm. Thế nhưng cậu vẫn nằm nhoài trên cửa sổ, quay chụp lại cảnh tượng khó gặp này.

Thấy Mạc Phi như một chú chó con nằm nhoài trên đầu gối mình, Dịch Hạo Tuấn hơi có chút khó chịu. Anh khẽ dịch sang phía bên kia, đem chỗ ngồi của chính mình “tặng” cho Mạc Phi.

Xe lái vào X thị, trực tiếp hiện ra một ngọn núi nằm ngay dưới chân núi.

Bên cạnh lối vào ngọn núi này có một làng du lịch xa hoa, Mạc Phi vốn cho rằng bọn họ được thu xếp ở lại làng du lịch, chỉ là sự thực chứng minh cậu quá cả nghĩ rồi. Đường núi bằng phẳng ở dưới chân núi lớn rẽ sang một ngõ ngoặt, chuyển qua Cửu Khổng Kiêu, một toà chùa miếu cao to đứng sừng ở trước mắt bọn họ.

Mấy chục chiếc xe chậm rãi dừng lại trên khoảng đất trống ở trước miếu, mà những chiếc xe chứa trang bị thiết bị thì lại trực tiếp từ cửa sau tiến vào chùa, một ít binh sĩ bận rộn ở trong hậu viện dỡ hàng xuống.

Một vị đại sư đi tới cửa tiếp đón những binh sĩ đó, còn các tiểu sư trong miếu thì dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn những người ngoại lai này.

“Xin mọi người tiến vào miếu, toà miếu này khói hương rất thịnh vượng, là chùa miếu nổi danh nhất X thị. Mọi người chúng ta đến ở đây giải quyết một vài vấn đề. Sau đó chúng ta sẽ đi tới gần C thị, nơi đó có chuyên cơ đưa các vị đến thành phố “B”.”- Một vị thủ trưởng lên tiếng.

4. Chương 4

Bốn phía quảng trường rất trống trải, ai muốn thoát ly đội ngũ sẽ rất dễ dàng bị phát hiện, Mạc Phi đang nghĩ, đại khái đây cũng là một trong những nguyên nhân để bọn họ lựa chọn nơi đây chăng?

Nơi này đã che kín các trạm gác, để bảo đảm bắt tróc, tất cả mọi người trong xe đều phải trải qua bài kiểm tra cùng thẩm vấn nghiêm mật.

Mạc Phi chờ người của bảo điện Đại Hùng ở phía trước xuống xe, cậu bị nhóm đầu tiên mang vào trong phòng thẩm vấn. Ở nơi đó, Mạc Phi tiếp nhận câu hỏi nghiêm mật cùng bị rà soát người, nội dung bọn họ dò hỏi, quả nhiên có liên quan với bình thuốc màu hồng kia.

Chờ đến lúc đi ra thì đã là buổi chiều, Mạc Phi đói đến cái bụng réo gọi ục ục, nhưng xe đưa cơm vẫn còn chưa tới.

“Phóng viên Mạc Phi, tất cả thuận lợi không?”- Dịch Hạo Tuấn một mặt xem cuộc vui tự nhìn cậu.

Mạc Phi sờ sờ mặt, cái người nước ngoài này tựa hồ từ lúc ở trên xe luôn theo dõi cậu, đối với cậu không ngừng châm chọc. Quả nhiên mọi người nói không sai, nam nhân mọc ra mũi ưng là đáng ghét nhất.

Mạc Phi nhìn Dịch Hạo Tuấn một chút, thuận miệng nói: “Anh chắc cũng đã hỏi thăm biết tên tôi rồi, vậy sao anh không tự giới thiệu một ít về mình?”

“Tôi tên Dịch Hạo Tuấn, cậu chỉ bằng đến chỗ này của tôi.”- Dịch Hạo Tuấn đem gậy chống trong tay mình hướng về lồng ngực Mạc Phi đẩy một cái, sau đó anh mới theo công nhân viên sắp xếp tiến vào phòng thẩm vấn.

Mạc Phi lẳng lẳng cầm lấy gậy chống của Dịch Hạo Tuấn, phải một lát cậu mới tìm được lời nói: “Mịa nó, người nước ngoài này, đúng là không có chút khách khí gì mà!”

Nhìn khắp bốn phía, so với buổi sáng, hiện tại đám người kia tựa hồ đã yên ổn hơn nhiều. Bởi vì thông tin đã được khôi phục, từng người đều cùng liên lạc với người nhà của mình thành công. Đương nhiên cũng có vài người vẫn trong tình trạng liên lạc không được, thời điểm nhìn thấy tình huống nhà người ta may mắn hơn, trên mặt những người đó liền càng trở nên khó coi.

Có một ít người điện thoại di động có thể lên mạng, lập tức truy cập weibo, vi-xin, baidu, tất cả đều đăng tải video bên trong thành phố S.

Từ các đài APP, Mạc Phi chú ý tới, phần lớn người dân ở thành phố S đều hướng về phương Bắc chạy tứ tán, rất nhiều người đều lựa chọn con đường đi tới thành phố “B” kia. Cái này cũng có nguyên nhân, có người nói năng lực hoạt động của Zombie ở nơi cực hàn sẽ giảm trình độ tổn hại nhất định, vì lẽ đó rất nhiều người mới muốn đi đến nơi đó để tị nạn. Mà thành phố “B” đây, rất nhiều người cùng Mạc Phi suy tính được như thế, bởi vì nó là thủ phủ Trung Quốc.

Một tiểu sa di bên cạnh, đôi mắt liên tục nhìn chăm chăm vào điện thoại di động của Mạc Phi, sau khi bị Mạc Phi phát hiện, trên mặt tiểu sa di có chút ngưng ngưng, bất quá hắn cũng không cam lòng mà dời mắt.

“Tiểu sư phụ, có chuyện gì không? Người muốn mượn điện thoại di động sao?”- Mạc Phi hỏi.

Tiểu sa di lắc đầu rất nhanh, nhưng lại chỉ vào trong video Zombie nói rằng: “Những người kia bị cắn, sư phụ nói là do đời trước bọn họ làm điều sai, nhưng tôi cảm thấy đây chính là kiếp nạn đời này của bọn họ, nếu như có thể độ kiếp, sẽ được viên mãn.”

Mạc Phi không hiểu lắm, sững sốt một chút nói: “... Khả năng có chút đạo lý.”

Ngồi ở trong đại điện, bốn phía đều là tường vây cao vót, xe cảnh sát chặn ở ngoài cửa. Tại hai bên đường dựng lên pháo đài lâm thời, trung gian chỉ cho phép một chiếc xe đi qua.

“Bảo điện Đại Hùng”- Bốn phía là các đại tự trang nghiêm nghiêm túc lập ở trung ương, hai bên là khuôn mặt dữ tợn của Tứ Đại Kim Cương, để mấy người ngoại lai như bọn họ tiến vào điện không nhận được run run một cái.

Bọn người Mạc Phi bị xe cảnh sát chuyển đến phụ cận Kính Đình Sơn tương đối an toàn tại X thị, nơi này có một toà chùa miếu địa phương. Ở trong thời loạn thế như thế này, chỉ có tăng nhân là vẫn có thể duy trì sinh hoạt thông thường, lượn lờ ở trong Phật âm, Mạc Phi tựa vào một bên hành lang uốn khúc, nhìn Dịch Hạo Tuấn từng bước đi ra từ nơi thâm vấn.

Dịch Hạo Tuấn hướng về cậu lộ ra một nụ cười xán lạn: “Phóng viên tiên sinh, tôi đã thuận lợi thông qua kiểm an của quốc gia cậu rồi.”

“Thật sao? Chúc mừng anh.”- Mạc Phi có hơi mất tập trung.

Dịch Hạo Tuấn nhún nhún vai, sau đó, nhanh chân đi đến trước mặt một vị có quân hàm quan quân, nói: “Tôi là đại sứ đến từ Ca-dắc-xtan, tới viện khoa học Trung Quốc tham gia hội thảo. Tôi đã thông qua cuộc kiểm tra của các người, hiện tại tôi yêu cầu được liên hệ với quân đội quốc gia của chúng tôi, đưa tôi an toàn hộ tống về nước.”

“Dịch Hạo Tuấn tiên sinh, chúng tôi đã cùng quý quốc tiến hành liên lạc. Thế nhưng xét thấy tất cả sân bay quân dụng cùng dân dụng hiện nay đều đang tiến vào vận tải, vì vậy có lẽ ngài còn phải ở X thị thêm một quãng thời gian nữa. Chờ đến khi có thể sử dụng được sân bay, nhất định sẽ ưu tiên thông báo ngài.”

“Không thể ngay lập tức thu xếp được sao? Tôi thật sự rất gấp, có chuyện rất quan trọng đang chờ tôi xử lý.”

“Xin lỗi, mạng người quan trọng, toàn bộ sân bay của chúng tôi đều tập trung vào việc vận chuyển người dân còn sống sót tại thành phố S. Nếu như ngài thực sự sốt ruột, có thể chờ sau khi cảnh giới nơi này được giải trừ, tự mình đi tới sân bay gần nhất, tìm kiếm nhân viên tại đó trợ giúp.”

“Quên đi thôi.”- Mạc Phi cũng đang ở một bên nói chen vào, “Anh không thấy sao? Hiện tại mọi người đều rất bận, không ai để ý đến anh đâu.”

“Đáng ghét!”- Dịch Hạo Tuấn cầm giận lấy gậy chống ra.

Dịch Hạo Tuấn còn muốn cùng quan quân nói gì đó, nhưng tên quan quân kia bị một tên lính bước nhanh tới đánh gãy, sau khi nói mấy câu, hắn liền nói với Dịch Hạo Tuấn: “Mời ngài trở lại tịnh thất trong viện, nơi đó có nhân viên chuyên môn sẽ tiến hành tiếp đón ngài.”- Dứt lời, vị quan quân kia liền vội vàng, cùng binh sĩ hướng về phía sau núi.

Bởi phạm vi Kinh Đình Sơn vô cùng rộng rãi, ngoại trừ bọn người Mạc Phi từ viện nghiên cứu ở thành phố S đến khách mời ra, còn có một vài người dân của thành phố S trú tại khách sạn mới xây dựng gần đó. Những người này sau khi phát sinh trận địa chấn đêm qua, đợi tin internet dồn dập, sớm đã đi tới X thị để tị nạn. Đối lập với người đến sau mà nói, bọn họ đúng là phi thường may mắn, không chỉ có thể đặt được gian phòng tốt, hơn nữa còn không bị giam thẻ chặn lại.

Lục quân quan quân Từ Thiếu Kiệt đang bước nhanh về hướng khách sạn đó. Do vấn đề cung cấp vật tư không đồng đều, một số người đã phát sinh xung đột.

“Người bị thương ở nơi nào? Bác sĩ đây?”- Từ Thiếu Kiệt hỏi.

Mấy vị trong đồng phục màu trắng đầu đầy mồ hôi, bọn họ liều mạng dìu một người bệnh nằm trên xe giải phẫu. Dưới sự giúp đỡ của các binh sĩ, rốt cục cũng buộc được dây thừng cố định người bệnh lại.

Tên người bệnh kia tâm tình tựa hồ vô cùng không ổn định, hắn hướng về vài bác sĩ cố nhe ra hàm răng, nước bọt tung toé dính cả lên người một tiểu hộ sĩ tuổi còn trẻ.

Từ Thiếu Kiệt cau mày hỏi: “Những người này đều từng làm kiểm tra sao?”

“Báo cáo, đã trải qua kiểm tra của chúng ta, khách tại khách sạn này cơ bản đều từ thành phố S đến đây trước khi dịch tình bạo phát, nhân viên y hộ của chúng ta đang tiến hành kiểm tra người này. Hắn chính là đã bị cắn thương một cái, người cắn kia đang được nhân viên trông chừng nghiêm mật.”

Bị ngăn cách bởi nhân viên y hộ, Từ Thiếu Kiệt căn bản không nhìn thấy bọn họ đang làm gì. Anh đem nhiệm vụ bố trí cho thuộc hạ, đột nhiên nghe thấy nhân viên bên kia rít lên một tiếng.

Hộ sĩ trẻ tuổi bưng lấy cánh tay chính mình, trên cánh tay cô có một khối xanh tím. Mà người trên giường bệnh kia, từ trong miệng hắn chảy xuống một dòng máu, trên gương mặt trẻ trung ấy lộ ra nụ cười dữ tợn, trong nháy mắt, khuôn mặt non nớt biến đổi làm người lòng sinh ra sợ hãi.

“Đề người bệnh lại! Tiểu Thiều, cô không sao chứ?”- Các nhân viên y hộ ở xung quanh rất lo lắng cho thương thế của tiểu hộ sĩ kia. Bọn họ đề cánh tay hộ sĩ lại, lộ ra da dẻ tại đó, Từ Thiếu Kiệt nhìn thấy rõ ràng, vùng bị cắn lộ ra bấp thịt bên trong, những bấp thịt kia chính là đang nhanh chóng héo rút, mục nát, trên mặt hộ sĩ lập tức xuất hiện màu xanh tím thì ban.

Màu xanh tím thì ban đó khiến thân thể cao to của Từ Thiếu Kiệt chấn động mạnh một cái, lại nhìn gương mặt nữ hộ sĩ kia, anh ý thức được chuyện gì đang xảy ra, cố gắng đề lại cánh tay hơi bắt đầu run rẩy.

Từ Thiếu Kiệt rút phổi thương đối với bác sĩ hô: “Tránh ra!”

Bác sĩ không rõ ý, chần chờ một chút. Từ Thiếu Kiệt kéo mạnh người đứng gần nữ hộ sĩ nhất, cũng lôi kéo cổ áo bác sĩ, đem hắn đẩy tới bên người một tên binh lính.

Qua một hồi công phu như thế, toàn bộ binh lính bên cạnh đều mở khóa an toàn, tất cả họng súng đen ngòm đồng loạt quay về nữ hộ sĩ bị cắn cùng người bệnh bên cạnh.

“Các người làm gì? Cô ấy là đồng nghiệp của tôi!”- Bác sĩ muốn tiến lên cản trở.

Từ Thiếu Kiệt hô: “Người bệnh mang theo bệnh độc! Cô ta đã bị cảm hóa rồi!”

Hộ sĩ trẻ tuổi hướng về bác sĩ đã ra mặt, vị bác sĩ kia giống như phải chịu đựng kinh hãi to lớn, liên tục hướng lùi về sau, sau đó ngã vật trên sàn nhà.

Hộ sĩ hàm răng trắng tinh, ánh mắt tiều tụy, da thịt trên mặt cô cấp tốc mục nát, rất nhanh chỉ còn sót lại hai bên gò má với không ít bắp thịt cùng thần kinh. Bắp thịt hướng hai bên gò má nhếch lên, thật giống như đang cười.

Tận nơi sâu xa trong cổ họng cô phát sinh âm thanh tựa như tiếng gầm rú của dã thú, vẻ mỹ lệ trước kia thay thế bằng một khuôn mặt mục nát. Mũ hộ sĩ cùng đồng phục hộ sĩ dính vào thân thể mục nát, rất nhiều người dân xung quanh đều hoảng sợ chạy nạn. Ánh mắt cô ta quét qua bọn họ, gào thét, hướng về đoàn người dày đặc đó mà vồ tới.

Tiếng súng của Từ Thiếu Kiệt vang lên, tiếp đó, trong đại sảnh liền truyền đến một loạt tiếng súng khác. Dưới lực tác dụng của súng, thân thể nữ hộ sĩ bị đánh cho lúc la lúc lắc, một thân áo dài trắng như tuyết rất nhanh bị nhuộm đỏ, sau đó dòng máu trên tấm thân trắng muốt kia chợt ngừng tụ lại.

“Ầm ầm ầm!”- Thương đánh trên người cô ta, thật giống như đánh vào trong nước, ngoại trừ làm cho động tác của cô ta chậm đi một chút, vẫn không thực sự tạo thành trở ngại đối với hành động của cô.

Từ Thiếu Kiệt ngăn binh sĩ của mình lại, quay về hộ sĩ trẻ tuổi kia như một con thoi. Sau khi sự cố phát sinh ở Nhật Bản, hết thảy quân nhân đều tiến hành luyện tập đối kháng Zombie chuyên nghiệp, kinh hoàng ngăn ngừa qua đi, Từ Thiếu Kiệt khôi phục bình tĩnh, súng của anh cuối cùng cũng chuẩn xác bắn trúng vào cột sống của Zombie.

Một tiếng gãy vỡ nhẹ nhàng, Zombie ngã xuống.

Người bị cắn nằm trên bàn giải phẫu vẫn còn đang giãy dụa, cổ họng của hắn đều đã mục nát, khí lưu thông qua yết hầu mục nát, cuối cùng chuyển thành một tiếng la gầm rú quái lạ.

Đây là lần đầu tiên phát hiện Zombie trong thành phố X, Từ Thiếu Kiệt ngẩng nhìn bốn phía, anh chính là quân nhân có bậc quân hàm cao nhất tại đây. Ấn xuống cái nút truyền tin, ngữ khí anh rất khẩn trương đồng thời cũng rất trầm ổn: “Các bộ đội chú ý, khách sạn tại Kính Đình Sơn phát hiện ba bộ Zombie, một tên trong đó đã bị đánh gục, hai tên bị chúng ta khống chế. Xin mời các đơn vị chú ý, nghiêm mật lục soát nhân khẩu lưu vong của thành phố S.”

Bên trong bộ đàm truyền đến tiếng sần sật, rất lâu sau đó, Từ Thiếu Kiệt nghe được âm thanh một binh sĩ từ trong máy truyền tin: “Báo cáo... Chúng tôi... Không khống chế nổi nghi phạm... Chúng tôi bị cảm hoá...”

Âm thanh vừa dứt, liền nghe thấy từng tiếng “Tạch” vang lên, một bóng người nặng nề ngã trước cửa pha lê của khách sạn, lưu lại một đạo vết máu.

Tám pha lê từ từ bị phá nát, tất cả mọi người ở đó đều kinh hoảng chạy trốn, một phụ nữ có thai bị bảy người đẩy ngã, rất nhanh liền được binh lính bên người nâng dậy.

Từ Thiếu Kiệt đi tới trước mặt mọi người, anh giơ súng lên, yên lặng kéo chốt súng. Các binh sĩ cũng dồn dập lấy thân thể tạo thành phòng tuyến, đem người dân mất khống chế ngăn ở phía sau.

5. Chương 5

Khách sạn là ở một bên khác của núi, vì lẽ đó hỗn loạn phát sinh phía bên kia, vẫn chưa được lập tức truyền đến bên này của ngọn núi. Ngay thời điểm Từ Thiếu Kiệt chờ chiến đấu với người đã nhiễm, ở một đầu này, bên trong chùa, đang tiến hành công tác thẩm tra có thứ tự đối với từng người.

Tất cả nhân viên đã được kiểm tra, dưới sự hướng dẫn của binh sĩ cùng với những người khác chia làm hai nhóm. Người đến sau kiểm tra càng nghiêm ngặt, nhanh nhất cũng tiêu tốn đến mười mấy phút. Vì vậy đội kiểm tra đã chia làm sáu nhóm người, mà các nhà khoa học ở phía sau vẫn là oán than dầy đặc.

Camera của Mạc Phỉ “Răng rắc răng rắc” không ngừng.

Địch Hạo Tuấn ở trong đám người có vẻ vô cùng không yên ổn, Mạc Phi chú ý tới anh ta vẫn đi tìm tiểu sư phụ Thích Tâm nói chuyện, xuất phát từ hiếu kỳ, cậu đến gần nghe được nội dung bọn họ nói chuyện. Thì ra Địch Hạo Tuấn hỏi dò ở nơi này có cửa trước, cửa sau gì hay không, thậm chí còn hỏi rất nhiều vấn đề không nên hỏi khác.

Sau khi nghe xong, Mạc Phi thực sự không nhịn được chen miệng nói: “Địch Hạo Tuấn tiên sinh, chỉ cần vẫn chưa tìm được huyết thanh, tất cả chúng ta đều nằm trong diện tình nghi, theo như những gì bọn họ đã nói, chúng ta đều có nghĩa vụ phải phối hợp. Tai nạn trước mắt, người người bình đẳng.”- Mạc Phi cười cười, chuyển hướng sang Thích Tâm nói, “Tiểu sư phụ, người nói xem đúng hay không?”

Hai tay Thích Tâm tạo thành chữ thập, hết sức nghiêm túc nói với Địch Hạo Tuấn: “A Di Đà Phật, tùy duyên mà không leo lên, thí chủ hãy thả chấp niệm xuống. Tùy duyên mới là...”

Địch Hạo Tuấn đỏ mặt lạnh. Anh nhìn Mạc Phi một chút, sau đó cách xa cậu một đoạn nhỏ.

Địch Hạo Tuấn từ trong đám đông tìm kiếm quan quân vừa mới rời đi kia, anh còn muốn cùng người sĩ quan đó nói vài lời, xem có thể thông qua con đường ngoại giao rời khỏi nơi này hay không.

Chỉ là vừa đúng lúc đó, chợt nghe thấy một tiếng súng truyền đến từ phía bên ngoài chùa miếu.

Tất cả mọi người ở bên trong đều đang đứng trước đại điện, xếp hàng chờ phát cơm. Sau khi nghe được tiếng súng kia, Mạc Phi cũng như những người khác bị dọa sợ. Bọn họ quay đầu lại, ánh mắt mang theo kinh sợ nhìn về phương hướng phát ra tiếng súng.

Binh lính xếp thành hàng chạy tới cửa miếu, trong tay bọn họ đều cầm súng.

“Sao thế? Chuyện gì xảy ra? Vừa nãy là tiếng súng sao?”

“Có chuyện gì xảy ra? Đây! Anh lính, bên ngoài tình huống thế nào?”

...

Địch Hạo Tuấn nghe được tiếng súng liền cảm thấy không ổn, anh nắm chặt gậy chống của chính mình, xuyên qua đám người chen chúc, nhanh chóng đi tới cửa lớn.

Mạc Phi xa xa nhìn thấy dáng dấp của Địch Hạo Tuấn, cậu cảm thấy không đúng lắm, vội đem dây lưng camera đeo lên cổ, theo Địch Hạo Tuấn đi tới cửa chính.

Nhưng Địch Hạo Tuấn vẫn còn chưa ra tới cửa, mà đi vòng vèo đến một lối nhỏ hẹp. Lúc này Mạc Phi mới chú ý tới, nơi này có một chiếc xe tải nhỏ được đặt ở trong đường hầm.

Binh lính ở cửa lớn hô to: “Không cần loạn, nơi này có quân đội có tường vây, chính là chỗ an toàn nhất. Toàn bộ nhân viên phục tùng sắp xếp trở lại bên ngoài đại điện!”

Ngay lúc binh sĩ còn đang nói chuyện, cảnh vệ tại cửa lớn đột nhiên bắt đầu xả súng. Tiếng súng dày đặc kia khiến nhiều người ở xung quanh đều ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Tiếng súng rất nhanh áp sát ngôi chùa, mặc dù những binh sĩ kia thề thốt phủ nhận, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, bên ngoài khẳng định đã xảy ra vấn đề rồi.

Sự thực đúng là như vậy, ngay sau khi khi Từ Thiếu Kiệt sơ tán nhóm người tại khách sạn, mười mấy binh sĩ nơi đó đột nhiên phát hiện có vài thân thể bị cảm hoá, tình huống thoáng chốc mất khống chế. Bởi tính truyền nhiễm của bệnh Zombie rất mạnh, không tới nửa giờ, toàn bộ người trong khách sạn đều bị cảm hoá, số ít người may mắn còn sống sót bỏ lên sân thượng chờ cứu viện.

Mà phần lớn Zombie bởi vì ngửi được mùi của người sống, chúng đang hướng về vị trí ngôi chùa Mạc Phi đang ở.

Địch Hạo Tuấn nhận lúc người ta không để ý, chính mình núp đằng sau cánh cửa trong ngõ hẻm, tìm tới một chiếc xe nhỏ. Thời điểm ở bên ngoài đều rất hỗn loạn, Địch Hạo Tuấn dùng một đoạn dây chống đánh vỡ kính xe, đưa tay kéo cửa ra.

Lúc anh chuẩn bị ngồi vào xe rồi đi, có một người đè cánh tay của anh lại, tức giận nói với anh: “Anh đang làm gì?”

Mạc Phi kinh ngạc trừng mắt với Dịch Hạo Tuấn.

“Tự cứu mình. Cậu không nghe thấy tiếng súng sao? Nơi này đã không trụ nổi rồi.”- Dịch Hạo Tuấn thuận miệng nói, anh rất nhanh thoát khỏi tay Mạc Phi.

“Chúng ta hẳn là nên ở lại đây!”- Mạc Phi kinh ngạc đến ngây người, cậu không nghĩ tới Dịch Hạo Tuấn là một đại sứ, dĩ nhiên sẽ làm ra chuyện như vậy. Đừng nói là không có được chỉ lệnh, coi như là được chỉ lệnh đi chẳng nữa, cũng có thể theo quân đội đồng thời hành động. Hiện tại bọn họ đều vẫn chưa được huỷ bỏ hoài nghi, không nên một mình chạy trốn như thế.

Binh sĩ ở tuyến đầu đối kích Zombie, rất nhiều người trong bọn họ đều là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy “thứ” như vậy.

Zombie đi ở hàng đầu thân mang quần áo quân đội giống bọn họ, rất nhanh có người nhận ra, “người” đó chính là Từ Thiếu Kiệt.

Đối mặt với đồng đội ngày xưa, trong mắt những binh sĩ này đều có một sự cảm khái khó tả. Nhưng súng của bọn họ vẫn không ngừng lại. Ở đợt công kích dày đặc đầu tiên này, rất nhiều Zombie đã ngã xuống, trong đó cũng bao gồm thi hóa Từ Thiếu Kiệt.

Các binh sĩ lau nước mắt, canh giữ ở tuyến đầu, bọn họ đều hiểu, phía sau đều là người tay trái gà không chặt, một khi bọn họ lùi bước, rất nhiều người đều sẽ ở tại chỗ này mất đi tính mạng của chính mình.

Các binh sĩ sử dụng súng trường, bắn vào thân thể những Zombie đó khiến chúng ngã xuống, chỉ là không bao lâu, chúng lại bò lên.

Những thứ đó không sợ vũ khí, chỉ có triệt để phá hoại não bộ của chúng hoặc là trung khu thần kinh, mới có thể phát huy tác dụng.

Toàn bộ người sống ở khách sạn đều đã biến thành Zombie, theo bầy Zombie càng lúc càng thâm nhập, số lượng chúng càng ngày càng nhiều, mà số binh sĩ thì càng ngày càng ít.

Đạn hết liền dùng đao, sau đó là dùng tay.

Zombie phía trước vừa bị tiêu diệt xong, từ khu vực phía sau núi lớn lại ào tới một đàn Zombie, số lượng cũng nhiều hơn lúc trước.

Các binh sĩ tiếp tục hết người này tới khác ngã xuống, cuối cùng, Zombie cũng đột nhập thành công vào ngôi chùa.

Thời điểm con Zombie thứ nhất tiến vào tường vây, nó phát hiện trong này còn có một sân người sống.

Nhìn thấy nhiều người như vậy, con Zombie kia phảng phất như nhìn thấy bữa ăn ngon, nó hướng về một người gần nhất vồ tới.

“Cứu mạng!”- Người kia bị Zombie cắn rơi mất một khối da mặt, thời điểm hắn xoay đầu lại, Mạc Phi nhìn thấy con người hắn rơi ra.

Trời ạ!

Đối mặt một màn như vậy, phản ứng đầu tiên của Mạc Phi chính là muốn bấm máy camera lên. Nhưng cuối cùng, cậu vẫn là xoay người chạy trốn, Zombie phía sau theo sát không ngừng.

Xe đã được khởi động, nhưng lại không có lái đi.

Dịch Hạo Tuấn ở trong xe, thò đầu ra hô: “Mau lên xe!”

Mạc Phi mở cửa xe, cậu vẫn còn sợ hãi không thôi. Cảnh tượng trước mắt tựa như địa ngục nhân gian, đầy đất đều là máu cùng với tàn chi rơi xuống, những Zombie đó sau khi đem người đánh gục, liền tụ thành một bầy mà gặm nhấm nội tạng người kia.

Tiếng kêu rên ở khắp nơi.

“Đi mau! Đi mau!”

Ngay lúc ô tô định chuyển động, Dịch Hạo Tuấn nhìn thấy một bóng người trong đám Zombie, người kia mặc pháp y màu vàng cùng với phật châu trước ngực đều nhiễm vết máu. Y đi lại tập tễnh, té ngã giữa hai bầy Zombie.

“Là tiểu sư phụ vừa này!”- Mạc Phi cả kinh kêu lên.

Khoảng cách từ đó đến xe của bọn họ cũng không xa.

Dịch Hạo Tuấn giãy dụa chốc lát, bỗng nhiên cắn răng một cái, đem xe khởi động. Anh nói với Mạc Phi: “Kéo y lên xe!”

Ô tô phát động tiếng nổ vang rền hấp dẫn sự chú ý của Zombie, vài con Zombie phát hiện người sống trong cửa sổ xe, lập tức ném cái tay đã bị ăn tan nát đi, gầm thét lên, vồ tới chiếc ô tô.

Dịch Hạo Tuấn cầm lái chiếc xe phá vòng vây, trực tiếp vượt qua mặt hai con Zombie, cảm thấy ô tô xóc nảy một hồi, tiếp theo liền nặng nề đáp hạ xuống.

Mạc Phi bị chấn động đến mức bay lên, vào lúc này cậu mới chú ý đến phía bên cửa kính của Dịch Hạo Tuấn đã vỡ vụn.

Ô tô làm một động tác đẹp, vừa vặn dừng lại ở bên chân Thích Tâm.

Sau khi hai bên Zombie bị phá tan, ngay lập tức sẽ có Zombie ở phía sau bổ khuyết, những “thứ” quái quỷ này động tác nhanh nhẹn, khiến người ta rất khó phòng bị.

Mạc Phi cắn răng một cái, mở cửa xe ra, cậu nửa người ở bên ngoài, cảm thấy máu trong cơ thể đều đang sôi trào. Cậu hít sâu một hơi, sau đó không biết dùng khí từ chỗ nào mà đến, đưa tay hô: “Nắm chặt tôi!”

Tiểu sa di gương mặt trắng bệch, y sử dụng khí lực cuối cùng hướng về phía trước nhảy một cái, vững vàng ôm lấy vai Mạc Phi, Mạc Phi thành công đem tiểu sa di mang vào bên trong xe, sau đó đưa tay kéo cửa lại.

Cửa xe bên Mạc Phi vừa khép lại, một đám Zombie liền tấp vào tấm kính pha lê, trong nháy mắt xuất hiện một vết nứt.

Còn bên phía Dịch Hạo Tuấn, bầy Zombie đã phát hiện không có kính chắn gió, chúng lập tức nhào tới anh.

Mất thấy móng vuốt Zombie luồn vào cửa sổ, Dịch Hạo Tuấn bỗng đuổi một nhánh gậy chống ra, tàn nhẫn mà đâm về phía mắt con Zombie.

“Xì xì” một tiếng, hình như có thứ gì đó vương vãi, toàn bộ cửa kính xe đều bị một loại chất lỏng phun tung toé.

Dịch Hạo Tuấn lấy cùi chỏ đánh vào đỉnh đầu con Zombie, cấp tốc rút gậy chống ra, khởi động ô tô, vài Zombie trực tiếp va lên trước kính chắn gió.

Mạc Phi bị thứ đó đột nhiên nhào tới trước mặt sợ bắn lên, cậu chăm chú lôi cánh tay người kia

“Ngồi vững đấy.”- Dịch Hạo Tuấn hô.

Nói thì chậm nhưng hành động lại rất nhanh, ô tô đột nhiên tăng tốc, trực tiếp từ bên trong bầy Zombie xông ra ngoài. Lần lượt từng bóng “người” đập về phía trần xe cùng hai bên, trước cửa sổ xe là một mảnh máu thịt be bét.

Dịch Hạo Tuấn không dám dừng lại, xe đột nhiên vọt qua đường cảnh giới, tầm nhìn thoáng chốc trở nên trống trải hơn. Hai bên đường lớn, không chỗ nào thiếu bóng Zombie, phóng tầm mắt nhìn tới, toàn bộ đều là cảnh tượng khối thuốc súng hỗn loạn, trong trận chiến này, không ít binh sĩ bị Zombie cắn hoặc bị cào nát cánh tay.

Tốc độ Zombie lan tràn quá nhanh, không ai có thể dự liệu được.

Có một chiếc xe buýt ở đằng trước, bên trong đều là người trốn ra từ ngôi chùa kia.

Mạc Phi nhìn thấy vài con Zombie bò lên đỉnh xe, có một con đầu buông xuống cửa sổ thủy tinh, theo đà xe chấn động mạnh một cái, Zombie rốt cục thành công phá vỡ cửa kính.

Một bầy Zombie tràn vào bên trong xe, chiếc xe lớn kia lập tức lắc lư trái phải.

Địch Hạo Tuấn vì tránh né xe ngựa, không thể không đem xe của bọn họ lái vào một hướng đường khác.

Mạc Phi quay đầu lại, nhìn bầy Zombie bò vào buồng lái, người điều khiển một mặt sợ hãi, đem xe trực tiếp lái vào lòng sông.

Phía sau truyền đến một tiếng “Rầm”, tâm Mạc Phi cũng chìm theo xuống đáy vực.

Thân thể Thích Tâm không ngừng run cầm cập, Mạc Phi thì cảm thấy trong dạ dày giống như có thứ gì đó bốc lên.

Địch Hạo Tuấn tiếp tục vững vàng tay lái, anh liếc mắt về kính chiếu hậu nhìn hai người nói: “Tạm thời không còn nguy hiểm nữa, bất quá chúng ta vẫn phải rời khỏi thành phố X.”

“Sư phụ cùng sư huynh đều ở trong chùa... Bọn họ chắc không phải đều chết hết rồi chứ... Tôi... Một mình tôi còn có thể đi đâu...”- Âm thanh Thích Tâm mang theo nước mắt.

“Thành phố C có phi cơ... Đi máy bay... Chắc sẽ mau hơn.”- Mạc Phi ấn lại ghế dựa ở hàng trước, xoay cái chân dài của mình về phía sau. Phía trước thực sự quá chật và loạn mào.

Địch Hạo Tuấn suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu một cái: “Chúng ta trước hết nên rời khỏi đoàn người này, đi đường vòng đến thành phố C.”

Toàn bộ thành phố đều tràn ngập khói thuốc súng, từng chiếc máy bay vụt qua từ đỉnh đầu.

Mạc Phi cũng tận mắt nhìn thấy có một khung máy bay mất đi sự khống chế, đuôi máy bốc khói, hướng về đồng ruộng phía xa xa.

Cậu hạ cửa sổ xuống, giơ camera lên.

“Mạc Phi tiên sinh, làm ơn đóng cửa sổ xe lại, có thể ven đường sẽ có Zombie đấy.”- Địch Hạo Tuấn ở hàng ghế trước nhắc nhở.

Thích Tâm quay đầu, trên khuôn mặt trắng bệch có một chút hiếu kỳ.

Mạc Phi tranh thủ thời gian chụp mấy bức ảnh, sau đó cẩn thận khóa cửa sổ xe lại, nghiêm túc nói: “Giả sử tôi chết, tôi hi vọng bức ảnh của tôi có thể được lưu giữ lại. Đây chính là tư liệu trực tiếp của trận Zombie bạo phát đấy!”

“Hừ, mọi người đều chết rồi, cần những vật chết kia làm cái gì.”- Địch Hạo Tuấn bĩu môi.

Thích Tâm nhìn Mạc Phi thu hồi camera, y khẽ lau một giọt nước mắt đang lăn xuống

6. Chương 6

Tình hình phát sinh ở ngôi chùa kia tràn lan như một cơn gió thổi đến hết cả thành phố X, khắp nơi đều là người chạy nạn.

Lưu lượng xe ở trạm thu phí đông như mắc cửi, vây chặt đến nỗi một giọt nước cũng không lọt qua.

“Chúng ta hãy đi ở con đường nhỏ bên kia, có lẽ sẽ không loạn như bên này.”- Địch Hạo Tuấn nói.

Mạc Phi tò mò liếc mắt nhìn anh, người này không phải là đại sứ Ca-dắc-xtan sao? Làm sao đối với loại đường nhỏ chốn nông thôn này có vẻ quen thuộc như vậy.

“Bạn tôi đã từng dẫn tôi tới nơi này, gần đây còn có một vài nhà máy.”- Địch Hạo Tuấn liếc nhìn Mạc Phi từ kính chiếu hậu, sau đó giải thích.

Thích Tâm khóc một hồi, tâm tình đã tốt hơn nhiều, y nói với Mạc Phi: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Đến thành phố C, ở đó có phi cơ, có thể đến thành phố “B” nhanh hơn. Khi tới đó, từng người chúng ta có thể tìm được chỗ mình muốn đến. Tôi có em gái sống ở thành phố “B”, tiểu sư phụ Thích Tâm có thể cùng theo tôi đến đó. Còn Dịch Hạo Tuấn... Ngài tự mình đi đi.”- Mạc Phi đối với Dịch Hạo Tuấn cũng không mấy hảo cảm, cậu cảm thấy anh là loại người không quang minh chính đại.

Đoàn xe phía trước đột nhiên phanh lại, điều này làm Dịch Hạo Tuấn không ứng phó kịp.

Một trận chấn động, đầu Mạc Phi “Đùng” một cái, đánh vào lưng ghế dựa của Dịch Hạo Tuấn.

Đoàn xe bỗng nhiên bắt đầu phát sinh hỗn loạn, vài xe chạy bỏ ra hướng về hai bên ruộng lúa.

“Sao thế?”- Mạc Phi rướn cổ lên phía trước nhìn dáo dác.

Dịch Hạo Tuấn đã có ý chuyển xe. Xe của bọn họ va vào mặt sau xe khác, dẫn tới chiếc xe réo rất một trận kèn.

Dịch Hạo Tuấn ở trong xe cả giận nói: “Đều ngớ ngẩn hết rồi sao? Hai người các cậu theo tôi xuống xe, nhanh!”

Mạc Phi còn chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện là thế nào, bỗng nhiên cậu nhìn thấy có thật nhiều bóng đen từ hai bên sườn núi nhảy xuống, đem xe ở phía trước phá đến tan nát.

“Là Zombie!”- Khuôn mặt Mạc Phi thoáng trở nên trắng bệch, cậu khê đẩy Thích Tâm một cái, sau đó ôm lấy camera, liền từ một bên cửa xe chạy ra ngoài.

Ba người lao nhanh ở bên trong đồng ruộng, phía sau truyền đến từng trận gào thét. Thời điểm Mạc Phi quay đầu nhìn lại, nhìn thấy tất cả xe cộ chen chúc thành một đoàn, những bóng đen kia không ngừng xông tới xe, lời người ở bên trong xe kéo ra ngoài xé xác ăn gấu nghiến.

“Chạy vào rừng đi.”- Dịch Hạo Tuấn làm nhiệm vụ dẫn đường ở phía trước.

Mạc Phi lo lắng nhìn về bóng cây hai bên, ở trong bóng tối, cảm giác sợ hãi càng thêm mãnh liệt. Đỉnh đầu bị lá cây che đầy, dưới chân giẫm đến vùng đất lầy lội phát sinh tiếng vang cọt kẹt cọt kẹt. Vài đoạn cây trên đất bị giẫm gãy vụn, ba người chạy trốn náo động, làm một đám chim từ trong rừng cây bay loạn ra.

“Hong học...”- Thích Tâm ở phía sau mặt thở không nổi nữa.

Mạc Phi nói với Dịch Hạo Tuấn ở phía trước: “Có thể nghỉ ngơi một chút được hay không, tiểu sư phụ chạy không nổi nữa rồi.”

Dịch Hạo Tuấn không quay đầu lại: “Các người có thể ở lại chờ làm điểm tâm cho Zombie.”

“Tôi sẽ đi tiếp.”- Thích Tâm ở phía sau cắn răng nói.

Mạc Phi chợt cảm thấy uể oải, lúc còn học đại học, cậu còn từng tham gia vào đội điền kinh, hơn nữa cậu cũng không cam lòng thua Dịch Hạo Tuấn. Nghĩ tới đây, cậu cắn răng kéo Thích Tâm lao nhanh đi.

Bọn họ cứ như vậy chạy lung tung không có mục đích ở trong rừng lẫn trốn, vừa lạnh vừa đói. Nhưng không ai dám nữa đường dừng lại dù chỉ một giây.

Mạc Phi cảm thấy dường như bọn họ đã chạy được một giờ rồi, có thể trên thực tế, vị trí bọn họ vừa mới rời đi cũng không quá xa. Dịch Hạo Tuấn thò đầu ra rừng cây, một toà nhà xương che kín tường vây bằng hàng rào sắt xuất hiện ở trước mắt.

“Nhìn kia! Có nhà xương!”- Mạc Phi một mặt kinh hãi.

Còn Thích Tâm thì cả người đều co quắp, y ở phía sau nói: “Không được, tôi không chạy nổi.”

Dịch Hạo Tuấn đại khái nhìn rõ vị thế chỗ này, nói với hai người: “Con đường này cách trạm thu phí cũng không xa, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm một chỗ an toàn để nghỉ ngơi, sau đó kiểm một chiếc xe khác, không biết chừng nào đám Zombie kia có thể đuổi kịp tới chỗ này, chúng ta phải mau lên.”

“Tiểu sư phụ, lên tinh thần nào, tôi công cậu đi.”- Mạc Phi chủ động nói.

(Tới đây tui dịch cách xưng hô của nhóm Mạc Phi với Thích Tâm là “cậu” nha.)

Thích Tâm cắn răng, ngay cả một câu cũng đều nói không ra hơi, nhưng lại cố gắng nửa chạy nửa đi khập khễnh về phía trước.

Địch Hạo Tuấn tăng tốc chạy đến phía trước, cẩn thận phóng tầm mắt vào bên trong nhà xưởng.

Thấy có người tới gần, người bên trong nhà xưởng ngay lập tức hô lên: “Người nào! Không được tới đây!”

“Nhỏ giọng một chút, đường lớn phía trước đều là Zombie, kinh động tới đây sẽ rất phiền phức.”- Địch Hạo Tuấn hoàn toàn không nghĩ tới những người tại công xưởng này vẫn còn có vũ khí.

Đối phương giờ súng lên, chỉa về phía Địch Hạo Tuấn nói: “Nơi này không phải nơi thu nhận hay giúp đỡ, ai biết các người có bị cắn hay không? Các người mau đi đi, đừng quấy rầy chúng tôi!”

Một tia lạnh lùng quét qua khuôn mặt Địch Hạo Tuấn, vẻ mặt biến đổi bất thành linh đó làm người đang cầm súng kia phải giật mình. Trong tay hắn tuy rằng còn cầm súng, nhưng lại không nhịn được lùi về sau một bước nhỏ. Nhưng thời điểm hắn đứng vững lại, lập tức trợn lên giận dữ nhìn Địch Hạo Tuấn, trên mặt mang theo điểm phẫn nộ.

Vừa lúc đó, từ bên trong xưởng có một người bước đến, lúc người kia đến gần, vài thủ vệ đều một mực cung kính đối với hắn: “Khánh ca, không biết mấy người này từ nơi nào bốc lên, cứ ăn vạ ở đây không chịu đi.”

Người được gọi là Khánh ca nhiều lần nhìn quét về Địch Hạo Tuấn từ trên xuống dưới, vẫn chưa nói một lời nào.

Mạc Phi cuối cùng cũng dắt Thích Tâm đi tới, khi nhìn thấy tình huống hiện tại, cậu liền phát hiện sự tình không đơn giản như những gì mình tưởng tượng.

“Các người là từ trạm thu phí đến? Tình huống bên kia thế nào?”- Trương Khánh rốt cục đã chịu mở miệng.

Sắc mặt đối phương âm trầm, trong tay cũng đang cầm một khẩu súng lục. Đặc biệt hắn đang chú ý đến camera ở trước ngực Mạc Phi, mấy người kia có vẻ càng lúc càng đáng sợ, Mạc Phi cứ cảm thấy nòng súng của bọn họ đều vô tình hay cố ý nhắm vào mình, cảnh cáo chính mình.

“Khó nói lắm, hiện ở nơi đó đều là người sống, chẳng mấy chốc sẽ trở thành xác chết di động. Quân đội căn bản là không ứng đối kịp, trong thành phố sẽ tràn ngập “thứ” đó.”- Địch Hạo Tuấn nói.

“Chúng nó từ phương hướng nào tràn đến, hiện tại đang đi về hướng nào?”- Trương Khánh hỏi.

“Khắp nơi đều có... Bất quá chúng tôi chạy đi từ chỗ ít người, đối lập với thành phố, nơi này của các người vẫn là tương đối an toàn.”- Mạc Phi ăn ngay nói thật.

Nhưng trên mặt Trương Khánh hiện ra một điểm âm trầm: “Các người sẽ đem Zombie dẫn tới nơi này.”

“Vậy thì ... hãy cho chúng tôi một chiếc xe, một ít lương thực, chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi đây.”- Địch Hạo Tuấn châm chọc.

Trương Khánh không hề trả lời vấn đề của Địch Hạo Tuấn, hắn nhìn anh một chút, sau đó lên tiếng: “Chỗ này không có lương thực miễn phí, bất quá nếu các người chịu làm việc cho tôi, có thể tôi sẽ miễn cưỡng chỉ cho các người một chỗ để qua đêm.”

Mạc Phi cùng Địch Hạo Tuấn hai mặt nhìn nhau, từ sáng đến giờ, bọn họ vẫn chưa ăn gì, trải qua một ngày kinh hãi cùng trốn chạy cả đường dài, cả ba sớm đã vô cùng uể oải. Xung quanh đều là bạo loạn, không có xe cùng lương thực, bọn họ quả thực không biết nên làm gì và đi đâu.

“Anh muốn chúng tôi làm gì?”- Mạc Phi lên tiếng thăm dò.

“Chỗ của tôi còn thiếu lương thực, nước cùng nhiều vật dụng khác. Hãy thay chúng tôi đi tìm một ít về đây, tôi có thể để các người được an toàn dừng chân.”

Mạc Phi nói: “Chúng tôi phải đi đâu để tìm mấy thứ đồ đó chứ? Anh đây là thừa dịp cháy nhà hôi của à!”

Trương Khánh nhún nhún vai: “Chỗ của chúng tôi cũng rất nhỏ, tôi nói rồi, nơi này không có lương thực miễn phí. Các người nếu không thích có thể tùy ý, cảm phiền rời khỏi khu xưởng của tôi.”

“Quên đi, chúng ta đi thôi.”- Trên giày của Thích Tâm có một vết máu, là do hòn đá sắc bén ở trong khu rừng khi nãy cửa trúng, điều này làm y thỉnh thoảng phải nhe răng trộn mắt vì đau.

Phạm vi mấy dặm gần đây đều là rừng cùng đất hoang, căn bản không thể tìm được chiếc xe nào. Khu vực có xe là ở đoạn đường khi nãy, nhưng hiện tại toàn là Zombie, đi tới đâu cũng đều là tìm con đường chết. Trừ phi ba người bọn họ tiếp tục chạy về bên trong khu rừng, không biết chừng có thể tìm được thứ gì đó hữu ích. Địch Hạo Tuấn nhìn thấy Thích Tâm bị thương ở chân, anh có chút hối hận khi nãy đã làm lạc mất xe.

Đang nói chuyện, vài bóng người đột nhiên từ xa chạy tới.

Mạc Phi hí hóp mắt nhìn về hướng đó, dưới ánh đèn đường mờ mờ, mấy người kia chạy trốn vô cùng hoang mang, trong số họ có một người vừa chạy vừa hô cái gì đó.

Sắc trời càng lúc càng tối, đèn trên đường lần lượt được mở lên.

“Zombie đến rồi!”- Mạc Phi rốt cục cũng nghe được người kia nói cái gì.

Ở phía sau mấy người kia, còn kéo theo một đoàn “người” khác. Thân hình những người đó cũng không khác biệt so với người bình thường, nhưng là trong lúc chạy trốn có một chút xóc nảy. Không thể nghi ngờ nữa, chính là Zombie.

Trong đó, có một con Zombie hướng vào một người ở trước mặt vô tội, nhưng bởi vì khoảng cách không đủ gần, nửa đường ngã rầm trên mặt đất. Con Zombie không hề biết đau đớn cùng một mối, sau khi lăn lộn trên đất một lúc, nó tự đứng lên áp theo sát mục tiêu không ngừng nghỉ.

“Mau đóng cửa!”- Mặt Trương Khánh tái mét.

Ba người Mạc Phi sợ hãi, vội vã trốn vào bên trong khu xưởng. Người trong xưởng chuẩn bị phi thường đầy đủ, bọn họ lấy ra rất nhiều thanh thép, giá tam giác, thậm chí là tấm chắn, rương lớn đủ loại.

Mấy người ở bên ngoài còn chưa chạy đến kịp, bọn họ nhìn thấy người trong xưởng định đóng cửa sắt, không khỏi hô to: “Chậm một chút! Chờ chúng tôi với!”

“Nhanh! Nhanh! Nhanh!”- Trương Khánh đi đầu đẩy cánh cửa sắt, người ở bên ngoài kia đã chạy được gần tới cửa xưởng, hần một đến thở hồng hộc, một thoáng liền co quắp ngã trên mặt đất.

Cửa sắt lớn “Ầm” vang một tiếng, một đám người ở bên ngoài đánh vào trên cánh cửa.

Người đó trừng mắt nhìn Trương Khánh, sau đó bắt đầu điên cuồng kéo cửa sắt: “Mở cửa ra! Cho tôi vào đi!”

Người trong xưởng dồn dập đem vật nặng chất đóng ở cửa xưởng, gắt gao chặn lại.

Mạc Phi tận mắt nhìn thấy người kia bị Zombie đánh gục, một đám Zombie rất nhanh đem hần cản thành một đồng thịt đầm máu.

“Gào ——”- Zombie bên ngoài điên cuồng va vào cửa sắt, mỗi một lần bọn họ va chạm, cánh cửa sắt đều sẽ nương theo đó mà lắc lư, dẫn đến rương lớn bên trong cũng một phen chấn động.

Bọn người Trương Khánh nhanh tay chất các rương lớn mỗi lúc một cao hơn, lập hàng rào bằng thanh thép hoặc giá tam giác dựa vào lẫn nhau, dần dần trở nên vững chắc.

Mạc Phi nghe thấy động tĩnh Zombie bên ngoài từ từ yếu hơn, những hàng rào này đã ngăn chặn tầm mắt của Zombie, cũng ngăn chặn mùi của một nhóm người lại. Chúng nó ngửi được mùi vị con người trong không khí, nhưng không nhìn thấy bóng người, chúng dần rút khỏi cánh cửa, đứng ở bên ngoài khu xưởng lượn lờ vì dụ.

Một mảnh tối tăm hiện trên mặt Trương Khánh, hần chợt nhìn chằm chằm vào Mạc Phi muốn nói gì đó.

Địch Hạo Tuấn duỗi một ngón tay ra, chỉ chỉ Zombie bên ngoài, rồi lại chỉ vào bên trong khu xưởng, ra hiệu mọi người trước tiên đừng nói chuyện.

Nhóm người Trương Khánh mang theo ba người Mạc Phi, chậm rãi đi vào khu xưởng. Lúc này Mạc Phi mới chú ý tới nơi đây thì ra là một nhà máy chế tạo dầu mỡ, ngay bên trong xưởng còn tồn lại vài bồn dầu xe.

7. Chương 7

Đi đến trung tâm nhà xưởng, đám người vừa trải qua một trận kinh hãi đều ngã rạp xuống đất.

Trương Khánh trừng mắt với Mạc Phi: “Ai cho phép các người đi vào đây?”

Mạc Phi kinh ngạc nhìn đối phương, không nghĩ tới ở thời điểm tất cả mọi người đều chạy trốn khỏi nguy nan, Trương Khánh lại có thể nói một câu như vậy. Khi nãy cậu nhìn thấy Trương Khánh để mặc người kia ở ngoài cửa, còn những người trong xưởng tận mắt nhìn thấy đồng loại của mình bị Zombie cắn chết lại thờ ơ như không.

Đây rốt cuộc là cái xưởng gì vậy!

Trương Khánh sắp xếp vài người canh giữ cửa chính, quan sát hành động của đám Zombie.

Địch Hạo Tuấn lộ ra nụ cười quái dị: “Nếu anh không muốn cho chúng tôi đi vào thì hiện tại có thể mở cửa để chúng tôi đi ra ngoài, bất quá anh cần có xạ thủ lợi hại đối phó chúng, tránh liều lĩnh đưa tới càng nhiều nguy hiểm với đám Zombie kia.”

“Ồ?”- Trương Khánh có chút hứng thú với Địch Hạo Tuấn, “Ai trong các người sẽ bắn súng? Chắc không là tiểu hòa thượng này chứ?”

Địch Hạo Tuấn lắc đầu: “Chúng tôi chỉ muốn tá túc mấy đêm, chờ sau khi Zombie bên ngoài rút khỏi, chúng tôi sẽ lập tức rời đi. Trong lúc này, chúng tôi có thể làm việc, tôi nghĩ nhân số của các người cũng không nhiều, các người sẽ cần đến cu li như Mạc Phi đấy.”

Thấy Địch Hạo Tuấn không chút do dự mà “bán” mình đi, Mạc Phi suýt chút nữa là chửi thành tiếng.

Trương Khánh sau vài lần quan sát Mạc Phi, hần gật đầu nói: “Vậy cũng được, cậu thay phiên cùng thủ vệ của tôi canh gác, cậu ta sẽ thay tôi lắp đặt vận chuyển, bất quá với phần công việc đó của hai người, sẽ chỉ có hai phần thức ăn thôi. Chúng tôi cũng không có nhiều lương thực, mấy người các cậu được tính là một nhóm.”

Mấy người ở xung quanh ngẩng đầu cẩn thận nghe ngóng, vài người bắt đầu chụm đầu ghé tai, xì xào to to nhỏ nhỏ.

Trương Khánh nhìn Địch Hạo Tuấn một lát, hần suy nghĩ một chút, chợt lên tiếng hỏi: “Trước đây các người làm công việc gì?”

“Tôi là người Tân Cương, sau khi xuất ngũ liền ở đây làm việc. Đây là Thích Tâm – linh đồng có tiếng tại chỗ của chúng tôi. Vị này chính là...”- Địch Hạo Tuấn liếc mắt về phía Mạc Phi.

Mạc Phi hiểu ý, nhanh nhẩu tiếp lời anh: “Tôi là nhân viên kỹ thuật tại đơn vị của anh ta, chuyên môn phụ trách duy tu mạch điện.”

“Ồ?”- Trương Khánh có vẻ đầy hứng thú, “Ba người các cậu thật thú vị, tại sao có thể tập hợp lại cùng nhau vậy? Thế này đi, trong nhà máy còn một kho chứa dầu, nếu không ngại, ba người có thể tạm thời ở đó, tôi sẽ cho người dọn dẹp một chút, để xem trong khu xưởng này có chỗ nào còn có thể ở được không.”

“Vậy cảm ơn anh nhiều. Nói cho cùng thì chúng ta đều là người chạy nạn, có thể giúp đỡ lẫn nhau cũng coi như là duyên phận. Đúng rồi, tôi tên Địch Hạo Tuấn.”- Địch Hạo Tuấn duỗi một tay hướng về Trương Khánh.

Trương Khánh nhìn chăm chú vào Dịch Hạo Tuấn rất lâu, sau đó trên mặt mới dần dần hòa hoãn, hắn nói: “Tôi tên Trương Khánh. Ba cậu cứ gọi tôi là Khánh ca, sau này các cậu cũng coi như là người trong xưởng. Tất cả lao động các cậu cũng phải tham gia, cùng các anh em của tôi đối xử bình đẳng.”

Dịch Hạo Tuấn tựa hồ không một chút để ý, anh nói với Trương Khánh: “Nhất định nhất định. Mọi người có yêu cầu gì đối với chúng tôi cứ việc lên tiếng, chúng tôi cũng không muốn ăn không ở chùa đâu.”

Thấy Dịch Hạo Tuấn rất thức thời, trên mặt Trương Khánh không còn nhiều lo lắng nữa. Hắn quay đầu nói vài lời với thủ hạ của mình, sau đó liền rời đi.

“Mấy người các cậu, đi theo tôi.”- Một người đứng ra nói với nhóm của Mạc Phi.

Tất cả dầu trong kho đều có ống dẫn, mới vừa vào kho dầu, Mạc Phi liền cảm nhận được một cổ mùi hóa chất. Có thể bởi vì nơi này còn tồn dầu thô, nên bọn họ không dám nổ súng bừa bãi sợ sẽ phát nổ. Bọn họ đứng ở ngoài kho, đối với ba người Mạc Phi nói: “Phía sau nơi này, các cậu có thể tùy ý đi lại, nhưng không được vượt qua cánh cửa này. Đêm nay chưa tới phiên trực của các cậu, sáng sớm ngày mai sẽ có người đến gọi các cậu ăn cơm.”

“Được được được, các vị đại ca cực khổ rồi.”- Dịch Hạo Tuấn ra vẻ ân cần.

Vài tên cảm sung trường lưu lại ở bên ngoài, ba người Mạc Phi đi vào gian kho bên trong cánh cửa sắt trước mặt. Mạc Phi vô cùng cẩn thận vòng qua từng ống dẫn dầu ngổn ngang.

Rốt cuộc ba người cũng đi tới nơi mà Trương Khánh đã nói, phát hiện nơi này lại có một gian phòng trống nhỏ, nhìn qua giống như chỗ dành cho công nhân dỡ hàng nghỉ ngơi.

Thích Tâm mở cửa, phát hiện bên trong có một cái ghế dựa, y lập tức cao hứng.

Mạc Phi vẫn luôn nghi ngờ Dịch Hạo Tuấn, cậu nhìn anh chất vấn: “Nói đi, trong hồ lô của anh đến cùng là muốn làm gì?”

Dịch Hạo Tuấn cười cười: “Cậu cảm thấy, mấy thứ vũ khí của bọn họ là từ nơi nào mà đến?”

Sau khi nghe Dịch Hạo Tuấn chỉ điểm, Mạc Phi trầm ngâm một lát rồi nói: “Tôi cảm thấy những người kia không đơn giản, thành phố X phát hiện Zombie không bao lâu, bọn họ lại chuẩn bị kỹ càng đến vậy! Hơn nữa nhìn trang bị của bọn họ, chắc chắn đã có sự chuẩn bị từ rất lâu rồi. Đây rốt cuộc là nhà máy gì?”

Dịch Hạo Tuấn cười giảo hoạt: “Cậu là phóng viên, hẳn phải biết thứ hắc xương này chứ?”

“A?”- Mạc Phi mở lớn miệng.

“Hắc xương là gì?”- Thích Tâm vừa cười giãy vãi dính máu, vừa hiểu kỳ hỏi.

“Hắc xương chính là...”- Mạc Phi suy nghĩ một chút rồi giải thích: “Bốn năm trước, bệnh độc bạo phát ở Nhật Bản, tất cả mọi nơi trên thế giới đều có người thành lập chỗ tránh nạn quy mô nhỏ. Ở Trung Quốc cũng có vài người tự mình tàng thương, thành lập chỗ tránh nạn phòng bị Zombie tư nhân, những nơi như vậy, chúng ta gọi đó là hắc xương.”

Dịch Hạo Tuấn nói thêm: “Bạn tôi nói vùng này có hắc xương, xem ra vận may của chúng ta cũng không tệ lắm. Nếu được ở lại nơi này, mọi người sẽ rất an toàn. Chờ đến lúc bên ngoài ổn rồi, chúng ta sẽ tìm một chiếc xe và rời khỏi đây.”

Dịch Hạo Tuấn nằm nhòai người nhìn bên ngoài cửa sổ một hồi, chợt hứng thú điều gì đó, anh quay lại nói với Mạc Phi: “Cậu có nhận thấy gì không? Bọn họ có đèn chân không, ắc hẳn có điện, chính là bọn họ có thể tự mình phát điện. Bọn người Trương Khánh còn có súng, tin chắc trên họ còn có một thể lực ngầm nào đó! Trương Khánh nói bọn họ không đủ lương thực, tôi cóc tin. Nơi này khẳng định là cái bảo kho, không chỉ có xe có lương thực, nói không chừng còn có rất nhiều vũ khí!”

“Khoan đã!”- Mạc Phi nhìn chăm chăm Dịch Hạo Tuấn, kinh ngạc hỏi, “Anh không phải là có ý đồ với bọn họ chứ? Đám người này không phải hiền lành đâu! Người mình mà bọn họ cũng dám nhốt ở ngoài. Nếu anh bị bọn họ phát hiện, nhất định sẽ bị đánh đến thối. Lại nói... nơi này có nhiều nhà kho như vậy, biết bọn họ đặt vũ khí ở trong kho hàng nào đây?”

Địch Hạo Tuấn không muốn cùng cậu tranh luận, anh nói với cậu: “Cậu cố gắng đi dạo ở chung quanh đây, tôi đi một lúc sẽ trở lại.”

“Này!”- Mạc Phi ngăn cản Địch Hạo Tuấn không được, bắt đắc dĩ nhìn anh cầm gậy chống của mình biến mất như một làn khói.

“Lá gan của anh ta thật là lớn!”- Thích Tâm một mặt ước ao.

“Để anh ta đi chết đi.”- Mạc Phi đáp lại Thích Tâm.

Sắc trời bên ngoài đã tối sầm, từ sáng đến giờ, Địch Hạo Tuấn vẫn chưa ăn gì. Bất quá cuộc sống như thế anh sớm đã quen thuộc.

Vượt tường vây, tiến vào bên trong xưởng, Địch Hạo Tuấn linh hoạt liếc hai mắt quan sát bốn phía. Ở phía trước và bên trên cửa lớn có vài chỗ có cảnh giới, nhưng ở bên trong xưởng thì hầu như không có một bóng người.

Xưởng khu to lớn lại chỉ có hai thủ vệ canh gác ở cửa lầu hành chính, quả thật hết sức kỳ quái.

Địch Hạo Tuấn thoáng kinh ngạc, nhưng rất nhanh anh khẽ lay động rèm cửa sổ, nương theo tia sáng quỳnh dì len vào bên trong để tìm một chút đầu mối.

Trương Khánh từ một hướng khác của nhà xưởng đi ra, hai tên thủ vệ không đi cùng hắn. Trước khi đi hắn lôi kéo cái khóa, cảm giác đảm bảo an toàn, lúc này mới gạt đầu với hai thủ vệ, sau đó đi về lầu hành chính.

Địch Hạo Tuấn sau khi nhìn thấy rõ ràng, mới leo tường quay trở về. Thời điểm bước vào phòng, vừa vặn trông thấy Mạc Phi đang xoa eo nhỏ chờ anh.

Dáng vẻ hiện tại của Mạc Phi rất giống hình tượng vợ hiền chờ chồng a.

Địch Hạo Tuấn cười thật tươi, anh lập tức tìm đề tài để nói: “Tôi tìm tới vị trí nhà kho, hẳn là căn cứ hành chính. Toàn bộ xưởng khu chỉ có hai thủ vệ, bất quá phiền phức chính là vị trí mà hai người họ đứng có thể nhìn thấy rất rõ ràng tình huống của nhà kho, muốn tiến vào nhà kho, trước hết phải đẩy ngã hai thủ vệ đó. Trương Khánh ... bọn họ tựa hồ... tìm được hoạt động giải trí cho chính mình rồi.”

“Giải trí?”- Mạc Phi như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Địch Hạo Tuấn thần thần bí bí, từ trên người móc một vật ra, ném qua bên Mạc Phi.

Thích Tâm nhặt lên nhìn hồi lâu, bỗng nhiên đỏ mặt ném đồ vật trở về.

Mạc Phi vừa nhìn liền biết là nội y của phụ nữ, không khỏi hiểu kỳ: “Chuyện này là sao?”

“Lầu căn cứ hành chính giam giữ vài cô gái trẻ tuổi, tôi nghe được âm thanh của bọn họ ở bên trong, liền chồm qua thám thính. Không nghĩ tới từ bên trong ném ra loại đồ chơi này. Tôi thật sự rất tò mò, bọn người Trương Khánh này kiếm đâu ra những cô gái trẻ như thế, và rốt cuộc hắn muốn làm gì.”

Mạc Phi nói xen vào: “Tôi ở xung quanh đây tìm thấy một chiếc xe buýt, nhìn bề ngoài còn khá mới. Bên trong xe buýt có dầu, nhưng không có chìa khóa. Xem biển số xe là của thành phố S. Ở phía sau chỗ này có cửa sau, chỉ là đã bị bọn Trương Khánh lắp kín. Có lẽ, các cô gái đó là người dân chạy nạn đến từ thành phố S?”

Thích Tâm nghe hai người tình báo hợp kế, vẻ mặt không khỏi đau khổ bắt đầu kích thích phật châu.

“Lợi hại a!”- Địch Hạo Tuấn cảm thán, “Bọn họ không chỉ ích kỷ, mà còn trắng trợn cướp đoạt phụ nữ đang hoang. Chuyện này nếu ở ngày trước, Mạc Phi cậu có thể đem chuyện của bọn họ toàn bộ đăng lên báo đấy.”

“Hiện tại đã không có báo chí, bất quá tôi không thể không quan. Các cô gái đã cầu cứu chúng ta, nếu cứ bỏ đi như thế cũng thật quá hồ thẹn với lương tâm.”- Mạc Phi nói chắc nịch.

Thích Tâm lắc đầu một cái, “Bọn họ đều có súng, lỡ như đại khai sát giới...”

Mạc Phi nói: “Tiểu sư phụ, nếu chúng ta cứ đi thẳng như thế, trong lòng tôi sẽ không thể yên ổn được. Cậu có thể không đi, nhưng tôi là phóng viên, đừng trách tôi nói chuyện nghe buồn nôn, phóng viên có đạo đức nghề nghiệp của phóng viên.”

Địch Hạo Tuấn vỗ vỗ vai Mạc Phi, trên mặt của anh vẫn là loại thái độ thờ ơ kia. Anh nói với Thích Tâm: “Tôi sẽ không ép buộc cậu làm chuyện vi phạm đến giáo lý của cậu, cậu có thể chờ chúng tôi ở trong xe. Đợi chúng tôi dẫn người đến, tất cả sẽ đồng thời an toàn rút khỏi đây.”

Hai người đang chuẩn bị rời đi, Thích Tâm đột nhiên thốt lên: “Tôi cũng không nói không đi mà. Chờ tôi!”

8. Chương 8

Nhìn Thích Tâm ở phía sau một mặt run sợ, cùng Mạc Phi cố tỏ ra trấn định, trong lòng Địch Hạo Tuấn có một chút buồn cười. Chuyện này nếu để cho đám người Ca-dắc-xtan kia nhìn thấy, không biết sẽ cười nhạo anh như thế nào đây.

Bất quá, Địch Hạo Tuấn cũng rất kính trọng những chiến hữu người Trung Quốc này của mình. Tuy Mạc Phi chỉ là một phóng viên, Thích Tâm là một hòa thượng, đừng nói là cầm súng, ngay cả một lần chiến đấu chân chính, bọn họ cũng chưa từng trải nghiệm. Đối mặt với tình huống như vậy, có thể đứng cảm đứng ra, xác thực phải cần rất nhiều dũng khí.

Địch Hạo Tuấn làm nhiệm vụ dẫn đường ở phía trước, Mạc Phi cùng Thích Tâm theo sát ở phía sau.

Đến một bên rào chắn, Thích Tâm ngẩng đầu liếc mắt nhìn rào chắn cao to, nhất thời hít một hơi.

Mạc Phi trấn định: “Không có chuyện gì đâu tiểu sư phụ, lát nữa tôi đi trước, để Địch Hạo Tuấn nâng cậu lên, còn tôi ở đầu kia sẽ đỡ cậu xuống.”

“Cậu được không?”- Địch Hạo Tuấn nhướn mày.

“Đừng xem thường tôi, trước đây tôi là cao thủ nhảy cao đấy! Độ cao này... tôi có thể.”- Mạc Phi nói.

“Tốt lắm. Thời gian “thu dọn” sẽ rất lâu. Trước tiên tôi sẽ giải quyết hai tên thủ vệ, nhà kho bên kia giao cho tiểu sư phụ. Mạc Phi và tôi sẽ cùng đột nhập vào khu hành chính, chúng ta phải nhanh chóng cứu người ra, sau đó dẫn người rời khỏi từ cửa lớn của nhà kho bên kia.”

Địch Hạo Tuấn nói rất ngắn gọn, bất quá, muốn tiến vào đó, lẽ dĩ nhiên phải chạm trán hai thủ vệ kia. Nói cách khác, tới lúc ấy, ắt hẳn không thể tránh khỏi một trận đấu.

Thích Tâm cùng Mạc Phi nhìn nhau một lúc, từ ánh mắt của đối phương, bọn họ đều có thể nhìn thấy sự căng thẳng cố kiềm nén.

“Tôi có kinh nghiệm hơn, cứ để tôi hành động đầu tiên. Mạc Phi, tiểu sư phụ giao cho cậu.”- Địch Hạo Tuấn nói.

Muốn tiến vào bên trong khu hành chính, bọn họ phải đi qua một đoạn rào chắn, đoạn rào chắn kia thật ra cũng không cao. Nếu là ở ban ngày, Mạc Phi tin tưởng bản thân đủ sức để vượt qua nó. Nhưng hiện tại đối mặt với hai ngọn đèn pha lập lòe, khiến áp lực trong lòng Mạc Phi gia tăng không ít.

Địch Hạo Tuấn với thân hình mảnh mẽ, Mạc Phi nhìn thấy anh dễ dàng nhảy qua rào chắn, chớp mắt một cái liền ở phía đối diện.

“Nhanh.”- Địch Hạo Tuấn ở bên kia hô nhỏ.

Lúc nói lời này, đèn pha ở phía đối diện chiếu về vị trí của Địch Hạo Tuấn, Mạc Phi phản ứng nhạy bén, ấn Thích Tâm ngồi xổm xuống. Địch Hạo Tuấn ở bên kia cũng cấp tốc trốn vào bụi cỏ bên cạnh.

Chờ đến khi đèn pha chiếu qua chỗ họ, Mạc Phi mới dẫn Thích Tâm đến gần rào chắn, sau đó ngồi xổm xuống. Thích Tâm hiểu ý, nhẹ nhàng giẫm lên lưng Mạc Phi, hai tay bám thật chặt lấy rào chắn. Y bám chặt đến nỗi rào chắn không ngừng phát ra tiếng vang.

“Tiểu sư phụ, bám chặt vào, tôi đứng lên đó.”- Mạc Phi ở phía dưới nhỏ giọng nói.

“A!”- Thích Tâm hồi hộp mà đáp một tiếng, đột nhiên cảm giác dưới chân càng lúc càng cao. Quần áo của Mạc Phi bóng loáng khiến y không đứng thẳng được, suýt chút nữa là ngã xuống. May có Mạc Phi gắt gao lôi ống quần y lại, Dịch Hạo Tuấn ở phía đối diện cũng đang nghĩ cách giúp y xuống. Cẩn rằng một cái, giậm chân một cái, Thích Tâm thành công đưa một chân vượt qua rào chắn, sau đó liền được Dịch Hạo Tuấn ở bên kia tiếp được.

Dịch Hạo Tuấn thở phào nhẹ nhõm. Anh thúc giục: “Mạc Phi, nhanh lên.”

Thấy Dịch Hạo Tuấn ưỡn eo ép người về sau từ dưới mái hiên, Mạc Phi khẽ cắn răng, cậu lùi vài bước lớn, sau đó chạy lấy đà. Gió gào thét ở bên tai, cả người bay lên trời. Tiến đến gần rào chắn, Mạc Phi phóng một cái vượt qua, vững vàng đáp xuống bên trong bồn hoa. Ấu phục trên người bị rách dài một đoạn lớn. Mạc Phi chưa kịp thở dốc, cậu lộn nhào ngay tại chỗ rồi nằm yên trên mặt đất, một đạo ánh sáng sáng ngời đảo qua vị trí vừa nãy cậu vừa đứng.

Thích Tâm nhìn thấy động tác tựa như nước chảy mây trôi của Mạc Phi, đôi mắt y phát ra ánh sáng.

Dịch Hạo Tuấn sớm đã áp sát đến lầu hành chính. Ở xa xa, Mạc Phi trông thấy anh tiếp cận hai tên thủ vệ, đồng thời anh cũng khẽ rút con dao từ phía sau mình. Một tên chợt liếc nhìn thấy động tĩnh lạ, bất quá ngay sau đó liền mềm oặt ngã xuống.

“Ai!”- Tên thủ vệ còn lại giơ súng, chỉ là súng của hắn vừa bóp cò được một nửa, Dịch Hạo Tuấn đã sớm chặn miệng hắn lại. Người kia duỗi chân ở giữa không trung, một lát sau liền bất động.

Mạc Phi quan sát bốn phía, sau đó theo Dịch Hạo Tuấn, áp sát ở bên cạnh bộ cửa sổ.

Chờ đến khi Thích Tâm tới gần, Mạc Phi lôi kéo tay y, cho y một cái lắc đầu.

Nhưng Thích Tâm cảm thấy rất tò mò, vẫn cố rướn cổ lên để liếc vào trong. Y nhỏ giọng hít một hơi, nhắm mắt lại nói một câu: “A Di Đà Phật.”

Dựa theo ước định trước đó, Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn đột nhập vào lầu hành chính, cũng chính là nơi mà Dịch Hạo Tuấn nhặt được đồ vật kia.

Bộ cửa sổ nơi đó không cao lắm, từ bên ngoài có thể nhìn thấy được bên trong.

Có thể là nghe được tiếng động bên ngoài, người bên trong “náo náo loạn loạn” một trận, sau đó cuống quýt nhô đầu ra.

Mạc Phi nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi nằm nhoài trên cửa sổ, ngoại hình cô khá thanh tú, mặc dù lớp trang phục có chút lộn xộn, nhưng vẫn có thể nhìn ra đây là một mỹ nhân.

“Chỉ có hai người như vậy thôi sao?”- Trên mặt cô gái kia hiển nhiên có hơi thất vọng.

Mạc Phi đề thấp giọng nói: “Cô đừng lo, chúng tôi tới để cứu mọi người ra ngoài.”

“Hai người các anh, không được.”- Cô gái kia chợt có chút tức giận, cô nhìn bốn phía, “Thật là không còn người khác?”

“Cố Lam! Đến rồi!”- Bên trong, có người rất hồi hộp hô nhỏ.

Mạc Phi nghe có người mở cửa, cậu trả cửa sổ về đúng nguyên dạng, sau đó cùng Dịch Hạo Tuấn trốn vào trong bụi cỏ.

Cửa lớn “Đùng” một tiếng, nặng nề đung vào vách tường, một người bị ném tới trên đất, gào khóc nghẹn ngào. Nữ nhân chính là tốt ở điểm vừa khóc lóc vừa rít gào.

Xông vào cửa là một nam nhân thô to, cười ha ha: “Không nghĩ tới miệng lưỡi mày cũng không tệ nhỉ, nhưng đáng tiếc cơ thể lại không tốt như vậy, đàn ông chơi sẽ rất dễ chán, mày còn tích sự gì nhỉ? Ừm, mày là Cổ Lam đúng không? Trương Khánh nói mày không nghe lời thì phải? Tao chính là không tin đấy!”

“Vút!”- Mạc Phi nghe thấy âm thanh roi da vung mạnh.

“Đừng đánh người mà!”- Một cô gái khác rít gào lên.

“Ba mươi mấy người đàn ông các người, bắt nạt một cô gái có gì đặc biệt! Có bản lĩnh thì các người cũng phát súng cho chúng tôi, năm đứa tụi này có thể sẽ giết chết một đám các người!”

“Miệng còn rất cứng rắn, đi ra đây với lão tử! Đêm nay không chơi chết mày, tao thề không mang họ Tôn!”

“Loảng xoảng...”- Cửa bị khóa.

Các cô gái ở bên trong nghen ngào, không dám lên tiếng. Dịch Hạo Tuấn đợi một hồi mới đứng lên, anh bò tiến vào cửa sổ, Mạc Phi cũng theo sát ngay sau lưng anh.

Một, hai, ba, bốn, trong phòng có bốn người, thêm vào Cổ Lam bị bắt đi, quả nhiên là năm người. Xem ra vừa nãy Cổ Lam có ý định cho bọn họ cơ hội hành động đây mà.

Mạc Phi dò thám một thoáng, hiện tại đã biết rõ ràng trong phòng đối diện, bọn Trương Khánh tổng cộng có ba người.

Phòng bên truyền đến tiếng kêu la thảm thiết của Cổ Lam, các cô gái trong phòng vừa gào khóc vừa lắc đầu nói: “Vô dụng, Cổ Lam ở trong tay bọn họ. Nếu chúng tôi chạy trốn, vậy thì sẽ hại chết cô ấy. Các người hay là đi đi, chỉ có hai người quả thật quá nguy hiểm, bọn họ đều là không cần người sống, các người không đầu lại đâu.”

Dịch Hạo Tuấn căn bản không để ý tới, anh tự nhiên móc một cây dao nhỏ từ trên người ra, bắt đầu cắt dây thừng trên tay mỗi người.

Vào lúc này, Mạc Phi cũng chỉ có thể an ủi các cô: “Mọi người yên tâm, đầu kia chúng tôi còn có người tiếp ứng. Lát nữa các cô hãy chờ ở bụi cỏ bên ngoài, chúng tôi sẽ cứu Cổ Lam ra.”

“Có thật không... Thật sự cảm ơn các anh. Các anh là bộ đội đặc chủng sao? Tôi đến từ thành phố S, tên Đinh Văn, tôi nghĩ người nhà tôi đã...”- Một cô gái chột bật khóc.

Những cô gái này chịu ngược đãi trong thời gian rất lâu, trên cánh tay người nào người nấy đều có vết tím xanh. Hơn nữa bọn Trương Khánh lần nào cũng đều sẽ mang một người đến phòng sát vách, giam riêng biệt, đây chính là con tin trong tay bọn họ. Các cô gái này quá thiện lương, Trương Khánh tin chắc các cô sẽ không bỏ rơi bạn mình chạy trốn.

Huống chi, bốn phía đều là tường vây, đều là súng, các cô có muốn chạy cũng chạy không xa được.

Mạc Phi dẫn người tới trong bụi cỏ, đi xa một chút, mới nói với Dịch Hạo Tuấn: “Hiện giờ, tiếp theo phải làm sao?”

“Cậu ở bên ngoài chốt hành chính này canh chừng, nếu có người đi ra từ đây phát hiện tình huống bên ngoài, cậu hãy giết chết hắn. Còn những cái khác cứ giao cho tôi. Mạc Phi, nhớ kỹ, không được hạ thủ lưu tình, trên tay của cậu nắm giữ rất nhiều sinh mạng đấy.”

Mạc Phi nhìn vào trong mắt Dịch Hạo Tuấn, ở trong bóng tối, đôi mắt lấp lánh có thần này cho cậu rất nhiều an ủi. Mạc Phi gật đầu với Dịch Hạo Tuấn: “Yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Dịch Hạo Tuấn xoay người quay đầu lại, việc nghĩa chẳng từ nan, lao thẳng về nơi đen ngòm đáng sợ kia.

Bên đây, Mạc Phi cũng dẫn các cô gái trốn đến chỗ an toàn, sau đó một mình lặng lẽ đi tới phía trước lầu hành chính.

Hai bộ thi thể vẫn còn nằm dưới đất, đèn pha lay động ở trên mái nhà, thời điểm bị rọi sáng một nửa, đặc biệt đáng chú ý.

Mạc Phi suy nghĩ một chút, liền quay lại, đem thi thể tha về phía bụi cỏ.

Trong đầu của cậu bỗng nhiên lóe qua ký ức năm hai mươi hai tuổi, cũng là vào một đêm đen, khi cậu tận mắt nhìn thấy thi thể ba mình bị người ta ném vào tròng xe hoả táng, nước mắt của cậu nhất thời như vỡ òa. Mạc Phi nghĩ, nếu không có sự cố năm đó, khả năng cả đời cậu cũng sẽ không thể bước vào con đường sự nghiệp làm phóng viên này.

Mạc Phi xử lý hai bộ thi thể, trên mặt dần dần bình tĩnh. Cậu lấy súng cùng một ít vũ khí từ trên thi thể, trốn ở phía sau cửa lớn của lầu hành chính, yên tĩnh quan sát.

Đám đàn ông đang làm âm ỉ ở trong phòng, Mạc Phi có thể nghe được rõ ràng cuộc đối thoại của bọn họ:

“Đến đây, gọi đi, gọi một tiếng cho lão tử nghe một chút.”

“Đầu trục, mày chơi được một lúc rồi, giờ đến phiên tao chứ.”

“Mẹ nó, theo tao này, đừng dùng sức như thế, đồ dê tiện, có biết chơi hay không?”

...

Mạc Phi nắm chặt súng trên tay, nháy nháy mắt, cậu kích động đến nỗi rất muốn xông vào, cho bọn họ mỗi người một cú đấm.

Cũng chính vào thời khắc này, tầng cao nhất đột nhiên truyền đến một tiếng súng rất rõ ràng, điều này làm cho đám người đang hoan hỉ ở trong phòng lập tức yên tĩnh lại.

“Dùng.”- Lại một tiếng súng vang tại tầng cao nhất, ngay sau đó, hai ngọn đèn pha to lớn đều bị phá hủy.

Đám đàn ông kia khẩn trương bò lên từ trên người Cố Lam, bỗng nhiên đèn trong gian phòng tối sầm đi, đồng thời truyền ra tiếng gào thét của đám đàn ông.

9. Chương 9

“Con mẹ nó, là ai làm vậy!”

“Tất cả mang vũ khí tới, lên lầu! Giết hết!”

.....

Mạc Phi lo lắng trong phòng còn có người, cậu nhìn vào một cánh cửa sổ đang mở. Dựa vào ánh trăng, cậu nhìn thấy có một người đàn ông đang mang theo súng đứng trước mặt Cố Lam, Cố Lam thì đứng đối diện với cửa sổ, còn người đàn ông kia đang đối mặt với cô.

Vì để bảo vệ Mạc Phi, Cố Lam suy nghĩ một chút, ôn nhu nói với tên mập mập kia: “Đại ca, có thể buông lỏng nút trói cho tôi được không, tay tôi hình như muốn đứt luôn rồi.”

“Con mẹ nó, mày đang hoảng một chút cho tao! Coi chừng tao đánh mày đó!”

“Làm gì vậy, sao lại hung dữ như vậy chứ, lão đại đi rồi, chỉ còn hai chúng ta, anh hung dữ cho ai xem đây.”- Cố Lam vén chân dài lên, thân thể thon dài bóng loáng, tên mập kia nhìn không được mà liếc mắt nhìn.

Tên mập nuốt từng ngụm từng ngụm nước bọt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chân của Cố Lam.

Cố Lam biết rõ gã này là người có địa vị thấp nhất, e là mọi người đã hưởng dụng xong cũng không tới phiên gã. Hiện tại lão đại không có ở đây, đây nhất định là cơ hội tốt dành cho gã.

Để tiện cho Mạc Phi làm việc, Cố Lam cũng chẳng thèm để ý nữa. Cô cố ý che che giấu giấu, mà hành động này lại khiến bộ quần áo rách nát của cô xộc xệch, cảnh “xuân” liền lộ ra.

Tên mập không nhìn được nữa, gã ném súng xuống, đưa tay mở thắt lưng, nhỏ giọng tựa như đang an ủi chính mình: “Mình nhanh chút là được, sẽ không bị lão đại phát hiện đâu.”

“Anh làm gì! Anh làm gì vậy! Chúng ta đang ở cạnh cửa đó nha, anh tiến thêm một chút nữa, tôi sẽ đẩy cửa gọi người đấy!”

“Ha ha ha! Mà tưởng tao sợ sao? Đây là văn phòng của lãnh đạo xưởng này đó, cách âm rất tốt. Mà đang bị trói thì làm sao có thể đẩy cửa? Gọi đi, mà gọi đi, càng gọi lâu tử càng cao hứng...”

Mạc Phi nghe rõ vị trí hiện tại của Cố Lam, cậu lặng lẽ tiến vào lầu hành chính, rất nhanh liền tiếp cận được căn phòng kia.

Lầu hành chính này trên dưới trước sau đều có cầu thang, vị trí hiện tại của Mạc Phi lại rất không thuận tiện, vạn nhất có người đứng ở trên cầu thang sẽ lập tức nhìn thấy cậu, tình thế sẽ trở nên gay go.

Ở bên ngoài quả thực không thể nghe được động tĩnh bên trong, Mạc Phi hít sâu một hơi, cầm lấy cương côn không biết do ai vứt trên mặt đất.

Đột nhiên đẩy cửa đi vào.

Cố Lam cố ý để tên mập đối diện với cửa lớn, lúc cậu tiến vào, liền cảm thấy cửa va vào một thứ như cột xi măng lớn, sau đó liền thấy một người ôm đầu bối rối đứng dậy. Cửa đóng, cậu nắm lấy cương côn, đâm thẳng về phía tên mập.

Lúc bắt đầu tên mập còn lảo đảo, rầm rì, nhưng rất nhanh thanh âm trong cổ họng của gã liền vụt tắt, biến thành một đồng thịt nhũn nằm trên mặt đất.

Nhưng Mạc Phi vẫn nắm chặt gậy mà đánh vào gã.

“Mạc Phi! Mạc Phi! Đừng đánh nữa, hắn ta chết rồi.”- Cố Lam đứng ở một bên kéo lấy cánh tay của Mạc Phi.

Mạc Phi thở hổn hển, khi cậu cuối đầu liền nhìn thấy một vũng máu, nghĩ đến đây là thành tựu của mình, cảm giác có cái gì đó bốc lên trong lồng ngực.

“Trên người của hắn có chìa khóa của cánh cửa đối diện.”- Cố Lam nói.

“Hà... Hà... Hà...”- Mạc Phi không dám nhìn xuống người đã chết kia. Bàn tay toàn là máu, cậu kéo Cố Lam: “Không cần tìm, bọn họ đều ở bên ngoài. Chúng ta nhanh rời khỏi đây.”

Xung quanh lầu hành chính đều là tiếng súng, Mạc Phi muốn dựa vào tiếng súng để tìm vị trí của Dịch Hạo Tuấn, có thể tùy thời mà cứu anh ta, nhưng tiếng súng quá nhiều, lẫn lộn hết lên.

Một đoàn nữ nhân bám sát theo sau Mạc Phi, đi dọc theo lầu hành chính. Vài ngọn đèn pha le lói trên mái nhà, khiến toàn bộ khu xưởng âm u quỷ dị vô cùng. Ánh đèn yếu ớt đó hầu hết hắt ra từ những cây đèn bắt sâu, bởi vì máy phát điện đã bị Dịch Hạo Tuấn phá hủy, nên toàn bộ bên trong khu xưởng không có chút ánh sáng nào.

Thích Tâm hưng phấn chạy tới chỗ cậu: “Mạc Phi! Mạc Phi! Xem tôi mang đến nhiều đồ vật này! Nhiều người quá đi! Chúng ta có thể đi lấy thêm nhiều đồ nữa! Dịch Hạo Tuấn đâu rồi?”

“Anh ta còn ở bên trong.”- Mạc Phi nói, “Chúng ta đang ở trong này nhưng cảnh vệ bên ngoài cũng có thể nghe thấy tiếng súng, sẽ chạy vào đây. Chúng ta phải nghĩ cách để thoát khỏi nơi này.”

“Nơi nơi đều có rào chắn?! Trời ạ, chúng ta nên làm gì đây?”- Thích Tâm vừa hoảng hốt vừa khẩn trương.

Mạc Phi hiện tại mới phát hiện, không có Dịch Hạo Tuấn, cậu quả thật là người vô năng mà.

Bọn họ trốn ở phía sau nhà kho, nhìn thấy mấy thủ vệ từ cửa lớn chạy tới. Mạc Phi hoảng hốt. Mấy người phụ nữ đang ở bên trong kho cố mang theo những vật dụng cần thiết đi. Đúng như lời Dịch Hạo Tuấn đã nói, nơi này chính là một bảo kho! Bọn người Trương Khánh vì sợ Zombie bạo phát nên đã dự trữ rất nhiều vũ khí cùng vật dụng hữu ích.

“Tiếp viện của các người đâu?”- Cố Lam rất gấp, “Không phải cậu nói còn có những người khác nữa sao? Chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này.”

“Không có, chỉ có ba người chúng tôi.”- Thích Tâm lắc đầu.

“Các người làm như vậy là đem sinh mạng của chúng tôi ra đùa giỡn đấy!”- Cố Lam vô cùng tức giận.

“Đừng như vậy, Cố Lam, bọn họ chỉ là tốt bụng muốn giúp chúng ta thôi.”- Một cô gái kia lên tiếng trấn an.

“Làm sao bây giờ?”- Thích Tâm hỏi.

Mạc Phi nhìn đến phía tường vây kia, mục tiêu quá rõ ràng nhưng cũng quá xa. Một nhóm người lớn như vậy đi đến tường vây cũng không chắc sẽ bị phát hiện. Huống chi cửa lớn bên đó chỉ có hai người thủ vệ, có thể mạo hiểm thử một lần.

Đang suy nghĩ, kho hàng đột nhiên bị đẩy ra, mấy người bên trong kinh ngạc suýt đã ra tay động thủ.

Địch Hạo Tuấn đẩy cửa đi vào, nhìn thấy nhiều người bên trong cũng không cảm thấy kỳ quái chút nào. Anh nói với Mạc Phi: “Mọi người đi ra đi, bọn họ đã bị tôi đánh lừa đi rồi, lợi dụng thời cơ này, nhanh đi theo tôi.”

Mạc Phi không rõ Địch Hạo Tuấn đã làm gì, chỉ nghe thấy bên trong lầu hành chính toàn là tiếng súng.

Bọn họ kéo theo nhiều bao nhỏ đựng chiến lợi phẩm, nhanh chóng đi đến cửa lớn. Nhà kho cách lầu hành chính rất gần, theo lý thuyết, hai người thủ vệ này hẳn là nghe được tiếng súng, nhưng có thể là vì Trương Khánh đã dặn dò, nên bọn họ không rời khỏi cương vị.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta không qua được.”- Về mặt Thích Tâm như đưa đám.

Địch Hạo Tuấn đưa tay sờ lên bao đồ, trên mặt anh xuất hiện một nụ cười: “Đừng quên, hiện tại chúng ta đã có súng.”

Mạc Phi thấy Địch Hạo Tuấn nhanh chóng lắp ráp súng ống, vẻ mặt cậu rất khiếp sợ. Ánh mắt cậu dừng ở cổ của Địch Hạo Tuấn, Mạc Phi thấy được vài vết thương cùng hình xăm trên cổ của anh. Địch Hạo Tuấn hai ba lần liền lắp ráp xong súng ống, anh kéo chốt, đem những thứ khác quăng lại trong bao, quay lại nói với mọi người: “Bọn Trương Khánh sẽ đến đây trong chốc lát nữa. Mọi người chuẩn bị kỹ càng, tôi đếm tới một liền bắt đầu chạy.”

“Ba.”- Địch Hạo Tuấn thấp giọng nói, hòng súng đen ngòm trong tay anh quay về một trong hai tên thủ vệ kia.

Mạc Phi đem những bao nhỏ quẩn quanh người cậu, trong đó đều là nước, rất nặng.

“Hai.”- Địch Hạo Tuấn bóp cò, một ánh lửa lóe lên, một người liền ngã xuống đất.

“Ai?!”- Một thủ vệ khác giờ súng lên.

“Một.”- Địch Hạo Tuấn đếm tới số cuối cùng, người thủ vệ kia cũng từ từ mà ngã xuống đất.

“Chạy!”- Mạc Phi ở một bên hô lớn.

Bình nước nặng trình trịch đột nhiên va vào sống lưng của Mạc Phi, Thích Tâm cũng không tốt hơn là bao. Bọn họ sợ những cô gái trẻ tuổi kia sẽ không mang nổi, nên đều giành mang những bình nước nặng đó trên người.

Mạc Phi kéo theo một cô bé đang bị thương, Địch Hạo Tuấn chạy ở cuối, vừa chạy vừa xoay người nổ súng..

Đám người Trương Khánh dường như đã phát hiện Địch Hạo Tuấn, bên trong lầu hành chính không còn nghe thấy tiếng súng nữa, bọn họ đang tìm kiếm tấm tích của Địch Hạo Tuấn.

Cũng có thể đám người này nghe được tiếng súng ở kho hàng, Trương Khánh chửi thề một câu, lập tức dẫn người chạy đi.

Bên trong tường vây chợt ném ra một thứ, Trương Khánh thấy không rõ, vừa vặn có người xô hấn qua một bên, “Là lựu đạn.”

“Oanh.” một tiếng, Trương Khánh không nghe thấy gì, hấn chỉ nhìn thấy khắp thế giới đều là những mảnh kim loại.

Vụ nổ làm những tấm kính vỡ tan, đám Zombie bên ngoài nghe được tiếng động lớn như vậy, liền dồn dập tụ lại gần nhà kho. Trong chốc lát những tên thủ vệ trở nên căng thẳng, đứng phía trên mà điên cuồng chém giết Zombie.

“Đừng bắn nữa, cẩn thận những thùng dầu kia sẽ phát nổ đó.”- Mạc Phi nói với Dịch Hạo Tuấn.

Một viên đạn bay sát qua da đầu của Mạc Phi, suýt nữa là chấm dứt sinh mệnh cậu.

Dịch Hạo Tuấn ở phía sau hô lớn: “Thích Tâm dẫn bọn họ đến xe, Mạc Phi lên khởi động xe buýt, các cậu không cần chờ tôi.”

Trương Khánh như muốn điên rồi, từ dưới đất bò dậy hô loạn: “Ngăn bọn chúng lại cho tao!”

“Bắn!”

“Đừng nổ súng, xung quanh đều là xăng!”

.....

Dịch Hạo Tuấn chạy ở cuối cùng, khi xe khởi động di chuyển, anh vẫn chưa lên xe.

Mạc Phi sốt ruột gọi anh: “Mau lên xe đi!”

Dịch Hạo Tuấn liếc mắt nhìn truy binh suy lưng, trên mặt anh lóe qua một tia nham hiểm, đem lưu đại cuối cùng, kéo chốt, ném tới Trương Khánh.

Xe chạy hết tốc lực, Dịch Hạo Tuấn cũng đã kịp thời lên xe. Anh đoạt lấy tay lái từ Mạc Phi, xe buýt như điên loạn tông thẳng hướng về cửa lớn.

“Xe sẽ bị va nát mất! Anh điên rồi sao?”- Mạc Phi vội vã hô to.

Dịch Hạo Tuấn quát lên: “Mọi người nắm chặt lấy tay vịn trên ghế ngồi đi.”

Xe buýt tàn nhẫn va vào cửa lớn, tim Mạc Phi nhảy lên, may là cửa kính của xe không bị vỡ nát.

Zombie bên ngoài tràn vào như thủy triều, Dịch Hạo Tuấn dùng xe cán thẳng qua những con Zombie đang lao tới.

Có con bị cán nát vụn, có con thì bị đẩy văng lên nóc xe rồi té xuống dần, vô cùng thê thảm.

Trương Khánh thấy kho dầu nổ tung, tim liền rơi thẳng xuống đáy vực, hấn đặt mộng ngồi xuống đất, trong miệng liên tục lẩm bẩm: “Xong rồi, xong rồi, xong rồi...”

“Anh Khánh, đi nhanh lên! Trên núi không lo không có củi đốt!”- Người bên cạnh liều mạng kéo hấn. Zombie từ cửa sau tràn vào, đám người Trương Khánh vội vàng khởi động xe chạy trốn.

Toàn bộ xung quanh đều chấn động, Zombie như điên mà ào đến nơi sáng nhất, Dịch Hạo Tuấn vòng xe qua tránh nơi đã thất thủ, bỏ qua trạm thu phí, chạy ra khỏi thành thị.

10. Chương 10

Thoát khỏi nơi ma quỷ kia, các cô gái rốt cục cũng giành lại tự do cho mình. Ở một nơi tối tăm không thấy mặt người nhận đủ loại dẫn vật, tất cả mọi người đều có những vết thương trên thân thể. Nhưng trên mặt mọi người giờ đây tràn ngập vui sướng.

“Xem này! T-Bag mới nhất của BAO BAO (*) ! Còn có cái này nữa, kiểu dáng thiết kế đều siêu tốt!”- Các cô gái trong xe ngồi xem từng chiến lợi phẩm mà mình lấy được, đem các loại đồ ăn thức uống phân loại qua một bên.

(*) là 1 nhãn hiệu túi xách cao cấp

“Các cô...”- Đôi mắt Dịch Hạo Tuấn có chút tơ máu, anh ngáp một cái, đưa tay lái giao cho Mạc Phi, nói với cậu: “Tôi thật sự rất buồn ngủ, cứ đi dọc theo đường cao tốc, có việc thì đánh thức tôi dậy, tôi đi ngủ đây.”

“Biết rồi, ăn chút gì đi rồi ngủ, đã một ngày không ăn gì rồi.”- Trong miệng Mạc Phi là ruột hun khói, nói chuyện âm ỉ ừ ừ.

“Đói quá mức rồi, không ăn. Sáng sớm mai có cơm thịt thì để lại cho tôi.”- Dịch Hạo Tuấn lười biếng chậm rãi xoay người.

Thích Tâm quay qua nói với Mạc Phi: “Lái xe tôi cũng biết, trên đường bây giờ lại không có ai, cậu cũng đi nghỉ ngơi đi, nơi này cứ giao cho tôi.”

“Không sao đâu, cậu cứ ngủ đi, sau một giờ sẽ tới phiên cậu.”- Mạc Phi vung tay phải lên.

Cố Lam thu thập đồ đạc, khi còn trong kho hàng, họ không có thời gian để lựa chọn cẩn thận, chỉ tiện tay cầm đại những đồ vật cảm thấy hữu dụng mà thôi. Sau khi phân loại xong, đa số mọi thứ đều giống nhau.

Hàng ghế phía sau được những thứ mềm mại lót lên, tạo thành một cái giường giản dị. Để tiện sinh hoạt, trong xe còn làm thành một căn phòng nhỏ, để tiện thay đổi quần áo.

Cố Lam cũng có lấy vài bộ quần áo nhưng cũng không có ai dùng nhiều.

Thời điểm Thích Tâm thay ca, Mạc Phi đã lái xe cách nội thành rất xa, vì tiết kiệm năng lượng, đèn trong buồng xe đều tắt, nhưng máy phát thanh vẫn mở.

Thích Tâm nghe được một vài tin tức đang phát: “Bởi duyên hải quanh thành phố đều bùng nổ số người bị cảm hóa, các con đường trên toàn quốc đều đang trong tình trạng ùn tắc. Đặc biệt là những con đường đi đến thành phố B, toàn bộ đã đông nghẹt và đang bị phong tỏa. Nhắc nhở các vị tài xế nên tránh những đoạn đường cao tốc, phòng ngừa tiến vào những nơi đã bị ùn tắc...”

Thích Tâm tiếp nhận tay lái, hỏi: “Hiện tại chúng ta sẽ đến thành phố C sao?”

“Ừm.”- Mạc Phi gật đầu: “Nghe nói sân bay nơi đó còn có thể sử dụng được. Đường đến thành phố B cũng đã bị phong tỏa, tôi nghĩ nên đi tới thành phố C để thử vận may. Dầu không còn nhiều, tới trạm xăng dầu nhớ đánh thức tôi, một người xuống xe không an toàn.”

“Biết rồi, cậu yên tâm nghỉ ngơi đi.”- Thích Tâm nói.

Mạc Phi thật sự rất mệt mỏi, cậu rất nhanh liền rơi vào giấc ngủ.

Nhưng giấc ngủ này, cũng không yên ổn lắm. Mạc Phi mơ thấy một giấc mơ rất kỳ quái, cậu thấy mình ở thành phố B gặp được Mạc Ly, lại thấy Mạc Ly đã biến thành Zombie. Cậu liều mạng nhảy xuống xe, lại có người cứu cậu, cậu cố nhìn rõ mặt nhưng lại rất mơ hồ, chỉ nhớ rõ trên cổ của người đó có thương tích cùng hình xăm.

Mạc Phi bị tiếng gọi tên mình làm thức tỉnh, cậu uống một ngụm nước lớn, trong mộng tên mập kia còn hướng tới cậu đòi mạng, tình cảnh đó vẫn còn rất rõ ràng.

“Gặp ác mộng?”- Dịch Hạo Tuấn đưa cho cậu một ly nước nóng.

Phải thật lâu sau Mạc Phi mới ổn định lại được tâm tình, cậu phát hiện Thích Tâm đang ngủ, còn Dịch Hạo Tuấn thì đứng bên cạnh cậu. Mà người lái xe lại là Cố Lam.

“Các cô ấy không cho tôi ăn cơm thịt, nói món đó chỉ để khi nguy cấp mới cần tới. Điểm tâm phải ăn bánh mì, nói thật, tôi rất thích hương vị của món đó.”- Dịch Hạo Tuấn trưng ra bộ mặt không cao hứng.

Mạc Phi đến chỗ các cô lãnh phần ăn sáng của mình, hết thấy những bữa ăn đều được phân phát giống nhau, có lượng nhất định, bọn họ không biết mình sẽ đi trong bao lâu nữa, cũng không biết phải đến nơi nào mới có lương thực tiếp tế, vì vậy biện pháp tốt nhất chính là ... tiết kiệm.

Hai bên đường, đi dọc theo thành phố đều có khói đen bốc lên. Ngoại trừ những âm thanh lục tục phát ra từ radio, mọi thiết bị thông tin khác đều không có điện.

Ban đầu cũng có vài đám người chạy nạn, nhưng bọn họ không dám tới gần những chiếc xe, có lẽ vì lo lắng trong đó có người đã bị cảm hóa.

Càng về sau, bốn phía không tìm được một bóng người. Bọn họ như thể đi đến một khu vực không người vậy.

Nhiều con đường bị hư hại, bọn họ chọn những tuyến đường nhỏ mà đi, hơn nữa trên đường cũng sẽ gặp những đoạn đường lún nguy hiểm. Quãng thời gian đi đến thành phố C cũng đã qua rất nhiều ngày.

Tình huống càng lúc càng tồi tệ, toàn bộ thành phố đều bị tê liệt, thức ăn biến thành tài nguyên khan hiếm, những người bình dân vì thức ăn mà dẫn đến những xung đột với quy mô lớn. Bọn họ tận lực muốn lái xe cách xa đường cao tốc, nhưng làm vậy sẽ kéo thời gian càng ngày càng dài.

Địch Hạo Tuấn đem xe dừng lại trước một trạm xăng dầu, khi anh xuống xe, các cô gái trong xe cũng tranh thủ xuống theo để vận động một chút.

Địch Hạo Tuấn quay người lại nói: “Mạc Phi, cậu ở trong xe, đóng cửa xe lại. Những người khác cũng đừng đi xa quá.”

“Biết rồi.”- Trong tay Cố Lam cầm súng, cô là người đầu tiên học được cách dùng vũ khí trong đám cô gái kia.

Nhóm “nữ giới” quyết định đi vào bên trong xí nghiệp để lấy xăng dầu, còn Địch Hạo Tuấn trực tiếp cạy nắp một thùng dầu lớn ra.

“Ồ! Hôm nay số may! Nơi này còn có dầu. Thích Tâm đem những thùng dầu đã trống của chúng ta ra đây, chúng ta sẽ lấy hết toàn bộ dầu ở đây đi.”- Địch Hạo Tuấn nói.

Mạc Phi ngồi trong xe, nghe đài phát thanh, nơi này gần với thành phố C, tình cờ cũng có thể thu được một chút tín hiệu yếu ớt từ đó. Những tín hiệu kia được truyền từ một người có tên là “Sân thể dực radio”, cái tên này nghe rất kỳ quái.

Thích Tâm nhấc một cái thùng rỗng lên, tay cầm theo một cái ống dài, chạy đến chỗ của Địch Hạo Tuấn, khi y chạy qua một quầy nhỏ bán đồ lặt vặt, đột nhiên bên trong ... duỗi ra một cánh tay.

“Oa a a a a a

~”- Thích Tâm bị dọa sợ, người cùng thùng ngã phịch xuống đất.

Địch Hạo Tuấn nghe được tiếng la của Thích Tâm, lập tức chạy tới.

Khi anh đến nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy Thích Tâm ngã trên mặt đất, bên cạnh cậu có một người phụ nữ đang ngồi xổm.

“Ai?!”- Địch Hạo Tuấn giơ súng lên.

Thích Tâm vội vã giơ tay ra ngăn cản: “Anh Hạo Tuấn, cô ấy không phải Zombie!”

Địch Hạo Tuấn cẩn thận quan sát người phụ nữ đang ngồi trên mặt đất, tuổi của cô ta không chênh lệch với Cố Lam là mấy, nhưng trên người chỉ mặc một bộ đồ ngủ. Dáng vẻ vô cùng suy nhược, làn da trắng gần như trong suốt.

Khi Cố Lam lên tiếng gọi mọi người tập trung, cô gái kia đột nhiên ngã xuống.

“Thích Tâm, giúp tôi một tay, đưa cô ấy vào xe mau.”- Địch Hạo Tuấn đưa ra quyết định.

Bỏ thêm dầu lên xe, Địch Hạo Tuấn cầm súng đứng bên cạnh nhìn Cố Lam chăm sóc bệnh nhân.

Thích Tâm lái xe, Mạc Phi cũng có cơ hội đến xem xét cẩn thận vết thương trên người của cô gái lạ.

“Trên người cô ấy không có vết thương mới nào, nhưng nhiều chỗ ở tay đều có vết hằn, cậu nhìn này.”- Cố Lam chỉ vết thương của cô gái cho Mạc Phi xem.

“Kỳ quái, vết thương này....Thật giống như dây thừng, cô xem nơi này có phải là do dây thừng làm ra hay không?”- Mạc Phi chỉ đến vết hằn kia.

Địch Hạo Tuấn đứng ở một bên mở miệng: “Để bảo đảm, đem tay chân cô ấy trói lại.”

“Cô ấy thật gầy a... Giống như mấy năm rồi không được ăn gì vậy.”- Cô gái mập mập tên Tiểu Thiệu ngồi bên cạnh cảm thán.

Địch Hạo Tuấn không có nhiều kiên trì, qua nửa giờ, anh liền đem súng ném qua cho Mạc Phi, đi làm chuyện của mình.

Mạc Phi cầm súng đứng ở một bên, Cố Lam vẫn dốc lòng chăm sóc cho cô gái ấy.

Qua mấy tiếng, cô gái kia dần dần mở mắt, dùng thanh âm yếu ớt lên tiếng: “Nước...”

“Nước, nhanh mang nước đến đây!”- Cố Lam gần như muốn nhảy lên.

Sau khi uống nước xong, tinh thần của cô gái ấy tốt hơn nhiều nhưng cũng không ăn được gì, Địch Hạo Tuấn bảo Mạc Phi cho cô ấy một chén cháo.

Khi cháo vào miệng, nước mắt của cô ấy liền chảy xuống.

Cố Lam ở một bên nói: “Đừng khóc mà, cô là ai? Tên gì? Tại sao lại sống một mình ở quầy hàng đó?”

“Tôi tên Tiểu Vũ, là người ở thành phố C, tôi và cha cùng trốn khỏi nơi đó. Nhưng cha của tôi đã bị đám yêu quái đó cắn phải. Tôi rất sợ, trốn trong đó, không dám đi ra ngoài.”

Cố Lam kinh ngạc hỏi: “Sao vậy? Trạm xăng dầu ấy cách thành phố C không xa lắm, sao lại không có người đi qua nơi đó?”

Tiểu Vũ suy nhược lắc lắc đầu: “Những người chức cao đã đi theo quân đội, hơn nửa tháng sau đó, cha tôi đem tôi từ trong chỗ để xe kéo đi, lên xe đi đến đây..”

“Những vết thương của cô, là do cha cô làm? Hẳn ta có phải là cha ruột của cô không vậy?”- Địch Hạo Tuấn hỏi Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ co quắp trốn phía sau Cố Lam, Cố Lam vỗ vỗ bờ vai trấn an cô ấy.

Mạc Phi nói với Địch Hạo Tuấn: “Anh đừng có ở chỗ này hung thần ác sát như vậy làm gì. Nghe cô ấy nói về thành phố C như thế, xem ra nơi đó bây giờ không phải đã là thành không nhà trống rồi sao? Nếu chúng ta đến thành phố C, có thể còn máy bay hay không đây?”

“Mặc kệ như thế nào, cứ tới đó rồi nói tiếp, cậu không nghe thấy đài phát thanh nói những con đường đến thành phố B đã ùn tắc nghiêm trọng hay sao? Nếu bây giờ chúng ta đi đến thành phố B, có lẽ đến nửa tháng sau cũng không thể đi vào đó được.”

“Không nghiêm trọng như vậy chứ...”- Mạc Phi nhìn phương hướng của thành phố C: “Chỉ ít thì những người khác đã đi khỏi thành phố C tương đối sớm, thành phố này cũng không bị phá hoại nghiêm trọng, chúng ta có thể ở trong đó tìm một ít vật dụng hữu hiệu.”

Xe tiếp tục di chuyển, đập vào mắt là một mảnh quang cảnh tàn tạ.

Mạc Phi trước đây cũng chưa từng tới thành phố C, chỉ nghe đồn nơi này là địa phương nổi tiếng về sản xuất hải sản.

Thành thị ở Trung Quốc đại khái đều kiến tạo giống nhau, phía nam là thành phố S cùng thành phố X, tiếp tới là thành phố C, kiến trúc hay cách tổ chức đều tương đương giống nhau.

Cửa hàng bên đường rất nhiều, nhưng bên trong đã bị con người càn quét hết. Đừng nói là tìm thức ăn lót dạ, ngay cả một bình nước suối, một bao thuốc lá cũng không tìm được.

Mặt đường loang lổ, hết thấy cửa kính pha lê đều bị người ta đập vỡ. Ở những cửa tiệm trang sức vàng bạc đều trống trơn, toàn bộ nhẫn, dây chuyền, vòng tay, khuyên tai cũng không còn một mảnh.

Mạc Phi cùng Địch Hạo Tuấn nhìn nhau, họ nhìn ra được sự lo lắng trên mặt đối phương.

11. Chương 11

Ở vài khu vực, khi chiếc xe chạy qua, từ hai bên đường có không ít Zombie lao ra đánh vào cửa hoặc cửa sổ xe. Bọn Cố Lam đã lâu chưa gặp lại cảnh tượng như vậy, bọn họ không dám dựa vào cửa sổ, toàn bộ đều nằm bên cạnh Dịch Hạo Tuấn.

Mạc Phi lái xe trong tâm lý hoang mang, cậu dùng chân gạt những mảnh thủy tinh hoặc đinh ốc ra, chỉ lo có chuyện ngoài ý muốn.

Dịch Hạo An cầm súng trong tay, hòng súng đen ngòm nhưng đem lại cảm giác an toàn.

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Vũ, bọn họ thuận lợi đến được phụ cận của sân bay. Ở đây, Mạc Phi nhìn thấy quân đội đã sẵn sàng nghênh địch, cậu liền thở dài nhẹ nhõm.

“Chúng tôi là quân đội XX. Người trên xe, vui lòng toàn bộ xuống xe, buông vũ khí xuống, các người phải qua kiểm tra.”

Mạc Phi mở cửa xe ra và cũng là người đầu tiên bước xuống xe, Dịch Hạo Tuấn đi phía sau.

Các cô gái cũng từ từ bước xuống, đi qua những binh lính kia.

Mạc Phi quan sát tỉ mỉ nhất cử nhất động của nhóm binh lính, cậu phát hiện những người này không phải là người cùng một phân đội, hẳn là do các lãnh đạo đội quân khác nhau gộp thành.

Một người trong đó chạy đến nói: “Tôi là Lý thượng úy, phụ trách những công việc gần sân bay tại thành phố C. Chúng tôi sẽ kiểm tra các cậu theo thông lệ, các cậu cùng với hành lý sẽ đến khu vực quy định, sau khi thông qua kiểm tra, mỗi người sẽ nhận được một item cho mình. Nhân viên sân bay rất đông đảo, chúng tôi sẽ bảo vệ cho mọi người, tôi cũng hy vọng các cậu có thể phối hợp với chúng tôi.”

Dịch Hạo Tuấn híp mắt nói: “Thượng úy?Được rồi...Tôi là đại sứ của Ca-dắc-xtan, nếu như anh có quyền hạn, có thể đi chứng thực thân phận của tôi. Với danh nghĩa ngoại giao, tôi yêu cầu Trung Quốc nhanh chóng sắp xếp cho tôi quay về nước. Mặt khác, cũng xin giúp đỡ mấy vị bằng hữu của tôi.”

“Được rồi, bất quá, các anh phải trải qua kiểm tra của chúng tôi. Ngoại trừ lấy máu, chúng tôi sẽ giữ các anh ở lại đây ba ngày. Đây là phòng ngừa bệnh động khuếch tán. Ngài đại sứ, hy vọng anh có thể hiểu được.”- Lý thượng úy nói.

Nếu đối phương đã nói rõ như thế, anh cũng không từ chối được. Anh nói với đối phương: “Vậy hành lý của chúng tôi...”

Lý thượng úy: “Hành lý đều được thống nhất bảo quản cẩn thận, anh yên tâm.”

Dịch Hạo Tuấn không quá yên tâm, anh nhìn tình hình bên trong xe, rồi mới theo bọn họ đi lấy máu, tiến hành kiểm tra.

Sau đó bọn họ cũng được phân đến những căn phòng khác nhau.

Bên ngoài sân bay có tường cùng rào chắn, chính diện được quân đội trấn thủ, bên trong là đường băng. Khu vực của đường băng cũng có rào thép chắn. Ở khu vực phi trường được chia thành ba khu nhà, bọn Mạc Phi được phân đến tòa nhà C.

Sau khi các cô gái quẹt thẻ đi vào trong, miệng của tất cả mọi người đều mở lớn hết cỡ.

Mạc Phi xoa xoa bức tường sạch sẽ, trong gian phòng có đầy đủ các thiết bị hiện đại như điện thoại, truyền hình.

“Đây là phòng xếp sao, tôi muốn ở phòng này.”- Các cô gái đều rất hưng phấn chạy vào phòng.

Phòng của bọn Mạc Phi ở đối diện, cũng là một gian phòng khá lớn. Ba người Mạc Phi, Thích Tâm, Dịch Hạo Tuấn ở trong đây cũng thừa sức.

Gian phòng đã được quét tước, chăn mền đều là đồ mới. Trong căn phòng tràn ngập hương vị của ánh mặt trời, mắt của Mạc Phi xót xót, cậu đã rất lâu rồi không hưởng thụ loại ấm áp này.

“Nếu như có nhu cầu gì, các cậu có thể gọi điện thoại, điện thoại nơi này đều là nội tuyến, đường dây cũng đã được sửa chữa qua, có thể bảo đảm liên hệ tốt trong khu vực phi trường.”

Mạc Phi lập tức hỏi: “Anh bạn, xin hỏi điện thoại nơi này có thể liên lạc với bên ngoài không?”

Bình sĩ kia lắc đầu: “Điện thoại có thể nghe gọi, nhưng điện thoại nơi này cũng ít dùng đến lắm. Trong phòng có sẵn nước nóng, trong tòa nhà có máy dùng năng lượng mặt trời. Ở chỗ này cũng có máy phát điện, nếu như các anh cần các hoạt động giải trí gì đấy thì TV cũng không tệ.”

“Còn sống thật là tốt.”- Thích Tâm ngồi xếp bằng trên ghế sofa.

Địch Hạo Tuấn kiểm tra xung quanh, đặc biệt là thời điểm mở cửa, anh còn mang theo cảnh giác.

Mạc Phi đổi đôi dép rồi tiến vào phòng tắm, vừa nhìn mình trong gương liền muốn bật cười. Mấy chục ngày nay, cậu chưa từng cạo râu mép, tóc cũng không được gội sạch, nhìn cứ như dã nhân. Thật không nghĩ tới sao cậu có thể chịu được qua mấy ngày như vậy.

Cậu đứng dưới vòi sen tắm nước nóng, trên người còn có những bọt xà phòng. Ác mộng như phảng phất đi xa, nước nóng sạch sẽ gội đi cực khổ trên người cậu.

Tắm xong, cậu đứng trước gương thanh lý râu lún phún trên mặt, cắt đi mớ tóc tai tùm lum kia. Cậu rục rở hẳn lên.

Thay một bộ đồ mới, Mạc Phi đi ra phòng tắm.

Lúc này Địch Hạo Tuấn đang đứng trước cửa lớn, đang đóng cửa, Mạc Phi đi ra đối mặt với anh.

“Tắm xong?”- Địch Hạo Tuấn nhướng mày, khoe mắt thoáng giương lên, cùng bình thường mang lại cảm giác rất khác.

Ý cười trên mặt làm Địch Hạo Tuấn tăng thêm một chút điển trai, Mạc Phi hơi ngẩn ngơ, giật mình tránh qua một bên: “Tôi xong rồi, nước bên trong vẫn còn nóng, mau đi tắm rửa đi.”

Địch Hạo Tuấn đi ngang qua cậu, Mạc Phi chú ý thấy anh cao hơn cậu gần nửa cái đầu. Mạc Phi im lặng lui ra, đóng cửa lại.

Bên trong phòng tắm rất sạch sẽ, Mạc Phi cũng đã dọn dẹp qua rồi. Địch Hạo Tuấn không đi kiểm tra nữa, anh mở cho nước chảy lớn, cởi quần áo đứng dưới vòi nước, rửa đầu lẳng lẳng cảm thụ nước ấm.

Mạc Phi tắm xong liền ngủ thực say sưa, không nghĩ tới sau khi tỉnh dậy bầu trời bên ngoài đã tối đen như mực.

Mở đèn đầu giường, cậu có mượn một quyển sách cũ đặt dưới đèn. Căn phòng sạch sẽ ảm áp làm cậu cảm giác rằng tận thế chỉ là ảo giác mà thôi.

Ngoài cửa “lú ra lú rú,” rất náo nhiệt. Dù gì cũng tỉnh rồi, cậu mặc một bộ quân trang sạch sẽ được bộ đội cung cấp, đi xem chuyện ở ngoài cửa.

Tiểu Thiệu và Tiểu Vũ đang làm văn thần. Nhìn thấy Mạc Phi đi đến, mặt Tiểu Thiệu đều đỏ bừng bừng: “Mạc Phi mau tới đây, chúng tôi hỏi bộ đội rồi, chúng ta có thể làm sủi cảo, mau tới đây phụ chúng tôi đi.”

“Thật sự có sủi cảo ăn? Thức ăn tốt như vậy a!”- Mạc Phi tiến lên nhìn không khỏi “Ồ” một tiếng, “Sủi cảo này nhân gì?”

“Thịt ốc đồng. Khi còn nhỏ, chúng ta cũng từng có một khóa giảng về ốc đồng không phải sao? Thứ này so với Ốc sên Pháp giống nhau, ăn rất ngon!”- Tiểu Thiệu ở một bên giới thiệu.

Thích Tâm nhắm chặt hai mắt, bưng mũi: “Các người ăn đi, tôi ăn chay là được. A di đà phật.”

“Mặc dù ăn mặn nhưng vẫn giữ Phật tử ở trong lòng mà. Tiểu sư phụ, ốc đồng này mới mẻ à nha, là do đám người của Bính ca ca đi bắt đấy, tuyệt đối không độc, vô hại, không ô nhiễm.”

“Không ô nhiễm là không hẳn, ai có thể đảm bảo chứ. Nhưng nếu bọn họ ăn không có chuyện gì, chúng ta cũng nên nếm thử hương vị của ốc đồng đi. Thịt ốc đồng làm nhân sủi cảo cũng rất mới lạ đó.”- Mạc Phi cẩn thận nói.

Một đám người làm ồn, Mạc Phi liếc mắt nhìn gian phòng của Dịch Hạo Tuấn. Trên sàn trong phòng của anh còn sáng ánh đèn, có thể anh còn thức. Chần chờ một chút, cậu tiến lên gõ cửa phòng của anh.

Thời điểm Dịch Hạo Tuấn mở cửa, Mạc Phi thấy ánh mắt mông lung của anh, tóc tai lộn xộn, quần áo trước ngực cũng được mở rộng. Cơ ngực hoàn mỹ lộ ra ngoài, giống như nhân vật nam chính trong truyện thanh. Mạc Phi nhin không được mà liếc mắt vài lần, mới cười cười nói:

“Ngài đại sứ, hôm nay là Trung thu a! Đừng ngủ nữa, ra ngoài ngắm trăng đi!

Tết Trung thu, Dịch Hạo Tuấn cũng biết tới ngày lễ này. Nhà của anh cũng từng sống trong thị trấn có nhiều người Hán, nên cũng có biết vài món ăn. Khi còn bé, cha nuôi biết anh thích nên mỗi khi đến tết trung thu đều đem một ít thức ăn về.

Dịch Hạo Tuấn nhìn lướt qua vai Mạc Phi, nhìn thấy mấy người Cố Lam đang làm vãn thần, ánh mắt của anh hiện lên điểm mê man.

Mạc Phi nhìn vào ánh mắt của anh nói: “Tết Trung thu không có bánh trung thu, không có cây lưu nhưng chúng ta có thể lấy sủi cảo cùng những thứ khác thay thế. Dịch Hạo Tuấn tiên sinh, quen biết anh là duyên phận, chúng ta coi như là sinh tử tương giao. Nếu ngày sau đường ai nấy đi, cũng nhất định sẽ không quên lẫn nhau.”

Ánh mắt Dịch Hạo Tuấn hiện lên chút chua xót, anh rất nhanh điều chỉnh lại tâm tình, gật gật đầu: “Nếu sau này cậu đến Ca-dắc-xtan chơi, tôi sẽ tận tình bồi cậu.”

Sau lưng Mạc Phi bỗng nhiên xuất hiện một người, tay Tiểu Thiệu dính đầy bột mì, chà xát lên thân Mạc Phi, cô nói với Dịch Hạo Tuấn: “Anh chàng đẹp trai, cùng chúng tôi ngắm trăng đi.”

Phía sau Mạc Phi xuất hiện thêm vài người khác, đồng thanh nói: “Ngày lễ vui vẻ.”

Dịch Hạo Tuấn hít sâu một hơi, anh nhìn Tiểu Vũ, nhìn Tiểu Thiệu, nhìn Thích Tâm, cuối cùng là dừng ánh mắt trên người Mạc Phi.

“Ngày lễ vui vẻ.”- Dịch Hạo Tuấn gật gù.

12. Chương 12

Khu C không có người khác ngoại trừ nhóm của bọn họ, vì thế bọn cậu liền chiếm ngay chỗ cửa, vừa ăn vừa ngắm trăng.

Một nồi nước dùng, đun nhiều loại rau dại khác nhau, còn có cải bẹ, có loại sủi cảo rất mới mẻ – Sủi cảo nhân thịt ốc đồng... Bữa cơm này là bữa ăn phong phú nhất từ khi tận thế bùng nổ. Thậm chí Tiểu Thiệu gọi bữa cơm này là “Mãn Hán toàn tịch.”

Dịch Hạo Tuấn bưng chén canh nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ. Từ sau khi Zombie bạo phát, các nhà máy đều đình công, bầu trời bây giờ cũng quang đãng hơn trước rất nhiều. Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, Dịch Hạo Tuấn nghĩ đến quê hương mình, anh đột nhiên quay đầu lại nói với mọi người: “Ở Ca-dắc-xtan của tôi, ngày lễ náo nhiệt hơn người Hán của các cậu.”

“Tiểu Thiệu cười nói: “Chỗ của anh toàn là dân du mục, rất ít người đến đó.”

Có thể nghe được ý này, trên mặt Dịch Hạo Tuấn chợt tràn trề ý cười, anh lôi kéo tay của Mạc Phi: “Đến đây, để tôi kể cho cậu biết bọn tôi đã trải qua những dịp lễ hội như thế nào.”

Mạc Phi đột nhiên bị Dịch Hạo Tuấn kéo tay, món ăn suýt nữa nghẹn ngay khí quản.

Các cô gái liên tục vỗ vỗ vai cho cậu, Tiểu Thiệu ở một bên đỏ mặt quát: “Ôm một cái, ôm một cái!”

“Đừng động thủ, có chuyện thì cứ từ từ nói!”- Mạc Phi căng thẳng, cậu muốn giãy khỏi tay của Dịch Hạo Tuấn. Nhưng lại không ngờ rằng đối phương lại dùng tay phủ lên vai của cậu.

Âm thanh rõ to của anh vang lên, trong phòng tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Địch Hạo Tuấn xướng lên một bài ca, anh phảng phất như đã trở lại thảo nguyên. Nơi đó có tộc nhân cùng với dê bò. Khi tổ chức buổi lễ nào đó, bọn họ sẽ quay chung quanh một đồng lửa lớn, vừa múa vừa hát, có lúc sẽ tụ tập cùng nhau, lấy ra những vò rượu tốt nhất. Cha nuôi của anh là người cưỡi ngựa giỏi nhất trên cao nguyên. Khi còn bé, anh thường thi cưỡi ngựa với ông, mãi đến năm anh hai mươi tuổi cũng chưa từng thắng qua ông một lần.

Mạc Phi không hiểu Địch Hạo Tuấn đang hát bài gì, nhưng cậu và mọi người ở trong phòng đều giống nhau, hoàn toàn bị tiếng ca cảm hóa, tâm trí chạy theo từng nhịp điệu của bài hát.

Cố Lam là người đầu tiên đứng lên, cô đứng bên cạnh Địch Hạo Tuấn. Những người ở đây cũng không ai quan tâm đến thức ăn nữa, tất cả đều đứng thành một vòng nhỏ, đứng sát bên nhau. Mọi người đều dùng cánh tay mình phủ lên người bên cạnh, học theo dáng vẻ của Địch Hạo Tuấn.

Trên mặt Địch Hạo Tuấn tràn ngập hưng phấn, vóc người cao to đứng ở trung tâm, anh đứng làm mẫu vũ điệu của dân tộc mình cho mọi người xem.

Mạc Phi ngốc ngốc phá hư vũ điệu, mấy người còn lại đứng một bên cười vang. Mặt Cố Lam cũng đỏ lừ lừ, cô đem những đĩa sủi cảo mang đi, nói với Tiểu Thiệu: “Tôi đi đưa những thứ này cho mấy người thủ vệ ngoài cửa, mấy người cứ tiếp tục vui chơi đi.”

“Được.”- Tiểu Thiệu buông lỏng tay ra. Phụ cận ở sân bay còn những người lính may mắn sống sót đóng quân ở đây. Những người khác trong quá trình tiêu diệt Zombie đã mất hơn phân nửa. Còn phần còn lại cũng rất nhanh mà bỏ chạy thoát thân, thành phố C liền biến thành một nơi không người.

Đến gần nơi của bọn họ, Cố Lam liền nghe được đối thoại của bọn họ:

“Những người kia còn ở lại sân thể dục không chịu đi sao? Quả thực điên rồi!”

“Cậu cho rằng bọn họ còn có chỗ nào để đi à? Bọn họ đều là phạm nhân, nếu như đi theo chúng ta lên máy bay, đợi đến khu vực an toàn cũng phải nhốt lại.”

“Cậu nói cũng đúng. Toàn bộ thành phố C trừ phụ cận sân bay ra, nơi nào cũng có Zombie đi đầy đường. Không có ăn, bọn họ muốn kiên trì bao lâu?”

“Nghe nói bọn họ tự xây một pháo đài kiên cố...Khắc khục... Thơm quá, mùi gì vậy?”

Cố Lam bưng sủi cảo đứng trước mặt mấy người họ, cô nói: “Hai vị đại ca cực khổ rồi, ăn một chút đi, vẫn còn nóng.”

Một trong hai người nuốt nước miếng, một người khác cũng không lo lắng gì, hắn ta liền bóc lấy ăn thử một cái, ăn xong lại bóc đến cái thứ hai: “Ăn ngon thật, cậu không đến ném thử à? Đã lâu rồi chưa được ăn thịt ngon như vậy, từ trước đến nay cũng chưa từng ăn thịt ốc đồng, cũng không ngờ nó ngon đến như vậy.”

“Thằng đó đang đói bụng đấy. Cảm ơn hảo ý của cô em, mấy người chúng tôi còn phải trực, không thể ăn đồ ăn khác được.”

“Đẹp đi, tối ngày hôm qua đi bắt ốc, chả lẽ cậu không đi?”

“Đệt! Cậu đừng có lôi tôi xuống nước được không? Nếu như Lý thượng úy nhìn thấy, chúng ta sẽ gặp xui xẻo đấy. Cậu đừng có ăn nữa.”

“...Một cái cuối cùng nữa thôi.”

“Hai người các cậu! Làm gì đó!”- Một tiếng gào bất thình lình vang lên.

Hai người lính canh bị dọa thảng đứng, một lúc sau, trong bóng tối truyền tới tiếng cười.

Cố Lam nhìn một người ăn mặc trang phục quân đội, hai người lính nhìn thấy người kia, tâm tình mới bình tĩnh lại. Một người đang cầm trong tay một nửa còn lại của sủi cảo: “ Nhị Đạo Trường, nửa đêm nửa hôm, đừng có đi dọa người như vậy chứ.”

“Mấy cậu cho rằng tôi là ai? Lý thượng úy sao? Lá gan của cậu cũng đủ lớn ha, đang trực mà còn tùy tiện nhận đồ ăn. Đây là món gì? Ở đâu đưa tới vậy?”

“Đây là sủi cảo được cô em này cho, cậu nếm thử không?”

Người được gọi là “Nhị Đạo Trường” bây giờ mới chú ý đến Cố Lam đứng ở một bên, ngượng ngùng hướng về cô cười cười: “Cảm ơn cô.”

“Cảm ơn gì chứ, nguyên liệu đều do bộ đội các anh cho, nhân bánh đều là mấy người ở đây đi bắt.”

Nhị Đạo Trường vừa nghe xong liền há hốc mồm, sủi cảo vừa cầm lên liền ném lại trong bát: “Cái này... Đây là ốc đồng mà tối qua được mọi người đi bắt? Mấy người đừng ăn. Cơm tôi mới ăn một chút nhưng bây giờ vẫn còn bị tiêu chảy đây này.”

“Không phải chứ? Vậy tôi cũng sẽ bị sao? A ui, nghe cậu nói vậy, bụng tôi đột nhiên thấy không thoải mái lắm. Không được, tôi phải đi đây.”

Dựa vào ánh sáng mờ nhạt, Cố Lam nhìn sắc mặt của Nhị Đạo Trường, cô bị sắc mặt của hắn làm kinh ngạc.

Trên mặt và cổ của Nhị Đạo Trường xuất hiện từng mảng màu nâu lấm tấm, mà cổ của hắn tựa hồ cũng không được thoải mái, đang dùng tay để xoa xoa cổ.

Cố Lam nhìn thấy tay của hắn còn bình thường, nhưng trong khe móng tay đều là màu xanh biếc. Thân thể của hắn, mơ hồ có mùi hôi thối.

Cố Lam lui về phía sau, cô nhìn thấy cổ của binh sĩ khác đã xuất hiện một mảng lớn thối rữa, xương trắng lộ ra bên ngoài, máu tươi ồ ồ chảy ra. Mà binh lính không ăn sủi cảo trên bàn tay cũng dần xuất hiện vết tím xanh.

Cố Lam gần như va vào cửa, mọi người trong đại sảnh giật nảy. Cô giống như điên loạn mà giật lấy sủi cảo trong tay Tiểu Vũ, sau đó đóng cửa lại, gài khóa cẩn thận.

Mọi người trong phòng đều một mặt mờ mịt, Cố Lam quát lên: “Đừng đụng vào sủi cảo, ốc đồng có độc!”

“Rầm!”- Binh lính ngoài cửa rất nhanh đã ngã xuống đất, Cố Lam biết được những binh lính kia đều đã chết.

Tiểu Vũ ôm lấy Tiểu Thiệu, mặt Tiểu Thiệu trắng bệch: “Tôi đã ăn...”

“Còn có ai đụng vào nữa, đứng ra.”- Cố Lam đứng cách xa bọn họ, cũng không muốn đến gần Mạc Phi.

Mạc Phi đảo mắt một lượt nhìn qua những khuôn mặt quen thuộc kia, thái dương cậu nhảy lên “thình thịch”. Làm sao có thể? Sao mình có thể không cẩn thận như vậy? Nhưng từ khi Zombie bạo phát ở Nhật Bản, cũng không nghe đến những động vật hay thực vật bị cảm hóa.

Cậu không thể tin được, hỏi lại Cố Lam: “Cô xác định sao?”

Địch Hạo Tuấn đã rút cây đao nhỏ bên người mình ra, anh nói với mọi người: “Ai đã ăn ốc đồng, đứng một bên đi.”

Tiểu Vũ “Oa” một tiếng khóc lên, hai cô gái khác sốt ruột lên: “Tôi không có, cô ấy cũng không có, các anh đừng làm như vậy được không? Chúng ta cùng nhau chạy nạn mà, các người cũng đã từng cứu chúng tôi mà.”

“Đùng đùng đùng.”- Binh lính bị chết ở ngoài cửa đã “Sống lại”, thân thể bọn họ còn chưa quen thuộc, vung cánh tay không biết mệt mỏi vào cánh cửa lớn.

“Đồ của chúng ta đều ở trong xe. Chúng ta mau tìm một trung đội, chỉ đơn độc ở tòa nhà C thật không an toàn. Từ tầng hai đi xuống, bãi đậu xe cũng không quá xa.”- Địch Hạo Tuấn nói.

Mạc Phi gật đầu, cậu hiểu ý tứ khác trong câu nói của anh, trong bọn họ đều có người đã ăn ốc đồng, vạn nhất bọn họ đều bị cảm hóa thành Zombie. Bọn họ cần vũ khí trong xe.

Cố Lam cùng Tiểu Thiệu liếc mắt nhìn nhau, rất tự giác rời đi, Dịch Hạo Tuấn cùng theo phía sau, trong tay cầm theo đao.

Tầng hai cùng tầng một kết cấu như nhau, sâu nhất trong hành lang có cửa sổ. Lúc trước Dịch Hạo Tuấn đã sớm quan sát, anh để Mạc Phi đi đầu.

Khi Mạc Phi sắp xuống lầu, Dịch Hạo Tuấn kéo cậu qua một bên, nhỏ giọng nói: “Cố Lam cùng Tiểu Thiệu có lẽ sẽ bị cảm hóa, tôi chỉ nhìn thấy cậu không chạm qua thứ sỏi cỏ kia, còn những người khác tôi không rõ.”

“Tôi biết tính của anh, không nên vội động thủ. Cố Lam chỉ là suy đoán, lỡ như không phải vậy...”- Mạc Phi nói.

“Vạn nhất thì thế nào?”- Dịch Hạo Tuấn nắm chặt tay của Mạc Phi, nắm cậu đến đau đớn. “Nghe đây, tôi biết các cô ấy là đồng bọn của chúng ta, giả như có ai trong bọn họ biến thành thứ đó, cậu hãy dùng cây đao này đâm vào đầu của họ, tuyệt đối không nên nương tay.”

Mạc Phi do dự tiếp nhận đao.

“Mạc Phi, trừ cậu ra, tôi không thể tin ai được. Bảo vệ tốt mình, biết không?”

“Biết. Anh cũng vậy.”- Mạc Phi hít sâu một hơi, thân thể của cậu rất nhanh biến mất ở cửa sổ, sau đó bò ra ngoài.

“Mọi người đi trước đi, Cố Lam cùng Tiểu Thiệu đi phía sau cùng tôi.”- Dịch Hạo Tuấn nói.

Tận mắt nhìn thấy bộ dáng của những binh lính kia, Cố Lam làm sao không thể lo lắng. Cô quan sát kỹ mình cùng Tiểu Thiệu, cũng không biết tại sao, mãi đến bây giờ hai người bọn họ còn chưa xuất hiện dị thường gì.

Sau khi tất cả mọi người đã đi xuống lầu, mới đến phiên ba người họ đi, Cố Lam đề Tiểu Thiệu lại: “Tôi sẽ đi trước, Dịch Hạo Tuấn, anh yên tâm đi, tôi biết nên làm thế nào.”

Ngay khi Cố Lam xuống lầu, dưới lầu đột nhiên phát ra tiếng gầm gừ của Zombie. Sau đó liền nghe thấy một tiếng thét thất thanh của nữ nhân.

“Nguy rồi.”- Dịch Hạo Tuấn cúi đầu nhìn xuống.

Trong đêm tối, anh không cách nào nhìn thấy rõ tình hình bên dưới, chỉ nhìn thấy một đám người lao vào đánh nhau, mà Tiểu Vũ thì đang đứng ở bệ cửa sổ khóc lóc.

“Để tôi đi trước.”- Dịch Hạo Tuấn nhảy lên bệ cửa sổ.

Vừa lúc đó, Tiểu Thiệu đột nhiên ôm lấy eo của Dịch Hạo Tuấn.

13. Chương 13

Dịch Hạo Tuấn không thể nhìn thấy phía sau, anh bị Tiểu Thiệu ôm ngang, liền mất đi trọng tâm. Xém nữa ngã khỏi bệ cửa sổ.

Cố Lam đứng bên cạnh Tiểu Thiệu lại thấy rất rõ ràng, cô nhìn thấy thân thể của Tiểu Thiệu cấp tốc thối rữa, con mắt cô ta còn trong suốt, nhưng miệng đã bị mục nát.

Miệng Tiểu Thiệu đã bị biến dạng, nếu Dịch Hạo Tuấn bị Tiểu Thiệu cắn phải, anh cũng sẽ bị cảm hóa. Vì để giảm thiểu thương vong, Cố Lam giơ một bình hoa lên, nhắm ngay đầu của đồng bọn mình.

Tay Tiểu Thiệu dừng trong không trung, đôi mắt cô trợn to như không dám tin tưởng. Hai đầu gối cô khụy xuống, kéo theo Dịch Hạo Tuấn té xuống.

Địch Hạo Tuấn liều mạng đẩy cánh tay cứng ngắc của Tiểu Thiệu ra, anh đứng lên, nhìn Cố Lam: “Cảm ơn cô.”

“Nhanh xuống lầu, bọn họ đang gặp nguy hiểm.”- Cố Lam gật đầu, cô liếc đến thi thể của Tiểu Thiệu, trong ánh mắt tràn ngập áy náy cùng quyết tuyệt.

Chờ đến khi Địch Hạo Tuấn xuống, anh không nghe thấy âm thanh hỗn loạn nữa. Địch Hạo Tuấn nhìn thấy Mạc Phi run rẩy rút dao từ đầu một người ra, trên mặt cậu còn lưu lại sự sợ hãi, nhiều ngày qua, Mạc Phi cũng không phải chưa từng giết Zombie, nhưng Địch Hạo Tuấn cũng chưa từng thấy vẻ mặt này của cậu.

Chờ đến khi nhìn qua hết mọi người trong đoàn, Địch Hạo Tuấn phát hiện trong đám mấy cô gái thiếu mất một người. Những người khác ở bên cạnh đều thần hồn bất định.

“Tại sao cô ta lại gạt người...”- Hai chân Tiểu Vũ run rẩy lợi hại, chạy không nổi nữa.

Mạc Phi nắm chặt dao. Tay cậu khẽ run, giải thích: “Cô ta cũng ăn ốc đồng, vừa nhào tới cắn tôi...”

Địch Hạo Tuấn nhìn thi thể trên đất, liền hiểu được chuyện gì đã phát sinh. Nhưng tiếng của Zombie càng ngày càng lớn, bọn họ không có thời gian để trì hoãn.

“Đừng nói nữa.”- Địch Hạo Tuấn không có biện pháp khác, anh ôm Tiểu Vũ lên, sau đó nói với Mạc Phi: “Mạc Phi, trong tay cậu có dao, cậu đi phía sau đi.”

Tự tay giết người trong đội ngũ mình, chân tay run rẩy, động tác cứng ngắc triệt để bại lộ sự sợ hãi của cậu.

Địch Hạo Tuấn đi bên cạnh cậu.

Mạc Phi biết Địch Hạo Tuấn đi bên cạnh cậu để cậu yên tâm, nhưng trong lòng cậu vẫn không tốt lên được. Mạc Phi hỏi: “Chúng ta sẽ đi đâu?”

Bốn phía bắt đầu vang lên tiếng súng, mặc dù là quân doanh, nhưng trong hoàn cảnh này, rất khó phát hiện tung tích của Zombie. Bọn người Mạc Phi có thể phát hiện được cũng chỉ là ngẫu nhiên.

Không biết đã có bao nhiêu người ăn những thực phẩm kia. Từ khi Zombie phát sinh, cũng chưa từng có tin tức nhắc đến bệnh độc sẽ cảm hóa cả động thực vật. Trong quân doanh đã phát sinh việc này, không biết tình trạng có phổ biến hay không?

Địch Hạo Tuấn muốn trở lại trong xe, vì trong xe có thứ anh cần lấy. Nhưng khi đến bãi đậu xe ở phía tây, đột nhiên nghe được một loạt tiếng súng, sau đó nhìn thấy một chiếc máy bay xiêu xiêu vẹo vẹo bay lên không trung.

Mạc Phi dừng bước, cậu quay đầu nhìn lại liền thấy chiếc máy bay kia bùng lửa trên không trung. Ngọn lửa mãnh liệt thấp sáng cả một vùng trời.

Mạc Phi còn thấy có Zombie trên cánh máy bay, người cháy rực lửa rơi xuống đất, tiếp theo máy bay nổ tung, bầu trời truyền đến một tiếng nổ ầm ầm.

“Lên xe đi.”- Địch Hạo Tuấn nói với Mạc Phi.

Một đám Zombie du lang bên ngoài bị ánh lửa hấp dẫn, bọn chúng ra sức đập rầm rầm vào rào chắn, rào chắn xung quanh sân bay cũng không phải tường xi măng gì, Địch Hạo Tuấn lo lắng rào chắn sẽ bị bọn Zombie xô ngã, đợi Mạc Phi lên xe xong, anh lập tức khởi động xe đi khỏi bãi đậu.

Thích Tâm và những người khác đứng bên cạnh Cố Lam nhưng đều giữ một khoảng cách nhất định.

Mạc Phi đi đến hàng ghế ngồi phía sau, những người khác đều tránh ra nhường đường cho cậu, dao trong tay cậu còn lưu lại vệt máu đen ngòm.

“Đây thôi, đem tôi trở lại.”- Sắc mặt Cố Lam rất ôn hòa. Cô nói với Mạc Phi: “Đừng quên chuyện tôi đã nói với cậu.”

“Chị Cố Lam...”- Tiểu Vũ muốn chạy tới, nhưng lại bị Thích Tâm kéo lại.

Bọn họ thoát khỏi tòa nhà kia nhưng trên đường lại mất đi hai người. Sau khi cứu những người này từ tay Trương Khánh, bọn họ đều sống chung một chỗ. Mọi người là sinh tử gắn bó, Cổ Lam bây giờ lại bị như vậy, nhất thời Mạc Phi không thể tiếp thu được.

“Được rồi, đừng khóc. Để tôi kể một chuyện cười nha, trước đây có người hỏi tôi, giả như hiện tại là tận thế, tôi lại còn ở sa mạc, sắp chết khát, vào lúc này có hai chén trước mặt, một là chén nước, một chén là máu, một chén là nước tiểu, tôi sẽ uống cái nào?”- Thấy không ai đáp lại, Cổ Lam cười hỏi: “Tiểu Vũ?”

“...Nước tiểu.”- Trong mắt Tiểu Vũ còn mang theo nước mắt trong suốt.

Mạc Phi nở nụ cười, suy nghĩ này chắc khác cậu khi trước a.

Cổ Lam bắt đầu ho khan, bắt đầu thở dốc, hô hấp trở nên khó khăn. Thích Tâm nóng ruột ôm chặt Tiểu Vũ, chỉ lo cô vọt tới trước mặt của Cổ Lam, Tiểu Vũ cùng với mấy người khác đều đỏ cả mắt.

“Mọi người cách xa tôi một chút, Tiểu Vũ ngồi vào chỗ đi, đừng nhìn nữa.”- Nói xong, Cổ Lam quay lại nói với Mạc Phi: “Đồng chí phóng viên, tôi muốn tán gẫu với cậu một chút.”

“Được.”- Mạc Phi ngồi xuống bên cạnh ghế của Cổ Lam, hai tay run rẩy cầm lấy quyển sổ ở trên giá xe. Cậu cầm vở một hồi lâu, cũng không nói lời nào.

Cổ Lam nói: “Đây là cơ hội để nổi danh. Mạc Phi, nếu như cậu có thể tránh thoát kiếp nạn này. Sách vở mà cậu từng ghi chép sẽ trở thành tác phẩm bán rất chạy. Trong đây chưa nhắc tới ai, tôi muốn làm người đầu tiên được ghi vào đó.”

Mạc Phi nhìn Cổ Lam, đôi mắt cậu cay cay. Trong những người này, người cậu tin tưởng nhất chính là Dịch Hạo Tuấn và Cổ Lam. Cổ Lam như một người chị lớn, vẫn luôn chiếu cố đến từng người trong nhóm. Cậu còn nhớ khi ở bên trong nhà xưởng của Trương Khánh, Cổ Lam đã trợ giúp cậu cứu những cô gái này ra. Cậu không muốn chuyện này phát sinh trên nhóm người của cậu.

Mạc Phi mở quyển sổ ra, nhìn tờ giấy trắng không, cậu bắt đầu ghi chép.

Cổ Lam bắt đầu nói: “Đời này việc tôi thích nhất đó chính là du lịch trên khắp quốc gia của mình, nhưng đáng tiếc, trước khi Zombie bùng phát thì tôi đang còn yên phận làm công việc ở ngân hàng. Cảm tạ tận thế đã cho tôi cơ hội, đây là lần đầu tiên tôi rời khỏi thành phố S, có thể đến nơi này, nơi kia. Mọi người chắc cảm thấy tôi chết không có giá trị gì, nhưng tôi không hối tiếc, cảm tạ mọi người đã tín nhiệm tôi. Nguyên vọng lớn nhất hiện tại của tôi là muốn mọi người phải sống thật tốt để đi tiếp con đường này...Khắc khục...”

Cổ Lam vừa nói, khóe miệng cũng chảy ra vệt máu. Mạc Phi không biết lúc nào cô sẽ bị biến đổi, cậu cũng không biết nếu như Cổ Lam thật sự bị biến đổi, cậu có dũng khí cho cô được “yên nghỉ” hay không. Cậu cầm quyển sổ, ghi chép lại những chuyện đã phát sinh, cậu giống như một loại máy móc, không có cảm tình.

Cổ Lam cố mở mắt, liếc nhìn. Cô dùng giọng nói khàn khàn của mình nói với Mạc Phi: “Cậu đem những giấy tờ tùy thân của tôi đặt vào hòm sắt kia đi. Nếu sau này có gặp được cha mẹ của tôi, xin cậu thay tôi chăm sóc họ... Cha của tôi tên là Kiến Quốc, mẹ là Lý Nguyệt.”

“Tôi nhớ rồi.”- Mạc Phi đáp lại.

“Chị Lam ơi...”- Tiểu Vũ ở một bên khóc lóc.

Cổ Lam hít sâu, Mạc Phi thấy cô trợn tròn mắt, tiếng hít thở ngày càng nặng nề, cô há to miệng nói chuyện nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Một lát sau, sự sống trong đôi mắt dần dần biến mất.

“Cổ Lam...”- Thích Tâm cũng gào khóc.

Mạc Phi đứng bên cạnh Cổ Lam, tay nắm đao, cậu lẳng lẳng nhìn người trước mắt, đao trong tay nắm càng chặt.

Thân thể Cổ Lam bắt đầu run rẩy, dây thừng cũng bị rung động theo.

Cổ Lam lại mở mắt ra, một lần nữa “hoạt động”.

Địch Hạo Tuấn đang lái xe, qua kính chiếu hậu, anh đều thấy được những việc đã phát sinh. Nhưng hiện tại anh không thể rời khỏi vị trí, anh rất lo lắng: “Mạc Phi, đến đây thay tôi lái xe. Mạc Phi!”

Cố Lam chậm rãi mục nát, khuôn mặt xinh đẹp dần dần gầy gò đi, xương bên trong ngờ ngợ có thể thấy được, nước mắt chảy xuống từ khuôn mặt.

Nếu không phải Mạc Phi đã cột chặt cô, thì ở bên trong chiếc xe nhỏ hẹp này, cô sẽ có khả năng làm tổn thương người khác.

Tiểu Vũ ôm chặt Thích Tâm, sợ đến cả người run rẩy, cô oa oa khóc lớn, đối mặt với tình huống này cô cũng không biết phải làm gì.

“Mạc Phi! Đừng chậm trễ nữa! Thích Tâm, cậu đến thay tôi lái xe đi.”- Địch Hạo Tuấn rất lo lắng tình hình ở phía sau xe.

Thời điểm Thích Tâm vừa xoay người, liền nghe thấy tiếng “Phốc” từ phía sau truyền tới, trong xe liền yên tĩnh.

Mạc Phi rút dao nhỏ từ gáy Cố Lam ra, bảo đảm không có sơ hở. Sau đó cậu lấy góc áo lau đi vết máu trên dao, tra dao vào vỏ.

Đầu của Cố Lam gục xuống, người bắt động.

“Mạc Phi...”- Thích Tâm nhìn một loạt động tác nhanh chóng gọn gàng của cậu, không nói nên lời.

Mạc Phi gấp quyển sổ lại, sau đó, ngồi vào hàng ghế trước của xe.

14. Chương 14

Địch Hạo Tuấn không thể nhìn thấy phía sau, anh bị Tiểu Thiệu ôm ngang, liền mất đi trọng tâm. Xém nữa ngã khỏi bệ cửa sổ.

Cố Lam đứng bên cạnh Tiểu Thiệu lại thấy rất rõ ràng, cô nhìn thấy thân thể của Tiểu Thiệu cấp tốc thối rữa, con mắt cô ta còn trong suốt, nhưng miệng đã bị mục nát.

Miệng Tiểu Thiệu đã bị biến dạng, nếu Địch Hạo Tuấn bị Tiểu Thiệu cắn phải, anh cũng sẽ bị cảm hóa. Vì để giảm thiểu thương vong, Cố Lam giơ một bình hoa lên, nhắm ngay đầu của đồng bọn mình.

Tay Tiểu Thiệu dừng trong không trung, đôi mắt cô trợn to như không dám tin tưởng. Hai đầu gối cô khụy xuống, kéo theo Địch Hạo Tuấn té xuống.

Địch Hạo Tuấn liều mạng đẩy cánh tay cứng ngắc của Tiểu Thiệu ra, anh đứng lên, nhìn Cố Lam: “Cảm ơn cô.”

“Nhanh xuống lầu, bọn họ đang gặp nguy hiểm.”- Cố Lam gật đầu, cô liếc đến thi thể của Tiểu Thiệu, trong ánh mắt tràn ngập áy náy cùng quyết tuyệt.

Chờ đến khi Địch Hạo Tuấn xuống, anh không nghe thấy âm thanh hỗn loạn nữa. Địch Hạo Tuấn nhìn thấy Mạc Phi run rẩy rút dao từ đầu một người ra, trên mặt cậu còn lưu lại sự sợ hãi, nhiều ngày qua, Mạc Phi cũng không phải chưa từng giết Zombie, nhưng Địch Hạo Tuấn cũng chưa từng thấy vẻ mặt này của cậu.

Chờ đến khi nhìn qua hết mọi người trong đoàn, Địch Hạo Tuấn phát hiện trong đám mây cô gái thiếu mất một người. Những người khác ở bên cạnh đều thần hồn bất định.

“Tại sao cô ta lại gạt người...”- Hai chân Tiểu Vũ run rẩy lợi hại, chạy không nổi nữa.

Mạc Phi nắm chặt dao. Tay cậu khẽ run, giải thích: “Cô ta cũng ăn ốc đồng, vừa nhào tới cắn tôi...”

Địch Hạo Tuấn nhìn thi thể trên đất, liền hiểu được chuyện gì đã phát sinh. Nhưng tiếng của Zombie càng ngày càng lớn, bọn họ không có thời gian để trì hoãn.

“Đừng nói nữa.”- Địch Hạo Tuấn không có biện pháp khác, anh ôm Tiểu Vũ lên, sau đó nói với Mạc Phi: “Mạc Phi, trong tay cậu có dao, cậu đi phía sau đi.”

Tự tay giết người trong đội ngũ mình, chân tay run rẩy, động tác cứng ngắc triệt để bại lộ sợ hãi của cậu.

Địch Hạo Tuấn đi bên cạnh cậu.

Mạc Phi biết Địch Hạo Tuấn đi bên cạnh cậu để cậu yên tâm, nhưng trong lòng cậu vẫn không tốt lên được. Mạc Phi hỏi: “Chúng ta sẽ đi đâu?”

Bốn phía bắt đầu vang lên tiếng súng, mặc dù là quân doanh, nhưng trong hoàn cảnh này, rất khó phát hiện tung tích của Zombie. Bọn người Mạc Phi có thể phát hiện được cũng chỉ là ngẫu nhiên.

Không biết đã có bao nhiêu người ăn những thực phẩm kia. Từ khi Zombie phát sinh, cũng chưa từng có tin tức nhắc đến bệnh độc sẽ cảm hóa cả động thực vật. Trong quân doanh đã phát sinh việc này, không biết tình trạng có phổ biến hay không?

Địch Hạo Tuấn muốn trở lại trong xe, vì trong xe có thứ anh cần lấy. Nhưng khi đến bãi đậu xe ở phía tây, đột nhiên nghe được một loạt tiếng súng, sau đó nhìn thấy một chiếc máy bay xiêu xiêu vẹo vẹo bay lên không trung.

Mạc Phi dừng bước, cậu quay đầu nhìn lại liền thấy chiếc máy bay kia bùng lửa trên không trung. Ngọn lửa mãnh liệt thấp sáng cả một vùng trời.

Mạc Phi còn thấy có Zombie trên cánh máy bay, người cháy rực lửa rơi xuống đất, tiếp theo máy bay nổ tung, bầu trời truyền đến một tiếng nổ ầm ầm.

“Lên xe đi.”- Địch Hạo Tuấn nói với Mạc Phi.

Một đám Zombie du lãng bên ngoài bị ánh lửa hấp dẫn, bọn chúng ra sức đập rầm rầm vào rào chắn, rào chắn xung quanh sân bay cũng không phải tường xi măng gì, Địch Hạo Tuấn lo lắng rào chắn sẽ bị bọn Zombie xô ngã, đợi Mạc Phi lên xe xong, anh lập tức khởi động xe đi khỏi bãi đậu.

Thích Tâm và những người khác đứng bên cạnh Cố Lam nhưng đều giữ một khoảng cách nhất định.

Mạc Phi đi đến hàng ghế ngồi phía sau, những người khác đều tránh ra nhường đường cho cậu, dao trong tay cậu còn lưu lại vệt máu đen ngòm.

“Đây thùng, đem tôi trói lại.”- Sắc mặt Cố Lam rất ôn hòa. Cô nói với Mạc Phi: “Đừng quên chuyện tôi đã nói với cậu.”

“Chị Cố Lam...”- Tiểu Vũ muốn chạy tới, nhưng lại bị Thích Tâm kéo lại.

Bọn họ thoát khỏi tòa nhà kia nhưng trên đường lại mất đi hai người. Sau khi cứu những người này từ tay Trương Khánh, bọn họ đều sống chung một chỗ. Mọi người là sinh tử gắn bó, Cố Lam bây giờ lại bị như vậy, nhất thời Mạc Phi không thể tiếp thu được.

“Được rồi, đừng khóc. Để tôi kể một chuyện cười nha, trước đây có người hỏi tôi, giả như hiện tại là tận thế, tôi lại còn ở sa mạc, sắp chết khát, vào lúc này có hai chén trước mặt, một là chén nước, một chén là máu, một chén là nước tiểu, tôi sẽ uống cái nào?”- Thấy không ai đáp lại, Cố Lam cười hỏi: “Tiểu Vũ?”

“...Nước tiểu.”- Trong mắt Tiểu Vũ còn mang theo nước mắt trong suốt.

Mạc Phi nở nụ cười, suy nghĩ này chắc khác cậu khi trước a.

Cố Lam bắt đầu ho khan, bắt đầu thổ dốc, hô hấp trở nên khó khăn. Thích Tâm nóng ruột ôm chặt Tiểu Vũ, chỉ lo cô vọt tới trước mặt của Cố Lam, Tiểu Vũ cùng với mấy người khác đều đỏ cả mắt.

“Mọi người cách xa tôi một chút, Tiểu Vũ ngồi vào chỗ đi, đừng nhìn nữa.”- Nói xong, Cố Lam quay lại nói với Mạc Phi: “Đồng chí phóng viên, tôi muốn tán gẫu với cậu một chút.”

“Được.”- Mạc Phi ngồi xuống bên cạnh ghế của Cố Lam, hai tay run rẩy cầm lấy quyển sổ ở trên giá xe. Cậu cầm vở một hồi lâu, cũng không nói lời nào.

Cố Lam nói: “Đây là cơ hội để nổi danh. Mạc Phi, nếu như cậu có thể tránh thoát kiếp nạn này. Sách vở mà cậu từng ghi chép sẽ trở thành tác phẩm bán rất chạy. Trong đây chưa nhắc tới ai, tôi muốn làm người đầu tiên được ghi vào đó.”

Mạc Phi nhìn Cố Lam, đôi mắt cậu cay cay. Trong những người này, người cậu tin tưởng nhất chính là Dịch Hạo Tuấn và Cố Lam. Cố Lam như một người chị lớn, vẫn luôn chiếu cố đến từng người trong nhóm. Cậu còn nhớ khi ở bên trong nhà xưởng của Trương Khánh, Cố Lam đã trợ giúp cậu cứu những cô gái này ra. Cậu không muốn chuyện này phát sinh trên nhóm người của cậu.

Mạc Phi mở quyển sổ ra, nhìn tờ giấy trống không, cậu bắt đầu ghi chép.

Cố Lam bắt đầu nói: “Đời này việc tôi thích nhất đó chính là du lịch trên khắp quốc gia của mình, nhưng đáng tiếc, trước khi Zombie bùng phát thì tôi đang còn yên phận làm công việc ở ngân hàng. Cảm tạ tận thế đã cho tôi cơ hội, đây là lần đầu tiên tôi rời khỏi thành phố S, có thể đến nơi này, nơi kia. Mọi người chắc cảm thấy tôi chết không có giá trị gì, nhưng tôi không hối tiếc, cảm tạ mọi người đã tín nhiệm tôi. Nguyên vọng lớn nhất hiện tại của tôi là muốn mọi người phải sống thật tốt để đi tiếp con đường này...Khắc khục...”

Cố Lam vừa nói, khoe miệng cũng chảy ra vệt máu. Mạc Phi không biết lúc nào cô sẽ bị biến đổi, cậu cũng không biết nếu như Cố Lam thật sự bị biến đổi, cậu có dũng khí cho cô được “yên nghỉ” hay không. Cậu cầm quyển sổ, ghi chép lại những chuyện đã phát sinh, cậu giống như một loại máy móc, không có cảm tình.

Cố Lam cố mở mắt, liếc nhìn. Cô dùng giọng nói khàn khàn của mình nói với Mạc Phi: “Cậu đem những giấy tờ tùy thân của tôi đặt vào hòm sắt kia đi. Nếu sau này có gặp được cha mẹ của tôi, xin cậu thay tôi chăm sóc họ... Cha của tôi tên là Kiến Quốc, mẹ là Lý Nguyệt.”

“Tôi nhớ rồi.”- Mạc Phi đáp lại.

“Chị Lam ơi...”- Tiểu Vũ ở một bên khóc lóc.

Cố Lam hít sâu, Mạc Phi thấy cô trợn tròn mắt, tiếng hít thở ngày càng nặng nề, cô há to miệng nói chuyện nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Một lát sau, sự sống trong đôi mắt dần dần biến mất.

“Cố Lam...”- Thích Tâm cũng gào khóc.

Mạc Phi đứng bên cạnh Cố Lam, tay nắm đao, cậu lẳng lẳng nhìn người trước mắt, đao trong tay nắm càng chặt.

Thân thể Cố Lam bắt đầu run rẩy, dây thừng cũng bị rung động theo.

Cố Lam lại mở mắt ra, một lần nữa “hoạt động”.

Dịch Hạo Tuấn đang lái xe, qua kính chiếu hậu, anh đều thấy được những việc đã phát sinh. Nhưng hiện tại anh không thể rời khỏi vị trí, anh rất lo lắng: “Mạc Phi, đến đây thay tôi lái xe. Mạc Phi!”

Cố Lam chậm rãi mục nát, khuôn mặt xinh đẹp dần dần gầy gò đi, xương bên trong ngờ ngợ có thể thấy được, nước mắt chảy xuống từ khuôn mặt.

Nếu không phải Mạc Phi đã cột chặt cô, thì ở bên trong chiếc xe nhỏ hẹp này, cô sẽ có khả năng làm tổn thương người khác.

Tiểu Vũ ôm chặt Thích Tâm, sợ đến cả người run rẩy, cô oa oa khóc lớn, đối mặt với tình huống này cô cũng không biết phải làm gì.

“Mạc Phi! Đừng chậm trễ nữa! Thích Tâm, cậu đến thay tôi lái xe đi.”- Dịch Hạo Tuấn rất lo lắng tình hình ở phía sau xe.

Thời điểm Thích Tâm vừa xoay người, liền nghe thấy tiếng “Phốc” từ phía sau truyền tới, trong xe liền yên tĩnh.

Mạc Phi rút đao nhỏ từ gáy Cố Lam ra, bảo đảm không có sơ hở. Sau đó cậu lấy góc áo lau đi vết máu trên đao, tra đao vào vỏ.

Đầu của Cổ Lam gục xuống, người bất động.

“Mạc Phi...”- Thích Tâm nhìn một loạt động tác nhanh chóng gọn gàng của cậu, không nói nên lời.

Mạc Phi gấp quyển sổ lại, sau đó, ngồi vào hàng ghế trước của xe. CHƯƠNG 14

Bốn phía truyền tới tiếng súng, cùng với tiếng la hét của các binh lính. Một mảnh huyền não qua đi, bên trong trở nên vô cùng yên tĩnh. Không ai biết buổi tối hôm nay trong sân bay tột cùng đã phát sinh những chuyện gì.

Địch Hạo Tuấn đem xe dừng lại tại một nơi trống vắng, anh tắt đèn xe nhưng không tắt máy.

“Chúng ta sẽ ở nơi này đến ngày mai sao?”- Thích Tâm hỏi.

Địch Hạo Tuấn liếc mắt nhìn người trong xe, ba người trong nhóm đã chết. Những người khác không còn ý chí hoặc đang trong trạng thái ngu ngu ngơ ngơ. Địch Hạo Tuấn dừng xe ở bên đường, anh lấy súng trên giá xe, nói với Thích Tâm: “Tôi đến cửa lớn bên kia xem tình hình, lát nữa sẽ quay lại.”

“Một mình anh đi quá nguy hiểm, tôi đi cùng anh.”- Người lên tiếng là Mạc Phi.

Dù sao tự tay giết Cổ Lam, trong lòng ai cũng không thể tốt được. Vì thế mọi người còn lại rất lo lắng tình huống của Mạc Phi.

Địch Hạo Tuấn suy nghĩ một chút rồi gật đầu đáp ứng, anh ném cho cậu một khẩu súng, sau đó nói với Thích Tâm: “Không được để người còn sống đến gần xe của chúng ta, không được mở cửa, nếu như gặp phải tình huống nguy hiểm cứ liên thủ lại, chúng tôi cũng sẽ không đi quá xa đâu.”

“Nơi này cứ giao cho tôi.”- Nhìn người còn sống sót trong xe, Thích Tâm cảm giác được áp lực đặt trên bả vai y.

Mạc Phi không nói một lời, đi theo sau Địch Hạo Tuấn.

Địch Hạo Tuấn quen Mạc Phi tràn ngập ý chí chiến đấu, quen Mạc Phi mãi mãi không biết mệt mỏi, nhưng Mạc Phi bây giờ lại nặng nề như vậy, anh không biết phải làm thế nào nữa.

Bất quá người mở lời trước không phải là Địch Hạo Tuấn, mà là Mạc Phi: “Nếu có một ngày tôi giống như Cổ Lam, hy vọng anh cũng cho tôi chết thật sáng khoái như vậy.”

“Sẽ không có ngày như vậy đâu, cậu vẫn luôn rất cẩn thận.”- Địch Hạo Tuấn nói.

Mạc Phi lắc đầu: “Khắp nơi trên toàn quốc đều bị luân hãm. Thành phố B giờ đây cũng không thể tiến vào được. Hạo Tuấn, trước mặt mọi người, tôi chỉ giả bộ mà thôi, tôi thấy cơ hội của chúng ta càng ngày càng xa vời. Tôi rất hoang mang, không biết phải làm sao cả.”

“Tôi cũng vậy.”- Địch Hạo Tuấn dừng bước, nói với Mạc Phi, “Tôi không thể nhìn thấy ngày mai, nhưng có thể thấy được hiện tại. Tôi đang vì hiện tại mà phấn đấu, tôi muốn sống tiếp, tôi muốn về nhà, chỉ muốn những việc này thôi.”

“Đúng đấy, tôi cũng nhớ nhà.”- Mạc Phi nhớ tới hồi ức của mình. Cậu nói với Địch Hạo Tuấn: “Ở đường băng, tôi nghĩ nên đến đó để thử vận may. Có thể lợi dụng chuyện này mà xin bọn họ mang tôi về nhà.”

“Đi.”- Địch Hạo Tuấn cười cười, vỗ vai Mạc Phi.

Khi hai người đến phụ cận của đường băng, phát hiện nơi này mở đèn pha sáng trưng, hết thấy nhân viên đều đang bận rộn, các binh lính cũng vận chuyển các đồ vật lên các phi cơ cỡ lớn.

Ở một chiếc phi cơ chở khách, Địch Hạo Tuấn may mắn phát hiện Lý thượng úy.

Khi nhìn thấy hai người, Lý thượng úy có chút khiếp sợ, hần liền hỏi: “Tình huống ở khu C như thế nào? Mấy người các cậu có bị cản không?”

Địch Hạo Tuấn nói: “Chúng tôi mất đi mấy người bạn, còn lại không có ai bị thương, bọn họ ở trong xe buýt gần đây. Chỉ là...binh lính thủ vệ chắc...”

Lý thượng úy gật đầu, giống như đã biết. Hắn nói: “Các cậu đem mấy người bạn đến đây đi. Tôi đã liên hệ với cấp trên, nói rằng tối nay đã phát sinh tình huống, đêm nay chúng tôi sẽ rút đi.”

Mạc Phi hỏi: “Đến tốt cùng là tại sao bọn họ lại biến thành Zombie? Mấy người lính kia vẫn chưa bị cắn... Còn bạn của chúng tôi là ăn một ít thịt bị độc.”

Lý thượng úy rất phần nộ: “Bệnh độc tràn đến thành phố C này không giống nhau lắm, chúng tôi cũng đã nhận được nhiều tin tức như vậy. Vì an toàn, các cậu cũng không nên ăn đồ lung tung đến thành phố B, xin các cậu chấp hành nghiêm chỉnh các quy tắc. Đúng rồi, các cậu mau chóng đi tìm người, phi cơ chở khách của chúng tôi rất nhanh sẽ cất cánh, cần phải đăng ký và kiểm tra máu nữa.”

Mạc Phi còn muốn nói gì đó nhưng bị Dịch Hạo Tuấn đứng ở một ngăn lại.

Dịch Hạo Tuấn lắc đầu một cái, dẫn cậu rời khỏi đó.

Ai cũng không ngờ sau khi phát sinh chuyện này còn có thể đăng ký một lần nữa.. Mọi người đều mang theo giấy tờ của mình, còn Mạc Phi thì chỉ đem theo máy camera.

Người cuối cùng rời khỏi xe là Mạc Phi, cậu lưu luyến không rời nhìn chiếc xe.

“Chúng ta sẽ rời khỏi đây.”- Thích Tâm liếc nhìn sắc trời cùng cây cối, y nói với Tiểu Vũ và một cô gái khác: “Nhìn kỹ lại, cảnh sắc nơi này kỳ thực rất đẹp. Nếu không phát sinh chuyện này, ở đây cũng có thể xây lên một ngôi chùa, mỗi ngày tôi sẽ thắp hương siêu độ cho Cố Lam và những người đã mất, cầu cho họ sớm siêu thoát.”

“Tôi còn muốn cho Cố Lam một cái quan tài, người Trung Quốc chúng ta rất chú ý đến mồ yên mả đẹp. Để sau này tới đây còn có thể nhìn thấy cô ấy.”

Mạc Phi không nói gì, trong lòng cậu luôn có một cảm giác bất an, nhưng không biết là tại sao. Cậu liếc mắt nhìn Dịch Hạo Tuấn, bỗng nhiên hiểu được.

Bọn họ cũng không có nơi nào để đi, có thể nói, đến thành phố B vì muốn tìm người quen. Nhưng Dịch Hạo Tuấn là muốn về nước, Ca- dắc-xtan có phải cách thành phố B hơn hai ngàn km? Có thể sau này sẽ không thể nhìn thấy anh được.

Bỗng nhiên Dịch Hạo Tuấn nhìn về phía cậu.

“Còn mấy người nữa, mau tới lấy máu.”- Lý thượng úy ở một bên thúc giục.

Mạc Phi vén tay áo lên, ngồi ở trên ghế, Dịch Hạo Tuấn đã lấy máu trước, đang ngồi ở một bên chờ đợi. Bởi vì thời gian gấp gáp, mỗi người đều đem không được quá nhiều đồ. Những đồ vật ấy cũng đã được đặt trên băng chuyền, chuyển vào kho chứa hàng, lần sau nhận lấy đồ vật của mình chắc là sẽ lấy ở thành phố B.”

Mạc Phi nhìn đến băng chuyền, bỗng nhiên, đôi mắt của cậu chợt sáng lên.

Cây gậy chống ấy, Dịch Hạo Tuấn vẫn luôn mang theo bên người. Nếu như nói là vũ khí, như vậy lực sát thương thật quá nhỏ. Nhưng nếu nói có giá trị đặc biệt gì thì Mạc Phi thấy cũng không có gì đặc biệt.

Máu chốt chính là, hiện tại bọn họ phải rời khỏi thành phố C, mỗi người đều sẽ mang theo những đồ vật quan trọng với mình. Như Thích Tâm, trong tay y luôn mang theo hộp sắt để giấy tờ của những người đã mất, còn với cậu, những thứ quý giá đương nhiên là những tấm hình từ camera.

Nhưng bên trong gậy chống của Dịch Hạo Tuấn là thứ gì? Tại sao lúc bắt đầu ở sở nghiên cứu vẫn luôn mang theo?

Trên gậy chống có một đoạn thủy tinh, nhưng Mạc Phi cũng đã từng ước lượng qua, vật đó không nặng.

“Dịch Hạo Tuấn, sao anh muốn đem theo cái gậy kia?”- Mạc Phi nhìn chằm chằm vào hai mắt của Dịch Hạo Tuấn, cậu không tự chủ mà ngừng thở, chờ đợi câu trả lời của anh.

Bác sĩ tựa hồ không thích Mạc Phi lộn xộn, hắn vỗ nhẹ mạch máu, nói: “Dùng sức nắm chặt.”

Mạc Phi không tiếp tục kiểm tra nữa, cậu đứng dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn Dịch Hạo Tuấn.

Thích Tâm cũng nhìn thấy Dịch Hạo Tuấn luôn mang theo cây gậy này, nhưng y vẫn cho rằng đó là vật tùy thân của Dịch Hạo Tuấn, y có chút ngạc nhiên.

Dịch Hạo Tuấn đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn ra cửa sổ, không tự chủ sờ sờ mũi: “Đó là quà sinh nhật của ba nuôi tặng tôi. Tôi muốn đem về. Làm sao vậy, cậu tò mò à?”

Mạc Phi nheo mắt, thần thái của Dịch Hạo Tuấn khi nói chuyện, cậu càng thêm hoài nghi: “Cây gậy kia, tôi nhớ từ khi ở sở khoa học anh đã mang theo bên người. Khi ở miếu của Thích Tâm, gậy chống này anh cũng đưa qua cho tôi mà chưa được kiểm tra. Tôi đột nhiên tò mò mà thôi.”

Bác sĩ bên cạnh giục: “Các cậu nhanh một chút đi.”

Nhân viên cùng binh lính bên trong phi trường bắt đầu rút đi, nên chuyện ở nơi này cũng ít người để ý.

Vài người bác sĩ xúm lại thúc giục mọi người.

Nhiều ngày như vậy, Mạc Phi đã xem Dịch Hạo Tuấn là đồng bạn đáng tin cậy. Nhưng nhớ tới huyết thanh kia, cậu không thể không thận trọng.

“Nghiêm Ích Minh đã từng nói, huyết thanh mất rất có thể là huyết thanh đối kháng với virus Zombie mà giáo sư Lang đang nghiên cứu. Từ những phản ứng của bọn họ, chai huyết thanh này khẳng định là rất trọng yếu.”

Mạc Phi nhú mày, Dịch Hạo Tuấn trở thành đồng bạn với cậu, bởi vì bọn họ đều vì mục đích sinh tồn. Có thể lợi ích lớn nhất của bọn họ chỉ là giúp đỡ lẫn nhau. Trong lòng Dịch Hạo Tuấn, anh coi cậu là gì đây?

Mạc Phi nhìn sắc mặt của Dịch Hạo Tuấn, cậu đã tìm thấy đáp án.

“Huyết thanh? Huyết thanh gì?”- Mấy người bác sĩ nghe xong như lọt vào sương mù, bọn người Thích Tâm cũng áp sát lại, bọn họ muốn biết Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Trên mặt Dịch Hạo Tuấn dần dần lộ ra ánh mắt xa lạ, nét cười trên mặt cũng thu lại, lạnh nhạt nhìn về phía Mạc Phi. Khuôn mặt lạnh nhạt như thế, triệt để hủy đi một chút hy vọng trong lòng Mạc Phi.

Thời điểm mọi người chưa kịp phản ứng, Dịch Hạo Tuấn đột nhiên xoay người, chạy về phía băng chuyền đang vận hành, lấy cây gậy trên băng chuyền, lập tức nhảy khỏi băng chuyền chạy thực mạng.

Mạc Phi không kiên quyết giống như Dịch Hạo Tuấn, nhưng lý trí từ từ đã chiến thắng tình cảm. Mạc Phi cắn môi, sau đó vừa chạy vừa hô: “Nhanh bắt lấy anh ta! Anh ta chính là tên đã trộm đi huyết thanh trong viện khoa học!”

Dịch Hạo Tuấn một chưởng đánh ngất một người lính, lấy xe, trên xe còn có chìa khóa.

Mạc Phi đuổi theo không kịp, xe đã khởi hành. Cậu chạy lên chiếc xe buýt của bọn họ, ban nãy bọn họ vội vội vàng vàng mới để xe bên cạnh nơi này.

Lấy xe, lấy huyết thanh...Nguyên lai Dịch Hạo Tuấn ẩn giấu sâu như vậy. Mạc Phi cười gượng, nhiều ngày qua, cậu coi Dịch Hạo Tuấn là anh em tốt vào sinh ra tử, nhưng đối với thân phận người ta ra sao, cơ bản nhất cậu cũng không biết.

Coi như, cậu là người bị Dịch Hạo Tuấn lợi dụng. Nếu như lúc đó, ở trong miếu, bí mật bên trong gậy chống của Dịch Hạo Tuấn bị phát hiện, như vậy có thể sẽ chế ra rất nhiều huyết thanh, như vậy sẽ không có nhiều người chết đến thế...

Mạc Phi lái xe, suy nghĩ rối loạn.

Đã là buổi tối, những người trong sân bay cũng làm đến công tác cuối cùng. mà xe của Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn lại phóng lại phóng như điên hướng về cửa lớn.

“Sao vậy? Ở cửa lớn đã xảy ra chuyện gì?”- Mọi người hầu như đều dừng bước, tò mò nhìn, nhưng mọi người cũng không ngăn chiếc xe lại, vì bọn họ thấy đó là xe của Lý thượng úy.

Mạc Phi thấy khu C đã bị phá hủy, trong đó có gian phòng bọn họ từng ở. Chung quanh cửa đều là vết máu và thi thể, ngoại trừ mấy binh lính đã biến thành Zombie, trên mặt đất đều la liệt thi thể của những binh lính đã chết.

Xe của Dịch Hạo Tuấn cũng không dừng lại, khi tới cửa lớn, có vài binh lính đang bảo vệ đường xá, làm công tác cuối cùng.

Nhìn thấy chiếc Hummer màu xanh của quân đội, mấy người lính đều giơ tay làm theo nghi lễ, sau đó nhanh chóng mở đường, để xe đi qua.

Lúc đầu Mạc Phi còn mong bọn họ có thể ngăn Dịch Hạo Tuấn lại, nhưng thấy tình hình như vậy, cậu liền đạp ga chạy ra ngoài.

Các binh lính đóng cửa lớn, đây là lần cuối cùng Mạc Phi nhìn thấy những người bên trong sân bay.

15. Chương 15

Lái xe vào thành phố C, tại đây vào buổi tối so với ban ngày càng thêm kinh khủng.

Zombie du dương bên ngoài nhìn thấy đèn xe, bọn chúng dồn dập hướng tới.

Mạc Phi không dám giảm tốc độ, chính cậu cũng không biết mình đã cán bay bao nhiêu Zombie, đến cuối cùng cậu hoàn toàn mất cảm giác. Hai mắt cậu nhìn chằm chằm chiếc xe WC00158, Dịch Hạo Tuấn đang ở đó.

Hummer quân dụng tính năng cao gấp nhiều lần so với xe buýt thông thường, nhưng đáng tiếc đường phố của thành phố C đã trở thành nơi hỗn độn.

Xe của Dịch Hạo Tuấn không thể tùy ý giảm tốc độ nhiều để tránh những con Zombie to xác này, vì vậy Hummer không thể bỏ xa xe buýt phía sau được, ngoại trừ những thứ lộn xộn từ siêu thị vụt ra, còn có những mảnh vỡ thủy tinh, thậm chí còn có đàn dương cầm bị vứt loạn trên đường.

Dầu không còn nhiều, Dịch Hạo Tuấn bỗng nhiên chuyển phương hướng, đem xe lái vào một con hẻm nhỏ.

Mạc Phi vừa né tránh Zombie, vừa né tránh những thứ nằm ngổn ngang trên đường, khi thấy Dịch Hạo Tuấn chạy vào ngõ nhỏ, đã không kịp phanh lại, xe buýt chạy về phía trước thêm một đoạn mới có thể dừng lại.

“Dịch Hạo Tuấn đáng ghét!”- Mạc Phi ngồi trong xe tức đến nổ phổi, Zombie bốn phía gầm gừ hướng về phía xe buýt.

Nhìn thấy trước đầu xe có vài cái đầu du dương, Mạc Phi cảm thấy thân thể mình lạnh tanh. Cậu quay đầu liếc mắt nhìn bên trong chiếc xe, bỗng nhiên bình tĩnh, giờ đây chỉ còn lại một mình, cậu phấn khởi chiến đấu.

Thân xe của xe buýt lớn hơn Hummer, chuyển hướng trên con hẻm nhỏ có chút bất tiện, vì vậy cậu liền đi đường vòng, khi đi đến đầu ngõ nhỏ khi này, lại phát hiện xe của Dịch Hạo Tuấn không biết đi nơi nào.

Mờ mịt nhìn trên đường đầy Zombie du dương, trong lòng Mạc Phi cảm thấy chua xót, cậu không biết giờ đây cần phải làm gì.

“Grừ!”- Zombie nhìn thấy Mạc Phi, giống như đã đói bụng mấy tháng chột nhìn thấy bữa tiệc lớn. Bọn chúng loạn choạng đi đến nơi của Mạc Phi, có con thân thể không trọn vẹn, bò lê trên mặt đất, miệng không ngừng gào thét.

Mạc Phi vớ đến một khẩu súng trên giá xe, đang chuẩn bị bắn những con Zombie ấy, đột nhiên cậu nhìn thấy một người phản chiếu qua kính chiếu hậu. Người kia đứng sau lưng cậu, đang chuẩn bị dùng gậy gõ đánh về phía gáy của cậu.

Một người xa lạ xuất hiện qua gương chiếu hậu, làm Mạc Phi muốn giật nảy, cậu thu hồi súng, nghiêng người để tránh.

Người phía sau đánh huyệt, chạy lên vài bước mới ổn định lại trọng tâm.

Mạc Phi dùng súng đưa tới trước mặt của hắn ta, nhưng sau một chốc, kéo cổ áo, đem hắn ta ném lên xe buýt.

Cửa đóng lại, có vài con Zombie đã đến trước cửa, liều mạng đánh vào cửa xe.

Mạc Phi không dám lái xe, cậu dùng súng chĩa vào trước mặt người kia, hỏi: “Cậu là người nơi nào? Tại sao đánh lên tôi?”

“Phi.”- Người kia nhổ nước bọt về phía Mạc Phi, “Muốn giết cứ giết, ít nói nhảm.”

Mạc Phi nhíu mày lại, cậu nhìn người trước mặt. Dưới ánh sáng trong xe, Mạc Phi mới thấy rõ đối phương là một thiếu niên khoảng chừng mười sáu, mười bảy tuổi. Nhìn dáng dấp chưa thoát khỏi vẻ trẻ con, e rằng còn chưa tốt nghiệp cao trung *(cấp 3). Nhưng trong lúc thiếu niên này vung tay nhắc chân đều thoát ra một luồng sát khí, một học sinh cao trung bình thường không thể có được.

“Đi đến phía sau ngồi.”- Mạc Phi cũng không muốn ở chỗ này lâu, cậu dùng súng đưa tới trước mặt cậu ta, đem cậu ta đến ghế sau của xe.

Sau khi tiến vào xe buýt, cậu thiếu niên kia liền nhìn thấy thi thể của Cố Lam. Nhưng cậu cũng không lên tiếng, chỉ nhìn đi nhìn lại chỗ đó, rồi ngồi ghế phía trước.

Mạc Phi dùng dây thừng còn dư trói cậu ta vào ghế ngồi, sau đó mới bắt đầu điều khiển xe.

Bốn phía đều bị Zombie bao vây. Mạc Phi bỏ ra rất nhiều sức lực, mới có thể thoát khỏi miệng của mấy con Zombie kia.

Thiếu niên ngồi ở phía sau hỏi: “Nghe giọng nói của anh, thật không giống người của thành phố C. Trước đây tôi cũng chưa từng nhìn thấy anh.”

Lòng Mạc Phi không quá thoải mái, sau khi phát sinh những việc này, cậu càng không muốn nói gì.

Nhưng thiếu niên kia lại như phát hiện một đại lực mới, liên tục nói: “Phương hướng này, anh không phải muốn đi khỏi thành phố đấy chứ. Đừng nằm mơ, đó là không thể. Ngày hôm qua đã có một nhóm bộ đội đến đóng kính thành phố C rồi, anh nên nghe ngóng một chút đi, cấp trên đã ra lệnh cách ly thành phố C, chúng ta sẽ không ra được đâu.”

“Cách ly?”

“Không sai, đêm nay, hết thấy bộ đội đóng quân ở đây sẽ rút đi. Bọn họ nói bệnh độc ở thành phố C đã biến dị, nếu như truyền đến nơi khác sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn. Anh thật sự không phải là người bên sân thể dục?”

Mạc Phi cảm thấy kỳ quái, cậu lắc đầu: “Tôi là người của thành phố S.”

“Chẳng trách. Tôi là Lăng Ba, hân hạnh gặp anh.”

“Tôi tên Mạc Phi, vừa rồi cậu thật giống như đang muốn hại tôi?”

Thiếu niên nhếch miệng cười cười: “Là hiểu lầm, tôi tưởng anh là bọn người ở sân thể dục kia.”

Mạc Phi lắc đầu một cái: “Tôi không biết cậu đang nói cái gì. Nghe này, Lăng Ba, tôi đang tìm một đồng bạn, anh ta lái một chiếc Hummer quân dụng. Cậu vừa nãy cũng có ở chung quanh đây, vậy có từng thấy anh ta không?”

Lăng Ba liền cảnh giác: “Tôi nói, làm sao anh có thể mang quân trang. Thì ra anh quả nhiên là bộ đội. Anh là bộ đội đóng quân ở khu vực phi trường đúng không? Nghe nói trong mấy người các anh có người đã biến thành Zombie, có thật hay không?”

“Tin tức đúng là thật linh thông. Cậu làm sao biết được?”- Mạc Phi tò mò hỏi, rất nhanh nói tiếp: “Đáng tiếc, tôi không phải người của quân đội, tôi vốn muốn cùng họ rút đi, nhưng bạn của tôi lại bị tách ra.”

“Vậy chúng ta đều giống nhau, tôi cùng bạn của tôi cũng bị tách ra.”- Âm thanh Lăng Ba tràn ngập đồng tình, “Anh yên tâm, tôi đại khái biết người anh cần tìm hiện ở nơi nào. Mà Zombie ở phía sau là ai vậy?”

Thân thể Mạc Phi cứng đờ, động tác này liền bị Lăng Ba nhìn thấy. Cậu ta tinh ý không hỏi nữa, nói: “Hiện giờ thành phố C đã bị cách ly, bạn anh một là ở nơi hỗn độn chỗ sân thể dục, hai là ở nơi của chúng tôi. Vì vậy anh thả tôi ra đi, tôi sẽ dẫn anh đến địa bàn của chúng tôi.”

Mạc Phi không biết có nên tín nhiệm thiếu niên tên Lăng Ba này hay không, mới lần đầu tiên bọn họ gặp mặt mà người thiếu niên này đã muốn hại cậu rồi. Nhưng bây giờ cậu không có sự lựa chọn nào khác, Mạc Phi hiểu tầm quan trọng của huyết thanh hơn ai hết. Nếu thật sự như Lăng Ba nói, anh ta vẫn còn ở thành phố C, cậu nhất định phải tìm được anh.

Mạc Phi cắt dây thừng cho Lăng Ba, Lăng Ba vẫy vẫy cánh tay đau nhức rồi đứng lên, tò mò ngẩng nhìn bốn phía: “Anh cũng thật lợi hại. Dựa vào một mình anh mà có thể thu thập nhiều đồ vật như vậy!”

Trong ánh mắt của Mạc Phi hiện ra một tia cô quạnh, rất nhanh cậu thu lại vẻ mặt: “Chúng tôi là một đoàn đội, không may bị tách ra, những thứ này đều là công sức của đồng đội tôi.”

“Cô ấy cũng từng là thành viên trong đội à.”- Lăng Ba chỉ về phía thân thể Cố Lam, nhưng cũng rất nhanh không nhắc đến đề tài này nữa, “Những Zombie này quả thực đánh không chết, càng ngày càng nhiều. Để xem tôi ép chúng nó như thế nào.”

Mạc Phi đến ngồi phía sau, trên xe còn lưu lại vết tích sinh hoạt của nhóm người cậu. Cậu không biết mình có thể tìm được Dịch Tuấn Hạo hay không, nhưng khi nghĩ đến bọn người Thích Tâm liền cảm thấy trong lòng yên ổn hơn, bọn họ đi với quân đội, ít nhất cũng rất an toàn.

Cả người Mạc Phi uể oải, không lâu sau liền tiến vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, Mạc Phi phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Cậu nằm trên một tấm đệm lò xo cũ nát, bên người còn đặt một chén nước lạnh.

Mạc Phi giật mình ngồi dậy, hoàn toàn không nhớ ban nãy đã xảy ra chuyện gì.

Có người đi vào gian phòng thấy Mạc Phi đã tỉnh dậy, trên mặt tràn đầy nụ cười: “Bà ơi, mau đến đây xem, cậu ấy tỉnh rồi.”

Mạc Phi thấy trước mặt mình là một người ước chừng năm mươi, sáu mươi tuổi, mặt mũi hiền lành. Cảnh giác trong lòng liền buông xuống một nửa, nhưng cậu cũng nhanh chóng đứng dậy, tìm kiếm đồ vật của cậu.

Ông ta nói với Mạc Phi: “Đồ của cậu đều để trên xe dưới tầng hầm. Nhưng hiện tại là nửa đêm, xuống lầu không an toàn. Cậu yên tâm, sáng mai sẽ đem đồ đến cho cậu.”

Mạc Phi nhìn người xa lạ trước mặt, không nói lời nào.

Nghe được tiếng la của ông lão, một bà lão bước vào phòng, bà cảm thán: “Người trẻ tuổi, cậu vậy mà có thể ngủ được như thế, vừa này nhiều người mang cậu ra xe lăn đó, thế mà cũng không thể đánh thức được cậu.”

“Nơi này là nơi nào?”- Mạc Phi hỏi.

Bà ấy nhìn vào chén nước, sờ sờ vài lần: “Nước đều nguội cả rồi, để bà đây lấy cho cậu một ít nước nóng.”

Mạc Phi kéo tay của bà lão lại, hỏi: “Nơi này là nơi nào? Tại sao tôi lại ở đây? Lăng Ba đâu! Cậu ấy không phải nói sẽ dẫn tôi đi tìm Dịch Tuấn Hạo sao?”

“Đừng động thủ a, nói thì nói thôi. Lão bà bà sẽ không chịu nổi đâu!”- Ông lão ở một bên cuống lên.

Tiếng động trong phòng làm ảnh hưởng đến Lăng Ba, nhìn thấy cậu đang nắm lấy bà lão liền vội vàng vọt tới, tách tay cậu ra: “Anh bình tĩnh, không phải tôi nói sẽ đưa anh đến địa bàn của tôi sao? Nơi này chính là địa bàn của tôi, đây là ba mẹ Trần, còn có người ở sát vách, anh là người thứ sáu ở nơi này đó.”

Mạc Phi lùi về phía sau mấy bước, đánh giá bốn phía của căn phòng nhỏ cũ nát này, cửa sổ được dùng những tấm gỗ chắn gió, bốn phía còn có khe hở. Đèn không có, chỉ có ánh sáng của nến, dùng những miếng có thể phản xạ ánh nến vậy chung quanh.

Một đôi lão nhân tóc trắng xóa; một tên thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, còn có cậu và người khác, cũng chỉ có những người này.

Lăng Ba lắc đầu với Mạc Phi: “Bạn của anh không có ở đây, anh ta hẳn là gia nhập với đám người kia rồi.”

16. Chương 16

Sáng sớm, ánh mặt trời sung túc. Ánh sáng xuyên qua khe hở của tấm gỗ phản chiếu trên mắt của Mạc Phi. Cậu mở mắt ra, chậm rãi đứng dậy.

Lăng Ba và những người khác đang bận bịu, nên khi nhìn thấy Mạc Phi, liền thấy cậu quay đầu lại: “Lát nữa tôi sẽ dẫn anh tới chỗ để xe, đợi tôi rửa mặt xong đã. Anh đi nhìn xung quanh đi, nhưng chú ý không nên đụng tới phiến cửa lớn kia.”

Mạc Phi đi qua hành lang chật hẹp, rất nhanh liền đi đến nơi cuối cùng. Tối hôm qua bọn họ đều chen trong một phòng. Mạc Phi, Lăng Ba, và cả hai vợ chồng già nữa. Còn một người khác ở ngoài canh gác, vì vậy Mạc Phi cũng chưa từng gặp người kia.

Kéo dài đến cuối hành lang có một ban công, trên đó bám quanh đầy dây thường xuân chạy dọc theo chân tường.

Mạc Phi đến ban công nhìn xung quanh. Bên dưới là một đường cái, trong khu dân cư đối diện đường cái có những Zombie tụm năm tụm bảy đang du đãng xung quanh.

“Cậu mới tới nhỉ? Tối hôm qua tôi và Lăng Ba đem cậu từ xe xuống, thế mà cậu cũng không tỉnh lại. Một mình một người như vậy khẳng định là mệt muốn chết rồi. Tôi tên là Từ Trung.”

“Mạc Phi.”- Cậu nắm chặt tay của đối phương, rồi tò mò nhìn xung quanh.

Từ Trung ở phía sau nói với cậu: “Đây là nhà của ba mẹ Trần. Trước khi Zombie bạo phát, bọn họ đều là những người thấp cổ bé họng. Thời trước giải phóng, những người nhà nghèo từng ở nơi này. Chúng ta chỉ cần phá bỏ cầu thang, nơi này sẽ trở nên rất bí mật và an toàn.”

Dưới lầu có một con Zombie, nhìn thấy Mạc Phi liền gào thét, không ngừng tông vào cột điện bên dưới.

Lăng Ba mở ra cửa sắt phía sau Mạc Phi. Cậu nói với Mạc Phi: “Chúng ta nên làm việc.”

Phía dưới căn nhà này có thể đi lại. Nhà có biển số chính là nơi Mạc Phi đang ở. Nếu không quan sát kỹ thì cũng không ngờ có người ở bên trong.

Lăng Ba đem dây thừng ở cửa thu lại, Mạc Phi liền nghe được một tràng âm thanh vang lên. Lăng Ba nói với Mạc Phi: “Nếu như anh là người thứ nhất ra vào cánh cửa này, nhất định phải nhớ kỹ, trước tiên phải thả cơ quan này xuống trước, việc này ngàn vạn lần không được quên.”

Cầu thang tách thành hai đoạn. Mạc Phi đi theo Lăng Ba đến nửa đoạn cầu thang, Lăng Ba liền vươn mình một cái bám vào thành tường bên kia.

Mạc Phi cũng làm vậy, liền phát hiện một cái gara lớn.

“Tối hôm qua tôi đã cẩn thận khóa lại cửa lớn gara, nhưng lại có mấy con Zombie cùng vào. Anh cầm đao cẩn thận, đi theo tôi.”

Mạc Phi nhìn động tác thoăn thoắt của thiếu niên liền hỏi: “Các cậu sao không đi theo quân đội? Đặc biệt là ba mẹ Trần.”

Lăng Ba nhìn Mạc Phi một chút, trên mặt của thiếu niên mang theo thần sắc giễu cợt: “Anh cho là tôi không muốn sao? Chúng tôi đều có bạn bè ở trong sân thể dục. Không tìm được Đinh Vi thì tôi sẽ không rời đi. Từ Trung còn có anh trai sinh đôi, còn ba mẹ Trần thì chỉ có một người con trai!”

Mạc Phi bò theo Lăng Ba xuống cầu thang. Khi cậu xoay người vừa vặn có một con Zombie hướng cậu nhào tới.

Mạc Phi liền cầm dao đâm xuyên viền mắt, sau đó quay lại căn dặn Lăng Ba: “Cẩn thận một tí.”

“Tôi hôm qua cậu nói thành phố C bị cách li, còn nói bạn của tôi có thể ở đây hoặc ở trong sân thể dục, cậu có thể khẳng định không?”- Mạc Phi lo lắng.

Lăng Ba cầm dao đi tới trước. Cậu thiếu niên nói: “Tôi tin rằng bạn của anh không thể thoát khỏi thành phố C được. Nếu như một mình anh ta tự sinh tồn ở thành phố C thì khả năng rất nhỏ. Nơi này đều đã bị triệt để cắt điện, đâu đâu cũng có Zombie. Tất cả đồ ăn cùng nước sạch đều bị người ở trong sân thể dục kia cướp sạch.”

“Tôi hôm qua, bên trong sân bay đã phát sinh bạo loạn. Có một ít binh lính, còn có bạn của tôi ăn phải một loại động vật, liền bị biến hóa...”- Lông mày của Mạc Phi chùng xuống.

Lăng Ba cười cợt nói: “Các anh là người từ ngoài đến, lá gan cũng thật lớn. Người trong thành phố C chúng tôi tuyệt đối sẽ không dám ăn đâu. Nước sông, toàn bộ gà, vịt, cá được nuôi đều có vấn đề. Tôi hi vọng người bạn kia của anh đủ may mắn. Nếu ăn mấy thứ đó thì cũng sẽ biến thành một trong những thứ ngoài kia thôi.”

“Tại sao lại như vậy...”- Mạc Phi không dám tin tưởng, cậu hỏi người lại: “Anh ta...có thể đã ra khỏi thành phố rồi không? Anh ta rất thông minh, nói không chừng có thể tìm được đường ra ngoài.”

“Không thể. Thành phố C đã bị nước sông bao vây như một đảo nhỏ. Nếu như bọn họ đã muốn cách li chúng tôi ra thì chỉ cần tốn một ít tinh lực mà thôi. Sự việc phát sinh ở thành phố C khiến mọi người hoảng sợ. Mà nơi này lại gần thành phố B, nên để bảo vệ nhiều người ở thành phố B, nơi này liền bị vứt bỏ.”

Mạc Phi đi tới chỗ xe của cậu, hòng tìm một bao nhỏ, đem tất cả đồ ăn còn lại vào bao.

Khi thấy thi thể của Cố Lam, cậu liền dừng động tác.

Lăng Ba cũng ở đó. Cậu ta đứng ở phía sau Mạc Phi, nhìn rất lâu, sau đó nói: “Anh có muốn tôi giúp anh đem đi chôn không?”

Mạc Phi lấy công cụ trồng hoa của ba Trần, tìm một mảnh đất nhỏ, dưới sự giúp đỡ của Từ Trung và Lăng Ba di chuyển thi thể xuống.

Từ Trung cau mày, vừa di chuyển vừa nói: “Trời ạ, cô ấy cũng đã nát. Thật xấu.”

“Đặt xuống đây đi.”- Mạc Phi nói.

Đắp kín tầng đất cuối cùng, bồn hoa bây giờ như một ngôi mộ. Mạc Phi đứng trước mộ của Cố Lam. Không biết từ nơi nào Lăng Ba đem một bó hoa nhỏ đặt lên trên phần mộ của cô.

Mạc Phi thấy rất khó để bỏ qua, nói với Lăng Ba: “Tôi đã để máy tính của tôi cùng những giấy tờ tùy thân của cô ấy ở lại sân bay. Những thứ ấy là cô ấy trước khi đi đã nhờ cậu tôi. Cô ấy nhất định sẽ rất hận tôi.”

Thiếu niên Lăng Ba duỗi cánh tay, vỗ vỗ vai của Mạc Phi: “Anh yên tâm đi. Chẳng phải anh nói có vài người bạn ở sân bay rồi sao? Ngày hôm qua bọn họ có lẽ đã xuất phát đến thành phố B rồi. Tâm nguyện của Cố Lam, bọn họ nhất định sẽ thay anh làm. Đi thôi, Từ Trung có chuyện muốn nói với anh.”

Những đồ dùng từ trong xe buýt dọn ra rất nhiều. Ba mẹ Trần cũng xuống phụ giúp. Bọn họ đều chọn ra những thứ cần thiết nhất, còn lại đều vứt lại bên trong xe buýt.

Từ Trung nói với Lăng Ba: “Xe của cậu ta không có bao nhiêu đồ ăn. Đồ hộp của chúng ta cũng gần hết, chỉ còn lại mì ăn liền cùng một ít đồ ăn vặt. Cậu biết đấy, chúng ta sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa.”

“Tôi đang cố nghĩ cách để trà trộn vào bên trong lấy một ít.”- Lăng Ba nói: “Hoặc là chúng ta có thể như lần trước, thừa dịp bóng đêm đi tập kích bọn họ.”

“Quá nguy hiểm!”- Từ Trung đánh gãy lời của Lăng Ba: “Hiện tại những người kia đều có súng. Hai chúng ta bị tóm cũng không quan trọng lắm, nhưng nếu liên lụy đến Đinh Vĩ hoặc là anh trai tôi, như vậy phải làm sao?”

“Tại sao hai người lại sợ sệt những người trong sân thể dục ấy thế? Rốt cuộc bọn họ là ai?”- Mạc Phi tò mò hỏi.

“Haizz...”- Từ Trung nhìn Lăng Ba. Anh lắc đầu đi ra ngoài.

Lăng Ba nhìn Mạc Phi một chút, đem Mạc Phi cách xa ba mẹ Trần rồi mới lên tiếng: “Thời điểm thành phố C vừa bắt đầu bạo phát đã có người ở sân thể dục xây dựng một nơi phòng ngự. Khi đó có rất nhiều người đi tới. Đinh Vi, còn có anh trai của Từ Trung. Nhưng hiện tại, nơi đó đã bị một đám người khác tiếp quản. Tôi cùng Từ Trung đến trộm vũ khí của bọn họ liền bị phát hiện. Ba mẹ Trần tuổi quá lớn, nếu không phải vì có con trai ở trong đây, hai người chắc cũng sẽ đi theo quân đội rồi.”

“Bọn họ có bao nhiêu người?”- Mạc Phi hỏi.

Lăng Ba chán nản lắc đầu, nói: “Khi tôi rời khỏi đó, bên trong đã có ít nhất ba mươi tráng niên. Hiện tại người càng nhiều hơn trước. Bọn họ đều là một đám ác ma. Nếu như bạn của anh trà trộn vào được đây, trong tương lai rất có thể sẽ gặp lại được.”

“Nghe này, Lăng Ba.”- Từ Trung đi đến bên cạnh Lăng Ba: “Tôi nói với cậu, ở gần đây có một siêu thị cỡ lớn, trong đó chắc chắn sẽ có rất nhiều đồ vật có thể dùng được.”

“Nơi đó rất nguy hiểm! Người trong sân thể dục còn không dám đi vào. Cậu nên dẹp cái ý nghĩ này đi.”- Lăng Ba trừng lớn hai mắt nói.

Nhưng Từ Trung cũng không muốn từ bỏ. Hắn nhìn về phía của Mạc Phi: “Cậu nghĩ như thế nào, người mới?”

“Siêu thị cỡ lớn?”- Mạc Phi suy nghĩ một chút liền nói: “Ở đây đều là tử kính pha lê, mấy người chúng ta vào trong sẽ rất gây chú ý. Hơn nữa dòng người xung quanh siêu thị lớn cũng là nơi bị biến hóa sớm nhất. Trong đó khẳng định đây là Zombie. Thế nhưng theo như các cậu nói, đồ ăn, thức uống trong này đều không thể dùng. Nếu như chúng ta đi vào, nhanh chóng thu thập, vậy sẽ gặp ít nguy hiểm hơn...”

“Người mới, tôi thích người gan lớn như cậu. Không giống người nào đó!”- Từ Trung ha hả nhìn Lăng Ba.

Lăng Ba bực bội xoay người, không thèm để ý đến hai người họ.

Vào buổi trưa, khi ánh mặt trời chói chang nhất, cân nhắc đến trong siêu thị đã bị cúp điện, bọn Mạc Phi đều thống nhất chọn thời điểm này để hành động. Làm vậy có thể giảm nguy hiểm, dù sao họ rất có thể bị tuần tra viên ở sân thể dục nhìn thấy.

Bọn họ không ngồi xe. Sau khi ba người rời đi, ba mẹ Trần liền đem cầu thang thu lại. Nhìn từ bên ngoài nhất định sẽ không ai phát hiện nơi này có người ở.

Trong tay mỗi người đều có dao, mà trong tay Từ Trung còn có một cây rìu sắc. Tiếng súng sẽ đem lại phiền phức, vì vậy đến thời khắc mấu chốt bọn họ đều dùng thương dao.

Khi đến bên ngoài siêu thị, Mạc Phi liền phát hiện tình huống ở nơi này còn nghiêm trọng hơn cậu nghĩ nhiều.

Nơi này là siêu thị cỡ lớn lớn nhất ở thành phố C. Theo thiết kế thì có thể chứa được đến ba vạn người.

Mạc Phi nhìn thứ đó du đang ở ngoài siêu thị, đa số là phụ nữ mặc váy. Các cô ấy đều ăn mặc như khi còn sống. Những Zombie nhỏ còn ngồi ở nơi dành cho trẻ em.

“Từ Trung, nói đi a, làm sao đi vào bây giờ?”- Lăng Ba liếc mắt một phen.

17. Chương 17

“Đến cùng tại sao bệnh độc ở thành phố C sẽ bị biến dị?”- Mạc Phi hỏi tới vấn đề kỳ quái như thế.

Sau khi đi vòng quanh siêu thị cỡ lớn này, Từ Trung không thể không thừa nhận phán đoán của Mạc Phi rất chính xác. Siêu thị cỡ lớn này tụ tập vô số Xombie, mà bọn họ chỉ có ba người.

Lăng Ba nói: “Chuyện sớm nhất chắc đã xảy ra từ ba ngày trước, khi đó tôi và Từ Trung đều rời khỏi sân thể dục. Nghe nói bọn họ phát sinh bạo loạn, đã chết không ít người. Trong một đồng thi thể bị vứt bỏ còn có vài người quen của chúng tôi. Từ đó về sau bọn họ ra sức chiếm đoạt vật tư ngày càng trầm trọng. Chúng tôi phát sinh xung đột lần đầu tiên chính là lúc đó.”

Mạc Phi liếc mắt nhìn tủ kính của siêu thị. Bên trong tầng một trưng bày không ít giày thể thao cùng những đồ cần thiết khác. Gậy bóng chày và gậy đánh golf khiến cậu sinh lòng ngóng trông.

“Đừng nghe tiểu tử này nói bậy.”- Từ Trung nói: “Nếu không phải Đinh Vĩ đưa tin tức qua cho chúng tôi, chúng tôi chắc chắn sẽ không biết thức ăn có vấn đề. Chúng tôi biết được thời gian chính xác, đại khái cũng là ngày hôm qua.”

“Đinh Vĩ? Hắn là bạn của Lăng Ba sao? Các cậu vẫn còn liên hệ với người trong sân thể dục?”- Mạc Phi tò mò hỏi.

“Nói xong chưa? Nói xong thì nên làm chính sự đi?”- Đột nhiên Lăng Ba tức giận.

Đối mặt với Lăng Ba đột nhiên nổi giận, Từ Trung nhún vai một cái, mà Mạc Phi cũng không biết nên nói gì. Ba người trầm mặc hồi lâu.

Một lát sau, Mạc Phi đã quan sát xong địa thế, cậu quay lại nói với Lăng Ba và Từ Trung: “Các cậu nhìn xem, ở lầu ba có thật nhiều Zombie tập trung lại. Nếu như chúng ta tiến vào từ tầng cao nhất, vậy thì có khả năng hơn.”

“Cũng đúng. Tôi nhớ lầu ba có khu đồ ăn, thế nhưng lại không nhớ rõ khu nào.”- Lăng Ba nói.

Mạc Phi lắc đầu một cái: “Nhưng muốn lên tầng cao nhất cũng không phải dễ dàng. Nếu có thể biết vị trí của cầu thang thì thành công có thể nắm chặt được một chút. Tôi không biết bằng cách nào có thể đến đó.”

Từ Trung và Lăng Ba nghe xong lời này liền nhìn nhau nở nụ cười.

“Làm sao vậy?”- Mạc Phi chẳng hiểu chuyện gì.

Từ Trung cũng không giải thích nhiều với Mạc Phi, Lăng Ba dẫn đường cho bọn họ. Bọn họ rời đi siêu thị, đến một lối vào khác. Đó là khu dân cư sát vách với siêu thị.

Mạc Phi gật gật đầu với Từ Trung, mắt cậu nhìn vào một đồng xương trắng của người ở khu dân cư.

Từ Trung và Mạc Phi nắm chặt đao, Từ Trung nói với Mạc Phi: “Lăng Ba trước đây từng là vận động viên của môn thể thao nào đó. Cậu thấy cậu ta nhỏ nhắn nhưng động tác đặc biệt linh hoạt.”

“Chuyện này ngược lại cũng rất khéo, khi tôi còn ngồi trên ghế nhà trường có một quãng thời gian tham gia điền kinh. Lăng Ba, cậu trước đây tham gia vào hạng mục nào?”- Mạc Phi hỏi.

“Chạy vượt rào.”- Lăng Ba trả lời ngắn gọn.

Nơi này là một đồng nhà thấp bé, bởi vì bị quy hoạch nên cách siêu thị rất gần. Địa phương gần nhất cũng cách gần hai mét.

Lăng Ba lựa một căn nhà, quay lại nói với Từ Trung: “Anh Trung, ở đây.”

Mạc Phi nhìn xuống phía dưới một chút. Dưới lầu chính là tường ngoài của siêu thị. Vì phòng nhỏ, tường đều có xếp lưới sắt. Vị trí của bọn họ là tầng bốn của nhà này, mà nóc siêu thị cao hơn một chút ở đây.

“Có thể được không?”- Mạc Phi hỏi.

Từ Trung vỗ vỗ ngực của mình: “Không thành vấn đề, giao cho tôi.”

Zombie ở hành lang từ lầu một đến lầu sáu đã bị ba người dọn dẹp sạch sẽ. Mà khu dân cư này một tầng có năm hộ gia đình. Nhà 401 này là nhà cuối cùng trên hành lang.

Từ Trung lui về sau vài bước. Hắn đột nhiên phát lực, sau đó cả người nhảy lên, va vào cửa lớn.

Từ Trung hô lớn một tiếng. Thanh âm va chạm lập tức vang lên. Cả người Từ Trung như đạn pháo va vào cánh cửa. Cánh cửa cũ kỹ kia lập tức bùng nổ.

“Cái này cũng được hả?!”- Mạc Phi kinh ngạc trợn mắt.

Thân đao của Lăng ba đưa vào khe hở, thiếu niên quay đầu nói với Từ Trung: “Anh Trung, móc xích đã lỏng ra rồi. Làm thêm vài lần đi.”

Từ Trung lần lượt va chạm. Ván cửa rốt cuộc cũng ngã xuống đất. Mạc Phi đứng nhìn hai người, cũng không biết nói gì cho phải.

Từ Trung cùng Lăng Ba dọn dẹp qua loa xong rồi quay lại nói với Mạc Phi: “Tiến vào nên cẩn thận. Trong phòng có lẽ có Zombie.”

Mạc Phi tiến vào căn phòng, đập vào mắt là một nhà bếp hỗn độn không thể tả. Khi gia đình này chạy thoát đã mang hết đồ đạc trong tủ lạnh đi, Mạc Phi không tìm thấy đồ đạc nào hữu dụng cả. Thậm chí tiền trong nhà cũng đem đi hết.

Ở bên giường, Mạc Phi tìm được đèn pin. Cậu đem nó nhét vào trong túi quần.

Lăng Ba bò qua bệ cửa sổ. Cậu ta đứng ngay rìa của cửa sổ, nóc nhà đối diện cao chưa tới một tầng lầu, cách khoảng hai mét.

Mạc Phi nằm nhoài trên bệ cửa sổ, cúi xuống nhìn tường vây của siêu thị. Mấy cái lưới sắc nhọn khiến cậu sợ hãi.

“Lăng Ba, cẩn tắc vô ưu (*).”- Từ Trung ở phía sau dặn dò.

(*) Cẩn tắc vô ưu: Làm việc cẩn thận để sau này khỏi phải lo nghĩ gì.

Lăng Ba hít sâu một hơi, đột nhiên mở mắt ra.

Chân cậu ta đạp lên bả vai của Từ Trung, một chân uốn lượn, cả người thu nhỏ lại. Lăng Ba hô lớn với Từ Trung: “Lên.”

“Được!”- Từ Trung trợ lực, Lăng Ba như một viên đạn hướng về phía đối diện đi tới.

Tim của Mạc Phi treo trên cuống họng. Cậu cúi đầu nhìn xuống dưới. Bệ cửa sổ căn bản không đủ rộng, Lăng Ba là dựa vào trợ lực của Từ Trung mới có thể vượt qua. Mạc Phi thấy thân hình nhỏ bé của thiếu niên nhảy ra ngoài.

Lăng Ba trên không trung phát hiện phương hướng mình sẽ đến. Cậu ta chảy mồ hôi lạnh hết cả người, nhưng ngay lập tức điều chỉnh lại tư thế trên không của mình.

Nơi đối diện như cách rất xa với cậu ta. Cậu ta nỗ lực duỗi dài cánh tay, đầu ngón tay thiếu chút nữa là không đụng tới đỉnh.

Cũng may ở bước cuối cùng, chân của Lăng Ba đạp lên bức tường thô ráp lấy lực. Nhờ lực ma sát dưới chân, đầu ngón tay cậu ta liền chạm được nóc, nắm ngón tay để trên rìa tường, còn thân thể thì áp sát vách tường.

“Tê...”- Từ Trung hít một ngụm khí lạnh, cũng may ở bước cuối cùng Lăng Ba chuyển nguy thành an.

Ngực Lăng Ba dán vào tường. Lần này va chạm không nhẹ. Cậu ta cắn chặt răng, dùng lực ở chân hỗ trợ cuối cùng cũng lên được nóc siêu thị. Đứng trên nóc nhìn xuống phía dưới, cậu ta nhìn thấy một loạt tấm lưới sắt nhọn, trái tim lúc này mới âm ỉ nảy lên.

“Lăng Ba, tiếp theo.”- Từ Trung ở phía đối diện quát qua cho cậu ta một sợi dây thừng. Đó là vật mà trên đường bọn họ tìm được.

Có thể ba người gây ra động tĩnh quá lớn, Zombie ở lầu ba dồn dập hướng tới kẻ sát cửa kính, dùng sức đánh vào cửa kính.

Lăng Ba cột chặt dây thừng vào một ống nước, cậu ta kéo căng dây thừng, hô lên “Có thể rồi.”

Từ Trung cùng Mạc Phỉ nương theo dây thừng đến nóc siêu thị. Mạc Phỉ nhìn lại cửa sổ của nhà kia, cảm thấy mình vừa trải qua một chuyện thần kỳ.

Lăng Ba vẫn chưa thu hồi dây thừng lại, quay lại nói với Mạc Phỉ: “Trước tiên đừng thu lại. Một lát nữa trở về cần phải dùng tới nó.”

Ba người leo qua cửa sổ để đến tầng ba.

Vào siêu thị, Mạc Phỉ mới phát hiện Zombie tập trung vào một nơi khác, còn hướng bên cậu thì tương đối an toàn.

Bên này là khu các đồ sinh hoạt. Còn thực phẩm hoặc các đồ có thể sử dụng đều ở một nơi khác.

Trải qua một quãng thời gian dài bị cúp điện, những đồ tươi sống trong siêu thị cũng đã có mùi. Hơn nữa còn thêm mùi của Zombie, hun đến người mở mắt không nổi.

Mạc Phỉ ra hiệu cho hai người còn lại. Bọn họ lập tức phân tán, cố gắng tìm kiếm những thứ có thể ăn được.

Mạc Phỉ tìm được bánh quy, nhưng bánh mì cùng bánh ngọt bên cạnh thì không thể ăn được nữa. Tình hình bên Lăng Ba cũng giống cậu. Không có tủ lạnh, những chế phẩm đã không thể dùng được, còn không thì vừa to vừa nặng không thể mang đi.

Mạc Phỉ tiếp cận một khu khác của siêu thị. Âm thanh rít gào của Zombie càng lúc càng lớn.

Nội tâm sợ hãi đến ngột ngạt, cậu cẩn thận quan sát. Cậu thấy cửa đằng trước có khoảng mấy chục con Zombie, những Zombie này đang ra sức đập phá cửa kính, tạo nên một tràng cảnh kỳ quái. Khi Mạc Phỉ chăm chú nhìn kỹ, cậu bị phát hiện của mình dọa hết hồn.

Từ Trung và Lăng Ba đang vui vẻ thu gom đồ đạc. Mạc Phỉ sốt ruột tới gần bọn họ, nhỏ giọng nói với Lăng Ba: “Bên trong cánh cửa kia có người.”

“Cái gì?! Không thể!”- Lăng Ba lắc đầu: “Trong này đều là Zombie, làm sao có ai có thể vào đây được.”

Từ Trung không nói gì, sau một lát quan sát liền nhỏ giọng nói: “Thật sự là có một người, là nam.”

Lần thứ hai đi tới cánh cửa kia, Mạc Phỉ quan sát tỉ mỉ. Cậu phát hiện người kia cũng có khả năng nhìn thấy ba người bọn họ. Không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao, người đàn ông đó đến gần cửa sổ nhỏ, liếc mắt nhìn, liền lập tức rời đi cửa sổ, mặc cho Zombie đang cố sức đập, cũng không xuất hiện nữa.

Bọn người Mạc Phỉ xách những bình đựng nước sạch lên tầng cao nhất. Họ đem từng đồ vật để xuống, phân loại ra từng cái từng cái.

Mà Mạc Phỉ lại lo lắng nhìn đến cửa sổ.

Từ Trung nói: “Người đàn ông kia đến tốt cùng là làm thế nào để sống sót? Hắn đã ở đó bao lâu rồi?”

“Không biết. Chuyện không liên quan đến chúng ta.”- Lăng Ba nói: “Các anh nhanh qua giúp tôi một tay.”

“Hắn còn sống.”- Mạc Phỉ nói: “Hắn nhìn thấy chúng ta. Có thể hắn chỉ có một mình, hắn cần chúng ta trợ giúp.”

Từ Trung nói: “Tôi rất đồng ý với quan điểm của cậu. Lăng Ba, hiện tại chúng ta rất thiếu người. Chúng ta đã làm loạn với đám người kia, nếu như không tìm giúp đỡ, bằng mấy người chúng ta sẽ không bao giờ thắng được bọn họ. Thành phố C bây giờ cũng còn rất ít người.”

Lăng Ba ném đồ vật trong tay: “Hai người các anh tại sao luôn không chịu nghe ý kiến của tôi? Hai người nhất định sẽ hối hận.”

Mạc Phỉ tiến lên, vỗ vỗ lưng của thiếu niên, nói: “Đừng như vậy, tối hôm qua là cậu cứu tôi, tôi rất cảm kích. Người ở dưới lầu kia, hắn cũng lẻ loi một mình, hắn khẳng định cần sự giúp đỡ của chúng ta.”

18. Chương 18

Từ Trung cùng Mạc Phỉ không thuyết phục được Lăng Ba, nhưng theo biểu quyết thì bọn họ vẫn quyết định đi cứu người xa lạ bị vây trong siêu thị ra.

Bọn họ quay lại phòng 401, cố tìm những thứ cần thiết.

Từ Trung từ trong ngăn kéo tìm được một máy ghi âm. Mạc Phỉ dùng băng dính dán đèn pin ban nãy cậu tìm được. Sau đó bọn họ trở lại siêu thị.

Mạc Phỉ nhìn hai người bên cạnh, hướng về phía bọn họ giơ tay. Hai người căng thẳng nhìn kỹ, Mạc Phỉ nhấn nút bấm bên trên máy ghi âm.

Máy ghi âm phát ra âm thanh sần sật, sau đó có một giọng nữ vang lên: “Hừng đông hôm qua, trạm thu phí ở thành phố B phát sinh bạo loạn, sau khi ra sức ổn định, giao thông hiện nay ở thành phố B đã khôi phục lại bình thường...”

“Hống!”- Zombie đều tập trung vào máy thu thanh bên này, những Zombie cũng từ bỏ cửa kính kia, hướng về phía máy ghi âm.

Người đàn ông ở bên trong nghe thấy máy ghi âm, liền tò mò nhìn ra.

Ba người Mạc Phỉ ẩn lưng đằng sau một ngăn đồ lớn. Mạc Phỉ thấy Zombie đang tiến gần đến nơi của bọn họ, cậu dùng sức ném máy ghi âm xuống tầng hai.

Âm thanh từ máy ghi âm phát ra liên tục. Zombie gầm rú xông xuống lầu, trong nháy mắt tạo thành một tràng hỗn loạn.

Người đàn ông kia nhìn Mạc Phỉ qua cửa sổ.

Mạc Phỉ sốt sắng nhìn Zombie rời đi, sau đó mới vẫy vẫy tay với người kia.

Cửa chậm rãi mở ra, Mạc Phỉ nhìn rõ ràng dáng dấp của người trốn ở trong.

Đó là một ông chú ngoài ba mươi. Hắn là đã ở trong căn phòng đó rất lâu, bộ dáng có chút uể oải. Nhưng hai mắt sáng lấp lánh, có thần, cử chỉ tiêu sái, thân hình kiên cường.

Thấy người đàn ông kia không động đậy, Mạc Phỉ ngoắc ngoắc tay, sau đó chỉ chỉ ở cửa sổ xa xa kia.

Nhưng người đàn ông kia không để ý tới, hắn xoay người trở về căn phòng kia, một lúc lâu sau cũng không trở ra.

“Đầu óc hắn ta không phải là bị hỏng rồi chứ? Xảy ra chuyện gì vậy?”- Lăng Ba sốt ruột hỏi.

Mạc Phỉ cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc cậu muốn tiến vào căn phòng kia, đột nhiên, căn phòng sáng bừng lên.

Ánh sáng đột nhiên này làm Mạc Phỉ không thích ứng được, trước mắt cậu xuất hiện một mảng màu vàng. Bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc từ máy ghi âm.

“Hống!”- Zombie nghe được âm thanh cứ như ong vỡ tổ, Zombie đang đi xuống lầu liền quay ngược lại muốn tiến về chỗ bọn họ.

“Thao! Đầu óc người này không được bình thường rồi!”- Lăng Ba quay đầu chuẩn bị rút đi.

Mạc Phỉ là người cuối cùng rời đi, cậu nhìn người đàn ông kia, trong tay hắn còn có một xâu chìa khóa.

Điện trong siêu thị được khôi phục, Zombie nhìn thấy tầng ba có người sống, chúng gầm thét leo lên thang máy, có vài con tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã đến gần người đàn ông kia.

“Nguy hiểm!”- Mạc Phỉ nhện không được hô lớn.

Người kia không chút nào kinh hoảng. Hắn khom lưng lấy chìa khóa tra vào ổ khóa của thang cuốn, xoay ngược một thoáng, liền nhìn thấy thang cuốn bắt đầu di chuyển.

Mạc Phi kinh ngạc đến ngây người, cậu nhìn người đàn ông tiếp tục làm điều tương tự với một cái thang cuốn khác.

Mấy Zombie đứng trên thang cuốn đều bị đẩy xuống, có một ít trốn nhanh hơn, di chuyển theo thang cuốn tự động, nhưng động tác của chúng nó lại không đủ nhanh nhẹn, làm thế nào cũng không thể bắt kịp tốc độ của thang máy, giống như đang tập chạy bộ trên máy.

Người kia bình tĩnh lấy một điều thuốc từ túi áo ra, hút một hơi, đứng gần thang cuốn ở lầu ba nhìn xuống, sau đó mới bình tĩnh đi vào trong.

Mạc Phi khẽ liếc nhìn Zombie ở dưới lầu, sau đó mới đuổi theo hắn.

Ban đầu thang máy này không hoạt động khiến bọn người Mạc Phi không đủ an toàn. Trước kia vì Zombie ở nơi này khiến mọi người sợ sệt, bây giờ Zombie không còn, trước mắt Mạc Phi là một nơi đầy sắc màu của thực phẩm, còn có các loại đồ uống khác.

Người này ở bên trong siêu thị có thức ăn để ăn, Mạc Phi đi sau lưng của hắn hỏi: “Anh tên là gì? Đã một mình ở đây bao lâu rồi? Anh còn có bạn bè nào không? Anh làm như thế nào để sống sót?”

Hắn không hề trả lời những vấn đề Mạc Phi đặt ra.

Hai người Lăng Ba cùng Từ Trung không thấy Mạc Phi đuổi theo, lúc này mới quay đầu lại tìm cậu, liền thấy một màn khôi hài ở chỗ thang máy.

Từ Trung đứng trước thang máy rất lâu, lúc này mới tức giận mắng đám Zombie trên thang máy: “Phi! Một đám phế vật, không có đầu óc, sớm biết tụi mày vô dụng đến vậy, vừa nãy đại gia ta sẽ không uống khí lực như thế.”

Lăng Ba đối với chuyện này cũng rất thương thức, nhưng đối với ông chú kỳ quái này, cậu lại không thể có tâm tình để khen ngợi..

Lăng Ba nói với Mạc Phi: “Đừng hỏi nữa, hắn khẳng định là người câm.”

Trên sàn có những vết máu rất lớn, kéo dài đến những giá hàng. Rất nhiều thứ để dưới cũng không thể ăn được.

Mạc Phi nói với Lăng Ba: “Cậu coi! Có một bao gạo bị máu nhiễm lên! Chúng ta cứ đem những đồ vật tốt đem ra ngoài, sau đó nghĩ biện pháp để đem về. Ba mẹ Trần nhất định sẽ cao hứng.”

Từ Trung cũng hưng phấn reo lên: “Đã lâu rồi chưa từng thấy lượng lớn lương thực như vậy. Một đám người ở sân thể dục, đều đem cả thành phố này cướp đoạt hết, hai người chúng tôi lao lực muốn chết, thay phiên nhau mà trực ngày trực đêm. Nếu không có cậu ở đây, chúng tôi cũng không dám mạo hiểm như vậy. Chuyến này thu hoạch quá phong phú rồi.”

“Sân thể dục? Là sân thể dục lớn nhất ở thành phố C này sao? Các cậu biết những người ở trong đó?”- Người kia đột nhiên quay đầu lại hỏi.

Mạc Phi đi đến gần, cậu quan sát kỹ bề ngoài cùng chiều cao của đối phương, trong lòng lại suy nghĩ, người này khi còn trẻ nhất định mê đảo rất nhiều người a.

Lăng Ba dùng ánh mắt hoài nghi nhìn đối phương, hỏi hắn: “Anh là ai? Là chúng tôi cứu anh, nhưng anh lại không chịu nói gì về thân phận của mình.”

Người đàn ông kia suy nghĩ một chút, đột nhiên cười nhả nhặn, nói với ba người: “Bỉ nhân họ Đường tên Sĩ Miễn, đám người mà các cậu nói đến có quan hệ với tôi, vì vậy nên mới nhắc tới. Nếu các cậu lo lắng bọn họ là đồng bọn của tôi, vậy các cậu cứ yên tâm đi. Tôi biết rõ cách làm người của bọn họ, xem thường làm bạn với người khác. Mặc khác, thời điểm các cậu phát hiện tôi, tôi cũng là một thân một mình bị vây ở trong phòng, nếu như tôi có đồng bọn, cũng sẽ không chột vật như bây giờ.”

“Nói như vậy cũng có chút đạo lý.”- Lăng Ba suy nghĩ một chút, hỏi: “Nhưng một mình anh sao có thể vào được siêu thị này? Tại sao lại bị nhốt? Anh làm thế nào để sống sót?”

“Ba mẹ tôi ở khu dân cư bên cạnh.”- Đường Sĩ Miễn chỉ chỉ vào khu dân cư bên cạnh, “Sau khi ba mẹ tôi mất, tôi cũng không biết mình nên đi đâu, liền ở đây ẩn nấp. Nơi này là siêu thị, bên trong có thức ăn và nước tồn kho. Nhưng tôi lại không cẩn thận, liền bị Zombie vây vào trạm phát điện này. Là các cậu cứu tôi.”

Đường Sĩ Miễn nói mấy câu rất đúng trọng tâm.

Từ Trung duỗi tay mình ra, nói với Đường Sĩ Miễn: “Đồng chí, hoan nghênh gia nhập với đội ngũ của chúng tôi.”

“Nguồn điện này có thể duy trì bao lâu?”- Mạc Phi lo lắng hỏi.

Đường Sĩ Miễn suy nghĩ một chút liền nói: “Chỉ mở điện ở tầng hai và ba thì đại khái có thể duy trì được một tiếng.”

“Vậy chúng ta nên tranh thủ thời gian đi. Không lâu nữa trời sẽ tối đen. Chúng ta phải mau chóng đem đồ ăn này về nhà.”- Mạc Phi nói.

Nếu như cúp điện, Zombie ở lầu hai chẳng mấy chốc sẽ vọt vào lầu ba. Ở trong siêu thị sẽ rất nguy hiểm. Vì vậy bọn người Mạc Phi cố hết sức đem những đồ vật cần thiết lên tầng cao nhất. Sau một tiếng, quả nhiên điện cũng tắt, hai thang cuốn ngừng hoạt động, Zombie dưới lầu gầm thét nhào đến lầu ba.

Bọn người Mạc Phi đã an toàn đi đến tầng cao nhất, bọn họ đem đồ ăn thức uống giấu ở phòng 401. Lượng thức ăn mỗi người có thể đem đều có hạn, vì vậy chỉ đem một phần nhỏ về.

Đường Sĩ Miễn cũng là lần đầu tiên đi đến nhà lầu nhỏ hẹp như vậy. Phản ứng của hắn cũng giống như Mạc Phi vào lúc đầu.

Ba mẹ Trần không biết có thêm Đường Sĩ Miễn, bọn họ ra nhận đồ vật từ ba người, hỏi han ân cần: “Mấy đứa rốt cuộc cũng trở về. Những người kia ngày hôm qua có lái xe ngang qua nhà này, cũng may không phát hiện ra. Nhìn bọn họ đi về phía của mấy đứa, hai chúng tôi rất lo lắng. Nhanh, đóng kín cửa lại. Hôm nay có nước nóng, một lát đi ngâm chân đi.”

“Ba mẹ Trần, hôm nay tụi con đem về rất nhiều thức ăn.”- Mạc Phi đem một bao lớn đồ vật đặt xuống, lôi kéo Đường Sĩ Miễn, “Anh này tên là Đường Sĩ Miễn, là người tụi con gặp được trong siêu thị. Sau đó anh ta liền gia nhập với tụi con.”

Ba Trần vừa cao hứng vừa kinh ngạc, ông lôi kéo tay của Đường Sĩ Miễn: “Khổ cực rồi, khổ cực rồi. Trước kia một mình cậu sống ở nơi nào? Trong thành phố bây giờ còn nơi an toàn sao? Cậu đêm nay cũng nên nghỉ ngơi với ba người họ đi. Phòng có chút chật, tôi cùng với mẹ Trần tối nay sẽ gác đêm, các cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Đường Sĩ Miễn nhìn kỹ ba Trần, hắn sững sốt một hồi, mới trả lời: “Hai vị không cần khổ cực như vậy. Mấy người trẻ tuổi tụi con có thể thức được. Hai người cứ đi ăn chút đồ rồi nghỉ ngơi đi. Bốn người tụi con sẽ thay phiên nhau trực đêm.”

Mạc Phi cũng nói: “Đúng đấy. Hai người hôm nay đã khổ cực rồi. Tụi con đi ra ngoài, hai người ở nhà hẳn là rất mệt mỏi. Hai người nên đi nghỉ đi, bốn người tụi con thay phiên nhau nên sẽ không mệt được.”

Dưới sự kiên trì của mấy người trẻ tuổi, ba mẹ Trần cũng đồng ý đi nghỉ ngơi.

Từ Trung đang phân loại các loại thức ăn, lúc này Mạc Phi mới kéo Lãng Ba nói: “Ngày mai tôi muốn đi xung quanh xem sao, có thể nhờ sự giúp đỡ của Đường Sĩ Miễn để tìm Dịch Hạo Tuấn.”

Lần này, Lãng Ba cũng không ngăn cản nữa, “Anh không nên ôm hy vọng quá lớn. Chung quanh sân thể dục mỗi ngày đều có người tuần tra, rất nhiều người không biết gì sẽ bị họ thu vào đội ngũ. Bạn của anh – Dịch Hạo Tuấn có lẽ đã bị bọn họ mang đi, phải nên cẩn thận bọn người kia, vì tôi và Từ Trung đã xảy ra xô xát với bọn họ.”

“Cảm ơn cậu.”- Mạc Phi cảm kích từ tận đáy lòng.

Lãng Ba lấy một cái bút cùng một quyển notebook để làm “Công tác ghi chép”, nói với Mạc Phi: “Anh là phóng viên, vật này đối với anh rất hữu dụng đấy.”

19. Chương 19

Sáng sớm hôm sau, bốn người thay phiên nhau trực nên tất cả đều đã được nghỉ ngơi rất tốt.

Đường Sĩ Miễn trực xong quay về phòng, lại nhìn thấy Lăng Ba, Mạc Phi, Từ Trung đang lặng lẽ thu dọn đồ đạc.

“Các cậu đi đâu?”- Đường Sĩ Miễn sĩ hỏi.

“Xuyt.”- Lăng Ba chỉ chỉ mẹ Trần chưa tỉnh, kéo Đường Sĩ Miễn đến hành lang. Cuối hành lang là ba Trần đang canh gác, Lăng Ba nói với Đường Sĩ Miễn: “Tôi cùng Từ Trung đến căn hộ ngày hôm qua đem đồ ăn về. Anh ở nơi này nghỉ ngơi thật tốt, chúng tôi đi rồi, tất cả chuyện trong nhà sẽ giao cho anh.”

Đường Sĩ Miễn rất thích gọi nơi này là nhà, sau khi mọi chuyện xảy ra, hắn cũng không còn nơi để gọi là nhà nữa rồi. Đường Sĩ Miễn chỉ vào Mạc Phi: “Còn cậu ta?”

“Tôi đi vào thành phố để tìm bạn.”- Mạc Phi trả lời ngắn gọn. Cậu cũng không muốn đối với nhiều người nói chuyện liên quan đến Dịch Hạo Tuấn, hơn nữa nó cũng là bí mật của cậu.

Đường Sĩ Miễn suy nghĩ một lát, hắn chạy tới nói với ba Trần: “Con cùng với Mạc Phi đi vào trong thành phố, Lăng Ba cùng Từ Trung sẽ đi vận chuyển đồ đạc. Sau khi xong việc, tụi con sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Không có chuyện gì, chuyện trong nhà cứ giao cho tôi, các cậu yên tâm đi.”- Ba Trần xem Đường Sĩ Miễn như một hài tử.

Đường Sĩ Miễn thu hồi lại nụ cười nhả nhặn, nghiêm túc nói với Mạc Phi: “Đi thôi.”

Mạc Phi trừng mắt: “Tôi chưa từng nói muốn anh đi theo tôi!”

Đường Sĩ Miễn chẳng muốn để ý đến Mạc Phi, hắn quay qua nói với Lăng Ba: “Nên nhanh chuyển đồ về, nếu không chuyển về được thì nên phân tán ra giấu kỹ. Còn có, tòa 53 đã từng có nhiều người sống ở đó, sau đó rất nhiều người trong số họ đã biến thành Zombie, các cậu nên cẩn thận.”

“Được. Các anh cũng vậy. Cơ quan ở cửa lớn để tôi đi mở cho.”

Trong lòng Mạc Phi rất phiền muộn, buổi tối hôm ấy vì nghe được tin tức của Lăng Ba, nên cậu thấy Dịch Hạo Tuấn có thể ở nơi này nên mới đi theo tới đây. Sau đó bởi vì đồng tình mấy người bọn họ không có đồ ăn nên mới hỗ trợ. Nhưng cậu và Dịch Hạo Tuấn còn có chuyện rất quan trọng phải xử lý.

Nếu không tìm được huyết thanh, sẽ không bao giờ giải quyết được vấn đề. Người bên trong cũng sẽ gặp nạn, trong tình hình hỗn loạn như vậy, mẫu huyết thanh kia có thể sẽ không kịp mang ra ngoài, không biết mấy người ấy có thể sống sót được hay không, vạn nhất huyết thanh trong tay Dịch Hạo Tuấn là mẫu duy nhất, chuyện này sẽ trở nên cực kỳ phiền phức.

“Nơi này cách sân thể dục rất gần, bọn họ cố tình phân tán rất nhiều Zombie ở gần đó. Cậu cẩn thận một chút, nếu gặp phải nơi dày đặc Zombie, nhất định phải tận lực tránh ra.”- Đường Sĩ Miễn nói với Mạc Phi.

Mạc Phi cau mày nhìn hắn: “Anh đi đâu? Anh không phải muốn đi cùng tôi à?”

“Tôi có chuyện phải xử lý, tôi nói rồi.”- Đường Sĩ Miễn quay sang nói với Mạc Phi, vẻ mặt của hắn rất lạnh lùng.

Mạc Phi cũng không tiếp tục mặt nóng dán mông lạnh, cậu nắm chặt súng trong tay, đi dọc theo đường phố chậm rãi thăm dò bốn phía.

Đường Sĩ Miễn nhanh chóng biến mất ở một con phố phía sau, cái bóng của hắn cũng chẳng còn thấy.

Đám người “du lịch” trên một đường cái đều bị Zombie che kín, trong lòng không khỏi sốt sắng. Cậu nuốt nước bọt nhỏ giọng nói: “Không biết hắn lén lút đi làm cái gì, người này khẳng định có vấn đề.”

Thành phố C không phải là một thành thị quá lớn, nhưng lại có rất nhiều con đường to nhỏ khác nhau, nhà mọc lên san sát nhau. Mỗi một căn nhà có vô số căn phòng, mỗi một căn phòng đều có khả năng có người mà cậu muốn tìm. Mạc Phi cảm thấy mình như đang mò kim đáy biển.

“Mình đúng là điên rồi sao?”- Mạc Phi thầm tự giễu.

Nhưng vào tình huống như vậy, Mạc Phi vẫn kiên định tập trung vào mục tiêu của mình. Mạc Phi cẩn thận từng li từng tí tiến lên, cậu muốn đi đến phía Bắc xem sao, đường ở nơi đó thật đã bị binh lính phong tỏa hay không, những người sống trong thành phố C này có thể thoát ra được không.

Sau khi Đường Sĩ Miển tách ra đi riêng, hắn dừng lại trước một kho hàng. Sân thể dục gần với phụ cận của kho hàng này, từ nóc nhà kho chỉ cần liếc mắt liền có thể nhìn rõ mồn một tình hình bên trong sân thể dục. Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn đứng ở nóc nhà kho này. Hắn đứng đó, sắc mặt vô cùng tang thương.

Cửa lớn của sân thể dục là hai chiếc xe cần cẩu lớn cùng một tấm thép dày nặng tạo thành. Trên đó có một khoảng trống, là nơi những người bên trong có thể quan sát được tình hình bên ngoài.

Người đứng bên trên khoảng trống đó đang ra dấu cho người đứng phía dưới, rất nhanh hai cần cẩu nhấc lên cao, mang theo tấm thép dày nặng kia, cửa lớn sân thể dục được mở ra.

Hai chiếc xe xuất phát đi ra ngoài sân thể dục.

Địch Hạo Tuấn cũng có mặt trong một chiếc xe đó. Khuya ngày hôm trước anh bị Mạc Phi vạch trần nên không lên được phi cơ, sau đó liền cướp Hummer mà chạy loanh quanh trong thành phố C. Anh đi đến biên cảnh của thành phố, nhưng con đường đã bị binh lính phong tỏa. Con đường duy nhất để rời khỏi đây đã bị nổ tung, hơn nữa có một lượng Zombie rất lớn tập trung ở đó, cuối cùng anh không thể thành công thoát khỏi thành phố C. Sau đó lại gặp phải tuần tra viên của sân thể dục này, liền bị đưa về đây.

Thực lực của anh được lão đại nơi này đánh giá cao, đặc cách cho anh làm tuần tra viên. Ngày hôm nay, là lần thứ hai anh thực hiện nhiệm vụ này.

Bên trong sân thể dục được thống nhất quản lý, huyết thanh của anh sau khi đi vào sân thể dục này cũng bị mất. Nơi này tiến hành quản chế như những người quân đội kia. Địch Hạo Tuấn trước tiên phải ở nơi này, sau đó mới nhân cơ hội lấy lại huyết thanh, nghĩ biện pháp thoát khỏi thành phố C.

Còn một chuyện khác chính là, cho tới bây giờ, trong thành phố C này anh cũng chưa nhìn thấy qua người nào khác nữa. Hôm qua Địch Hạo Tuấn đã tham gia đội tuần tra, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Mạc Phi.

“Người mới này rất lợi hại, ngày hôm nay dẫn hắn đến chơi Bi-a.”- Một người khác ngồi trong xe nói.

“Này, người mới, anh Siêu nói ngày hôm nay sẽ dẫn cậu đi chơi Bi-a đấy. Có thể ăn, có thể dùng những đồ trong đây, người sống già trẻ gái trai đều mặc kệ, cứ đem về hết trong sân thể dục này.”

Địch Hạo Tuấn ngồi ở ghế sau, nhìn bọn họ cũng không nói lời nào.

Anh Siêu nhìn thấy bộ dáng này của Địch Hạo Tuấn, ánh mắt của hắn ta liền trở nên âm lãnh, hắn ta cũng không nhìn đến Địch Hạo Tuấn nữa, cười gằn ra hiệu cho một người khác.

“Địch Hạo Tuấn, tôi sẽ dẫn cậu đến siêu thị lớn nhất ở thành phố C này. Ở đó có thể muốn cái gì liền có cái đó.”- Từ Nghĩa ngồi ở ghế tài xế, trên mặt lộ ra nụ cười gằn. Cái siêu thị kia, từ dưới lên trên tổng cộng có ba tầng, tầng dưới cùng có ít nhất cũng là mấy ngàn Zombie. Đặc tội với anh Siêu, người mới này khẳng định chết chắc rồi.

Sau khi hai chiếc xe rời đi, cửa lớn của sân thể dục liền vững vàng đóng lại. Toàn bộ sân thể dục như một pháo đài không gì phá nổi.

Đường Sĩ Miển đứng trên nóc nhà kho hồi lâu, sau đó khước miệng của hắn mới chậm rãi nở nụ cười thỏa mãn.

Mạc Phi dựa vào trí nhớ của mình, từ từ đi đến con đường mà cậu từng qua, cậu nghe được âm thanh Zombie gầm gừ cùng tiếng thương giáo va chạm đến đỉnh tai nhức óc, cậu nằm rạp trong bụi cỏ, phát hiện

quân đội đang cùng Zombie khai chiến. Bởi vì nơi này có khí tức của người sống, Zombie ở gần đó đều bị hấp dẫn đến đây.

Dưới sông tràn ngập thi thể, mà Zombie lại không biết mệt mỏi hung hăng vọt xuống con sông. Bốn phía như bước vào một con sông đầy Zombie, thậm chí quân đội ở hạ du phải rào một cái lưới lớn, phòng ngừa Zombie vọt tới.

Có vài con Zombie cá biệt gần đây xông qua được đều bị binh lính đánh gục lập tức. Những người lính kia sẵn sàng nghênh đón quân địch, vững vàng tạo nên một rào cản bắt buộc phải đi qua.

Mạc Phi bây giờ mới ý thức được Lăng Ba nói đúng. Đừng nói nơi này có con sông, nếu coi như không có con sông, cậu làm sao dám bảo đảm sẽ thuận lợi vượt qua số lượng lớn Zombie như thế này, làm sao dám bảo đảm mình sẽ không bị súng lạc đạn bắn chết.

Mạc Phi kinh ngạc nhìn dòng sông ở đối diện, cậu hết lần này hết lần khác muốn làm tín hiệu trợ giúp cho đối phương biết.

Nhưng có vài con Zombie đã phát hiện Mạc Phi nằm trong bụi cỏ, bọn chúng dời mục tiêu, đuổi theo Mạc Phi.

Mạc Phi nghe được phía sau mình liên tục vang lên tiếng súng, vài con Zombie sau lưng cậu bị bắn chết. Có thể là do binh lính hai bên bờ nhìn thấy cậu nên ra tay giúp đỡ. Nhưng nước xa không cứu được lửa gần, đối mặt với một đoàn Zombie gần trong gang tấc, cậu chọn cách thoát khỏi khu vực gần dòng sông.

Zombie mọi nơi đều đi về phương hướng của Zombie, đem không gian sinh tồn của cậu ép lại càng nhỏ.

Nếu không phải cậu đã từng được huấn luyện chạy đường dài, ở nơi đây chạy trốn điên cuồng như vậy, người bình thường chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Hai chân Mạc Phi đau nhức, xương sườn vì chạy trốn quá kịch liệt mà mang lại cảm giác đau đớn, vết hầu toàn mùi máu tanh, báo hiệu cho cậu biết thân thể cậu đã đạt tới cực hạn.

Lúc này Mạc Phi vừa vặn quay đầu lại liền nhìn thấy một bảng hiệu bên trên có viết dòng chữ: Những người còn sống ở thành phố C xin mời đi đến sân bay tập hợp.

Tốc độ chạy trốn của Mạc Phi nhanh hơn Zombie, nhưng lại có vài con đuổi đến tận cùng tuyệt không muốn buông tha cho cậu.

Trong đó có một con, làm Mạc Phi chú ý nhiều nhất.

Đó là một Zombie còn trẻ, khi chết chắc cũng gần hai mươi tuổi. Trên người còn mặc áo T-shirt cùng quần jean. Khi Mạc Phi cùng nó nhìn nhau, Mạc Phi liền cảm thấy trên người nó mang một loại cảm giác gì đó rất tửm. Con Zombie đó so với những con Zombie khác cũng giống nhau, nhưng Mạc Phi lại thấy con người của nó..... lại có màu đỏ.

—— đó là một con Zombie biến dị.

Tác giả có lời muốn nói:

Zombie biến dị rất cực cũng xuất hiện

20. Chương 20

Mạc Phi chạy trốn trên con đường đầy ắp Zombie, cậu không thể không để ý những con Zombie có thể đột nhiên xông tới ở góc đường, vào lúc đó, con Zombie biến dị ở phía sau lại càng ngày càng gần.

Cậu sợ hãi ngẩng đầu, nhìn thấy con Zombie biến dị ấy nhảy lên cao, nhào tới chỗ của cậu.

Mạc Phi kinh ngạc đồng thời cũng thay đổi phương hướng, liền nghe được một tiếng va chạm nặng nề, một bóng đen rơi xuống, nện xuống chỗ ban nãy cậu đứng.

Cái bóng đen kia như chịu một va chạm nặng nề, loạng chò loạng choạng mà đứng lên, mê man nhìn.

Một lần nữa Mạc Phi có thể nhìn đến chính diện của nó, nó có một đôi mắt màu đỏ thẫm, đến gần hơn một chút, cặp mắt kia giống như đang chảy máu.

Ánh mắt nó nhìn chằm chằm Mạc Phi, rất nhanh, một lần nữa nó lại nhảy lên.

“Gặp quỷ!”- Mạc Phi nhanh chóng quẹo vào góc đường. Zombie phía sau lại nặng nề vỗ huyệt.

Mạc Phi tiến vào một cửa tiệm cắt tóc, cậu trốn phía sau quầy, trái tim không nhin được mà kinh hoàng. Hình ảnh chiến đấu của con Zombie kỳ quái kia lần lượt chiếu qua đầu cậu. Con zombie kia lực nhảy kinh người, cậu chưa từng gặp Zombie nào như vậy cả.

Đến tận cùng thì thành phố C đã xuất hiện bao nhiêu Zombie biến dị rồi? Quân đội phong tỏa thành phố C có thể là vì nguyên nhân này không? Bọn chúng có liên quan gì đến đồ ăn bị biến dị trong thành phố C không?

Mạc Phi liếm môi, lồng ngực phập phồng liên hồi. Chạy trốn như vậy khiến trái tim cậu thấy kinh hoàng không thôi.

Bên trong cửa tiệm cắt tóc còn có một loại mùi hóa phẩm rất khó chịu, có thể nhờ mùi này che bớt mùi vị trên người cậu.

Mạc Phi nhìn Zombie trên đường phố đi du dãng, bọn nó đang tìm kiếm nhân loại lúc này đã chạy trốn.

Nhưng trong bầy Zombie đó lại không hề trông thấy con Zombie biến dị kia.

Mạc Phi không biết mình sẽ ở sau quầy hàng đã bao lâu, cậu sợ một mình bước ra tiệm cắt tóc này, sợ phải đối diện với con Zombie biến dị kia.

Mạc Phi thấy ở phía sau tủ lạnh, liền nhẹ nhàng mon men đến tìm kiếm liền thấy một chai rượu. Cậu dùng kéo cạy nắp bình ra, rượu nóng bỏng vào bụng, trên mặt của cậu cũng dần hồng lên. Nơi này không có đồ ăn cùng nước sạch, Mạc Phi cũng không thể ở chỗ này lâu. Cần giúp cậu mạnh bạo. Cậu lấy vài thứ có thể phòng thân, sau đó ngồi xổm rồi khỏi tiệm cắt tóc.

Mạc Phi quẹo vào một con ngõ nhỏ hẹp, Zombie bên ngoài không thể nhìn thấy nơi này. Cho dù tương đối an toàn, nhưng cậu vẫn ngẩng đầu như trước, vô cùng căng thẳng phòng bị con Zombie biến dị kia.

Mạc Phi cầm chặt cây kéo trong tay, nhanh chóng bò ba trong con ngõ nhỏ hẹp.

Địch Hạo Tuấn ngồi ở ghế sau xe, khi Từ Nghĩa cho xe dừng lại, anh cũng đã nhìn thấy ánh mắt không có ý tốt của đối phương ở kính chiếu hậu.

Địch Hạo Tuấn không phản đối, chỉ cười cợt, anh một tay đỡ cửa xe, nói với Từ Nghĩa: “Người bên trong sân thể dục tốt cùng là ở đâu tới? Tại sao các người tự phân đẳng cấp cho mình?”

Từ Nghĩa cười gằn một cái, hắn cho rằng Địch Hạo Tuấn không thể quay trở về nữa, nên trả lời vấn đề của anh cũng không có ý nghĩa gì.

Nhìn thấy vẻ mặt của Từ Nghĩa, Địch Hạo Tuấn rõ ràng những gì hắn đang suy nghĩ. Anh liếc mắt nhìn siêu thị cách đó không xa, tuy rằng Từ Nghĩa cố ý cho xe dừng lại ở một nơi rất xa, nhưng từ âm thanh kia anh có thể biết được nơi đó có rất nhiều Zombie.

“Sợ? Sợ thì chúng ta có thể quay lại nói với lão đại, hủy nhiệm vụ hôm nay của cậu.”- Từ Nghĩa nói.

“Cho tôi một hộp đạn.”- Địch Hạo Tuấn lên tiếng.

Rõ ràng nghe được âm thanh của nhiều Zombie như vậy, còn dám một mình xuống xe, trong lòng Từ Nghĩa có chút phục Địch Hạo Tuấn. Nhưng bên trong đoàn đội như thế này, không phải có chủ ý cá nhân là được, phải nhất định hiểu quan hệ trước sau. Mà điều này anh em sinh đôi Từ Trung của hắn lại không hiểu được.

Từ Nghĩa nhìn đồng hồ trên tay mình, hắn nói với Dịch Hạo Tuấn: “Tôi sẽ ở đây chờ hai tiếng. Sau hai tiếng sẽ lái xe đi. Cậu hãy tự tính toán.”

“Hai tiếng?”- Dịch Hạo Tuấn liếc mắt nhìn hắn, nở nụ cười, nói: “Hai tiếng là được. Cậu tên Từ Nghĩa đúng không? Hai tiếng sau, ở đây tiếp hàng.”

Một mình Dịch Hạo Tuấn mang theo dao cùng súng đi đến siêu thị, lúc này Từ Nghĩa ở sau lưng liền thóa mạ anh: “Phi! Đúng là một người ngông cuồng! Tôi ở nơi này liệu mạng bao lâu mới có được hai sao, chỉ bằng một người mới mà muốn bỏ lên đầu chúng ta?”

Từ Nghĩa chậm rãi lái xe, từ cửa sổ phía sau có thể nhìn đến Zombie du dương bên ngoài.

Lão đại đã từng nói, trước kia hắn có một người anh em bị kẹt lại nơi này. Sau đó virus Zombie bạo phát cảm hóa hết cả khu vực, hơn một vạn người trong siêu thị không còn ai sống sót. Người anh em kia phỏng chừng cũng đã chết ở quanh đây, bởi vì không ai dám mạo hiểm tiếp cận khu vực này để cứu người đó.

Từ Nghĩa hút xong một điếu thuốc, hắn liền khởi động xe, xe nhanh chóng di chuyển.

Dịch Hạo Tuấn nghe được tiếng xe khởi động, anh căn bản không quan tâm đến chiếc xe kia. Anh nắm chặt vũ khí, chậm rãi đi tới siêu thị.

Cách siêu thị năm mét, trong bán kính này Zombie có thể ngửi được hơi thở của anh, bọn chúng gầm thét hướng tới Dịch Hạo Tuấn.

Tay cầm dao, Dịch Hạo Tuấn tránh né được Zombie đang nhào về phía mình, anh nhấc dao bỏ về gáy của nó, trong miệng lẩm bẩm “Một con.”

Lăng Ba cùng Từ Trung đang ở khu dân cư bận rộn vận chuyển đồ ăn.

Lăng Ba ngồi dậy đi tới cửa sổ, nhìn thật lâu mới không yên tâm nói: “Anh không phải nghe nhầm rồi chứ? Khu vực này ngoại trừ người của chúng ta ra, những người khác hắn sẽ không đến. Nghe nói người bên trong sân thể dục vì cứu một người anh em mà đã hại chết rất nhiều người rồi, sau đó cũng không ai đến nữa.”

“Được rồi, vậy chắc tôi nghe nhầm. Người của chúng ta ban ngày cũng sẽ không lái xe. Lăng Ba, chúng ta tranh thủ thời gian đi, mí mắt của tôi cứ nhảy lên, luôn có cảm giác xấu.”

Zombie trong siêu thị còn nhiều hơn so với tưởng tượng của Dịch Hạo Tuấn. Khi Dịch Hạo Tuấn bị zombie vây quanh, dao của anh liền bị gãy.

Dịch Hạo Tuấn vội vã ném một nửa kia đi, nhào lộn một cái tiến vào siêu thị.

Đây là một cửa hàng thể thao, cửa hàng bày rất nhiều loại gậy bóng chày.

Dịch Hạo Tuấn gỡ xuống một cây gậy bằng gỗ, nện lên đầu của Zombie.

Ốc Zombie vỡ toang, con mắt từ bên trong cũng rơi ra mắt.

“Mười lăm.”- Dịch Hạo Tuấn đếm.

Ngay sau khi anh bị Zombie vây công, lại ngoài ý muốn nhìn thấy hai bóng người xa lạ.

Hai người kia vác theo một bao đồ vật thật lớn, một người trong đó làm rơi đồ vật lại nhanh tay ném vào.

“Không phải nói trong thành phố C này chỉ còn những người trong sân thể dục là còn sống thôi sao?”- Dịch Hạo Tuấn giật nảy mình, có một con Zombie muốn cắn anh, anh liền trở tay cho một phát gậy vào đầu nó.

Hai người kia hành động nhanh nhẹn, nhìn không giống bị đói bụng rất lâu hoặc bị thương. Bên trong siêu thị nguy hiểm như vậy, nếu bọn họ có bản lĩnh đến nơi này tìm được đồ ăn, vậy có thể đoàn đội của bọn họ còn lớn hơn nơi mà anh đang gia nhập.

Có thể...Mặc Phi ở bên trong đoàn đội của hai người đó?

Dịch Hạo Tuấn hí hóp mắt lại, nhìn hai người kia, sau đó chuyển tâm đối phó với những con Zombie trước mắt.

Mạc Phi đã không thể đứng cùng chiến tuyến với anh, đã như vậy, cần gì phải đi quấy rối? Nếu như cậu ta ở bên ngoài rất an toàn, như vậy mỗi người một đoàn đội rất thỏa đáng. Đợi khi thành phố C giải tỏa đường đi, lấy được huyết thanh, anh sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Mười tám.”- Dịch Hạo Tuấn vẫn tiếp tục đếm.

Lăng Ba cùng Từ Trung mang theo đồ ăn về nhà, không nghĩ tới Đường Sĩ Miễn đã chờ bọn họ ở nhà.

Khi nhìn thấy Đường Sĩ Miễn, Từ Trung rất cao hứng, chưa đến gần đã nói: “Lão Đường, thì ra anh đã trở về rồi, chỗ đó còn rất nhiều đồ ăn chưa thể chuyển về, hai chúng tôi cần sự hỗ trợ của anh.”

“Hừm, ngồi xuống trước đi, ăn một chút, tôi còn có chuyện muốn nói với hai người.”

Lăng Ba hỏi: “Mạc Phi đâu? Không phải hai người đi cùng nhau sao?”

“Cậu ấy nói còn muốn tìm thêm, nên nói tôi về trước. Ăn đi, đây là ba Trần mới vừa nấu.”- Đường Sĩ Miễn đem hai bát mì nóng hổi đến trước mặt hai người.

Mẹ Trần đang ngồi trực, ba Trần đã đi nghỉ ngơi, Đường Sĩ Miễn nói với hai người Lăng Ba: “Tôi đã nói với với ba mẹ Trần, nơi này của chúng ta, kỳ thực đặc biệt nhỏ hẹp, không gian không đủ, không thích hợp để chúng ta ở lại. Tôi muốn tìm một địa phương an toàn hơn một chút.”

“Sẽ không đâu, tôi cảm thấy nơi này rất tốt.”- Từ Trung nhìn ngắm bốn phía nói, “Chúng ta có đồ ăn, có nước sạch, đầy đủ cho chúng ta sống rồi.”

“Ba mẹ Trần lớn tuổi như vậy, mẹ Trần đi đứng còn không thuận tiện, để hai người ở đây cũng thật uất ức.”- Đường Sĩ Miễn lắc đầu nói, “Hai người không thể hiểu được tâm tình của tôi, cha tôi sau khi xảy ra chuyện này mới mất đi, nghĩ đến tôi đã không thể hầu hạ ông thật tốt, trong lòng tôi có điểm không được thoải mái.”

“Tôi hiểu.”- Lăng Ba húp một ngụm nước, “Nhưng hiện tại chúng ta không còn nơi nào tốt có thể ở được, đây là nơi mà ba mẹ Trần đã ở lâu, đối với hai người ấy mà nói rất quen thuộc, hơn nữa nơi này lại bí mật, không dễ dàng bị phát hiện, nơi này so với những nơi khác trong thành phố tốt hơn nhiều.”

Đường Sĩ Miễn ngồi bên cạnh Lăng Ba: “Tuy tôi mới đến đây ngày hôm qua, hai người có khả năng sẽ không tin, tôi đã không còn người thân, đối với tôi mà nói ba mẹ Trần là người thân của tôi, tôi hy vọng bọn họ có thể sinh hoạt tốt hơn một chút. Sáng sớm hôm nay tôi đã đến sân thể dục...”

“Sân thể dục?!”- Từ Trung phun ra trên bàn, hấn chặt vật dùng tay áo lau miệng, ăn xong mì trong miệng mới nói: “Anh đi tới đó làm gì? Nơi đó đều là một đám điên!”

“Bọn họ có tường cao, cửa lớn, có vũ khí, có súng, đó là một nơi thích hợp để sinh sống.”- Đường Sĩ Miễn nỗ lực khuyên.

Lăng Ba ngắt lời hắn: “Tôi cùng Từ Trung đã va chạm một lần với bọn họ, sau đó lại bị đuổi ra. Hai chúng tôi không thể trở lại đó. Huống chi người ở trong đó cũng sẽ không chịu nhận ba mẹ Trần đã... lớn tuổi như vậy. Bọn chúng cảm thấy người già cùng trẻ nhỏ sẽ mang lại vướng bận.”

Đường Sĩ Miễn cười lắc đầu: “Tôi cảm thấy cậu chưa hiểu ý của tôi, tôi không phải muốn sống cùng với tập thể kia. Mà là...Tôi muốn chỗ đó.”

21. Chương 21

Tại sao lại muốn mạo hiểm lớn như vậy, chạy đến một thế giới tràn đầy Zombie như vậy để tìm Dịch Hạo Tuấn.

Mạc Phi tự hỏi chính mình.

Khi cậu đơn độc một mình đối mặt với con Zombie biến dị kia một lần nữa, hối hận trong lòng càng thêm nghiêm trọng.

“Thao!”- Mạc Phi giơ cây kéo trong tay lên.

Con zombie biến dị này như đã ở đây chờ cậu rất lâu. Mạc Phi phát hiện con đường trước mắt là ngõ cụt, mà con đường duy nhất lại bị con Zombie kia ngăn lại, còn lối duy nhất khác lại có một bầy Zombie.

Cây kéo trong tay nắm càng chặt, lúc đi ra ngoài Mạc Phi cũng mang súng cùng dao đi, nhưng trong tình huống này dùng hai thứ đó lại càng không phù hợp.

Zombie biến dị kia ở một nơi chật hẹp như vậy cũng không đi lại nhanh nhẹn được, nhưng khi đối mặt với Mạc Phi, nó cũng cảm thấy như vậy cũng không tệ.

Hai mắt đỏ chót của nó dần tan rã, rất lâu sau đó mới tập trung lên người Mạc Phi. Nó giương nanh múa vuốt nhảy lên, nhưng bên trên lại có một cái điều hòa nên nặng nề mà rơi lại xuống đất.

Ánh mắt con Zombie biến dị lúc này đã mất đi tiêu điểm, Mạc Phi lúc này mới có cơ hội lấy hơi.

Nhưng nó rất nhanh từ trên đất đứng lên.

Bầy Zombie đối diện nghe được tiếng va chạm, có một ít Zombie tiến vào con ngõ chật hẹp.

“Gặp quỷ rồi!”- Mạc Phi xoay người bỏ chạy, cậu nhét vũ khí trong túi, lấy sức nhảy lên cao, nhảy lên tường cao.

“Hống!”- Zombie đuổi theo Mạc Phi, tốc độ chúng nó rất nhanh.

Hai chân Mạc Phi còn ở dưới tường. Bởi vì căng thẳng mà đập hụt một lần, Zombie ở phía sau chỉ cách cậu vài mét.

Nghe được tiếng động ở đằng sau, Mạc Phi mất hồn đập loạn, rốt cuộc cũng tìm được điểm tựa, dựa vào lực để vượt qua bên kia tường.

Một bầy Zombie nhào vào tường, Mạc Phi chỉ nghe được vài tiếng va chạm ở phía sau.

Cậu không dám dừng lại ở trên đường, lao nhanh như mất mạng, Zombie phía sau đều bị chặn lại trong hẻm. Nhưng lấy năng lực của con Zombie biến dị kia, lại rất dễ dàng lao qua bức tường kia.

Quả nhiên, mới chạy xa được mười mét, Mạc Phi liền nghe được âm thanh rầm rầm rơi xuống đất.

Mạc Phi tuyệt vọng chạy về phía trước, mà ngay lúc đó, cậu lại thấy một tiệm sửa chữa đang mở cửa.

Người trong tiệm sửa chữa kia đi rất vội vàng, ngay cả cửa hàng còn không kịp đóng, đồ vật bên trong bị người lui tới cướp đoạt hết.

Mạc Phi lách vào nhà đó.

Con Zombie biến dị kia còn chưa hết choáng váng, nó tức giận rít gào lên một tiếng, lắc lắc đầu, muốn ý thức của nó hồi phục lại một chút.

Mạc Phi đi vào trong cùng của tiệm sửa chữa này, rất may mắn, con đường này chỉ là một nơi sinh hoạt bình thường, bình thường cũng không có quá nhiều người lui tới, vì vậy ở đây không có Zombie nào khác.

Mạc Phi đem công cụ lấy ra, lấy thứ vừa tay cầm nhất, trong tay nắm súng của mình, bên trong vẫn còn có thể bắn ra được sáu phát đạn nữa.

Khả năng của con Zombie biến dị này là nhảy cao, vì vậy Mạc Phi liền chọn tiệm sửa chữa này làm nơi ẩn núp, nơi này thấp bé, bốn phía yên tĩnh. Độ cao này hạn chế được phạm vi hoạt động của nó, mà sự yên tĩnh này làm cậu có thể tập trung phản kích lại.

Mạc Phi biết, cho dù trong hoàn cảnh bất lợi với con Zombie kia, cậu cũng nên nhanh chóng phản kích. Bởi vì một bầy Zombie ngoài kia có thể bị tiếng động ở đây thu hút, nên buộc cậu phải làm nhanh chóng.

“Đến đây đi.”- Mạc Phi trốn sau một rương gỗ lớn, dùng súng nhắm vào đầu của nó.

Ánh mắt của Zombie kia phản chiếu hình ảnh của Mạc Phi, nó nhìn thấy Mạc Phi, nó tức giận nhảy lên cao, sau đó lại nặng nề đọng đầu vào trần nhà.

Mạc Phi kéo chốt súng “Cheng” một tiếng vang lớn, Mạc Phi cũng cảm thấy đầu mình ong ong lên. Ở nơi chật hẹp này làm tiếng súng không ngừng vang lên.

“Đang, đang, cheng.”- Ba phát liên tiếp bắn xuyên qua ngực, bụng, thậm chí đem gò má của nó vỡ nát. Nhưng nhắm vào thứ đang di động là rất khó khăn, huống chi Zombie kia cùng Mạc Phi có khoảng cách nhất định.

Mạc Phi nhắc tay đang run rẩy của mình, cúi người lấy rương gỗ lớn làm điểm tựa ổn định tay của mình.

Thân hình của Zombie kia hơi loạng choạng, sau đó liền rít gào lên, nó tức giận gào thét với Mạc Phi, bụng của nó trào ra một ít ruột. Vừa lúc đó, nó đột nhiên thay đổi phương thức tấn công, xông như điên đại đến chỗ của Mạc Phi.

Cậu không khống chế mà bóp cò súng, tâm tình căng thẳng bị lực đàn hồi của súng đẩy lùi.

Mà phát đạn kia, ở ngay giữa đầu của con Zombie biến dị, nó lay động một cái, sau đó màu đỏ trong đôi mắt nó dần âm đạm, ngã trên mặt đất.

Hai chân Mạc Phi đều run rẩy, thời điểm con Zombie này xông tới cậu, cậu cứ tưởng mình chết chắc rồi. Coi như cậu may mắn, thành công giết được con Zombie biến dị này. Mạc Phi lo lắng bầy Zombie ngoài kia nghe được tiếng súng sẽ kéo tới, cậu vội vội vàng vàng đem cây súng để vào đai lưng. Trong tay nhắc theo đao cùng cây kéo cắt tóc kia chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng vào lúc này con Zombie kia nháy mắt một cái, chậm rãi đứng lên. Phát đạn kia vừa vặn trúng tới cổ của nó, nơi đó hiện tại đã mất đi chút da thịt. Nhưng đầu óc của nó cùng với trung khu thần kinh chưa bị tổn thương.

Mạc Phi chỉ lo bỏ chạy không chút nào để ý, mà Zombie biến dị phía sau đã đứng thẳng người, nghiêng một cái cổ như bị đứt đoạn, lần thứ hai xông tới Mạc Phi.

Mạc Phi muốn rời khỏi nơi này chạy đến một nơi an toàn, vừa lúc đó lại nghe phía sau gáy của mình vang lên một tiếng rít gào.

Dưới tình thế cấp bách, Mạc Phi cũng không bận tâm mình đang cầm thứ vũ khí gì, cậu xoay người lại, sử dụng hết khí lực toàn thân, dồn sức đâm tới nơi phát ra tiếng động.

Kéo cắt tóc đâm vào mắt của Zombie biến dị, triệt để phá hoại đầu óc của nó. Nó không khống chế mà ngã nhào đến Mạc Phi, đem cậu ngã nhào xuống.

Nhìn Zombie trước mắt, tim Mạc Phi kinh hoàng không thôi.

Zombie ở xung quanh không ngừng tiến đến nơi này, nơi này biến thành nơi rất nguy hiểm. Mạc Phi nắm chặt đao cùng súng xông ra ngoài.

Mấy câu nói của Đường Sĩ Miễn khiến Lăng Ba và Từ Trung khiếp sợ không thôi. Đặc biệt là Lăng Ba, nhìn một đại thúc nho nhã như thế này mà lại mang dã tâm lớn như vậy.

Đường Sĩ Miễn nhặt một đoạn phấn trắng viết, vừa vẽ vừa nói: “Tôi biết lão đại của sơn thể dục kia, hắn ta vốn là tội phạm bị bắt giam, cùng hai người tù phạm khác đồng thời vượt ngục, bởi vì không thể đăng ký, nên mới đến đây mà tạo nên một cứ điểm. Những người khác là được hắn ta thu nạp vào, cơ bản đều là vì sinh tồn, cũng không liên hệ gì với hắn ta nhiều lắm. Nếu như chúng ta có thể khống chế lão đại ở đây, liền có thể khống chế được cái sơn thể dục kia. Một mình tôi thì không sao, nhưng tôi không muốn nhìn thấy ba mẹ Trần sống trong lo lắng sợ hãi, hai người nghĩ sao?”

“Tôi...không biết.”- Từ Trung nhíu mày, hắn nói: “Em trai tôi, Từ Nghĩa cũng ở bên trong sơn thể dục kia, vì bất mãn bọn họ đánh đuổi ba mẹ Trần, tôi liền cùng Lăng Ba gây hấn với bọn họ. Hiện tại...con của ba mẹ Trần, Từ Nghĩa còn có Đinh Vĩ còn ở trong sơn thể dục đó. Đó là một nơi phòng thủ rất nghiêm ngặt.”

“Trần Tứ rất hiếu thuận.”- Lãng Ba xen vào, “Cậu ta chỉ là vì quá nhát gan mà thôi, nhưng em trai anh thì khác. Đường Sĩ Miễn, ở trong đó không còn giống với lúc trước, bọn họ ở thành phố C này thu nhận rất nhiều người khỏe mạnh, lại còn có nhiều vật tư, tôi khuyên anh không nên động tâm tư này.”

Từ Trung nhìn Lãng Ba như thế, sau đó cẩn thận từng li từng tí nói rằng: “Đinh Vĩ, cậu ta... Vẫn còn liên hệ với Lãng Ba, mấy ngày nay toàn bộ người trong sân bay đã bỏ chạy, thành phố C bị phong tỏa, bọn họ lại tiếp tục cử người đến đây. Nghe nói thế cuộc bên trong có chút bất ổn, có thể đây là cơ hội tốt của chúng ta.”

“Đinh Vĩ? Bên trong sân thể dục cậu còn có người bạn khác sao?”- Đường Sĩ Miễn hỏi.

“Không có!”- Lãng Ba thề thốt phủ nhận, một lát sau, cậu lại nói: “Cậu ta không phải là bạn. Tôi không đồng ý chuyện này, nguy hiểm quá lớn.”

Từ Trung đứng lên, nhỏ giọng nói với Đường Sĩ Miễn: “Muốn Lãng Ba đồng ý rất khó, chuyện này có liên quan đến Đinh Vĩ, đó là một người mà cậu ấy không muốn nhắc tới.”

Lãng Ba đứng cách đó không xa không nhin được gọi: “Hai người các anh mau lên một chút, chúng ta còn có một đồng đồ vật phải phân loại đây này!”

Từ Nghĩa đem xe dừng ở một cái hẻm, hẩn hút thuốc chờ Địch Hạo Tuấn.

Hắn ta đang muốn nghỉ ngơi, vừa lúc đó, trên đường phố đối diện, xuất hiện vài bóng người lén lút.

Từ Nghĩa cứ tưởng mình hoa mắt, hẩn ra sức híp mắt lại, một hồi lâu sau mới nở nụ cười.

Hai người trước mắt hẩn đều biết, một là Lãng Ba một là một người đàn ông xa lạ, còn người còn lại chính là anh trai song sinh của hẩn _ Từ Trung. Lúc trước là do hai người bọn họ, bởi vì chuyện của ba mẹ Trần mà cùng lão đại làm rối tung lên, làm hại hẩn rất cấp bậc.

“Tốt lắm, lại để cho tôi tình cờ gặp được hai người.”- Từ Nghĩa hưng phấn xém tí nữa bấm còi ô tô.

Thấy Lãng Ba, Từ Trung và một người đàn ông khác, Từ Nghĩa liền xuống xe, liếc mắt nhìn góc đường.

Đối diện là một tiểu khu cũ, số nhà ghi ba chữ “Kim Lãng Nội.”

Từ Nghĩa đứng ở tiểu khu nhìn trái nhìn phải, nhìn hồi lâu mới thấy căn nhà có treo biển số nhà có một cái cầu thang đang treo lơ lửng.

“Khá lắm, nguyên lai vẫn luôn trốn ở chỗ này a!”- Từ Nghĩa tự nhủ.

Sau khi hai người họ ra khỏi sân thể dục thì vẫn luôn sinh sống ở ngoài, nhìn bọn họ sống thật dễ chịu, vậy trong căn cứ này tích góp không ít thứ tốt.

Đôi mắt của Từ Nghĩa sáng lên kim quang, bọn họ đi rồi vậy bên trong không phải là còn hai người già sao? Nếu như mình đem những thực phẩm của bọn họ cướp về, vậy lão đại sẽ khen ngợi hẩn không?

22. Chương 22

Sau khi Từ Nghĩa đến nơi, mới đột nhiên phát hiện, cây nho đối diện ẩn hiện một bóng người. Hắn lập tức lui về phía sau ẩn núp, cẩn thận nhìn xung quanh.

Từ Nghĩa nhìn cẩn thận một hồi lâu mới ở trong lòng mắng: “Chỉ vì là cha của Trần Tứ mà hai ta căng thẳng. Bất quá cũng nên cẩn thận quan sát một chút, lỡ còn có người bên trong.”

Từ Nghĩa rút súng ra, rất mừng vì mình đậu xe ngay một góc khuất, nên không bị ba Trần phát hiện. Hắn dọc theo một con đường khác để đi, nơi này là góc chết, từ vị trí của ba Trần sẽ không nhìn thấy được nơi này.

Cùng lúc đó, Từ Nghĩa nghe được âm thanh mức nước trong sân.

Hắn đem đầu mình ngó ra ngoài, liền phát hiện trong sân có một chiếc xe buýt cao to, mà bên cạnh có mấy vại nước, dùng để tiếp nước mưa. Mẹ Trần đang ở bên trong mức nước.

Khi ba người kia vừa đi ra khỏi cửa, mẹ Trần tranh thủ trời chưa tối mà nấu nước cho ba người, để bọn họ trở về còn có nước đun sôi để nguội uống.

Ngay sau khi mức nước xong, muốn quay đầu lại đi lên, miệng của bà lại bị một tay to che lại.

Từ Nghĩa leo tường đi vào trong sân, hắn đứng ở phía sau che miệng của mẹ Trần, tàn bạo hỏi: “Không được lên tiếng, tôi hỏi bà, trên lầu trừ bà cùng lão già kia ra, còn có ai khác nữa không?”

Mẹ Trần tuy lớn tuổi nhưng tai vẫn chưa lảng. Ngày đó bà cùng con trai chạy nạn đến sân thể dục kia, cũng có quen biết vài người. Bà nhớ, Từ Trung có một đứa em trai, khi còn bé bị thương nhẹ, nên khi nói chuyện cổ họng có chút ách.

Hai anh em bọn họ không giống nhau, Từ Trung trung hậu thành thật, Từ Nghĩa lại là người tham tài sợ chết.

Mẹ Trần sợ hắn sẽ ra tay độc ác với bà, bà không giãy giụa nữa, rất phối hợp mà lắc đầu một cái.

Mẹ Trần phối hợp như vậy lại làm cho Từ Nghĩa cảm thấy không chân thật, hắn dùng súng đe dọa mẹ Trần: “Đi phía trước dẫn đường! Thành thật một chút!”

Trong nhà này, Từ Nghĩa nhìn rõ cấu tạo của ngôi nhà. Nguyên bản một nửa cầu thang là hướng về khu dân cư, mà nơi này là một bãi đậu xe độc lập. Nhưng bây giờ lại được bọn họ cải tạo thuận tiện hơn, cửa lớn bãi đậu xe bị khóa, cầu thang được cải tạo, có thể đi từ bãi đậu xe đến trong nhà.

Mẹ Trần phối hợp như thế khiến Từ Nghĩa thoáng thả lỏng cảnh giác, dưới sự chỉ dẫn của mẹ Trần, một tay hắn che miệng bà, một tay dùng súng đe dọa, đi đến trên lầu.

Mẹ Trần mang theo Từ Nghĩa đi lên từng bậc từng bậc cầu thang, sợ sệt lúc trước chuyển dần thành lo lắng, đặc biệt là có lão già kia ở trên lầu còn có đồ ăn mà bọn nhỏ đã liều chết để đem về, trong lòng mẹ Trần rất tức giận.

Từ Nghĩa này, là người khi Trần Tứ đánh trống lui quân thì hắn là người lôi kéo con trai bà đến nương nhờ lão đại sân thể dục kia. Sau đó cũng thường thường dẫn người đuổi bắt hai người Từ Trung cùng Lăng Ba. Lăng Ba vẫn còn liên hệ với Đinh Vĩ ở trong sân thể dục, nhưng bọn họ cũng không thăm dò được tin tức của Trần Tứ.

Trần Tứ là đứa con trai độc nhất của bà, nếu như con mình có bất trắc gì, vậy Từ Nghĩa này cũng không thoát khỏi can hệ.

Ánh mắt của mẹ Trần nhìn đến một cái gút trên cửa lớn, đó là cơ quan nhỏ được Lăng Ba thiết kế. Con mắt của bà dao động, cuối cùng, cắn môi quyết định, đưa tay thật nhanh đến cái gút đó.

Một vệt bóng đen bay đến phía hai người, mẹ Trần muốn nghiêng về phía trước tránh né cơ quan, lại bị Từ Nghĩa ở phía sau liều mạng lôi kéo. Liền thấy một mũi tên đâm vào vai của mẹ Trần.

“A.”- Mẹ Trần thống khổ hô lớn.

“Đồ đàn bà ngu ngốc!”- Từ Nghĩa cũng không để ý đến mẹ Trần nữa, hắn liều mạng đem mẹ Trần đến chỗ khác, sau đó một cước đá văng cửa lớn.

Bên trong nhỏ hẹp, từ cửa lớn nhìn vào có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Ba Trần nghe được tiếng kêu của mẹ Trần, đang muốn tới xem tình huống, liền bị Từ Nghĩa dùng súng chỉ vào, quát: “Không được nhúc nhích! Để súng xuống!”

“Từ Nghĩa... Cậu sao có thể tìm đến đây? Đừng kích động, cậu đã làm gì mẹ Trần rồi?”- Ba Trần sốt sắng cúi người xuống, đem vũ khí để xuống.

Từ Nghĩa không trả lời, hắn thấy ba Trần bỏ vũ khí xuống, liền vọt lên, lấy thắt lưng của mình trói ba Trần lại.

Lúc này Từ Nghĩa mới có cơ hội nhìn cẩn thận đồ vật trong nhà. Khi kiểm kê số đồ vật này, hắn không khỏi xoa tay, nhếch môi cười cười: “Trời ạ! Các người vậy mà có thể dự trữ nhiều lương thực đến như vậy, những thứ đồ này đủ cho chúng ta ăn trong một tháng. Lão đại nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Bà à! Bà! Bà lên tiếng chút đi!”- Ba Trần ở trong phòng kêu.

Từ Nghĩa thiếu kiên nhẫn, hắn đưa tay ra, tàn nhẫn cho ba Trần một tát: “Câm miệng.”

Khóe miệng của ba Trần đều là máu, ông căm tức nhìn Từ Nghĩa nói: “Hai anh em các người là hai loại người khác nhau. Cậu chờ đi, cậu làm được việc táng tận lương tâm như thế này, xem sau này anh trai cậu trừng trị cậu như thế nào!”

Từ Nghĩa nghe xong vỗ đầu một cái: “Nói tới mới nhớ, bọn Từ Trung rất nhanh sẽ trở về, tôi phải đem những thứ này nhanh mang đi thôi.”

Ba Trần thấy Từ Nghĩa đem hết thấy thức ăn để vào một bao lớn, toàn bộ đều để trong xe buýt dưới lầu, hắn mang hết thấy thức ăn trong nhà, nước sạch, ngay cả thức ăn ông đang nấu hắn cũng đem hết đi.

“Cậu chết không được tử tế đâu!”- Ba Trần đỏ cả mắt.

Từ Nghĩa thăm dò bốn phía, hắn dọn dẹp một ít sau đó tìm thấy được một bao bánh kẹo lớn để trong góc nhà.

Có thể hắn thấy ba Trần quá phiền, liền lấy nội y trong phòng xuống, nhét vào miệng của ông.

Từ Nghĩa xuống lầu, hắn thấy mẹ Trần đang nằm trên lối rẽ. Hắn này giờ không có chỗ phát tiết, một cước đá lên người mẹ Trần: “Bà già ngu ngốc! Còn muốn hại tôi! Tôi đánh chết bà!”

Mẹ Trần bị Từ Nghĩa đánh đến ngất xỉu, thái dương của bà toàn là máu.

Cửa lớn của bãi đậu xe, Từ Nghĩa không có chìa khóa, nhưng hắn cũng không muốn phí công nhọc lòng đi tìm chìa khóa. Hắn lái xe, tông thẳng vào cửa lớn.

Cửa lớn của bãi đỗ xe bị tông nát, mà đầu xe buýt cũng bị tổn hại.

Nhưng Từ Nghĩa cũng không thèm nháy mắt, hắn lui xe, sau đó giẫm mạnh chân ga. Cửa lớn bãi đậu xe bị phá tan, hắn dùng xe buýt xông thẳng ra ngoài.

Âm thanh lớn đã kinh động đến Zombie ở gần đó, bọn nó theo tiếng động mà đến, chậm rãi đến tiểu viện, đi đến thang cuốn nơi mà mẹ Trần đang nằm, mà ba Trần đang bị trôi lại, cửa trên lầu vẫn còn mở rộng.

“Một tám một.”- Dịch Hạo Tuấn đã làm gãy hết 3 cây gậy gỗ, anh thật vất vả mới dọn dẹp xong một khu vực, dùng đồ vật ngăn chặn cửa, mới có thời gian ở bên trong nghỉ ngơi lấy sức.

So với thân thể uể oải thì nội tâm uể oải hơn gấp trăm lần.

Anh ngồi trên mặt đất, nhớ tới đêm đó bọn họ cùng nhau khiêu vũ ăn cơm, nhớ tới Tiểu Thiệu bị Cố Lam giết, lại nhớ tới vẻ mặt của Mạc Phi khi lật tẩy anh.

“Huyết thanh này, chính là mạng của cha tôi. Bất kể là ai, cũng không được cướp đi nó từ tay tôi.”- Dịch Hạo Tuấn cúi thấp người xuống, anh chưa từng ủ rũ như thế này.

Cùng lúc đó, Dịch Hạo Tuấn nghe được tiếng nói của mấy người.

“Lăng Ba, sao khi này chúng ta không phát hiện có nhiều Zombie bị giết như thế này. Hôm qua cũng không giống như bây giờ.”

“Đúng đấy, anh không nói, tôi cũng không phát hiện, nơi này có rất nhiều Zombie bị giết chết, còn có, cửa này được tạo thành một bức tường chống đỡ như bây giờ.”- Lăng Ba nói.

Dịch Hạo Tuấn nắm chặt gậy trong tay, anh đưa nửa đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn tình hình xung quanh. Anh nhìn thấy ba bóng người, hai người trong đó anh từng thấy, bọn họ vừa mới đi lấy lương thực xong. Còn một người đằng sau, anh ta hơi lớn so với hai người kia, hành động nho nhã, chậm rãi đi phía sau hai người.

Đường Sĩ Miên đi sau Lăng Ba, càng đến gần siêu thị, vẻ mặt hắn càng thống khổ.

Từ Trung cũng ý thức được biến hóa của hắn, bước gần lại hiếu kỳ hỏi: “Làm sao vậy? Anh không thoải mái sao? Nếu không thì anh cứ về trước đi, tôi với Lăng Ba ở chỗ này cũng được rồi.”

Đường Sĩ Miễn lắc đầu một cái, hắn cười cợt: “Tôi không có chuyện gì. Chuyện hai người nói này giờ tôi cũng có nghe. Dấu chân kéo dài đến siêu thị, khu vực nơi đó cũng đã được thanh trừ. Bây giờ tôi cũng không nghe thấy tiếng súng, ở một nơi nhiều Zombie như vậy không sử dụng là đúng rồi. Nhưng quanh đây có rất nhiều gậy gỗ, có thể làm vũ khí cận chiến.”

Lăng Ba nhìn về phía Từ Trung: “Anh nghĩ thế nào? Chúng ta có nên đi vào không?”

“Lầu một chỉ có đồ thể thao, ngoại trừ có thể dùng làm vũ khí, cũng sẽ không có gì tác dụng hơn nữa. Hơn nữa...Chúng còn có đồ ăn....”- Từ Trung bắt đầu muốn rút lui.

Đường Sĩ Miễn phát hiện Lăng Ba nóng lòng muốn thử, hắn liền đề nghị: “Chúng ta có thể đến đó thăm dò, phụ cận nơi này đã được người khác thanh lý, chúng ta đến cửa tiệm nhìn một chút, thăm dò thực hư.”

“Đúng đấy, vạn nhất còn có người sống sót, chúng ta có thể cứu hắn. Vạn nhất là đám người ở sân thể dục...”- Lăng Ba cắn răng, “Nếu như nhiều người chúng ta liền thoát. Nếu như ít người... Chúng ta liền xử hết, giữa vạn nhất.”

“Cứ như vậy đi.”- Đường Sĩ Miễn đi đến tầng một.

Những cửa tiệm nằm ngoài đã được thanh lý sạch sẽ. Đường Sĩ Miễn nhìn thi thể tràn ngập trên đất, trong mắt hắn tràn ngập kính phục.

Những thi thể này đều được tặng cho một phát rất bạo lực, đánh đúng nơi của não bộ, vô cùng gọn gàng nhanh chóng.

So với những tên côn đồ trong sân thể dục kia, Đường Sĩ Miễn lại cho rằng người này là một nhân tài đã được huấn luyện đặc thù.

Lăng Ba đi sau Đường Sĩ Miễn, hai mắt của cậu cẩn thận kiểm tra bên trong cửa kính, nhưng đáng tiếc điện dự trữ trong siêu thị cũng đã hết, toàn bộ siêu thị như cảnh tối lửa tắt đèn, muốn nhìn rõ cũng rất khó khăn.

Từ Trung đi cuối cùng, cẩn thận tách những thi thể này ra, hắn cẩn thận nhìn vết máu, nói với hai người phía trước: “Vết máu còn mới, vẫn chưa đọng lại, người kia khẳng định vừa đi không lâu. Nhiều lắm cũng chưa vượt qua một tiếng đồng hồ.”

23. Chương 23

Cây gôn hơn một vạn, dụng cụ hỗ trợ chuyên nghiệp...Lăng Ba chưa từng nghĩ đến một ngày nào đó cậu có thể cầm trong tay những thứ này. Cậu đem những đồ vật có thể mang đi, mang hết trên người, sau đó cùng Đường Sĩ Miễn tiến sâu vào siêu thị.

Sau khi tiến vào cửa lớn siêu thị, Lăng Ba liếc mắt những bóng người đi đi lại lại trong bóng tối. Cậu nắm chặt gậy gôn, căng thẳng đến nỗi tay đều là mồ hôi.

Trong siêu thị tràn ngập mùi mực nát, bóng tối bao trùm khiến người khác khó phân biệt xung quanh.

Đường Sĩ Miễn phát hiện sự cảm ứng của Zombie trong hoàn cảnh này đã suy yếu, ở một khoảng cách gần như vậy, bọn nó lại không phản ứng gì trước sự có mặt của ba người bọn họ. Đường Sĩ Miễn đưa tay ra hiệu cho hai người phía sau dừng bước, hắn lại đi sâu hơn vào nơi đen tối trước mặt.

Cửa hàng thứ nhất, thứ hai, đều được dọn dẹp sạch sẽ. Thân thể Zombie lít nha lít nhít chất chồng trên mặt đất, rất đồ sộ.

Mà cửa hàng thứ ba vẫn còn một đám lớn Zombie bao quanh, dùng hai cánh tay mục nát của bọn nó đánh lên cửa kính, lưu lại từng đạo vết máu.

Đường Sĩ Miễn dùng chân, hai người phía sau cũng giơ vũ khí dừng lại.

Tầng một lấy nơi này làm trung tâm, bốn phía đủ các gian hàng. Ngoại trừ những nơi đã thăm dò ra, đại khái còn 80% chưa được thăm dò. Tầng một vang vọng những tiếng gầm gừ của bọn Zombie, kéo dài không ngớt.

Ba mươi mấy Zombie dùng thân mình tông vào cửa kính, rốt cuộc cửa kính cũng không chịu nổi áp lực, vỡ vụn ra.

Một đoàn Zombie tràn vào, như nước vỡ bờ ðề.

Bên trong cửa kính quả nhiên có một người đàn ông, hấn giơ gậy trong tay, bình tĩnh vùng một cái. Mỗi một kích đều đánh nát đầu của Zombie, nhưng lũ Zombie cuộn cuộn không ngừng tiến lên, ép người đó lui về phía sau.

Đường Sĩ Miễn hí hóp mắt, nhìn là biết, nhỏ giọng thở dài: “Thân thủ này...Hắn đã từng đi lính.”

“Chúng ta phải đến cứu anh ta.”- Lãng Ba nhảy lên trước.

“Chậm đã.”- Đường Sĩ Miễn ngăn cản Lãng Ba, nói: “Chỗ nguy hiểm như vậy, hẳn không phải chỉ có một người. Vạn nhất đây là bẫy thì sao?”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”- Từ Trung sốt ruột nói.

Đường Sĩ Miễn sờ sờ râu dưới cằm nói: “Nhìn thêm chút nữa hẵng tính.”

Địch Hạo Tuấn sớm đã thấy ba người bọn họ đi về phía mình, bọn họ có thể phát hiện được nơi này đã không có biện pháp, thời gian gấp gáp như thế, bốn phía nguy hiểm như vậy, anh cũng không có thời gian thanh lý dấu chân của mình.

Thấy ba người bọn họ không có ý định hại mình, trong lòng Địch Hạo Tuấn liền thấy yên ổn, anh từng bước từng bước lui về phía sau, mỗi một lần lùi về sau liền vùng gậy lên một lần, liền có một con Zombie ngã xuống.

Ba mươi mấy Zombie tràn vào một lần, tạo áp lực không nhỏ cho Địch Hạo Tuấn. Bất quá đó chỉ là áp lực nhất thời mà thôi.

Anh dựa vào quầy hàng né tránh trái phải, cây gậy trong tay như thần binh một lần lại một lần vùng xuống đều dọn dẹp sạch sẽ bọn Zombie trước mắt. Zombie nhiều hơn nữa cũng chỉ mang theo số lượng mà thôi, so với khi anh ở chiến trường đối mặt với những binh lính tay cầm vũ khí thì như muối bỏ bể. Chỉ là không cần tràn vào với số lượng quá nhiều thì Địch Hạo Tuấn có thể tự tin giải quyết hết.

Anh lo lắng chính là ba người không biến sắc đang đứng nhìn mình.

Lãng Ba đứng ở ngoài khiếp sợ không thôi, cậu tận mắt nhìn Địch Hạo Tuấn trấn tĩnh tự nhiên giải quyết hết Zombie, từng cái từng cái đem Zombie giải quyết sạch sẽ. Zombie tràn vào như nước, nháy mắt đều bị thanh lý sạch sẽ. Thân hình người kia cao lớn, vùng lên gậy gỗ, lúc thì như Triệu Vân, lúc thì như Trương Phi, một người có thể giữ quan ải, vạn phu mạc địch (*).

*Vạn phu mạc địch: Muôn người không chống lại được.

Đường Sĩ Miễn chứng kiến tận mắt năng lực của Địch Hạo Tuấn, đứng nhìn một hồi lâu, đột nhiên nói với Lãng Ba: “Chúng ta chuyển đồ ở bốn phía quanh đây đi.”

“Cái gì? Chúng ta không đi vào cứu anh ta sao? Anh ta chỉ có một mình!”- Lãng Ba khiếp sợ nhìn Đường Sĩ Miễn.

“Trên người của người kia có súng.”

Lãng Ba sững sờ một lúc, sau đó mới hiểu được ý tứ của Đường Sĩ Miễn.

Từ Trung như rơi vào trong sương mù, hỏi lại: “Có súng thì làm sao? Chúng ta với anh ta không thù không oán, anh ta cũng sẽ không hại chúng ta.”

Lăng Ba giải thích với Từ Trung, ánh mắt lại mang theo kính phục với Đường Sĩ Miễn, không nghĩ tới tình huống như vậy, anh ấy còn có thể bình tĩnh như thế.

Lăng Ba nói với Từ Trung: “Anh quên trước kia tốn bao nhiêu sức lực mới lấy được thương và súng không? Những vũ khí đó chúng ta đều lấy trong xe của Mạc Phi, Mạc Phi nói những thứ đó là từ một hắc xưởng đem ra. Trước khi Zombie bạo phát những thứ vũ khí này đều là hàng cấm, người bình thường sao có thể có được? Trên người anh ta có súng, vậy chắc rằng là người bên trong sân thể dục.”

“Nhưng tại sao bọn họ đem một mình anh ta bỏ ở chỗ này? Có thể anh ta cũng như chúng ta – rời bỏ cái sân kia thì sao?”- Từ Trung hỏi.

Đường Sĩ Miễn lắc đầu một cái: “Tôi sẽ không vì một chuyện ‘có thể’ này mà đùa giỡn sinh mạng của mình. Chúng ta đi thôi, ba mẹ Trần còn ở nhà chờ chúng ta. Các cậu nên lưu ý những thứ khả nghi ở xung quanh, chúng ta tuyệt đối không cho bọn họ biết được trụ sở của chúng ta.”

“Ừm...”- Lăng Ba xoa người đi theo Đường Sĩ Miễn.

Không biết ba người thương lượng cái gì nhưng Dịch Hạo Tuấn nhìn thấy người đàn ông trung niên đã dẫn hai người trẻ tuổi đi. Anh vừa muốn thở ra một hơi, lại quay đầu lại liền thấy Zombie trong chỗ tối chậm rãi hướng tới nơi này.

“Nguy rồi, khẳng định là vì thanh âm ban nãy mà kinh động đến bọn nó.”- Dịch Hạo Tuấn cau mày, dùng sức vung cây gậy trong tay lên. Cánh tay anh một trận đau nhức, giờ phút này, anh chợt nghĩ đến đám người của Mạc Phi.

Đúng đấy, không phải vì Mạc Phi, anh sao có thể làm thất lạc huyết thanh kia? Không phải vì huyết thanh kia, anh tại sao phải liều lĩnh lớn như vậy để đến sân thể dục tìm kiếm thức ăn cùng vũ khí? Anh tưởng niệm quê hương, tưởng niệm người thân.

Mạc Phi bốn ba hơn một nửa thành thị, mới chạy trốn khỏi cái chết cận kề khi nãy.

Cậu muốn đặt móng ngồi xuống đường cái, nhưng nhìn đâu đâu cũng có Zombie, cậu một khắc cũng không muốn bỏ lỡ.

Mãi đến khi gần đến nhà, cậu mới thả chậm bước chân, lấy hơi ổn định lại. Nơi này là nơi Lăng Ba thu nhận cậu, cũng là nơi mà sau khi Zombie bạo phát, có thể coi là nhà. Ba mẹ Trần đối với mọi người rất tốt, đặc biệt là ba Trần, làm Mạc Phi nhớ tới người cha của mình.

Mạc Phi là cô nhi, mãi đến năm mười tám tuổi cậu mới hỏi thăm được tin tức của ba. Năm ấy khi cậu thi đại học cũng là lần đầu tiên cậu gặp lại ba của mình, trong ký ức của cậu, ba là một người hiền lành, yêu thích thiết bị điện tử, vì muốn thân cận với ba, cậu mới chọn đi theo ngành của ông. Nhưng lại không ngờ năm ấy, lúc cậu tốt nghiệp, ba lại bị chết oan.

Từ đó về sau, Mạc Phi liền từ bỏ chuyên ngành của mình, muốn làm một phóng viên chính trực, đem mọi thứ ra ngoài ánh sáng, không muốn người tốt lại gặp oan ức. Nhưng cậu không có sự chuyên nghiệp, không có người chống lưng, dựa vào năng lực của chính mình, tranh thủ chiếm được cái hạng mục về dịch bệnh bên Nhật Bản. Sau đó Zombie bạo phát, nhiệt độ của hạng mục này tăng cao, hạng mục này liền bị một đồng nghiệp có bối cảnh cướp mất, sau đó cậu liền được chuyển cho hạng mục về viện khoa học kia.

Cùng nhận thức Dịch Hạo Tuấn, trải qua rất nhiều việc trong khoảng thời gian dài.

Khi gần đến nhà, trên mặt Mạc Phi là nụ cười vui sướng, bởi vì cậu biết ba mẹ Trần ở nhà đã nấu sẵn cơm nóng, chờ cậu trở lại.

Vừa lúc đó, cậu đột nhiên nghe được tiếng vang thật lớn, liền nhìn thấy một chiếc xe buýt từ trong nhà mình tông thẳng ra ngoài.

Zombie xung quanh đã được bọn họ thanh lý, nhưng lại sợ đám người ở sân thể dục biết được vị trí của bọn họ, nên Lăng Ba vẫn để lại một ít Zombie ở xung quanh.

Mấy con Zombie ở xung quanh đều đi đến nơi phát ra âm thanh, có một con đang gần tiểu viện nhanh chóng vọt vào.

Mạc Phi một thân mồ hôi, cậu không biết trong nhà đã phát sinh chuyện gì. Giấu các loại suy nghĩ lung tung trong đầu, cậu rất nhanh chạy đến, hoàn toàn quên chính mình vừa này đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, đã đi qua bao nhiêu con đường.

Con Zombie kia xông tới mẹ Trần đang nằm trên đất, khi nó sắp thực hiện được ý muốn của mình, Mạc Phi đột nhiên từ đằng sau chạy đến, hai tay cầm đao, nhảy lên thật cao, tàn nhẫn đâm xuyên qua não của nó.

Zombie đứng đưa thân mình sau đó ngã bên cạnh cầu thang.

Mạc Phi nhìn lên cầu thang, nhìn phía sau đã có mấy con Zombie đi vào tiểu viện. Cậu gấp gáp, chảy mồ hôi lạnh đầy người, liều mạng đỡ mẹ Trần trên đất lên: “Mẹ Trần, mau tỉnh lại đi! Đã xảy ra chuyện gì rồi?!”

Mạc Phi lôi lôi kéo kéo, đem mẹ Trần thần trí không rõ công trên lưng mình, ngay lúc này, Zombie phía sau nhào tới chỗ của Mạc Phi.

Mạc Phi giơ súng ‘Đoàn’ một phát, sau đó lại truyền đến tiếng ‘Ca’, súng đã hết đạn.

Mạc Phi bỏ súng xuống, công mẹ Trần, nâng đao chém về con Zombie trước mặt.

Bọn nó có móng vuốt rất lợi hại, đem áo của Mạc Phi cào rách một mảng, may không trúng vào da thịt.

Mạc Phi vừa đánh vừa lui, cậu lùi đến bên cạnh cơ quan, thả xuống một cơ quan mà trước kia Lăng Ba đã thiết kế.

Liền nghe đến vài tiếng sào sạt, những mũi tên bay đến viền mắt của Zombie, nó lập tức ngã xuống.

Mạc Phi công mẹ Trần lên cầu thang, cậu không biết sức mạnh mình từ đâu mà tới, liền có sức, cậu thu hồi lại cầu thang nặng trĩu kia.

Vài con Zombie đứng dưới cầu thang, gào thét với Mạc Phi.

Mạc Phi lui về sau cầu thang, đỡ mẹ Trần, hai mắt nhìn cửa lớn. Cửa lớn mở rộng, trước cửa tán loạn nhiều đồ vật, Mạc Phi thấy được đó là những thứ mà bọn họ đã bỏ công lấy về từ siêu thị.

Đỡ mẹ Trần vào nhà, cởi trói cho ba Trần.

Ba Trần khóc không thành tiếng, ôm lấy mẹ Trần: “Bà à, bà như thế nào rồi?! Tỉnh lại đi...Từ Nghĩa, tên súc sinh này!”

Mạc Phi điên cuồng tìm kiếm được phẩm trong nhà, những thứ dùng được đều bị mang đi, chỉ còn sót lại quần áo của bọn họ, còn vài cái bát.

Vết thương của mẹ Trần không ngừng chảy máu, tình hình vô cùng xấu.

Lời editor: Thật giận, hic.....mặt thể thật đau tim mà.

24. Chương 24

Mạc Phi chưa từng trải qua huấn luyện cấp cứu chuyên nghiệp, nhưng vào lúc này, cậu không thể không dừng cảm đứng ra.

Cậu lấy quần áo sạch sẽ trên giá, rửa sạch tay bằng nước, hơ dao trong tay cho nóng.

Ba Trần đối mặt với cảnh tượng đầy máu này cũng không biết nên làm sao, Mạc Phi nói với ông: “Ba Trần, xin tránh ra.”

Cùng Từ Nghĩa lúi lúi kéo kéo, mẹ Trần trúng phải mũi tên, đầu mũi tên vẫn còn đang cắm bên trong da thịt của bà. Mạc Phi phải dùng dao lấy nó ra, sau đó mới có thể khâu vết thương lại.

Ba Trần thấy Mạc Phi cầm dao tới, khước mắt nhảy lên cũng không dám nhìn đến cảnh kia.

Mạc Phi xé quần áo ở miệng vết thương ra, dùng mũi dao xâm nhập vào vết thương. Rất nhanh máu bên trong nhuộm đỏ thân dao, huyết thái dương của cậu thành thạch nhảy lên.. Máu cùng ánh sáng phản chiếu trên dao khiến cậu nhớ đến đêm đó, cậu ở trong xe, Cổ Lam bị trói trước mặt cậu.

Mạc Phi lắc lắc đầu lấy lại thần trí, cậu dùng dao đẩy da thịt ra, đưa tay lấy mũi tên ở bên trong ra.

Đầu ngón tay như đưa vào một vùng bùn trơn trượt, thịt non bốn phía bị đè ép. Mạc Phi tìm được mũi tên, cẩn thận lấy ra ngoài.

Mẹ Trần hôn mê nhưng vì đau đớn khẽ hừ một tiếng.

Rốt cuộc Mạc Phi cũng lấy được mũi tên ra, dùng vải vóc dính nước thanh lý vết thương, sau đó lấy châm tuyến khâu lại,

“Ba Trần giúp con một tay, đỡ mẹ Trần đi vào trong nhà.”- Mạc Phi thở dài một hơi. Trên tay cậu đều là máu, cậu cảm thấy hơi choáng.

Khi ba người bọn Đường Sĩ Miễn trở về liền bị một màn ở dưới tiểu viện này làm chấn kinh.

Ba người vất vả thanh lý Zombie ở dưới bãi đậu xe, Lăng Ba lấy cầu thang đi tới lầu hai.

“Sao người anh cũng có máu? Chuyện gì đã xảy ra?”- Lăng Ba trợn to mắt.

Mạc Phi lắc đầu một cái, sắc mặt phi thường uể oải, cậu thở dài một tiếng nói: “Nhỏ giọng một chút, ba mẹ Trần vừa mới ngủ.”

“Lăng Ba! Lăng Ba! Ở trên đó đã xảy ra chuyện gì rồi?!”- Đường Sĩ Miễn đứng ở dưới lầu hô.

Khi Đường Sĩ Miễn đến được lầu hai, sắc mặt hần chìm xuống. Hần không nói một lời liền đi vào nhà kiểm tra tình hình của mẹ Trần.

Mạc Phi nhỏ giọng kể những việc mình nhìn thấy.

Mà mặt Đường Sĩ Miễn trắng bệch, hần đứng trước mặt Mạc Phi không nói một lời.

“Nếu như chúng ta có được phẩm là tốt rồi, tại hoàn cảnh như thế này, tôi lo vết thương của mẹ Trần sẽ bị cảm hóa. Hơn nữa thức ăn của chúng ta đều bị người khác cướp đoạt, bà ấy cần có đồ ăn bổ dưỡng.”- Mạc Phi nói

Đường Sĩ Miễn đi tới gần Mạc Phi, trừng mắt nói: “Thành phố C lớn như thế, đồ ăn chỉ có chừng đấy. Hiện tại bọn họ biết chúng ta có thức ăn, nhất định sẽ đến cướp. Từ Nghĩa là ví dụ thứ nhất, Mạc Phi cậu thấy thế nào? Cậu đồng ý với ý nghĩ của tôi không?”

Mạc Phi thấy sắc mặt Đường Sĩ Miễn rất âm trầm, nhưng cậu cũng hiểu được sự phẫn nộ của Đường Sĩ Miễn. Cậu đứng lên nói với ba người: “Trụ sở của chúng ta đã bại lộ, chúng ta đã không thể ở lại nơi này. Tôi đồng ý với ý kiến của Đường Sĩ Miễn, chúng ta nên thu dọn đồ đạc mau chóng xuất phát.”

“Xuất phát? Đi nơi nào bây giờ? Đâu đâu cũng có Zombie, mẹ Trần còn chưa tỉnh lại.”- Từ Trung vừa xấu hổ vì em trai của mình, vừa vô cùng hoang mang, hần nhìn Mạc Phi hy vọng thấy một con đường sáng.

Mạc Phi đi tới cây nho, nhìn xung quanh, một lúc lâu lại trở về nói: “Nơi này cách sân thể dục cũng không phải là gần, bọn họ đến đây khẳng định là có lái xe. Tôi cùng Đường Sĩ Miễn đi tìm xe, hai người mau chóng thu thập đồ đạc có thể dùng, toàn bộ chuyển tới thang gác. Đợi khi chuẩn bị kỹ càng, chúng ta sẽ cùng đi.”

“Được.”- Lăng Ba trả lời ngắn gọn mạnh mẽ.

Mạc Phi thu thập vũ khí, đang chuẩn bị đi xuống cầu thang.

Đường Sĩ Miễn ở phía sau kéo lại cánh tay cậu, nói với cậu: “Ba người chúng tôi ở trong siêu thị nhìn thấy một người, hẳn ta một thân một mình, ở tầng một chém giết Zombie. Tôi thấy hẳn ta thân thủ bất phàm, nhưng bề ngoài không giống người Hán chúng ta.”

Mạc Phi nghe Đường Sĩ Miễn nói xong, bước chân liền dừng lại.

Nhưng qua vài giây, cậu tiếp tục đi xuống lầu. Mạc Phi chăm chú nhìn súng của mình, cậu nhìn về phương hướng của siêu thị, liền cùng với Đường Sĩ Miễn đi ra tiểu viện, vừa thanh lý Zombie, vừa tìm xe của Từ Nghĩa.

Sau nửa tiếng, rốt cuộc Mạc Phi từ một tiểu khu đối diện tìm được một chiếc xe không có khóa.

Đó là một chiếc xe nhỏ, chỉ có thể ngồi bốn người. Ba Trần ôm mẹ Trần ngồi phía sau. Trong xe đều nhồi đầy các đồ uống thức ăn cùng nước sạch.

Mạc Phi đóng cửa lại, cậu nói với Lăng Ba đang lái xe: “Cậu lái xe chở ba mẹ Trần đi trước đi, lát sau chúng ta sẽ gặp lại.”

“Các anh phải cẩn thận.”- Lăng Ba nói xong, liền lái xe đi.

“Cậu ấy còn nhỏ tuổi, để cậu ấy lái xe là đúng.”- Từ Trung liếc mắt nhìn phương xa, thở dài nói, “Tôi chỉ coi cậu ấy như một đứa bé, nhưng so với bạn bè đồng trang lứa thì cậu ấy lại quá thành thực.”

“Không cần lo lắng, chúng ta đã vạch ra lộ trình để có thể tránh được sân thể dục kia rồi, chỉ cần vận may không quá xấu, Lăng Ba sẽ không đụng tới đám người đó. Hơn nữa cậu ấy còn có xe.”- Đường Sĩ Miễn gơ hai tay, nói, “Chúng ta mới là người cần lo lắng, chúng ta phải đi bộ hơn một giờ mới có thể đến nơi tập hợp. Dọc theo đường đi rất nguy hiểm.”

Từ Trung nâng ba lô lên: “Người kia nằm mơ cũng sẽ không ngờ chúng ta chọn trụ sở mới gần nơi của bọn chúng.”

Mạc Phi không nghĩ đơn giản như vậy, đợi Từ Trung đi phía trước cách xa bọn họ, cậu mới đi sát lại Đường Sĩ Miễn.

Đường Sĩ Miễn cười cợt, hẳn nhỏ giọng chỉ có thể cho hai người nghe được, nói: “Tiểu phóng viên, tôi cảm thấy cậu không tín nhiệm tôi.”

Mạc Phi nói: “Tôi không tin anh, tôi cũng không tin người bạn trước đây, cũng không tin vào chính mình. Trên thế giới này không ai đáng được tín nhiệm cả.”

“Như vậy, cậu là một người rất cẩn thận. Cẩn thận là tốt, nhưng lại dễ dàng bỏ lỡ cơ hội tốt.”

Mạc Phi lắc đầu, nói với Đường Sĩ Miễn: “Trong lòng anh rốt cuộc đang có kế hoạch gì? Anh lựa chọn nơi kia vậy chắc chắn có đạo lý của anh đúng không? Anh biết rõ chúng ta ở đó sẽ vô cùng gian nan, vì đó là địa bàn của bọn chúng, chúng ta ở nơi đó rất dễ bị bọn chúng bắt được. Đường Sĩ Miễn, anh hiểu rõ hành động của bọn chúng, nói cho tôi biết đi, vì sao lại như vậy?”

“Quả nhiên là phóng viên, rất thích đào rõ vấn đề.”- Đường Sĩ Miễn bĩu môi, hẳn đi thêm vài bước, sau đó quay đầu nói với Mạc Phi, “Tôi cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cậu, cậu rõ ràng lưu lại đây là vì người bạn kia, cũng biết được người kia đang ở trong siêu thị, cậu tại sao không đi gặp hẳn? Là sợ? Hay như cậu nói ...là không tín nhiệm?”

Mạc Phi lắc đầu: “Bởi vì bây giờ tôi có chuyện quan trọng cần phải làm, tôi phải bảo vệ tốt người bị thương, sau đó mới trở lại tìm anh ta.”

“Hẳn ta ở trong sân thể dục kia. Cậu biết mà.”- Đường Sĩ Miễn nói xong liền đuổi theo Từ Trung trước mặt, cũng không tán gẫu nữa.

Mà Mạc Phi lại cúi đầu, đi theo phía sau.

Đình Vĩ được lão đại sai khiến, thời điểm lái xe đến đón Dịch Hạo Tuấn, chỉ nhìn thấy một người toàn máu đứng ở trước cửa siêu thị.

Địch Hạo Tuấn cả người đầm máu, chỉ còn dư lại hai con người. Anh há miệng, nói với Đinh Vĩ: “Lão đại nói trong thành phố C này ngoại trừ chúng ta còn sống thì không còn ai khác, nhưng tôi lại nhìn thấy ba người nam.”

“Ba người nam? Dung mạo bọn họ ra sao?”- Đinh Vĩ muốn làm bộ không rung động chút nào nhưng ngón út lại hơi nhích lên một chút. Lúc trước khi Lăng Ba rời đi, hai người bọn họ đã ồn ào một trận, y rất nhớ Lăng Ba, nhưng ở trong sân thể dục y không thể làm gì được. Vì vậy, y cũng không muốn rời đi với Lăng Ba, mãi đến bây giờ bọn họ đều bỏ lỡ cơ hội lên máy bay rời đi khỏi đây.

Địch Hạo Tuấn lắc đầu một cái, nói: “Tầng một là dụng cụ thể thao, không có thức ăn nước uống. Tầng hai phía trên chắc là có đồ ăn, tôi nhìn thấy bọn họ lấy đồ ăn ở nơi nào đó.”

Đinh Vĩ vẫn lén lút liên hệ với Lăng Ba, nhưng hai ngày nay tình hình rất căng thẳng, y cũng chưa từng có cơ hội trao đổi với Lăng Ba.

Nghe Địch Hạo Tuấn nói xong, y cường chế sự lo lắng của mình xuống đáy lòng, nói với Địch Hạo Tuấn: “Anh làm rất khá, khi trở lại lão đại nhất định sẽ khen ngợi anh. Bất quá hiện tại chúng ta cũng không có thời gian xử lý bên này, bên sân thể dục kia, Từ Nghĩa đã đem về một số lượng lớn đồ vật, chúng ta có thể đến nhận đồ ăn trong một tuần, chúng ta nhanh trở về không thôi lại không kịp.”

Tuy lão đại không nói rõ, nhưng y rất nghi ngờ những thứ kia là cướp được từ bọn người của Lăng Ba. Khi rời khỏi sân thể dục để đi tìm Địch Hạo Tuấn, y vẫn không nghe được tin tức gì hữu dụng. Y rất lo lắng tình hình hiện tại của Lăng Ba, Đinh Vĩ cũng có lái xe ngang qua nơi ở của Lăng Ba nhưng nhà đã bị bỏ trống.

Đây là chuyện tốt nhưng cũng khiến y lo lắng.

Địch Hạo Tuấn cởi áo vút trên đường cái, Đinh Vĩ nhìn thấy thân thể cường tráng của anh, đường nét cơ ngực cùng cơ bụng rõ ràng, y nhìn đến lại muốn ước ao.

Địch Hạo Tuấn ngồi ở phía sau, nhìn cảnh sắc ở ven đường. Thành phố C bây giờ đã biến thành một tòa thành chết, ngay cả sân bay cũng đã đóng, bốn phía bị Zombie vây quanh, chỉ còn lại bọn họ là người sống.

Vài con Zombie đánh cửa sổ xe, hệt như đang đánh vỡ.

Địch Hạo Tuấn nghiêng người dựa cửa, anh dùng đầu ngón tay vuốt trên mặt kính, nhìn Zombie bên ngoài cổ cồn anh.

Đinh Vĩ lắc đầu một cái, sau khi Zombie bạo phát, người như vậy y đã gặp quá nhiều. Bọn họ đã mất đi lạc thú sinh hoạt, tuy là người sống nhưng cũng không khác Zombie vô hồn là bao.

Địch Hạo Tuấn sau này chắc cũng sẽ thành như vậy mà thôi.

25. Chương 25

Lăng Ba lái xe trên đường, cậu đã sống ở thành phố C này mười mấy năm, từng cọng cây ngọn cỏ đều rất đỗi quen thuộc.

Nguyên bản những nơi này là quán ăn, tiệm cắt tóc, còn có KTV... Lăng Ba có thể nhớ rõ từng cái.

Khi lái qua một cửa tiệm, Lăng Ba thoáng thả chậm tốc độ. Cậu nhìn thấy cửa tiệm kia đã bị đập phá, bảng hiệu to lớn kia bị vật nặng va chạm, toàn bộ bị phá nát trên đất. Mà chữ trên bảng hiệu kia cũng đã mờ nhạt nhìn không rõ.

Cậu run lên, thẳng tắp nhìn cái phương hướng kia.

Đây là nơi lần đầu tiên cậu gặp Đinh Vĩ, cậu còn nhớ bọn họ cùng ngồi ăn thịt, cùng uống rượu, sau đó cùng đi đến khách sạn sát vách kia.

Mặt Đinh Vĩ đỏ đỏ đứng trước mặt Lăng Ba, cậu còn nhớ bộ dáng Đinh Vĩ phóng túng khi đó, mà Lăng Ba lại là người chủ động.

Ba Trần ngồi đằng sau nhìn tình hình của mẹ Trần, ông lo âu hỏi: “Chúng ta đi đến nơi tụ hợp đúng không?”

“Ừm.”- Lăng Ba không nhìn đến nơi đó nữa, cậu tỉ mỉ nói hành trình đã vạch ra, “Chúng ta đi đường vòng, để tránh gặp người của sân thể dục. Hơn nữa nếu như ba người họ không tìm được xe, vậy phải đi bộ, điều này sẽ mất khoảng một tiếng. nếu như gặp phải Zombie lại càng nguy hiểm, nên bọn họ mới để chúng ta tới chỗ đó trước.”

Địch Hạo Tuấn ngồi phía sau chơi đùa với Zombie ngoài cửa xe, phía trước, Đinh Vĩ lái xe đặc biệt chậm, anh không nhận được hỏi một chút, “Không phải nói vội vã trở về sao?”

“Hừm, đây là nhà của tôi trước đây, tôi chỉ muốn xem một chút.”

Địch Hạo Tuấn liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, anh chỉ thấy được một khách sạn rách nát, còn có một quán thịt nướng cũng đã bị đập nát: “Nhà của anh?”

Lỗ tai của Đinh Vĩ đỏ hồng, y vừa này chỉ lo suy nghĩ, mới bất tri bất giác lại lái đến nơi này.

Y lớn hơn Lăng Ba mười tuổi, y muốn làm gì đó vì tương lai của hai người nhưng lại có gia đình liên lụy, muốn làm cho Lăng Ba nhìn mình với cặp mắt khác xưa. Nhưng y vẫn chỉ là một công nhân làm ở công trường, một tháng thu nhập cũng chưa đến ba ngàn.

Hai người đi trên con đường này rất khổ cực, Đinh Vĩ thậm chí rất vui mừng khi chuyện này xảy ra. Nhưng khi Lăng Ba cùng lão đại gây hấn, Đinh Vĩ lại không muốn đi với cậu. Trần Tứ là bạn từ nhỏ của y, y cũng không muốn phụ lòng ba mẹ Trần đã phân phó cho mình.

Đinh Vĩ biết Lăng Ba sống trong ký túc gần trường đại học, y cũng thường dùng điện thoại để trao đổi mọi việc với Lăng Ba.

Nhưng qua điện thoại, y không thể nhìn thấy vẻ mặt của Lăng Ba, có lúc y cảm thấy âm thanh của Lăng Ba phi thường lạnh nhạt, có lúc y cũng sẽ suy nghĩ lung tung, Lăng Ba có phải ở bên ngoài đã có người khác.

Đến khi có một chiếc xe lọt vào tầm mắt y, y suýt chút nữa đã phải thắng gấp.

Địch Hạo Tuấn ngồi phía sau liền thấy rõ ràng biển số xe, ‘Ồ’ một tiếng, nói: “Chiếc xe này là tôi cùng Từ Nghĩa lấy đi ra từ sân thể dục, hẳn ta không phải trở về sân thể dục rồi sao? Sao có thể ở bên ngoài du lịch?”

Sắc mặt Đinh Vĩ trắng bệch, y không biết Địch Hạo Tuấn nói vậy là có ý gì. Trong chiếc xe kia, y tựa hồ nhìn thấy Lăng Ba, nhưng hai chiếc xe lại có khoảng cách nhất định, trời lại dần dần tối, y thấy không rõ lắm.

Đinh Vĩ thả chậm tốc độ, y nhìn thấy Lăng Ba rẽ vào chỗ ngoặt, rất nhanh liền không thấy tăm hơi.

Địch Hạo Tuấn mượn kính chiếu hậu liền có thể nhìn thấy sắc mặt hiện giờ của Đinh Vĩ, anh không nói gì thêm, chỉ ngồi quan sát kỹ hơn.

Ba người Mạc Phi bỏ ra thời gian rất dài mới có thể tới trường đại học mà bọn họ đã nói kia, thời gian lâu hơn bọn họ đã dự tính, bởi vì trên đường đi, bọn họ đã gặp người trong sân thể dục, nhưng vì bọn họ lái xe, nên cũng không thấy nhóm cậu.

Thời điểm đi tới phụ cận, đối mặt với nơi dày đặc Zombie này, Từ Trung đồng dục nói: “Đây chính là trường đại học ở thành phố C của chúng tôi! Nơi này có 985,211 sinh viên, nhân viên, có tên là đại học C!”

“Bạn học, bớt nói, làm nhiều được không?”- Mặt Mạc Phi tối sầm, bọn họ đứng nơi này đã rất gần với sân thể dục. Vì vậy bọn họ không thể dùng súng, mà dùng gậy bóng chày, gậy gôn trong siêu thị làm vũ khí cận chiến.

Đường Sĩ Miễn nhắc nhở: “Chúng ta có thể mở đường máu đi vào, Lăng Ba đã mở đường trước cho chúng ta. Một lát phải ngủ lại một lần nếu không có người đi qua liền phát hiện ra vết bánh xe, vậy sẽ bị phát hiện.”

Mạc Phi giết vài con Zombie đang đi tới, sau đó mang đồ ăn thức uống trên người chạy theo Đường Sĩ Miễn vào trường đại học.

Sau khi Zombie bạo phát, nhóm học sinh đã theo quân đội đầu tiên bỏ đi, vì vậy Zombie trong sân trường tương đối ít, còn tương đối an toàn.

Tuy nói như vậy, nhưng người chết cũng quá nhiều, Zombie chậm rãi lan tràn xuống sân trường, so sánh với bên ngoài thì chỉ hơi khá hơn một chút mà thôi.

Mạc Phi đi theo Từ Trung, cuối cùng cũng nhìn thấy được một chiếc xe bên trong sân tennis.

Zombie trên sân tennis thấy hơi thở của người sống, tựa như thấy một bữa tiệc lớn chạy về phía chúng, cách lưới sắt điên cuồng đưa cánh tay về phía ba người.

Trong tay Từ Trung nắm gậy bóng chày, hấn ưỡn ngực kiêu ngạo nói: “Mạc Phi, nhìn tôi này, có giống như quán quân Olympic không?”

Đường Sĩ Miễn liếc mắt nhìn trong xe, tức giận vì Lăng Ba không nghe lời bọn họ ở trong xe chờ đợi, hấn không nói một lời liền vọt vào ký túc xá.

Mạc Phi đi sát phía sau, quay đầu nói với Từ Trung: “Lạc đàn rất dễ biến thành điểm tâm của Zombie.”

“Thịt tôi thô dày, ăn không ngon.”- Từ Trung vung tay đánh nát đầu con Zombie bên kia, sau đó cùng hai người đi vào ký túc xá.

Ký túc xá của đại học C được chia thành lầu hầu gái và lầu công chúa, Từ Trung lần lượt giới thiệu cho Mạc Phi. Tên như ý nghĩa, điều kiện ở lầu của hầu gái tương đối kém, mà lầu công chúa không chỉ có nhà vệ sinh độc lập, có thể dùng nước thoải mái, mà còn có máy phát điện riêng.

Bất quá, bọn họ lựa chọn nơi này không phải vì điều kiện ở đây tốt, mà nguyên nhân trọng yếu nhất là nơi này có tường cao to, hơn nữa trước sau đều được che chắn an toàn.

Trừ phi có người tiến thẳng vào lầu công chúa này, mới có thể phát hiện được hành tung của bọn họ. Mà ở mặt sau còn có sân tennis, có cách một tấm lưới sắt, xung quanh còn có cây cối cao to che chắn, rất bí mật.

Lăng Ba để ba mẹ Trần ở trong phòng ký túc xá cách vách nghỉ ngơi, đem tất cả đồ vật để ở phòng mình, mở cửa chờ bọn họ tới.

Thời điểm Đường Sĩ Miễn đi vào, Lăng Ba nhìn ra được sắc mặt thâm trầm của hấn. Nhưng Lăng Ba lại nhún nhún vai: “Anh đừng tức giận, tôi đã nhìn trước tình hình ở đây, bảo đảm bên trong không có gì mới để cho ba mẹ Trần xuống xe. Ngồi trong xe không an toàn, đâu đâu cũng có Zombie. Hơn nữa...Các anh đến muộn.”

“Oa...Tôi trước giờ vẫn làm bảo an ở đây, nhưng cũng chưa từng bước qua cánh cửa kia.”- Từ Trung nằm trên giường, một cước đạp rơi giấy xuống đất.

Đường Sĩ Miễn đối với bọn họ không biết tiến thủ vô cùng phản cảm, hấn lôi Mạc Phi ra ngoài: “Chúng ta còn có việc để làm.”

Mạc Phi nghe được Từ Trung còn đang nhắc đến việc bảo an kia: “Lúc trước tôi không muốn làm liên hệ từ Nghĩa đến thay tôi, có lần nghĩ việc để làm vài việc, trở về lại không có một người nào nhìn ra...”

Mạc Phi đi theo Đường Sĩ Miễn đi ra bên ngoài, cậu liếc mắt nhìn Zombie ở giữa sân tennis.

Đường Sĩ Miễn quay đầu nói với cậu: “Cậu tính làm sao trà trộn vào bọn họ?”

“Vậy anh có ý tưởng gì?”- Mạc Phi hỏi ngược lại.

Đường Sĩ Miễn nhìn Mạc Phi một hồi lâu, đứng bên cạnh nói với cậu: “Sân thể dục kia chỉ có một cái cửa lớn, chỉ cần cửa lớn an toàn, bên trong cũng sẽ an toàn. Bốn phía có người điều khiển cửa lên xuống, vào

tình huống khẩn cấp sẽ mở ra. Cậu chưa từng gặp mặt bọn họ, nếu trà trộn vào thì chúng ta liền có thể đi vào.”

“Sau đó thì sao?”- Mạc Phi hỏi.

Ánh mắt của Đường Sĩ Miễn trở nên lạnh lẽo, nhưng qua một chút, hắn liền đem giấu đi, nói với Mạc Phi: “Lão đại bên trong sân thể dục là một đào phạm (1) , hắn ta chỉ thu nhận những người hữu dụng với hắn. Chúng ta đã thành cái đinh trong mắt hắn ta, sau ngày hôm nay, sẽ trắng trợn cho người hạ sát chúng ta, nếu như muốn sống, chúng ta phải thay thế được hắn ta.”

(1) phạm nhân bỏ trốn

“Đây là ý của anh? Vì vậy nên anh mới muốn chuyển đến đây, gần sân thể dục, là vì muốn giám thị?”

Đường Sĩ Miễn lắc đầu, hắn đã khôi phục lại bộ dáng thông dong bình tĩnh như trước. Hắn dùng dao đâm vào đầu của một con Zombie, sau đó đem dao rút ra, máu đen tung tóe.

Đường Sĩ Miễn nói rằng: “Hắn ta nợ tôi một mạng. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ ở chỗ này, chờ.”

Mạc Phi cảm thấy tâm tình của hắn thay đổi, thời điểm nhìn hắn, cũng không còn thấy một đại thúc hòa ái dễ gần, trái lại cậu không thể nhìn thấu hắn.

Rất nhanh, Đường Sĩ Miễn khôi phục vẻ mặt lại bình thường, hắn lấy cát xung quanh che lại vết máu tung tóe, sau đó cùng lên xe với Mạc Phi, đem mọi vết của bánh xe đều che giấu hết.

Thời điểm Dịch Hạo Tuấn cùng Đinh Vĩ đến sân thể dục, vừa vặn nhìn thấy người bên trong đang đi ra.

Hai mươi mấy chiếc xe, một chiếc nối tiếp một chiếc, Dịch Hạo Tuấn cũng rất giật mình, xưa nay anh không biết bên trong sân thể dục lại có nhiều xe, nhiều người như vậy.

Mà Đinh Vĩ nhìn thấy bọn họ vô trang đầy đủ, y vô cùng sốt ruột, vội vã muốn trở lại nơi của mình để liên lạc với Lăng Ba.

26. Chương 26

Hai mươi mấy người rời khỏi sân thể dục, mà người đứng quan sát phía trên cũng đã nhìn thấy Đinh Vĩ, có một chiếc xe đi ngang qua Đinh Vĩ nói với y: “Lão đại nói cậu nhanh vào.”

Rất ít người biết nội tình bên trong của lão đại ở đây, y là một trong số ít đó, Thời điểm sân thể dục vừa mới mở, vào lúc đó tình hình trong này không có loạn như vậy.

Đinh Vĩ đến phòng của lão đại, y đẩy cửa ra, Trần Tứ cũng ở bên trong.

Sắc mặt lão đại âm trầm thấy Đinh Vĩ đi vào, hắn ta nhìn chằm chằm Đinh Vĩ, lên tiếng: “Ngồi đi.”

Đinh Vĩ có chút bất an, sau khi Lăng Ba rời đi, y cùng với Trần Tứ sống chung một phòng.

Trần Tứ rất nhất gan, trước khi ba mẹ Trần bị đuổi đi, vì cân nhắc đến an toàn của cậu ta mà khuyên cậu ta ở lại sân thể dục này, bản thân cậu ta cũng chẳng dị nghị gì. Nhưng sau đó sân thể dục thu nhận trắng niền ngày càng nhiều, trong đó có một nhóm lớn tù nhân trốn trại đến đây, bọn họ lấy việc bắt nạt Trần Tứ làm thú vui, Đinh Vĩ vì an toàn của Trần Tứ, khi y nhận chức vụ liền để Trần Tứ ở trong phòng.

Hiện tại Trần Tứ bị lão đại này thẩm vấn, Đinh Vĩ không biết có tiện thể lục lọi căn phòng của mình hay không, dưới sàn nhà có một cái ống điện thoại, là thứ để Lăng Ba cùng y liên lạc.

Khi Đinh Vĩ tiến vào phòng, y có thể nhìn rõ được mặt của Trần Tứ. Trên mặt cậu ta tràn đầy vết máu, trong tay lão đại là một cây gậy thô to.

Thấy lão đại mãi không lên tiếng, Đinh Vĩ bèn hỏi: “Lão đại? Xảy ra chuyện gì?”

Trong phòng yên tĩnh không hề có tiếng động, chỉ có tiếng thở dốc thõng khổ của Trần Tứ.

Tên thật của lão đại ai cũng không biết được, hẳn ta cùng một đám đồng bọn là những người đầu tiên đóng quân ở đây, bởi vì bọn họ có nhân số nhiều, hơn nữa xuất lực cũng nhiều, lâu dần mọi người tôn kính gọi là lão đại, người bên trong sân thể dục trước đây cũng không xấu như bây giờ, sau khi những người tù phạm kia đến đây liền bắt đầu đánh đuổi trẻ em và người già.

“Chuyện gì? Đây là việc tôi hỏi cậu mới đúng.”- Lão đại âm trầm quay đầu, mỉm cười với Đinh Vĩ.

Đinh Vĩ bị nụ cười kia làm lạnh thấu tim gan, một tay y đặt ở sau lưng mình, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể lấy dao từ phía sau ra.

Lão đại man rợ xách Đinh Vĩ lên. Phải biết Đinh Vĩ cũng là mét tám, trọng lượng cũng không nhỏ.

Đinh Vĩ mất đi trọng tâm, vung vung vẩy vẩy mấy lần liền bị lão đại phiền chán vứt trên mặt đất. Lão đại hừ một tiếng nói: “Đinh Vĩ, có lúc tôi cảm thấy cậu che giấu quá nhiều chuyện, Trần Tứ ở cùng cậu, chuyện của cậu ta cậu không biết gì sao?”- Câu cuối là nhìn về hướng Trần Tứ hỏi.

“Lão đại, việc này không liên quan...”- Trần Tứ cúi đầu nỉ non.

“Chát!!!”- Lão đại cho Trần Tứ một bạt tai.

Đinh Vĩ trấn định, y nói với lão đại: “Lão đại, chuyện của Trần Tứ tôi đã nghe Từ Nghĩa nói rồi, việc trong siêu thị chúng tôi cũng đã phá rất nhiều người đi, nhưng đã chết rất nhiều người rồi. Còn việc kia tôi thấy hai ông bà già lá gan cũng không lớn lắm, Từ Trung với Lăng Ba mới có thể ở nhờ tại chỗ đó. Ban nãy khi tôi đến đón người cũng đã dạo qua một vòng, có thể là biết chúng ta sẽ đến nên đã gấp gáp đào tẩu.”

“Tôi cho rằng mấy người kia đã sớm chết bên ngoài, mạng của tiểu tử Lăng Ba kia vậy mà còn rất cứng rắn.”- Lão đại cười cợt, đặt móng lên ghế bên cạnh, hai chân gác ở trên bàn.

Đinh Vĩ móc gói thuốc trong túi áo ra, đưa cho lão đại.

Lão đại ngậm lấy thuốc nói với Đinh Vĩ: “Cậu ở bên trong sân thể dục bảo vệ, không có lệnh của tôi không được tự tiện hành động. Tôi đã phái đoàn xe ra ngoài, lực soát hành tung của bọn họ. Thành phố C nhỏ nhỏ này, cũng không cần phải công phu lớn như vậy.”

Nhìn hành động của lão đại, Đinh Vĩ hiểu rõ lão đại là muốn gọng kiềm y, cùng y náo lên. Chẳng qua là vì trong tay Đinh Vĩ nắm giữ không ít người, trong đó có rất nhiều công trường công hữu. Đinh Vĩ biết lão đại nhắm đến thế lực trong tay y, thế nhưng trước khi hẳn ta chưa nắm chắc, tuyệt sẽ không động thủ triệt để với y.

Song phương chỉ đang giả bộ ngỡ ngàng, sớm muộn cũng đến ngày, lão đại cùng Đinh Vĩ cắt đứt.

Đinh Vĩ cười cợt, y trước tiên để cho lão đại yên tâm, y nói: “Từ Nghĩa hôm nay đã lập đại công. Hẳn ta trước kia vì chuyện của Lăng Ba mà bị giáng cấp, lần này nên khen thưởng hẳn ta, phải thăng lên một cấp.”

“Ừm...Thăng đó là em trai sinh đôi của Từ Trung, cũng thật đặc biệt.”- Lão đại tự nhủ.

Đinh Vĩ không biết lão đại nói vậy là có ý gì, đầu y đã muốn loạn, vội muốn thoát khỏi đề tài này, “Đúng rồi, một mình Dịch Hạo Tuấn hôm nay thu về không ít vũ khí. Đều ở trong xe của tôi, ngoại trừ những gây bằng kim loại còn có hộ cụ. Dựa theo quy củ, anh ta đáng được thăng cấp, bằng không thì thăng cấp cho anh ta và Từ Nghĩa cùng một lúc đi.”

“Hộ cụ? Hiện tại ở thành phố C này còn thứ tốt như vậy sao? Nghe được tin tức này, trên mặt lão đại mới hiện lên vẻ bất ngờ.

Đinh Vĩ thấy đề tài này được quan tâm liền gật gật đầu: “Dịch Hạo Tuấn cùng Từ Nghĩa cùng một tổ, Từ Nghĩa dẫn anh ta đi thu nhập đồ. Do Từ Nghĩa phát hiện hành tung của người kia nên về trước để báo cáo. Thời điểm tôi nhìn thấy anh ta thì hơn một nửa siêu thị đã bị dọn dẹp sạch sẽ, nên cho anh ta một ít thời gian, phải một ít nhân thủ, tôi nghĩ chúng ta có thể chiếm được siêu thị kia.”

“Dịch Hạo Tuấn? Người mới đó sao? Cậu mau đi làm việc đi, cố gắng thăng cấp cho tên đó. Đi phát cho mỗi anh em một bộ hộ cụ, miễn cho người khác nói lão đại này không thương cảm thuộc hạ.”

“Vâng.”- Đinh Vĩ nói lại liếc mắt nhìn Trần Tứ do dự.

Lão đại phát tay nói: “Thôi, chuyện của Trần Tứ cứ như thế đi, tôi sẽ phái người đưa hân trở lại. Nhưng Đinh Vĩ à, tôi không muốn thấy trên địa bàn của tôi có người không phận sự.”

“Tôi sẽ an bài cho cậu ấy một ít việc.”- Đinh Vĩ đáp lời.

Mạc Phi cùng Đường Sĩ Miễn đi ra ngoài, Lăng Ba cùng Từ Trung ở bên trong dọn dẹp sạch sẽ ký túc xá, dùng ván gỗ đóng đinh lại che cửa sổ. Thấy sắc trời đã tối, hai người đều mệt mỏi không thể tả, Từ Trung nói với Lăng Ba: “Cậu trước tiên đi ngủ đi. Tôi sẽ ra canh cửa chờ bọn họ về.”

“Tôi ngủ một lát, chút nữa anh mệt hãy gọi tôi dậy.”- Lăng Ba ngáp một cái.

Từ Trung mang theo vũ khí, cửa lớn của ký túc xá đã được hai người kia khóa lại, bên trong có ba tòa nhà, mỗi tòa nhà đều cẩn thận kiểm tra, xác định không có Zombie, nơi này rất an toàn.

Từ Trung đối diện với Zombie trong sân tennis, những Zombie đó khi thấy Từ Trung bắt đầu không ngừng va chạm vào lưới sắt đồng thời gào thét không ngừng.

Từ Trung ôm gậy gỗ trong người, tay cầm súng ngồi trước cửa.

Hân không biết mình từ khi nào đã ngủ mất, chờ đợi hân không phải là Mạc Phi hay Đường Sĩ Miễn, mà là một hòng súng đen ngòm.

“Dem hân trối lại”- Người xa lạ lên tiếng.

Từ Trung trợn tròn mắt, miệng của hân bị che lại, không cách nào lên tiếng giãi dụa.

Dựa vào ánh trăng, hân nhìn thấy người đứng trước mặt là một cô gái, nhưng sắc trời quá mức tối tăm, Từ Trung không thể nào nhìn rõ mặt của cô gái ấy.

Hân bị người bó như bánh chưng quăng vào bồn hoa, Zombie trong sân bóng đối diện như phát điên, liều mạng đem thân thể của nó đánh vào lưới sắt, thật giống như muốn tông hư lưới bắt chấp vọt đến người hân.

Từ Trung thấy người phụ nữ kia cùng đồng bọn đi vào ký túc xá.

Lăng Ba đang ngủ mơ ở trong, cậu nghe được động tĩnh không bình thường. Nguyên bản đang hơi mơ mơ ngủ cậu liền thức giấc.

Nhưng lại có gì đó chống đỡ đầu cậu, lệnh cho cậu yên tĩnh nằm xuống.

Mấy người xông vào ký túc xá cũng không để ý nhiều đến tài sản của cậu, một người trong nhóm đó lấy dây thừng trói cậu lại.

Dựa vào tia sáng tối tăm, Lăng Ba nhìn rõ mấy người, một là một cô gái, một người thì già dặn hơn tóc ngắn, một bé trai nhỏ hơn cậu vài tuổi. Cậu biết người trong sân thể dục kia không thu nhận phụ nữ và trẻ em, vì vậy cậu rất ngạc nhiên khi thấy ba người này còn có thể sống sót trong thành phố C.

Một nữ nhân khác đem đồ ăn của nhóm cậu bỏ vào túi của mình, vừa nói: “Người phụ nữ sát vách kia còn hôn mê, tôi không trối bà ta, cô nhanh đến giúp tôi.”

“Hong tử, người này còn tỉnh, có cần che miệng cậu ta lại không?”

“Đừng để ý tới cậu ta, thu dọn đồ đạc đi, đừng làm dập nát những thứ được đóng gói.”

Lăng Ba liều mạng cởi dây thừng trên tay ra, nhưng cậu đang nằm nên không thể làm gì được, dây thừng còn rất nặng. Lúc trước khi chọn nơi này cậu căn bản không ngờ tới sẽ còn có người sống sót, cũng không ngờ những người sống sót này cướp đồ ăn của bọn cậu, bây giờ trong lòng cậu tràn ngập hối hận.

Lăng Ba biết Mạc Phi cùng Đường Sĩ Miễn còn chưa về, nếu như cố kéo dài, vậy có thể sẽ có cơ hội bảo vệ những thứ quý giá kia.

Lăng Ba ổn định mình lại, cậu nói với cậu bé trai: “Bốn phía của nơi này đều có cây cối cùng rào chắn che chở. Các người sao có thể phát hiện chúng tôi ở đây?”

Cậu bé gần bằng tuổi với Lăng Ba, nhưng cánh tay lại không được tròn vẹn. Nghe Lăng Ba nói chuyện với nó liền ngẩng đầu lên nói: “Tôi còn đang muốn hỏi anh, anh sao có thể dám ở nơi này? Nơi này quá gần sân thể dục, bọn họ sẽ thường xuyên đến đây kiểm tra. May là các anh gặp phải chúng tôi, nếu như gặp phải bọn họ, bọn họ sẽ đem anh cùng với người ngoài kia bắt đi, hai người già kia vậy sẽ rất thảm.”

Lăng Ba nằm trên giường nói: “Tôi chỉ cho rằng chỉ có bọn tôi và người trong sân thể dục kia là người sống sót thôi.”

“Khà khà.”- Cậu bé kia lộ ra một nụ nghịch ngợm, “Tôi còn gặp những người sống sót khác, nhưng đa số bọn họ đều sợ sệt đám người kia, vì vậy đều lén lút giống như chúng tôi.”

“Đừng nói chuyện với cậu ta!”- Người được gọi là Hồng tỷ kéo cậu nhóc một cái.

Lăng Ba thấy cô gái kia dùng băng gạc che lại, cậu thật tò mò, liền hỏi: “Tôi nghe cậu nhóc gọi cô là Hồng tỷ, cô là chị của cậu ấy sao? Tại sao chỉ có hai người các chị?”

“Không phải.”- Cậu bé lắc đầu nói, “Chúng tôi còn có những người khác nữa.”

“Tiểu Thiên.”- Người phụ nữ kia tức giận la lên với cậu bé.

27. Chương 27

“Tiểu Thiên? Tên của cậu là Tiểu Thiên? Quá khéo, tôi cũng có người bạn có nhũ danh như thế.”- Lăng Ba không ngừng cùng đối phương nói chuyện, đồng thời mượn lực để thân thể cậu nghiêng qua một bên, chấp hai tay sau lưng để cố mở trời.

“Cẩu Tử, Hẩu Tử, bọn họ đều ở chung với chúng tôi. Chúng tôi còn nhiều người khác nữa, tôi cùng Hồng tỷ phụ trách đi tìm đồ ăn, Kiệt ca thì đang bị thương, dựa vào chúng tôi hiện giờ nên không thể lên kịp máy bay.”

Lăng Ba sớm thấy cậu bé kia thiếu mất một cánh tay, mới hơn mười tuổi, cánh tay trái không còn, chỉ còn một đoạn nhỏ trên vai. Cậu liền hỏi: “Tiểu Thiên, cánh tay nhóc làm sao vậy?”

Tiểu Thiên thấy ánh mắt kinh sợ của Lăng Ba, cậu bé cúi đầu liếc mắt nhìn qua cánh tay, sau đó ngẩng đầu lên cười nói: “Cái này? Cái này không phải là bị Zombie tấn công. Tôi lúc sáu tuổi đã bị như vậy rồi.”

“Cậu đủ chưa?!”- Cô gái kia không nén được lửa giận, vọt tới trước mặt Lăng Ba, cô nắm cổ áo của cậu quát lên: “Cậu hỏi nhiều như vậy là muốn làm gì? Tôi sẽ không đuổi tận giết tuyệt các cậu, cậu cũng đừng nghĩ thấy sang liền bắt quàng làm họ.”

“Nhìn thấy một cô gái yếu đuối như cô cùng một cậu bé chạy bên ngoài như vậy, tôi chỉ hiếu kỳ mà thôi.”- Lăng Ba xoay xoay đầu.

Hồng tỷ thả Lăng Ba ra, trừng một cái lại tiếp tục làm việc đang dở.

Lăng Ba cũng không chờ đợi quá lâu, Mạc Phi cùng Đường Sĩ Miễn ra ngoài để xóa dấu vết bánh xe, sau đó xử lý xe. Khi quay về ký túc xá, liền phát hiện Từ Trung bị người che miệng trói trong bụi cỏ. Đường Sĩ Miễn cùng Mạc Phi cởi trói cho Từ Trung, theo hướng của Từ Trung nói thì thấy trong ký túc xá có ánh đèn yếu ớt.

Mạc Phi hơi vui mừng. Nếu không phải bọn họ về kịp lúc thì những thứ đồ mà bọn họ vất vả thu thập sẽ bị người khác cướp mất.

Khi Mạc Phi hướng đầu súng vào đầu đối phương, cậu phát hiện đối phương chỉ là một cậu bé choai choai.

Đường Sĩ Miễn dùng súng quay về hướng Hồng tỷ: “Không được nhúc nhích, buông hết vũ khí xuống, giơ hai tay lên.”

Mạc Phi cởi trói cho Lăng Ba, Lăng Ba không nhin được mà nhe răng.

Thợ săn đã biến thành con mồi.

Hồng tỷ không cam tâm, cô không phối hợp giẫy dụa, nhưng Đường Sĩ Miễn lôi cô, lấy vũ khí từ trên người cô xuống.

Từ Trung lúc này mới nhìn rõ “Vũ khí” kia, nguyên lai họng súng đen ngòm mà hắn thấy chỉ là một cây súng đồ chơi.

Đường Sĩ Miễn đem cây súng giả kia giẫm nát, hai mắt âm trầm nhìn hai người họ: “Những người khác đâu?”

Đường Sĩ Miễn đem súng chuyển hướng đến cậu bé, chỉ thấy cậu bé run cầm cập.

Hồng tỷ quát lên với Đường Sĩ Miễn: “Hù dọa con nít là giỏi sao? Có bản lĩnh thì hướng đến tôi! Bên ngoài chúng tôi còn mười mấy người! Chúng tôi nếu không an toàn quay lại, bọn họ sẽ xông tới đây!”

“Thật hay giả?”- Từ Trung nhìn nhìn xung quanh.

Mạc Phi lắc đầu cười, Đường Sĩ Miễn không nói một lời kéo cổ áo của cậu bé, đem cậu bé kéo tới ngoài cửa. Trong miệng cậu bé rít gào, liều mạng giẫy giụa.

Mạc Phi nhìn cánh tay trái của Tiểu Thiên, vết thương ở nơi đó đã khép lại. Trong mấy tháng vết thương lớn như vậy không cách nào khép lại được như vậy, vậy vết thương cánh tay trái kia là vết thương cũ. Mà trên người Hồng tỷ kia còn có băng gạc, nói rõ ràng đó là vết thương mới.

Mạc Phi thấy cô ta lao tới mình, bất đắc dĩ đưa chân ra vấp ngã cô ta.

Trước khi Hồng tỷ ngã xuống đất, Mạc Phi đã đưa tay chặn lại, đem cô ta an toàn ngã trên giường.

Hồng tỷ ở phía sau Mạc Phi hô lớn: “Các người, đám súc sinh này! Các người mang tất cả mọi thứ đều lấy đi, để những đứa trẻ này phải sống thế nào?! Các người cũng giống như mấy người kia...”

“Ầm.”- Mạc Phi đem cửa ký túc xá đóng lại, đi ra ngoài.

Đói bụng làm những cô gái yếu đuối cùng những đứa trẻ này đi làm giặc cướp cùng tiểu trộm. Bất quá nghĩ lại mình cũng như bọn họ tranh thủ từng phút từng giây để muốn sống tiếp. Tận mắt nhìn hai người Hồng tỷ và Tiểu Thiên trước mắt, lòng cậu bỗng nhiên trùng xuống.

Đường Sĩ Miễn đang đứng trong phòng 102. Phòng ký túc xá này rất tối, quanh năm bị cây cối che chắn không thấy ánh mặt trời. Bọn họ đã dọn dẹp sạch sẽ nơi này, chuẩn bị làm vài công việc mà bọn họ đang dự tính.

Bọn họ tiện tay lấy kéo, lưỡi dao, cờ lê các loại, đó là những thứ bọn họ đã sưu tập trước, chuẩn bị đem ra để sửa chữa ký túc xá.

“Đừng...Đừng...Đừng giết tôi, cũng đừng giết Hồng tỷ, chúng tôi nếu như chết rồi, những người khác cũng không thể sống được. Van cầu các anh cho chúng tôi một con đường sống, chúng tôi không hại bà lão đang bị thương kia, chỉ là muốn đem đồ vật của các anh lấy đi mà thôi...”

“Nhóc nói còn những người khác là những ai?”- Mạc Phi đi vào phòng.

Lăng Ba liếc mắt nhìn Mạc Phi, xoay người, lặng lẽ thở dài. Ngữ khí của Tiểu Thiên tràn ngập sợ hãi nức nở nói: “Bọn họ đều là bạn của tôi, là Hồng tỷ cứu chúng tôi ra, còn có Kiệt ca. Kiệt ca bị thương, tôi cùng Hồng tỷ buộc phải tự tìm thức ăn, chúng tôi quá đói. Người ở sân thể dục đã gom hết tất cả, những nơi khác đều không còn thức ăn.”

Đường Sĩ Miễn ở một bên rất thâm trầm, Mạc Phi thấy ánh mắt hắn có chút khiếp người. Cậu chặn lại không cho cậu bé thấy, “Nhóc dẫn anh tới đó đi.”

“Mạc Phi cậu điên rồi sao? Cậu không quen không biết bọn họ, vạn nhất nhóc đó đang nói dối thì sao?”- Từ Trung ngăn cản nói.

Mạc Phi lắc đầu: “Chúng ta vừa mới đến đây liền bị bọn họ phát hiện. Chúng ta lại không rõ ràng tình huống ở gần sân thể dục, bọn họ quen thuộc hơn chúng ta. Tôi muốn biết làm sao mà bọn họ nhanh như vậy liền có thể phát hiện chúng ta, chúng ta cần một nơi ở an toàn hơn thế này.”

Mạc Phi đi đến một căn phòng khác, không lâu sau đó, cậu quay lại mang theo một túi bánh quy đưa cho Tiểu Thiên, “Nhóc trước tiên ăn cái này đi, một lát nữa chúng ta sẽ đi.”

Đường Sĩ Miên ném thanh đao, hấn lạnh lòng trường Mạc Phi. Có thể thấy hắn vô cùng không hài lòng với việc làm này của Mạc Phi, nhìn Mạc Phi chăm chăm, sau đó, hắn xoay người rời đi.

Hắn đi rồi, tất cả mọi người, cả Từ Trung cùng Lăng Ba đều thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Ba hỏi Mạc Phi: “Cô gái kia cậu tính làm gì?”

“Trước tiên cứ giữ lại.”- Mạc Phi nói.

Chờ tất cả mọi người đều đi rồi, Tiểu Thiên mới uống nước mà Mạc Phi đưa đến, cậu bé suýt bị sặc nước. Sau khi uống nửa bình nước, Tiểu Thiên lau miệng nói: “Anh là người tốt cũng giống Hồng tỷ. Nhưng người vừa này, Đường gì đó, không giống anh chút nào.”

Mạc Phi sờ đầu Tiểu Thiên, nói: “Ăn no chúng ta sẽ đi.”

Tiểu Thiên đánh một hơi ợ no nê, cậu bé cười cười với Mạc Phi: “Em thấy các anh lái xe đến trường đại học này, rất tò mò. Nơi này là nơi mà bọn người trong sân thể dục thường đến, bình thường không ai muốn đến đây. Các anh khá may mắn, đêm nay trong sân thể dục hình như đã xảy ra chuyện gì, em nhìn thấy bọn họ lái rất nhiều xe đi ra ngoài.”

(tới đây Tiểu Thiên đã tin tưởng với Mạc Phi nên tui xưng là em lun nha)

Trong lòng Mạc Phi giật thót: “Bọn họ là ra ngoài tìm người sao? Có bao nhiêu xe?”

Tiểu Thiên suy nghĩ một chút lại nói: “Em cũng không biết bọn họ muốn làm gì, bắt quá theo như em thấy thì trong xe của bọn họ có rất nhiều vũ khí, hơn nữa bọn họ đều có trang bị trên người rất tốt. Bọn họ là đi về hướng ngoài thành, chỉ có các anh là đi vào trường đại học này. Bọn họ....ít nhất cũng là mười mấy chiếc xe...”

“Mười mấy chiếc xe...Trong xe ít nhất hai người...”- Mạc Phi thầm thì trong miệng. Nếu theo như Tiểu Thiên nói, nếu đúng là như vậy, đi tìm bọn họ ít nhất là hai mươi mấy, ba mươi mấy người.

Vậy mà còn có vũ khí, trang bị rất đầy đủ!

Hơn nữa hiện tại người bên trong sân thể dục, ít nhất có hơn bốn mươi, năm mươi mấy thanh niên to khỏe.

Mạc Phi càng nghĩ càng lạnh người. Dịch Hạo Tuấn xuất sắc như vậy lại không ra được thành phố C này, nhất định sẽ được người trong sân thể dục chào đón. Đối địch là không thể, trừ phi.... cậu nghe theo lời Đường Sĩ Miên nói, trà trộn vào trong sân thể dục, tìm người cậu muốn tìm.

Cậu cùng Tiểu Thiên đi ra ngoài.

Zombie vẫn nhiều như trước, người bên trong sân thể dục có năng lực nhưng họ không muốn tiêu diệt Zombie. Zombie cứ như chủ nhân của nơi này, không coi ai ra gì, trong nhà dân, trong các công trình lớn, trong công viên cứ ngạo nghễ du lịch.

Tiểu Thiên như có năng lực né tránh, cậu bé biết nơi nào có Zombie nhiều, nơi nào có Zombie ít, nơi nào là tương đối an toàn, nơi nào là nơi mà người ở sân thể dục thường qua lại.

Mạc Phi đi phía sau Tiểu Thiên, cảm thấy người mình ngày càng nặng. Túi trên lưng là đồ ăn, chuẩn bị phân phát cho bọn họ, cậu muốn dùng những thứ này để giao hảo với người mới, đổi lấy tín nhiệm của bọn họ. Nhưng đồ ăn trên lưng càng ngày càng nặng, Zombie bốn phía không ngừng gào thét, cả người Mạc Phi đều muốn rét run.

Thật vất vả mới đi qua vài con phố mà cậu tưởng như đã trải qua mấy năm rồi.

Tiểu Thiên dừng lại ở một cái hẻm nhỏ trống rỗng, cậu bé không ngừng tìm tòi trên đất, sau đó quay đầu nói với Mạc Phi: “Đại ca, cho em cái đèn pin.”

Mạc Phi bật đèn pin mà Hồng tỷ mang đến khi này, trong đêm tối, cậu phát hiện dưới chân cậu có một cái nắp ẩn dưới đường.

Tiểu Thiên mở nắp lên, nhảy vào trong hầm.

28. Chương 28

Sau khi đi xuống, Mạc Phi thấy một loạt đinh to nhỏ đóng trên tường, uốn lượn thành hình chữ U, Tiểu Thiên bò theo hàng loạt cương đinh đó.

Bên trong vô cùng tối tăm, dựa vào ánh sáng đèn pin yếu ớt, Mạc Phi chỉ thấy được một khu vực nhỏ dưới chân.

“Sau khi đi xuống, nhớ phải đóng đinh nắp lại.”- Tiểu Thiên dặn dò.

Bên trong tỏa ra mùi chua hôi thối, rất khó tưởng tượng được sẽ có người sống ở dưới này. Mạc Phi nhớ năm ngoái có một người cũng đã từng xuống một nơi như vậy để đưa tin, hiện tại trước mắt cậu cũng là một nơi ở như thế này.

Tiểu Thiên kiêu ngạo giới thiệu với Mạc Phi: “Anh Mạc Phi, đây là nhà của tui em. Đây là A Nguyên, Cầu Tử, còn có Liệt ca đang ngủ, còn Hầu Tử... hình như không có ở đây.”

Mạc Phi dùng đèn pin chiếu khắp bốn phía, bốn phía chỉ để vài công cụ giản dị, còn có một cái WC được dùng một màn mỏng để che lại. Ở một đầu khác là một nơi rộng rãi, bên trên có trải thảm lông, hình như lưu thông với bên ngoài, có gió thổi tới nơi này.

Bốn phía tỏa ra một mùi thối mơ hồ, bất quá so với đường phố trên kia đã mục nát thì nơi này cũng không tính là quá khó chịu.

Kiệt ca ngồi một góc, một chân của hắn đã không còn, vết thương ở mặt vẫn còn có máu, sắc mặt trắng bệch ngồi ở đó, không có vẻ gì là tức giận khi có người đến.

Tiểu Thiên xin một chút đồ ăn từ Mạc Phi, cho Kiệt ca ăn một chút.

“Anh tên là Mạc Phi?”- A Nguyên đi tới trước mặt Mạc Phi, cười hì hì hỏi cậu.

Cả người An Nguyên như bị chiết thành hình cầu, tựa hồ không thể đứng thẳng được. Mà Cầu Tử cũng thật giống như tên, làn da bị người khác dùng thuốc hại nát, cấy vào một tấm da lông kỳ quái, một mắt không còn, một mắt khác lại không nhúc nhích hình như là mắt giả....

Mạc Phi thấy tóc gáy đều dựng đứng lên rồi, mà cô bé được gọi là A Nguyên cười khúc khích nói: “Anh đừng sợ, đây không phải là bị Zombie cắn đâu. Khi bị người bán tới đây đã như vậy rồi, Tiểu Thiên cũng như vậy. Người xấu chạy mất, là Hồng tỷ cứu chúng em. Kiệt ca cũng được Hồng tỷ cứu, bất quá anh ấy chỉ có một chân, không gánh nổi. Anh là từ nơi nào đến? Hồng tỷ cũng cứu anh phải không? Chị ấy đâu rồi?”

Cô bé A Nguyên thiên chân khả ái, cũng giống như Tiểu Thiên chưa trải qua thế sự. Mạc Phi dần dần hiểu rõ những gì A Nguyên nói_____

Những đứa trẻ này là bị bọn buôn người bán tới thành phố C, sau khi Zombie bạo phát, những kẻ buôn người kia chạy trốn, để những đứa trẻ này ở lại đây. Những vết thương trên người bọn họ là những hành vi tội ác do bọn chúng gây ra, những ga tàu điện ngầm trong thành phố B đều có thể thấy được những đứa trẻ như thế này, bọn họ đều tàn tật như vậy, nhưng những tàn tật này đều do người khác tạo ra, vì muốn những đứa trẻ này đi ăn xin, kiếm lợi ích cho bản thân của những kẻ kia.

“Cảm tạ anh đã mang đến đồ ăn, có những thứ này Kiệt ca sẽ tốt hơn. Hồng tỷ và anh ấy đều là người tốt, anh ấy đã giúp chúng em liên hệ rất nhiều phóng viên cũng đã cứu ra nhiều người. Nhưng sau đó, lão đại trong sân thể dục kia liều mạng đi bắt anh ấy. Hồng tỷ nói khi chị ấy tìm được Kiệt ca, anh ấy đã bị treo trên lan can sắt, một chân đã bị Zombie ăn mất.

Mạc Phi nhìn người nằm trên tấm ván gỗ, chân của hắn từ bắp đùi trở đi đều bị cắt, không có xe đẩy, hắn dùng tấm ván gỗ đó làm giường, làm gậy chống đi.

Tiểu Thiên lấy một ít đồ ăn phân phát cho mấy đứa nhỏ còn lại.

A Nguyên ăn như hùm như sói, Tiểu Thiên hỏi cô bé: “Hầu Tử đâu?”

A Nguyên cũng không biết ngẩng đầu lên hàm hồ nói: “Cậu ấy đi ra ngoài tìm hai người, hiện tại chưa trở về.”

“Cậu ấy làm sao có thể đi ra ngoài một mình! Bên ngoài nguy hiểm như vậy!”- Tiểu Thiên dậm chân một cái.

Mạc Phi nói với bọn nhỏ: “Tiểu Thiên, anh trở về một chuyến. Các em cứ ở chỗ này tuyệt đối không được tự ý hành động, trong lúc chờ anh Hầu Tử còn chưa trở về, vậy anh sẽ cùng Hồng tỷ đi tìm cậu ấy. Em chăm sóc tốt những người ở đây đi, trong này còn có người bị thương.”

Mạc Phi cầm vũ khí đi lên, khi cậu dậy lại đỉnh nắp bốn phía nhất thời trở nên tăm tối. Cậu nghe được tiếng huyền não cách đó không xa, nghe được tiếng cửa kính bị đập bể, cũng nhìn thấy góc đường thỉnh thoảng lóe lên vài ánh sáng, như nhắc nhở cậu, người trong sân thể dục, ở đây, rất gần.

Thậm chí có một lần, Mạc Phi đi từ đầu phố đi ra, liền nhìn thấy đèn xe lóe lên, cậu lập tức trốn trong thùng rác rìa đường.

Những người kia ra khỏi xe, đi vào trong khu dân cư. Mạc Phi nhìn qua khe trong thùng rác thấy mấy người bọn họ xông vào khu dân cư, đem cửa lớn đập nát, đem tất cả ống nước, dây điện, những thứ còn có thể dùng được đem hết vào trong xe.

Trước kia đường phố gần sân thể dục đều bị những người như chạy nạn này cướp sạch sẽ, vì vậy cũng không thu hoạch được gì nhiều, rất nhanh liền lái xe đi, tìm kiếm khắp nơi ra sức cướp đoạt.

Mạc Phi rất cuộc cũng thuận lợi trở về trường đại học, Mạc Phi giải quyết vài con Zombie đến gần, theo Đường Sĩ Miên vào khu ký túc xá.

Đường Sĩ Miên và mấy người bọn họ đem tất cả những đồ vật cất vào trong xe, mà Hồng tỷ cũng bị mấy người trói lại để trong ô tô.

Thời điểm Mạc Phi đến ký túc xá, lên xe, đầu tiên là dùng dao nhỏ cởi trói cho Hồng tỷ.

Nhìn thấy hành động của Mạc Phi, Lăng Ba liền biết chuyến đi này của cậu rất thuận lợi.

Mạc Phi báo cáo lời ít ý nhiều cho bọn họ: “Chúng ta có thể tin tưởng bọn họ. Mang hết thấy đồ vật này cần phải cẩn thận ở phụ cận đây. Lăng Ba hành động đi, chúng tôi sẽ canh chừng.”

Khi bọn người Mạc Phi đang cẩn thận hành động, Dịch Hạo Tuấn bên trong được lão đại cử đi ra ngoài làm việc.

“Mỗi buổi tối, những người có hai sao sẽ được đi ra ngoài, cái này gọi là đánh dã. Cậu chớ xem thường việc này, đây là một công việc béo bở đấy! Mỗi người đều có thể nhận được một chiếc xe đầy xăng dầu, trước hừng đông chúng ta có thể tùy ý sử dụng chiếc xe này. Thu hoạch trong thời gian này đều được lấy một nửa thuộc về mình. Tôi nghe nói cậu là một người mới nhưng có thể làm náo động cái siêu thị kia, cậu cứ lắm, tôi tên là Quế Tân Giác.”

Dịch Hạo Tuấn căn bản không có hứng thú với tên của những người ở đây, anh trực tiếp hỏi: “Có thể đi được chưa?”

Quế Tân Giác thấy Dịch Hạo Tuấn thân thể cường tráng, nói chuyện cũng không nhiều, bản năng cho rằng mình và Dịch Hạo Tuấn là cùng một dạng người. Hắn ta cười cợt không chút biến sắc, Dịch Hạo Tuấn này

cũng giống với mấy người mới tới, ai cũng cho rằng mình có thể đến nhìn bộ lão đại, không quan tâm đến cấp trên của mình.

Trong lòng Quế Tân Giác rất rõ ràng, trong mắt lão đại trừ những người như Đinh Vĩ có thể lực trong tay thì ai hấn ta cũng chẳng muốn để vào mắt.

Bên trong sân thể dục, cấp bậc rất rõ ràng, những người mới tới muốn cùng chia nhau một chén canh, vốn là chuyện không thể nào.

Quế Tân Giác nói với Dịch Hạo Tuấn: “Chúng ta trước đây thường đánh dã ở phụ cận trường đại học, sau đó ở phụ cận đồ dùng càng ngày càng ít, thu hoạch càng ngày càng ít, mới chậm rãi đi ra ngoài thành phố. Bất quá những thứ có thể ăn trong thành phố C này trừ siêu thị kia ra thì cũng đã bị vơ vét sạch. Ngoại trừ chúng ta còn có vài người chưa thoát được thành phố này, mặc kệ là đoàn thể lớn như chúng ta hay nhỏ như bọn họ đều lấy việc vơ vét thức ăn là mục tiêu đầu tiên.”

Dịch Hạo Tuấn nghe được câu này, lông mày nhíu lên: “Trong thành phố đâu đâu cũng có Zombie, hơn nữa người của chúng ta mỗi ngày đều chạy lòng vòng bên ngoài như vậy, bọn họ làm sao có thể sống sót?”

Quế Tân Giác liếc mắt nhìn ra cửa sổ: “Tuyệt đối không thể khinh thường bọn họ. Cậu nhìn vết thương trên tay tôi đi, là bị một hài tử tám tuổi cắn đấy. Vì một túi bánh mì mà thằng nhóc kia đem thịt trên tay tôi cắn xuống. Mẹ, coi như đức cho súc sinh! Tôi cũng không giết thằng nhóc đó, đem nó nhốt trong lồng, lúc tôi đi nó vẫn còn sống.”

Dịch Hạo Tuấn liếc mắt nhìn qua cửa kính chiếu hậu, Quế Tân Giác móc thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho Dịch Hạo Tuấn, Dịch Hạo Tuấn dùng miệng tiếp nhận, Quế Tân Giác đốt lửa cho anh.

Khói nhiều loạn, Quế Tân Giác nói: “Lăng Ba kia, nghe nói trước kia cùng Đinh Vĩ lẫn lộn, sau đó không biết làm sao bị đuổi ra ngoài. Nghe nói bọn họ ở bên ngoài lập thể lực khác, làm một cái cứ điểm, vênh vào hết sức! Lúc Từ Nghĩa trở lại thấy xe của hấn ta, là một xe đầy đồ ăn! Tôi đang nghĩ nếu trong sân thể dục kia không sống được nữa, chắc sẽ đi nhờ vả bọn Lăng Ba.

“Đinh Vĩ.”- Cái tên này được Quế Tân Giác nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Dịch Hạo Tuấn cũng có ấn tượng với người đó, thời điểm anh ra ngoài cùng với Từ Nghĩa, là Đinh Vĩ lái xe đưa anh về sân thể dục. Anh nhớ Đinh Vĩ là một người đàn ông tướng mạo khiêm tốn, trên người có danh khí khiêm tốn của một nông dân công. Người như vậy, làm sao có thể cùng lão đại bắt tay với nhau?

Dịch Hạo Tuấn hỏi: “Lão đại ở sân thể dục kia, đến cùng là hạng người gì? Tôi trước giờ cũng chưa gặp qua.”

Quế Tân Giác cười cợt, nhả ra một làn khói: “Đừng nói một mình cậu chưa thấy, như tôi đây, cũng chưa có cơ hội được nhìn thấy. So với lão đại thì Đinh Vĩ lại thường thấy mặt hơn, bên cạnh anh ta còn có một Trần Tứ yếu ớt nhu nhược. Đinh Vĩ đi chỗ nào thì có Trần Tứ đi chỗ đó, chúng tôi rất xem thường người này...”

Quế Tân Giác cần nhần liên miên còn Dịch Hạo Tuấn lại rơi vào trầm tư của chính mình.

Người bên trong sân thể dục rất nghiêm ngặt, quy định rõ ràng, mỗi người đều có việc làm của mình.

Anh là một người mới, sau khi vào đây cũng không có thời gian nghỉ ngơi, luôn được phái ra bên ngoài làm nhiệm vụ. Đối với tình hình phòng thủ bên trong, anh đều chưa quen thuộc.

Dịch Hạo Tuấn nhớ tới đêm đó khi anh vào sân thể dục liền bị người phát hiện cường chế gia nhập nơi này. Những đồ tùy thân của anh đều bị đem đi bao gồm huyết thanh.

Huyết thanh, đến cùng ở nơi nào!

29. Chương 29

Trong thành phố C, một bóng nhỏ gầy yếu chạy trốn một chiếc xe Mercedes, dùng bản năng trốn tránh Zombie đang gào thét, lại chạy như bay rồi đụng phải một chiếc xe.

Thân ảnh gầy yếu đụng phải chiếc xe bị đụng bay ra ngoài, những thứ trên quần áo của người đó cũng bị rút ra. Sau đó những người trong xe bước ra.

Mấy người đại hán vây quanh người kia, một người trong đó cười nói: “Bắt được một con khỉ ốm.”

Người kia bị đau đến tỉnh lại, chờ người kia tỉnh lại nhìn rõ tình hình hiện tại, hai mắt trợn thật lớn sợ hãi cực độ.

Nó bị trói ở đầu xe cảnh sát, mấy người bên trong xe cảnh sát cười ha ha đem nhạc trong xe mở rất lớn.

Zombie bốn phía nghe được tiếng khởi động cùng tiếng nhạc vang lên, liền dồn dập tụ lại, hướng đến nơi người kia bị trói.

Hầu Tử sợ hãi liều mạng giãy giụa.

Người trong xe nhìn cậu bé giãy giụa điên cuồng, liền cười ha ha. Một người trong đó cầm một ống điện thoại, nói: “Người nào rơi mất đồng bọn, mau mau đến nhận a. Lặp lại, nơi này có một đứa trẻ, người nào làm rơi mất mau đến nhận lại...”

Mắt Hầu Tử đảo quanh. Nó nhắm mắt lại không dám nhìn, nó hy vọng có người đến cứu nó, nhưng lại không hy vọng người đó là Hồng tỷ, nó sợ chị ấy sẽ bị bắt làm liên lụy. Chân của nó bị Zombie cào qua đã tê rần, lưu lạo từng đạo vết thương. Cuối cùng những người kia đem nó mang tới cửa siêu thị, để nó đang thoi thóp bỏ lại nơi này.

“Chán.”- Những người khác đá đá nó.

Mạc Phi thấy những chiếc xe kia đã đi qua, cảnh giác cẩn thận dẫn mọi người tiến lên. Đợi đoàn người an toàn đến mục đích, Đường Sĩ Miễn cùng Từ Trung dàn xếp cho ba mẹ Trần, sau đó đem xe xử trí, mới tiến vào không gian âm u dưới lòng đất.

So với trường đại học, nơi này đương nhiên là tệ hơn. Bởi vì không có điện lực, nơi đây thậm chí còn không có ánh sáng.

Mạc Phi nhận một cây nến từ Hồng tỷ, để lên một cái chén nhỏ trên bàn, dùng những mảnh nhỏ để xung quanh nhằm làm tăng độ sáng lên.

Hồng tỷ không ngừng đi dạo trong phòng, đương nhiên là vì Hầu Tử đã qua một thời gian dài mà không về khiến cô đứng ngồi không yên.

Nhóm người Hồng tỷ cùng Mạc Phi coi như không đánh nhau không quen biết, thấy Hồng tỷ sốt sắng như vậy, Mạc Phi chủ động cùng Hồng tỷ ra ngoài tìm người. Đường Sĩ Miễn lại nói: “Cậu ở lại đây sắp xếp, tôi đi.”

Sống dưới lòng đất, hoàn toàn mất khái niệm thời gian. Mạc Phi cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, khi cậu tỉnh lại đã thấy Đường Sĩ Miễn đem đỉnh nắp mở ra, ba Trần ngồi đó hóng mát.

Khi Mạc Phi qua chỗ đó, Đường Sĩ Miễn nói với cậu: “Tôi cùng Lăng Ba lái xe qua siêu thị, thấy trong tiểu khu còn một ít đồ ăn. Đồ ăn của chúng ta chẳng mấy chốc nữa sẽ ăn hết, chúng ta phải đem những đồ đó về đây hết.”

“Tôi cũng nên dọn dẹp chỗ ở của chúng ta một chút, chỉ ít phải nghĩ biện pháp thông được điện trên kia xuống. Chỗ này quá ngột ngạt, khó mà chịu nổi rồi.”

Mắt của Hồng tỷ thâm đen, Tiểu Thiên ở bên cạnh an ủi. Từ Trung nói với Mạc Phi: “Trong nhóm của bọn họ có một người tên là Hầu Tử, đã một đêm không về...Bọn họ đều là những đứa nhỏ, ngoại trừ Tiểu Thiên thì những đứa trẻ khác đều bị tàn tật nghiêm trọng, ở bên ngoài tự vệ là điều rất khó.”

Mạc Phi gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Khi Mạc Phỉ lấy bút viết, Hồng tỷ đang khóc đến hai mắt đầm lệ, cô sấn giọng hỏi Mạc Phỉ: “Làm gì?”

“Lợi dụng cô đang khóc lóc, vừa vạy muốn sưu tầm thông tin.”

“Đi ra!”

Mạc Phỉ cũng trở nên nghiêm túc, cậu nói: “Bọn người Đường Sĩ Miễn đã ra ngoài rồi, bọn họ đang đi tìm tung tích của Hầu tử. Cô không cần lo lắng quá mức. Cảm tạ các cô đã thu nhận chúng tôi ở nơi này.”

“Cảm ơn đồ ăn của các anh.”- Tiểu Thiên tràn ngập cảm kích nói với Mạc Phỉ: “Ở đây những người như bọn người trong sân thể dục kia đều vơ vét hết đồ ăn, nếu như bọn người đó giống các anh thì chúng em không phải chịu cảnh như thế này.”

Mạc Phỉ cũng không nói gì thêm, dù gì thì đó cũng là ảo tưởng của bọn nhỏ. Tình huống chân thực ác liệt hơn gấp trăm lần. Bốn phía đều là những cảnh khiến người không rét mà run, những người còn sống thì chỉ lo cướp đoạt tài nguyên hạn hẹp. Dưới uy thế của những người bên trong sân thể dục kia, không ai dám đi dạo chung quanh, ai cũng muốn ở một chỗ an an ổn ổn mà sống.

Cũng không biết cuộc sống này khi nào mới kết thúc.

Mạc Phỉ thu thập vài thứ hữu dụng xung quanh tiểu khu, lợi dụng ban ngày, bọn họ đều dùng những tấm ván lót dưới chỗ nằm, đồng thời dùng nệm trong nhà xung quanh lót lên trên.

Từ Trung mở ra một đường nước ngầm, bọn họ phát hiện ở đằng sau khóa lớn kia có một cánh cửa khác. Như vậy vạy nhất sau này có bị đổ sập hoặc có chuyện bất ngờ xảy ra thì bọn họ có thể từ cửa sau này thoát ra.

Thời điểm chạng vạng, Mạc Phỉ cuối cùng cũng kéo được một sợi dây điện cuối cùng xuống. Chỗ ở cuối cùng cũng có điện, đỉnh đầu bọn họ đột nhiên truyền tới âm thanh.

Đỉnh nắp bị mở ra, Lăng Ba cùng Đường Sĩ Miễn Sĩ trước sau rơi xuống.

Mạc Phỉ dựa vào ánh sáng thấy vết máu trên người bọn họ, cậu giật mình.

“Từ Trung che thăm lòng lên.”- Mạc Phỉ lo ánh sáng chiếu lên đỉnh nắp, liền căn dặn. Tiếp theo cậu đi gần lại hai người lo lắng hỏi: “Hai người bị sao vậy?”

“Hai chúng tôi gặp phải đám người trong sân thể dục.”- Lăng Ba nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của mọi người, cậu lập tức lắc đầu nói: “Cũng may chúng tôi hữu kinh vô hiểm, tôi và Đường Sĩ Miễn tránh được. Nhưng đồ vật đều bị bọn chúng lấy đi rồi, tôi chỉ cầm được một ít.”

Đường Sĩ Miễn ném ba lô trên đất, từ thể tích của vật kia có thể thấy những thứ này không thể cho bọn họ ăn trong một tuần nữa là....Cậu an ủi Lăng Ba: “Không có chuyện gì là tốt rồi. Thức ăn chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác.”

“Ở ngoài siêu thị chúng tôi tìm được một người.”- Đường Sĩ Miễn đưa ra một đồ vật của một người.

Hồng tỷ vừa nhìn, tay cô lập tức run rẩy.

“Đây là miếng đồng may mắn của Hầu Tử.”- Tiểu Thiên ghen ngào nói: “Là vật mà cậu ấy luôn mang theo bên người.”

“Zombie ở tầng một không biết từ khi nào đã được dọn dẹp sạch sẽ. Tôi thấy bọn họ dẫn theo rất nhiều người đến, giống như muốn cướp sạch cái siêu thị kia. Đường Sĩ Miễn nói: “Bọn họ lái xe đuổi theo, đã bị tôi cắt đuôi.”

Lăng Ba liếc mắt nhìn đèn: “Mấy người còn làm được sàn nhà với đèn? Không tệ nha.”

Mạc Phỉ vỗ vỗ vai của Hồng tỷ, sau đó nói với Đường Sĩ Miễn: “Sau này chúng ta hành động cẩn thận một chút, không nên lái xe đi phụ cận nữa, cũng không được đi đến phụ cận cái siêu thị kia. Tôi sẽ cẩn thận tìm kiếm thức ăn trong nhà dân, nhiều nhà như vậy bọn họ cũng không thể cướp đoạt hết được.. Khẳng định sẽ còn thức ăn còn sót lại.”

Đồ ăn được gom góp lại. Mạc Phi kiểm tra một lượt, sau đó phân loại ra để những đồ ăn dễ hư nhất ra bên ngoài ăn đầu tiên.

Khi Đường Sĩ Miễn đi tới, đúng lúc Mạc Phi đang bày đồ ăn ra. Đường Sĩ Miễn liếc mắt nhìn nhìn, sau đó hỏi: “Những thứ này có thể chống đỡ được bao lâu? Một Tháng?”

Mạc Phi lắc đầu: “Vốn có thể chống đỡ được một tháng, hiện tại người nhiều hơn, phỏng chừng nhiều lắm chỉ được hai tuần lễ. Hơn nữa mẹ Trần và Kiệt ca cần được đổi thuốc, tôi đang nghĩ biện pháp đi tìm một nhà thuốc, phải tìm được thuốc hạ sốt, tốt hơn là phải tìm thêm băng vải.”

Đường Sĩ Miễn lắc đầu, ý tứ sâu xa nhìn Mạc Phi: “Bất quá chỉ là liều chết mà thôi, cậu có thể chống đỡ qua mấy ngày? Hiện tại chúng ta có đồ ăn, trong tay mấy người chúng ta còn có vũ khí, cậu nên suy nghĩ tỉ mỉ đề nghị của tôi.”

“Đề nghị của anh không hiện thực.”- Mạc Phi dừng tay lại nói với Đường Sĩ Miễn: “Không nói đến Lăng Ba đã mấy ngày nay không liên lạc được với Đinh Vĩ, coi như chúng ta trà trộn vào được, ai có thể đảm bảo chúng ta không bị phát hiện. Nếu có người phát hiện ra, vậy chúng ta ngay lập tức sẽ bị bắt lại. Tất cả mọi người đều sẽ bị phát hiện, bao gồm cả ba mẹ Trần. Chúng ta không thể đối kháng chính diện với bọn họ được, chuyện này anh cũng biết.”

Sắc mặt Đường Sĩ Miễn lộ ra một tia âm trầm, nhưng rất nhanh liền khống chế lại tâm tình mình. Tuy trong nháy mắt, nhưng Mạc Phi lại nắm bắt được.

Đường Sĩ Miễn rời đi, hẩn nhún nhún vai: “Nơi này, cậu là lão đại. Tôi bất quá chỉ kiến nghị với cậu như vậy, tất cả đều nghe theo cậu.”

Mạc Phi nhìn Đường Sĩ Miễn rời đi, mắt không chớp nhìn chằm chằm Đường Sĩ Miễn. Trong nháy mắt kia cậu rõ ràng thấy được lệ khí trong ánh mắt của hắn. Đã có chuyện gì xảy ra?

Những người trong sân thể dục mỗi ngày đều trắng trợn cướp đoạt, thu hoạch của đám người Mạc Phi càng ngày càng ít. Một tuần sau Mạc Phi đem về được một bao đồ vật nhỏ.

Những người khác cũng không khá hơn là bao, Từ Trung đem về hai, ba cây năng lượng, Đường Sĩ Miễn cầm về một ít pin, Tiểu Thiên lại là tay trắng.

“Lương thực của chúng ta càng ngày càng ít, bắt đầu từ hôm nay sẽ tiết kiệm, tận lực đem đồ ăn cho người bị thương.”- Mạc Phi tuyên bố.

Tất cả mọi người đều mặt chau mày ủ, đặc biệt là Từ Trung. Hắn không ngừng nhìn lên đỉnh nắp, hai tay không ngừng quơ loạn.

Khoảng chừng sau một canh giờ, đỉnh nắp được người mở ra, Lăng Ba đi xuống.

Cậu thở hồng hộc, thể nhưng ngữ khí khó nén hưng phấn: “Các anh đoán thử đi, tôi đã mang được thứ tốt gì về?”

30. Chương 30

Lăng Ba từ phía sau lấy xuống một bao, khi cậu mở khóa kéo, tất cả mọi người đều giật mình xúm lại.

Mẹ Trần mấy ngày nay đã tỉnh dậy, nơi bị thương còn băng gạc bao quanh, bất quá tinh thần rất tốt. Bà chen vào bên cạnh Đường Sĩ Miễn, thấy Lăng Ba đem ra lap xưởng, giật mình cười nói: “Bao lâu đã không thấy vật này rồi! Lão già, ông trước kia nói lap xưởng có hại cho cơ thể, bây giờ tôi cho ông mấy trăm cũng phải ăn. Một lát nữa tôi sẽ làm lap xưởng thật ngon cho mấy người A Sĩ ăn.”

“Cậu ở đâu có thể tìm được nhiều đồ ăn như thế này?” Mạc Phi hỏi.

Lăng Ba nhìn thấy dáng vẻ mừng như điên của đám nhỏ, cậu cũng cười cười, không để ý đến vẻ mặt hoài nghi của Mạc Phi. Cậu một bên lấy những thứ kia kín đáo đưa cho Từ Trung, vừa nói: “Chúng ta nên ăn những thức ăn dễ hư nhất, hôm nay chúng ta sẽ có một bữa tiệc lớn!”

Mạc Phi lôi cánh tay của Lăng Ba, nghiêm túc hỏi: “Những thứ này là từ đâu? Những thứ này, còn có dụng cụ hỗ trợ trên người cậu, và cả súng, mấy loại vũ khí khác sau lưng cậu nữa.”

Cái chữ ‘súng’ này đều làm mọi người dừng lại động tác, Đường Sĩ Miễn híп mắt nhìn Lăng ba, hẳn chú ý đến những vũ khí sau lưng Lăng Ba.

“Ha ha...”- Lăng Ba lúng túng cười: “Là tôi thấy một chiếc xe của bọn người sân thể dục kia. Các người đừng lo lắng, tôi đã thắng hẳn ta, không phải sao?”

“Quá nguy hiểm, Lăng Ba, sau này nếu gặp được bọn họ không nên mạnh mẽ phản kháng, nhất định phải trốn. Bọn nhỏ đều dựa vào mấy người chúng ta, cậu tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì!”- Hồng tỷ sốt sắng nói.

Đầu Lăng Ba đều là mồ hôi, tất cả đều bị Mạc Phi thu vào đáy mắt. Cậu cũng không nhiều lời nữa, đem đồ ăn phân phát, một phần giao cho ba mẹ Trần, một phần mang tới nơi cất giữ.

Dùng lạp xưởng mà Lăng Ba đem về, lấy một ít rau thơm, cải bẹ, nấm, mẹ Trần liền làm một bữa tối đầy mỹ vị. Sau khi ăn xong mọi người đều ngủ, lưu lại Lăng Ba cùng Mạc Phi tình nguyện trực đêm.

Mạc Phi ngồi sát vách, cậu rút ra một điều thuốc, đưa cho Lăng Ba: “Người là cậu giết?”

Lăng Ba nhận điều thuốc, hít một hơi thật sâu, cũng đưa qua cho Mạc Phi, nhưng cậu lại xua tay: “Tôi không hút.”

Lăng Ba nhả ra một vòng khói, sau đó lên tiếng: “Một mình hẳn ta đi phía sau, đồng bạn của hẳn cách một khoảng cách khá xa. Là do hẳn ta không cẩn thận. Hẳn ta cũng không giãy dụa quá lớn, tôi cho hẳn ta một kích sáng khoái.”

Mạc Phi vùi đầu vào hai tay, cậu sớm có cái cảm giác này. Lăng Ba, Đường Sĩ Miễn bọn họ đều ở trong hoàn cảnh này mà cấp tốc trưởng thành, cũng là vì muốn đội ngũ của mình mạnh mẽ hơn. Nhưng quá trình không ngừng trưởng thành này cũng là một quá trình biến hóa rất lớn. Chỉ ít thì trước đây một người mười sáu, mười bảy tuổi cũng sẽ không cầm dao ra đường giết người.

Lăng Ba nhìn thấy hành động của Mạc Phi, cậu ta thở dài một hơi: “Tôi biết mình đang làm gì. Mạc Phi, bọn chúng cũng không phải là người tốt, mà chúng ta lại rất cần những thứ kia. Có lúc, tôi thấy Đường Sĩ Miễn nói đúng, ở thế giới này, người không chết thì ta lìa đời. Chuyện của Hầu Tử chính là bằng chứng.”

“Thế nhưng...”

Lăng Ba đánh gãy lời nói của Mạc Phi, vỗ vỗ vai cậu: “Không muốn lè mề như Đinh Vĩ, tôi không thể chịu được đàn ông lè mề. Mạc Phi, người đàn ông kia không cao to, cũng không như người ngoại quốc, hẳn ta cũng không soái, vì vậy, anh không cần lo lắng tôi giết sai người...”

Mạc Phi sững sốt một chút, trong nháy mắt liền hiểu được Lăng Ba đang nói tới việc gì, cậu liền vội vàng nói: “Tôi không phải ý đó...”

Lăng Ba ‘Phốc’ nở nụ cười: “Anh rõ ràng hơn so với tôi, có lúc tôi thấy anh đặc biệt đáng yêu. Đinh Vĩ đã từng nói với tôi, sau khi bước vào thế giới của những người trưởng thành kia, thí dụ như tôi, còn có những người khác sẽ dần dần nhuộm lên sự bẩn thỉu trong xã hội đó nhưng lại vô cùng sạch sẽ, anh chính là người như vậy. Dịch Hạo Tuần kia, mặc dù anh có muốn thừa nhận hay không thừa nhận, nhưng tôi có thể khẳng định anh ta trong lòng anh rất trọng yếu.”

Lăng Ba nói đến câu sau, Mạc Phi đã rơi vào trầm tư từ trước. Khi có âm thanh của bộ đàm vang lên, cậu suýt nữa đã không thể thoát khỏi suy nghĩ của chính mình.

Những ngày gần đây, vào mỗi đêm, Lăng Ba đều sẽ mang trên mình cái bộ đàm này. Bởi vì nơi này khá xa sân thể dục, cho nên tính hiệu không được tốt, Lăng Ba còn lo lắng cái bộ đàm này đã bị hư rồi hay không.

Nhưng giữa thời điểm hai người đang tâm sự, Lăng Ba để bộ đàm bên cạnh, đột nhiên truyền ra âm thanh ‘Sàn sạt’

“Lăng Ba, Lăng Ba, nghe được không? Anh là Đinh Vĩ, nghe được thì lên tiếng đi.”

Lăng Ba quay đầu lại, cậu cùng Mạc Phi đều rất kinh ngạc, sau đó nhanh chóng chạy tới cầm bộ đàm, nói: “Đinh Vĩ! Đinh Vĩ! Em nghe thấy! Anh hiện tại ở nơi nào? Anh ở đó có an toàn không?”

“Sàn sạt...Tín hiệu không được tốt lắm... Sàn sạt...Này này...”

Mạc Phi nói với Lăng Ba: “Đứng ra ngoài đối diện đi, đừng để ngăn cản tín hiệu.”

“Lăng Ba, em nghe anh nói, hiện tại người trong sân thể dục đang khắp nơi lùng bắt nhóm của em. Lão đại làm như vậy khẳng định em sẽ sống không tốt lắm, nhóm của em bên ngoài phải cẩn thận.”

Hai mắt Lăng Ba mờ lung, cậu nâng bộ đàm lên: “Em sớm biết rồi, thằng ngu như anh mới cần phải tự chăm sóc mình, nếu thật sự không sống được nữa thì tới tìm em.”

Đầu kia Đinh Vĩ nghe được giọng nói nghẹn ngào của Lăng Ba, y nhất thời cũng không biết nói gì. Sau một lúc lâu y mới nói: “Anh biết rồi, chờ anh nghĩ biện pháp dàn xếp hết tất cả, liền mang theo Trần Tứ đi tìm em, hai ngày này đừng nên tới gần sân thể dục tìm anh, không an toàn.”

Đinh Vĩ mới nói xong một nửa, đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Lăng Ba sợ đến run rẩy, suýt chút nữa làm rơi bộ đàm. Nhưng sau đó liền cầm lên khóc nức nở nói: “Đinh Vĩ, anh chết đi đâu rồi? Đáp lời lại nhanh lên!”

Đầu kia ‘Sàn sạt’ một tiếng, sau đó đột nhiên có giọng nói xa lạ vang lên: “Lăng Ba, tao biết mày vẫn còn liên hệ với Đinh Vĩ. Thằng đó hiện giờ ở trong tay tao, tối mai tám giờ, mang theo người của mày đến dưới lầu sân thể dục, chúng ta.... Không gặp không về...”

“Dùng.”- Lăng Ba đem bộ đàm ném xuống đất, linh kiện bên trong cũng vỡ nát.

“Lăng Ba! Lăng Ba!”- Mạc Phi lo lắng đánh vào mặt Lăng Ba, cậu đột nhiên thấy Zombie hướng đến hai người xông tới, cũng không kịp chăm sóc Lăng Ba, lấy dao nhỏ xông tới giết con Zombie kia.

Lăng Ba hồn bay phách lạc ngồi dưới đất, những việc vừa phát sinh cứ như trong mộng.

Mạc Phi đem Lăng Ba tới gần đỉnh nắp, Zombie bốn phía nhìn thấy bóng dáng của hai người họ. Bọn nó gào thét xông tới nơi của hai người. Mạc Phi sốt ruột hô to: “Lăng Ba! Lăng Ba! Cậu tỉnh lại đi! Từ Trung! Đường Sĩ Miễn! Hai người còn thức không?! Mau đến giúp tôi!!”

Cậu dùng dao nhỏ liều mạng chống cự vài con Zombie rải rác. Mà đỉnh nắp rốt cuộc cũng mở ra, động tĩnh bên ngoài kinh động đến Đường Sĩ Miễn. Hắn không nói một tiếng liền vọt đến phía sau Mạc Phi, một dao đâm vào sọ của Zombie.

Từ Trung ở bên cạnh bảo vệ Lăng Ba, hắn thấy dáng vẻ hồn vía lên mây của Lăng Ba, sốt ruột hỏi: “Mạc Phi, đã xảy ra chuyện gì? Hai người không phải là đang trực đêm sao? Đã có chuyện gì xảy ra?”

“Tôi...Một lời khó nói hết, mau giúp tôi giải quyết Zombie nơi này đi!”- Mạc Phi nói.

Chờ đến khi bọn họ vào trong, bọn nhỏ đã vì tiếng ồn ào mà thức dậy. Mấy người bọn họ đều rút lại một chỗ run rẩy, bọn họ chỉ lo Mạc Phi gặp chuyện gì bất ngờ, Hồng tỷ đang đứng ở cửa thang gác bảo vệ mấy đứa trẻ cùng lão nhân.

Mấy người khác đi xuống đỉnh nắp đem Lăng Ba để dưới đất, sau đó kể những chuyện đã xảy ra cho mọi người. Nghe xong những lời này Từ Trung sắc mặt trắng bệch, hắn nhìn về phía Lăng Ba cực kỳ đồng tình với cậu ta.

Hồng tỷ ôm mấy đứa nhỏ bị kinh hoảng, Kiệt ca đang đổi thuốc cho mình và mẹ Trần.

Đường Sĩ Miễn đứng lên, hắn nhìn mọi người đã mất đi ý chí chiến đấu, cuối cùng, hắn nhìn Mạc Phi nói: “Người là vì dao thốt, ta là vì hiệp đáp. Cậu muốn dẫn chúng ta đi trên con đường diệt vong sao? Bọn họ đã hạ chiến thư, coi như không muốn, nhưng chúng ta cũng phải cầm vũ khí lên chiến đấu với bọn họ! Nghe

đi, tôi hiểu rõ vị lão đại kia, hẳn ta không thể dung thể lực thứ hai nhìn quanh mắt hần đâu, vì vậy hần muốn đem chúng ta đuổi tận giết tuyệt, chúng ta nhất định phải vì sinh tồn mà chiến đấu!”

Mạc Phi nhìn Đường Sĩ Miễn, sau đó nhìn tất cả mọi người. Ở trong mắt những người này, cậu có thể nhìn thấy khát vọng sống, nhìn thấy bọn họ không sợ hãi tương lai, nhưng cậu không thể thấy bọn họ muốn lùi bước. Sống trong hoàn cảnh này đã lâu, bọn họ cũng đã học được cách đấu tranh sinh tồn, mặc kệ xảy ra tình huống gì, tuyệt không cúi đầu.

Mạc Phi chậm rãi đứng lên, sắp xếp lại những dòng suy nghĩ lộn xộn, sau đó nói: “Đinh Vĩ tuy không ở nơi này, thế nhưng anh ta là bạn của Lăng Ba, cũng là một phần trong chúng ta. Hơn nữa bên trong sân thể dục còn có Trần Tứ, còn có những người khác. Tôi không dám chắc mình có thể làm được gì, thế nhưng tôi sẽ không ngồi yên không để ý đến, như vậy quá có lỗi với lương tâm của mình.”

“Tôi theo anh.”- Lăng Ba xoa xoa nước mắt, trong mắt tràn ngập lửa giận.

“Tôi nữa chứ.”- Từ Trung đứng lên dùng bàn tay mạnh mẽ vỗ vỗ vai Mạc Phi.

Đường Sĩ Miễn nhìn bọn họ, cuối cùng, khoe miệng của hần vung lên một độ cong. Đó mới là người thuộc tổ đội của hần, tràn ngập nụ cười chiến đấu.

31. Chương 31

Nửa đêm, phương hướng nhà kho cạnh sân thể dục, đột nhiên vang lên âm thanh súng đạn.

Từ Nghĩa đang ngủ như bị một người tát mạnh, ‘Sượt’ từ trên giường nhảy cẫng lên, chờ hần ta mặc quần áo chạy đến nơi đó, mới thấy lão đại đang đứng bên ngoài nhà kho, trong tay nhắc theo một người.

Ban đầu, Từ Nghĩa không nhìn kỹ lắm nhưng thấy dáng người kia nhìn khá quen mắt. Đến khi nhìn kỹ lại, bắt chân hần đều muốn run rẩy. Người bị lão đại nhắc theo kia, không phải Đinh Vĩ thì là ai?!

Cũng khó trách Từ Nghĩa không nhận ra Đinh Vĩ, trên người hần là từng đạo từng đạo vết roi đánh, da tróc thịt bong. Mí mắt cũng sưng đỏ nghiêm trọng, không nhìn rõ đây là ai được.

Có một vài người lén lút nhìn ra ngoài, nhưng cũng không dám tới gần. Theo quy củ của sân thể dục, phạm là người không có bốn sao trở lên thì không được vào khu chủ đạo này. Từ Nghĩa bởi vì tìm ra tung tích của đám người Lăng Ba, còn đem được lượng lớn thức ăn về nên mới được đề bạt.

Tới gần lão đại hần chính là tâm phúc, là một người lực lớn, nặng ngàn cân.

Tâm phúc hiện giờ cũng mang nét mặt sợ sệt, hần nhìn Đinh Vĩ một chút liền hỏi: “Lão đại...”

Lão đại liếc nhìn tâm phúc một chút, sau đó nhìn những người ở bên ngoài kia. Những cái đầu đưa ra hóng chuyện từng cái đều rút trở lại. Lão đại nhếch miệng nở nụ cười, quay về đoàn người hô lớn: “Người này thông đồng ngoại địch, cùng thông đồng với bọn chúng vạch mưu tấn công chúng ta. Cũng may tôi có thể nhìn thấu được gian kế của hần, đồng thời cũng bắt được tòng phạm.”

Từ Nghĩa nhìn theo lão đại, há mồm kinh ngạc khi nhìn thấy người bị treo phía trên kia.

Trường Đức Thuận, Giang Văn Lôi, Đan Hán.. Hần nhìn mặt từng người từng người một, đều là người dưới trướng của Đinh Vĩ.

Sau khi Zombie bùng phát, bởi vì trạm xe lửa bạo phát Zombie mà bọn họ không có đường thoát, trong tình hình lộn xộn đó, bọn họ đều theo Đinh Vĩ đi đến đây.

Lão đại tức đến nổi phỉ, quát: “Người này tự coi chính mình có quan hệ rộng, rất đáng gờm, hần đã giải người vào trong sân thể dục của chúng ta. Tối nay, tuy tôi đã cố bắt nhóm người kia nhưng lại có người thông báo trước cho bọn chúng, vừa này các người nghe được tiếng súng, chính là có người có ý đồ muốn

cướp lương thực trong kho hàng của chúng ta! Đinh Vĩ này căn bản không muốn cùng chúng ta chiến đấu, hắn muốn hại chết chúng ta! Đối với người như vậy chúng ta nên làm như thế nào?”

“Giết!”- Quần chúng ở bên dưới kích động.

Hai tay Từ Nghĩa đang run rẩy. Đúng, khi Lăng Ba và anh trai rời đi, hắn đã không muốn đi cùng bọn họ. Trong lòng hắn thấy bọn họ đã đi mới là cơ hội trời cho đối với hắn, là hắn tự dựa vào hai bàn tay mình thu được vinh dự.

Từ Nghĩa đã từng giết người, thậm chí đối mặt với bạn bè cũ, cha mẹ anh em gì, hắn cũng sẽ không chút do dự nào.

Nhưng khi hắn nhìn thấy lão đại điên cuồng hai mắt đỏ như máu, nhìn thấy Đinh Vĩ bị trói lên đánh đến da tróc thịt bong, nhìn những gương mặt kia cũng bị treo lên, hai chân hắn nhịn không được mà nặng nề hơn.

“Hắn cũng là người của Đinh Vĩ, đem hắn trói lên!”- Lão đại ở trên đài hô lớn.

Thời điểm mọi người ba chân bốn cẳng chạy đến bên người Từ Nghĩa, hắn cũng không cảm thấy được gì đã bị lôi lên đài, cũng không biết bọn họ đem mình trói lên khi nào. Hắn lấy lại tinh thần khi nghe được tiếng súng, hơn nữa tiếng súng kia còn ngay bên tai hắn.

Súng trong tay lão đại bốc khói, Trương Đức Thuận cúi đầu, trên đất được máu tươi nhuộm đỏ.

“Ầm!”- Bởi vì tâm tình kích động, súng không bắn trúng Giang Văn Lôi mà bắn trúng vào xi măng bên ngoài.

Giang Văn Lôi bị trói liền vặn vẹo, hắn liếc nhìn Từ Nghĩa, sau đó _____

“Ầm!”

Con mắt Giang Văn Lôi mất đi ánh sáng, ánh mắt vẫn còn nhìn về Từ Nghĩa.

Khát vọng cầu sinh sống sót trở lại bên người Từ Nghĩa, hắn dùng hai chân đạp vào mặt tường, muốn lợi dụng lực để thoát khỏi ràng buộc dưới chân. Dùng miệng cắn miếng vải trong miệng, vãi vốc ma sát với khóa miệng, máu đều thấm thấu vào trong vải, dính nhơm nhớp, máu thịt be bét một mảnh.

Nòng súng nhắm ngay Từ Nghĩa, Từ Nghĩa ngẩng đầu nhìn thấy cặp mắt của lão đại, cặp mắt kia lạnh khốc khiến hắn thấy lạnh cả người.

Có một người đi đến bên cạnh, đem bốn sao trên ngực của Từ Nghĩa lấy xuống, hắn phẫn hận phun một ngụm nước bọt về phía Từ Nghĩa.

Thời điểm lão đại nhìn Từ Nghĩa giống như nhìn một đồng rác rưởi không bằng.

“Ầm_____”- Thời gian như ngắt quãng hình ảnh trước mắt hắn, Từ Nghĩa như bị một bóng đen nuốt chửng. Lỗ tai hắn ong ong, cuối cùng, khi nhìn về phía Đinh Vĩ, thấy trong ánh mắt Đinh Vĩ mang theo sự đồng tình.

Một loạt người bị treo lên, máu nhuộm đỏ mặt tường cùng sàn nhà. Trên đầu Từ Nghĩa có một lỗ thủng to, bởi vì bị bắn ở khoảng cách gần, viên đạn tiến vào, xuyên thấu toàn bộ não bộ, cuối cùng ở phía sau tạo thành một lỗ hổng.

Lão đại nhìn Đinh Vĩ, hắn ta muốn nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ hay tuyệt vọng của Đinh Vĩ. Nhưng con mắt của Đinh Vĩ bị vết sẹo che đậy, lão đại nhìn một hồi lâu. Hắn ta nhìn bộ đàm trên tay của thuộc hạ, cầm lên, sau đó đập xuống đất.

“Đinh Vĩ, mạng chó của mày trước tiên tao sẽ giữ lại, tao muốn cho Lăng Ba tận mắt nhìn thấy, để cho nó biết đắc tội tao sẽ có kết cục như thế nào. Nếu như trong các người có ý muốn phản loạn như hắn, các người có thể thử xem.”- Lão đại quét một vòng: “Đương nhiên nếu người có công báo cáo, tôi sẽ khen thưởng. Người đêm nay tiến vào nhà kho của chúng ta, hắn đã bị người của chúng ta bắn bị thương, nếu như có người phát hiện ra thân phận của hắn, phải lập tức báo cáo.”

Sân thể dục chưa bao giờ có không khí sốt sắng đến như thế, một mặt là Đình Vĩ bị bắt, mặt khác là vì sân thể dục này còn có nội gian chưa bị bắt.

Sau khi Zombie bạo phát, bọn họ đều tập trung bên trong sân thể dục này làm việc. Nơi này cũng có không ít người không có nhà để về, người nhà bọn họ đều ở trong này ra sức làm việc, không có cơ hội tiếp xúc bên ngoài. Dưới sự tuyên truyền của lão đại, bọn họ đều cho rằng thể lực của Lăng Ba là thể lực cực ác, không chuyện ác nào không làm.

Khi Dịch Hạo Tuấn tới gần cửa đưa tin, thấy rất nhiều người tụ tập xung quanh quảng trường, anh xếp hàng đợi kiểm tra. Dịch Hạo Tuấn nghiêng người thông qua một người kiểm tra, sau đó đi qua đoàn người ba sao.

Đội trưởng liếc mắt nhìn Dịch Hạo Tuấn, sau đó hần vồ vồ ngực nói rằng: “Một nhóm người đã chết rồi, cấp trên sẽ đề bạt cậu, bắt quá phải đợi thêm một thời gian. Đêm nay chúng ta có việc trọng yếu khác.”

Ánh mắt của đội trưởng nhìn Dịch Hạo Tuấn không bình thường, thừa dịp mọi người đang chen chúc, hần lên lút nặn nặn móng của Dịch Hạo Tuấn, sau đó mới đi tới đầu đội ngũ.

Những thành viên trong đội ngũ này đều được người đề bạt. Bởi vì người của Đình Vĩ bị diệt, chức vị hiện giờ của bọn họ đều bỏ trống. Đội trưởng nhìn đội ngũ của mình, những người này là từ hai sao được đề bạt lên, ngoại trừ một bộ phận tinh anh như Dịch Hạo Tuấn thì phần lớn đều bình thường.

Đội trưởng lắc đầu một cái, sau đó ho khan một tiếng, nói với mọi người: “Người bên ngoài có thể đánh lên vào buổi tối, các cậu đêm nay sẽ phân tán quanh những con phố gần đây, nhìn thấy người khả nghi, bắt cứ người nào cũng có quyền đánh gục. Lát nữa sẽ được phân phát vũ khí, mỗi người cứ theo sở trường của mình mà lựa chọn vũ khí phù hợp.”

“Đội...Đội trưởng... Tại sao chúng ta phải ra ngoài đó...Bên ngoài quá...Quá nguy hiểm.”- Một người sắc mặt nhợt nhạt lên tiếng.

Đội trưởng đi tới trước mặt hắn, liếc mắt hồi lâu. Sau đó một quyền đánh vào bụng người kia, người kia đau đến gập người.

Đội trưởng quét mắt nhìn bọn họ: “Chỉ có cửa chính của chúng ta là được kiến tạo vững chắc, những nơi còn lại thì không được như vậy. Những nơi này đều có góc chết. Phải các cậu ra ngoài là muốn dùng các cậu canh các góc chết ấy! Trên tay các cậu đều có súng, khi nghe thấy tiếng súng những người khác bên trong sẽ chạy đến tiếp viện! Nhân số của bọn họ ít hơn chúng ta! Không có vũ khí trang bị! Sợ cái gì?!”

Phần lớn bọn họ đều dùng đao, súng, đến lượt Dịch Hạo Tuấn chỉ còn lại một bộ côn nhị khúc. Người chung quanh đồng tình nhìn anh, thuận tiện rời xa anh một chút. Dịch Hạo Tuấn biết rõ bọn họ thấy mình không có súng đều cho rằng mình là người trói buộc, anh cười cợt, sau đó đi lấy côn nhị khúc.

“Xuất phát!”- Đội trưởng đưa tay ra hiệu.

Cửa lớn nặng nề được mở ra. Ánh sáng bên trong chiếu rọi, mấy người họ nhìn ra ngoài, đều là một mảng hắc ám.

“Đi nhanh lên!”- Đội trưởng ở một bên giục.

Phần lớn những người ba sao này đều không có xe đi ra ngoài, mấy người họ nơm nớp lo sợ bước đi, sau đó đội ngũ chậm rãi biến mất trong bóng tối.

Lúc rời đi, Dịch Hạo Tuấn nhìn thấy phía sau chậm rãi đóng lại, cánh cửa bình thường kia phẳng phất ngày càng xa bọn họ.

“Đều phân tán ra đi, tìm trong các con hẻm nhỏ.”- Đội trưởng ra lệnh, “Cậu, cậu, cậu, ba người một tổ, đi phía đông. Cậu, cậu, cậu, ba người các cậu đi về phía sau...”

Dịch Hạo Tuấn có gương mặt tuần tú, hơn nữa trên tay không có vũ khí tiện lợi, không ai nguyện ý cùng tổ với anh. Đội trưởng liếc mắt nhìn anh, sau đó nói: “Dịch Hạo Tuấn, cậu cùng một tổ với tôi.”

Người chung quanh oán niệm phân tán ra, đi vào trong đêm tối...

32. Chương 32

Mạc Phi lấy vũ khí bên cạnh Từ Trung. Vỗ vỗ đầu của Tiểu Thiên, sau đó đi đến nơi trong cùng.

Không gian trong lòng đất được bọn họ mở rộng ra, ngoại trừ một phòng vệ sinh, còn có một mảnh đất bằng phẳng, lót ván gỗ cùng chăn đệm nằm chỗ nghỉ ngơi.

Mạc Phi nhìn ba mẹ Trần: “Hành động lần này của chúng con hai người không cần đi theo.”

“Như vậy sao được...Nói như thế nào cũng là vì Tiểu Tứ...”- Ba Trần kích động.

Mạc Phi nắm tay ba Trần trịnh trọng nói: “Ba Trần, người yên tâm đi, chúng con nhất định sẽ chú ý đến an toàn của Trần Tứ. Bọn nhỏ đều ở đây, bọn họ cần hai vị chăm sóc, nếu không chúng con sẽ không yên lòng.”

Đường Sĩ Miễn đột nhiên đẩy Mạc Phi ra bên cạnh, hắn nói với ba Trần: “Mọi người đi ra ngoài chỉ cản trở chúng con mà thôi.”

Ba Trần nghe Đường Sĩ Miễn nói như vậy, ông âm u cúi đầu, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Tiểu Tứ, đứa trẻ kia, đều là tự nó chọn lựa, không oán được người khác. Nếu như nhìn thấy nó còn sống có thể tận lực giúp đỡ, nếu không giúp được là đều tại nó gieo gió gặt bão. Tôi cùng bạn già chỉ muốn một tin tức xác thực, không muốn mấy đứa vì nó mạo hiểm...”

Đường Sĩ Miễn cúi đầu, khi đi qua người Mạc Phi, cậu thấy hốc mắt của hắn đã đỏ.

Bốn người Hồng tử, Từ Trung, Đường Sĩ Miễn còn có Mạc Phi, cầm vũ khí trong tay rời khỏi nơi ở của bọn họ. Đỉnh nắp chậm rãi đóng lại, ánh sáng cuối cùng trong đêm tối cũng chậm rãi biến mất.

Mạc Phi nhìn chiến hữu bên cạnh, mọi người là vì người thân, bạn tốt, vì tương lai. Tuy rằng mục đích của mỗi người khác nhau, nhưng trong tình huống này, mục tiêu của mọi người đều nhất trí.

Đôi mắt của Đường Sĩ Miễn đặc biệt sáng, từ khi rời khỏi ngục giam, hắn đã không tìm được sự tự tin như thế này. Hắn quay đầu lại nhìn ‘Bộ hạ’ của mình, tuy rằng hiện tại chỉ có mấy người, thế nhưng bọn họ đều là tinh anh. Đường Sĩ Miễn cực kỳ tin tưởng điểm này.

Khi đi tới phụ cận sân thể dục, bọn họ gặp phải tổ người thứ nhất. Những người kia thân mang phòng cụ, tay cầm vũ khí đang tuần tra trên đường. Bởi vì mấy người này ở trong sân thể dục cũng ít đi bộ, nên tốc độ của họ phi thường chậm chạp, hơn nữa bọn họ đứng giữa đường, rất dễ dàng bị bại lộ.

Đường Sĩ Miễn liếc mắt nhìn sân thể dục đối diện, hắn ra hiệu cho người phía sau dừng lại.

Mạc Phi thấy mấy người kia, đương nhiên cũng thấy Đường Sĩ Miễn đang ra hiệu. Không biết vì sao, Đường Sĩ Miễn đối với những người bên trong sân thể dục đều hết sức quen thuộc, mà khi đến phụ cận nơi này, cậu càng thêm phát hiện ngay cả đường phố nơi này hắn đều rõ như lòng bàn tay.

Đám người bọn họ đi theo rìa đường, chẳng mấy chốc đã đến gần phụ cận sân thể dục.

Từ Trung đi cuối cùng rất kinh ngạc, “Vẫn có đường tắt như vậy sao?! Tôi ở thành phố C nhiều năm cũng không hề biết được con đường này!”

Mạc Phi dừng lại sau lưng Đường Sĩ Miễn, cậu nhìn thấy đường phố đối diện có hai người. Hai người kia như dán vào chân tường, bóng của họ hầu như cùng chồng lên bóng tường, nếu như không để ý kỹ thì rất khó phát hiện.

“Chỉ cần chúng ta đứng gần tường, xạ kích từ phía trên từ vị trí phía dưới sẽ không thấy được. Hai người kia chính là phiền phức nhất.”- Đường Sĩ Miễn cau mày.

Lần hành động này do một tay Đường Sĩ Miễn bày ra, Lăng Ba đã sớm đi chuẩn bị. Đối với những chi tiết nhỏ này, Mạc Phi hầu như không hiểu, trong lòng cậu có cảm giác rất kỳ quái, cảm thấy như Đường Sĩ Miễn đang đề phòng cậu.

“Nếu như có Lăng Ba ở đây, có thể giải quyết được vấn đề này.”- Mạc Phi thăm dò.

Không nghĩ tới Đường Sĩ Miễn quả quyết lắc đầu: “Lăng Ba có nhiệm vụ trọng yếu hơn, nơi này chỉ có thể dựa vào chúng ta. Hai người kia hình như coi nơi đó là trạm gác. Chúng ta nếu không muốn làm kinh động, vậy thì bắt buộc tốc độ phải nhanh. Lát nữa Tiểu Hồng hấp dẫn lực chú ý, tôi cùng Mạc Phi lên trước, Từ Trung ở sau yểm hộ. Nếu như có người trên lầu gác nổ súng, cậu có thể dùng súng giết chết.”

Từ Trung gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng.

Không có đèn đường, hết thảy mọi thứ đều được ẩn giấu trong bóng tối. Mạc Phi âm thầm tiếp cận vị trí của hai người kia, tuy rằng chỉ cách một con đường, nhưng vì song phương đều núp trong bóng tối nên không thể phát hiện được nhau.

Địch Hạo Tuấn đứng ở chân tường, anh đối với chuyện xảy ra trong hẻm nhỏ không thấy hứng thú. Nếu như có người muốn tiếp cận sân thể dục, như vậy chắc chắn sẽ chọn phục kích từ nơi này mà không phải cửa chính. Vì vậy anh chỉ cần đứng đây, trong bóng tối là được rồi.

Đội trưởng bên cạnh lại không nghĩ vậy, thấy bốn phía không có ai, hắn đột nhiên liếm liếm môi nói với Địch Hạo Tuấn: “Cậu tên là Địch Hạo Tuấn đúng không? Đã từng đi lính? Vóc người khá tốt.”

“Để tôi đơn độc đến chỗ này, là vì muốn cùng tôi nói những thứ này à?”- Địch Hạo Tuấn lạnh lùng nhìn kỹ đối phương.

“Ồ...Ha ha.”- Đội trưởng nuốt từng ngụm nước miếng, lúng túng cười cười, hắn nâng vũ khí, hai mắt nhìn ra xa.

Trong đêm tối đường phố như ẩn giấu vào bóng đêm, không có điện, toàn bộ thành thị như đã chết. Trong bóng tối truyền đến âm thanh ếch kêu, không có xe cộ cùng người ở đây, động vật dường như đang từ từ chiếm lĩnh mảnh đất này.

‘Oa oa’ một con chim bìm bịp từ trong bóng tối xông tới, đậu trên ủng của đội trưởng, hắn giật mình, suýt chút nữa đem súng bắn vào chân mình.

Địch Hạo Tuấn nắm lấy súng của hắn. Vừa lúc đó trong bóng tối đột nhiên xông tới hai bóng người. Hai người kia tốc độ cực nhanh, đội trưởng căn bản không thể nhìn thấy.

Khi Địch Hạo Tuấn giơ súng lên, đối phương đã đến phụ cận. Anh ngoài ý muốn nhìn thấy gương mặt đã rất lâu chưa nhìn thấy.

Địch Hạo Tuấn chần chờ, không kéo cò súng.

Một bên Đường Sĩ Miễn đã cho đội trưởng một đao sáng khoải, đội trưởng kia không nói tiếng nào ngã nhào vào người Đường Sĩ Miễn, bị hắn thả xuống đất.

Mạc Phi đối mặt với Địch Hạo Tuấn, hai người đều không nổ súng. Mạc Phi nói với Đường Sĩ Miễn: “Anh đi trước đi.”

Đường Sĩ Miễn không yên tâm nhìn Mạc Phi, có thể vì sắc trời quá đen, hắn không thể nhìn rõ được sắc mặt hiện giờ của Mạc Phi.

“Anh đi trước đi.”- Mạc Phi bình tĩnh nói.

Đường Sĩ Miễn gật gù, rất nhanh hắn liền biến mất trong bóng đêm.

Súng của Địch Hạo Tuấn vẫn như trước hướng về Mạc Phi, nhưng ngón tay đặt ở cò súng cũng đã thả xuống. Lòng mày của anh nhăn lại, nói với Mạc Phi: “Cậu nên rời khỏi thành phố này.”

“Đã lâu không gặp.”- Nói một đằng làm một nẻo, cậu bỏ xuống.

Hồng tỷ và Từ Trung từ bóng tối bước ra, Từ Trung lăm lăm liếc nói: “Trời ạ! Sao hôm nay trời tối thế! Tôi không thể nhìn thấy hai người! Không xong! Có cảnh vệ!”

“Đừng! Đừng nổ súng!”- Mạc Phi vội vã ngăn lại, cậu nói với hai người: “Người này sẽ không mật báo! Anh ấy chính là bạn của tôi!”

Hồng tỷ nhìn qua Địch Hạo Tuấn một chút, cô để súng xuống nói với Mạc Phi: “Không ngờ có thể ở đây gặp được bạn của cậu. Đường Sĩ Miễn đâu?”

“Tôi để anh ta chờ tôi bên kia.”- Mạc Phi nói nhưng ánh mắt vẫn luôn chăm chăm nhìn vào cái phù hiệu trước ngực kia, cái kia quá chói lóa khiến cậu không thể dời mắt.

Từ Trung đi tới bên cạnh Địch Hạo Tuấn, vỗ vỗ vai anh: “To con, tôi nhìn anh rất quen. Anh ở trong sân thể dục có nhìn thấy bọn người Đinh Vĩ không?”

“....”- Địch Hạo Tuấn không lên tiếng.

“Được rồi, đừng nói chuyện phiếm nữa. Đường Sĩ Miễn còn đang đợi chúng ta.”- Mạc Phi đánh gãy mấy người họ.

Hồng tỷ đối với một người xa lạ còn mang cảnh phục trong sân thể dục rất hoài nghi, Mạc Phi nhìn ra được ánh mắt của cô, nhưng cậu không thể giải thích nhiều với bọn họ được, huyết thanh là cơ mật, chính cậu còn không biết nhiều. Mạc Phi rất rõ ràng, Địch Hạo Tuấn người này chịu thông đồng với đám người này làm bậy, chỉ sợ là huyết thanh trong tay anh đã rơi vào túi của bọn họ.

Đây là tin xấu, nhưng cũng may huyết thanh được giấu trong cây gậy chống kia, không dễ bị phát hiện. Vậy hiện tại, bọn họ cũng xem như là đồng nhất chiến tuyến.

Khi mấy người bọn họ chạy đến phụ cận chính diện của sân thể dục, đúng lúc thấy Đường Sĩ Miễn đang đánh nhau với ba người cảnh vệ. Cảnh vệ đó nỗ lực nhiều hơn Đường Sĩ Miễn, gã cầm thủy chùy đâm vào mắt của Đường Sĩ Miễn, khoe miệng xuất hiện nụ cười, tựa hồ mình đã nắm chắc phần thắng.

Từ Trung lập tức cầm đao đâm vào đầu cảnh vệ, người kia không kịp nói một tiếng đã ngã xuống.

Đường Sĩ Miễn thở mạnh một hơi, hấn đứng lên vỗ vỗ quần áo của mình, sau đó dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Địch Hạo Tuấn một chút.

Mạc Phi ngăn chặn tầm mắt của Đường Sĩ Miễn, cậu nhìn chung quanh: “May mà không đưa tới nhiều cảnh vệ khác.”

“Hắn ta khả năng là muốn bắt tôi đi tranh công.”- Đường Sĩ Miễn đáp thi thể vài cái, hấn nói với đám người Mạc Phi: “Thời gian cũng đủ rồi, chúng ta nên chạy đến cửa lớn đi.”

Địch Hạo Tuấn lắc đầu: “Đừng trách tôi không nhắc nhở, cửa lớn đó còn rất nhiều cảnh vệ hơn ở đây. Có ít nhất năm, sáu người có ba sao trở lên, trên đỉnh canh gác có người canh gác. Dựa vào việc đột phá chính diện, các anh cũng chẳng thể thắng được.”

Đường Sĩ Miễn đi đến trước mặt Địch Hạo Tuấn, hai mắt nhìn vào Địch Hạo Tuấn: “Cậu là ai?”

“Đừng nghịch, đều là người của mình.”- Mạc Phi vội vàng kéo Đường Sĩ Miễn: “Hiện tại người đều có đầy đủ ở đây, anh muốn làm cái gì, vậy bây giờ có thể nói rõ rồi chứ?”

Đường Sĩ Miễn nhìn đồng hồ đeo tay, hấn lắc đầu nói: “Hắn đã đến lúc nhưng Lăng Ba làm sao còn chưa quay lại đây?”

33. Chương 33

Lão đại đang ngồi trên ghế sofa, một bên đang phát nhạc cổ điển. Những thứ này đều là từ viện bảo tàng, còn cái sofa mà lão đại đang ngồi, nghe nói đó là cái sofa mà một lão đại thời Dân Quốc đã từng ngồi.

Đinh Vĩ bị trói ở trong, cổ họng y phát ra tiếng hít thở.

“Câm miệng.”- Lão đại nói, “Mày đang ảnh hưởng đến việc tận hưởng âm nhạc của tao.”

“Lão đại, mọi thứ đã kiểm tra, không xảy ra vấn đề. Những người có bốn sao trở lên đều đã được phân làm cảnh vệ canh giữ nơi quan trọng. Đã cử bác sĩ đến kiểm tra tình hình cho bọn họ rồi, cũng đã phái những người có hai, ba sao ra ngoài, cơ bản cũng đã kiểm tra xong, không có gì bất thường.

Lão đại cười cợt, gác chân lên bả vai của tiểu đệ, thấy vậy tiểu đệ liền khom lưng, không dám dị nghị. Lão đại nói: “Mày chắc còn nhớ tại sao chúng ta gạt Đường Sĩ Miễn ra không? Nếu không có các người đảm nhiệm chức vụ nội gián, tao làm sao có thể lừa gạt hắn quay về quê nhà hắn? Nếu như hắn trở về đây, chức lão đại này sao có thể rơi vào tay tao? Tao không cho phép chuyện nội gián này tái diễn, mày hiểu không?”

“Vâng ạ. Vâng ạ.”- Trên đầu tiểu đệ đều là mồ hôi, gạt đầu liên tục.

“Bảo...Bảo cáo lão đại...”- Một người có huy hiệu năm sao chạy đến trước mặt, nhưng thấy bầu không khí như vậy, hắn không dám mở miệng.

Lão đại nhất thời phát hỏa: “Có chuyện mau nói, có rắc mau thả.”

“Dạ.”- Người kia cúi đầu, hai chân run cầm cập: “Bảo cáo lão đại, cảnh vệ ở cửa lớn báo cáo nghe được tiếng nhạc.

“...”- Lão đại liếc mắt nhìn hắn, tiếng nhạc cổ điển trong căn phòng yên tĩnh càng thêm ưu mỹ.

Người kia liền phản ứng lại, vội vàng nói: “Không, không phải loại này. Ngài nghe đi, là một loại âm nhạc rất ồn ào.”

Lúc này không cần tiểu đệ nói, lão đại cũng đã nghe thấy. Nhạc kia vang dội hoàn toàn lấn áp nhạc cổ điển của hắn.

“Vui mừng với tiếng chiêng trống mừng năm mới, vũ đạo đẹp đẽ, thật yêu ánh mặt trời ngày hôm nay, chúng ta cùng vui đùa. Ngày hôm nay là ngày tháng tốt, những việc làm gì đều có thể thành, ngày mai là ngày tháng tốt...”

“Đây là chuyện gì?”- Lão đại nổi giận đá người kia, đi ra bên ngoài nhìn.

Khi hắn đưa đầu ra, nhìn xuống dưới, liền nhìn thấy một chiếc xe chở xăng dầu, quanh tân xe treo rất nhiều ánh đèn đầy màu sắc, chiếc xe kia lái vào cửa chính sân thể dục, như muốn lao thẳng vào bên trong.

“Nổ súng! Nhanh nổ súng!”- Rất nhiều người ba sao run cầm cập, bọn họ đều nhìn thấy có rất nhiều Zombie chạy theo phía sau chiếc xe kia.

“Mẹ! Đừng bắn Zombie! Bắn vào bánh xe đi!”- Thủ vệ ở bên dưới mắng.

Tình hình bắt đầu hỗn loạn, có người bắn về Zombie, có người bắn loạn xạ vào xe, có người liều mạng đập cửa xin cấp trên mở cửa, có người chạy trốn kết quả lại bị người mình đánh ngục....

Bánh xe của chiếc xe kia cuối cùng cũng bị bắn thủng, đầu xe của nó hơi lệch đi, theo quán tính mà bay đến cửa lớn của sân thể dục.

Lăng Ba từ nơi không xa chạy đến nơi của Đường Sĩ Miễn đang đứng, hoàn cảnh âm ỉ như vậy, cậu cũng không cần lo lắng tiếng nói chuyện của mình, hô lớn với Đường Sĩ Miễn: “Bánh xe bị bắn nổ rồi!”

Xe ngừng trước cửa lớn không như mong muốn va vào cửa lớn của Đường Sĩ Miễn. Xăng dầu tràn ra ngoài, thẩm thấu vào trong.

Zombie như thủy triều xông tới cửa lớn sân thể dục, cảnh vệ ở phụ cận nghe được tiếng vang, bọn họ đều tập trung vào trước cửa lớn, cùng nhau phòng thủ.

“Đưa cho tôi súng.”- Dịch Hạo Tuấn nói.

Từ Trung đem súng từ trong tay Lăng Ba đưa cho anh.

Súng lên nòng, tất cả mọi người đều vây sau Dịch Hạo Tuấn, nâng sự đề phòng lên mức cao nhất. Bọn họ một bên đề phòng, một bên nín thở nhìn súng trên tay Dịch Hạo Tuấn, lúc này tất cả lực chú ý của mọi người đều tập trung lên thanh súng kia.

Dịch Hạo Tuấn kéo cò súng, trong đêm tối viên đạn bắn ra như một con rồng lửa lao ra ngoài.

Tiếng vang lớn như vậy hấp dẫn lực chú ý của bọn cảnh vệ, trong lúc nhất thời, tất cả nòng súng đều hướng tới phía bọn họ.

“Trốn!”- Địch Hạo Tuấn la lớn.

Cùng lúc đó súng, thương, những thứ có thể phát lửa được bọn họ quăng qua đều vừa văng rơi xuống vị trí của bình xăng.

Đột nhiên xuất hiện tia lửa bình xăng dầu bắt đầu bốc cháy.

“Tiêu diệt bọn họ!”- Có người gào lớn.

Lửa lan đến gần cửa lớn, mà Zombie đằng sau đang đuổi tới, bọn nó nhìn thấy thịt sống liền lũ lượt kéo tới nơi của bọn cảnh vệ.

“A~”- Một người cảnh vệ ở xa nhất bị Zombie tấn công, lập tức hắn bị những con Zombie khác nhấn chìm.

“Lùi!Lùi!Lùi!”- Địch Hạo Tuấn chỉ huy.

Bọn họ còn chưa lùi xa ra con đường lớn phía trước đã nghe được tiếng ‘Oành’ đinh tai nhức óc.

Tiếng nổ cùng xăng dầu phá hủy cửa lớn sân thể dục, cửa lớn ầm ầm sập ngã. Zombie lũ lượt xông vào.

Bên trong sân thể dục điên cuồng truyền ra tiếng súng đạn.

“Ở đây!”- Lãng Ba chỉ huy mọi người theo bước chân của cậu.

Địch Hạo Tuấn đi theo bọn họ đến đỉnh nhà của nhà kho, nơi đây có thể nhìn thấy toàn cảnh trong sân thể dục. Đây thường một bên nối với đỉnh nhà kho, một bên thông với bên trong sân thể dục.

“Lãng Ba, Từ Trung hai người quen thuộc với địa hình bên trong, hai người đi trước dẫn đường.”- Đường Sĩ Miễn.

Mạc Phi ngăn cản Lãng Ba: “Cái xe xăng dầu kia là ở đâu ra? Đám Zombie kia từ đâu đến đây? Đường vào sân thể dục là ai phát hiện?”

“Cái này không trọng yếu.”- Đường Sĩ Miễn, “Chúng ta đã thành công hấp dẫn lực chú ý của bọn nó, hiện giờ bọn nó chú ý đến hết cửa lớn, Lãng Ba và Từ Trung đem người ra tìm nhóm người Đinh Vĩ, còn lại cố gắng đem thức ăn được chừa lại thì hay chừng nào.”

“Anh làm sao có thể như vậy! Người bên trong sân thể dục đều vô tội! Anh làm vậy là đang hại chết họ!”- Mạc Phi nổi giận, túm cổ áo của Đường Sĩ Miễn.

“Không nên đánh nhau ở đây! Zombie rất nhanh sẽ đột phá phòng ngự, chúng ta không còn thời gian!”- Lãng Ba lôi kéo tay của Mạc Phi: “Kế hoạch của Đường Sĩ Miễn là được tôi đồng ý, chúng ta không còn cách khác, không phải sao?”

“Các cậu đi tìm người, tôi đi tìm đồ của mình. Các cậu yên tâm đi, tôi sẽ không gây cản trở. Khi lấy được đồ vật của mình, tôi sẽ nhanh chóng rời đi.”- Địch Hạo Tuấn nói.

Đường Sĩ Miễn sửa lại cổ áo, hắn nói: “Được, tôi sẽ chờ.”

Mạc Phi còn đang phát hỏa nhìn Đường Sĩ Miễn, nhưng việc đã đến nước này, cậu cũng không còn cách nào khác. Đường Sĩ Miễn cười cười, tựa hồ phản ứng của Mạc Phi đều trong dự liệu của hắn.

Lãng Ba đi đầu, mọi người đều đi theo sợi dây thừng để đi vào bên trong.

Lãng Ba cùng Đường Sĩ Miễn một đội, Từ Trung cùng Hồng tử một đội, phân tán đi tìm tung tích của Đinh Vĩ.

“Mạc Phi, anh đi với ai?”- Lãng Ba thúc giục.

Mạc Phi cắn cắn môi, bọn họ đã cùng nhau sinh hoạt trong một thời gian dài như vậy, cậu sớm đã đem nhóm của Lãng Ba trở thành bạn vào sinh ra tử, bao gồm cả Đinh Vĩ chưa từng gặp kia. Một bên là an nguy của bạn bè, một bên tuyệt đối không được để mất huyết thanh.

Mạc Phi cuối cùng cũng lên tiếng: “Các cậu cẩn thận.”

Lăng Ba gật gù, cùng với ba người khác, biến mất trong bóng tối,

Địch Hạo Tuấn tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, anh liếc mắt nhìn Mạc Phi, sau đó nói: “Nhà kho ở chỗ này, đi theo tôi.”

Xung quanh sân thể dục không ngừng vang lên tiếng súng, tiếng súng nơi cửa lớn càng thêm dày đặc. Quả nhiên hết thấy tất cả mọi người đều không có ở bên trong, bọn họ đều tập trung đến cửa lớn của sân thể dục.

“Vai của anh có thương tích?”- Mạc Phi nhìn thấy hành động của Địch Hạo Tuấn hơi lạ, cậu liền hỏi.

Địch Hạo Tuấn không nói gì, anh quay lại nói với Mạc Phi:” Nhà kho ở chỗ này.”

Mạc Phi cũng không phải là chưa từng thấy nơi dự trữ thực phẩm nơi có chiến loạn, ở trong hắc xưởng của Trương Khánh trước kia, cậu đã nhìn thấy vô số loại thực phẩm, thuốc... Nhưng vật tư dồi dào thế này, quả thật không thể so sánh với ở đây.

Trên những cái giá trên trần nhà được chất chồng chồng lớp lớp đồ vật, đồ ăn thức uống được cất giữ vào trong những tủ lạnh, những vũ khí cũng được đặt ngay ngắn trong một căn phòng riêng biệt. Mạc Phi đi vòng quanh, sau đó nói với Địch Hạo Tuấn: “Nhiều thứ như vậy, sao chúng ta có thể tìm được?”

Địch Hạo Tuấn cau mày, anh lấy đèn pin chiếu đến xung quanh.

Nói tới Lăng Ba cùng Đường Sĩ Miễn, sau khi hai người tách ra Từ Trung và Hồng tỷ, đi được một đoạn, Đường Sĩ Miễn đột nhiên nói với Lăng Ba: “Đừng đi về phía trước nữa, chúng ta lên trên lầu đi.”

“Lên lầu? Trên đó là nơi quan sát? Chúng ta tới nơi đó làm gì?”

Đường Sĩ Miễn nói với Lăng Ba: “Nơi quan sát có địa hình cao là nơi an toàn nhất hiện giờ, lão đại của bọn chúng chắc chắn đang ở trên đó, nếu như hần ta bắt được Đinh Vĩ, theo tính cách của hần ta, khẳng định hần sẽ đem Đinh Vĩ đặt ở trong mắt hần.”

Lăng Ba nửa tin nửa ngờ theo sát Đường Sĩ Miễn, mà khóe miệng của Đường Sĩ Miễn lại đang nở nụ cười.

Bọn họ được chia thành ba nhóm người, Mạc Phi cùng Địch Hạo Tuấn đi tìm huyết thanh trong kho hàng, Đường Sĩ Miễn cùng Lăng Ba đi tới đài quan sát để bắt ‘Vua’, hai người Hồng tỷ và Từ Trung lại không có mục đích đi tìm kiếm tung tích của Đinh Vĩ.

“Tôi không ngờ bên trong sân thể dục lại lớn như vậy. Bọn họ dựng nhà như thế này, chúng ta phải tìm từng cái từng cái sao?”- Hồng tỷ.

“Không cần.”- Từ Trung run rẩy nói, “Tôi hình như đã tìm được.”

34. Chương 34

Tại quảng trường, nơi nổi bật nhất trong sân thể dục, chính tề treo lên một loạt thi thể.

Trương Đức Thuận, Giang Văn Lôi, Đan Hán... Từ Trung nhìn qua từng khuôn mặt quen thuộc của bọn họ, cuối cùng hần nhìn thấy được thi thể của Từ Nghĩa đang nằm trên đất.

Hồng tỷ nhìn theo tầm mắt của Từ Trung, ngay phụ cận của quảng trường, là nơi để tụ tập người đồng nhất, nhờ ánh đèn, có thể thấy một loạt thi thể bị treo lên, đầu của thi thể nằm trên đất dường như bị nát ra, chỉ còn có thể nhìn thấy được nửa khuôn mặt.

Hồng tỷ không hiểu Từ Trung tại sao còn đứng đó, cô nhìn qua hỏi: “Có người mà cậu quen biết sao?”

Môi Từ Trung run rẩy, cả người cũng run rẩy theo. Nước mắt lưu chuyển theo viền mắt, gió lạnh khiến nước mắt của hần lăn dài. Hần hít sâu một hơi, cổ họng như có cái gì ngăn lại, không thể nói thành lời.

Hồng tử cảm thấy Từ Trung rất kỳ lạ, ngay khi cô đang cảm thấy kỳ quái, liền thấy hai người Mạc Phi đang ở khúc quanh. Qua một thời gian dài dằng dặc, bọn họ cuối cùng cũng chịu rời khỏi kho hàng. Hai nhóm người tụ họp lại, hiển nhiên cô rất cao hứng.

“Mạc Phi? Hai người không tìm được đồ vật của mình?”- Hồng tử hỏi.

Mạc Phi lắc đầu, cậu nhìn xung quanh, liền nói: “Đi, nơi này không an toàn, sẽ dễ bị phát hiện.”

“Người trong sân thể dục đã thương vong hết một nửa, giả như có chỉ huy, nơi này bọn họ cũng không thể đến bảo vệ được.”- Địch Hạo Tuấn nhún nhún vai, tùy ý nói.

Mạc Phi dừng chân, nhìn xung quanh.

Sau một giờ, cửa lớn đã hoàn toàn thất thủ, đàn Zombie đã chiếm lĩnh toàn bộ cửa lớn. Nguyên bản là một sân thể dục kiên cố như pháo đài, hiện tại như một nơi không lối thoát, người phía dưới như cua trong rọ.

Không ngừng có người bị Zombie cắn, bị cảm hóa.

Vũ khí như càng ngày càng ít, Zombie lại càng ngày càng nhiều.

Từ Trung đứng phía sau đột nhiên lên tiếng: “Từ Nghĩa, bọn họ đã giết nó, còn có Trương Đức Thuận, Giang Văn Lôi, Đan Hán.. Hết thấy người đi theo Đinh Vĩ đều bị giết, ngoại trừ Đinh Vĩ. Tôi cũng không thấy lão đại kia ở đâu, phỏng chừng là đang trốn ở nơi nào đây không chịu ra mặt.”

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Từ Trung, Địch Hạo Tuấn đưa tay ra vỗ vỗ cánh tay của hắn.

“Chúng tôi cũng không nhìn thấy Đinh Vĩ, Lăng Ba và Đường Sĩ Miễn. Chúng ta đi lên lầu đi.”- Mạc Phi không còn do dự nữa.

Bây giờ Hồng tử mới biết được Từ Trung này giờ bị làm sao, cô đồng tình nhìn Từ Trung. Nhưng trong tình cảnh này, căn bản không có thời gian vì người thân mà gào khóc, người chết quá nhiều, ai cũng không thể bảo đảm được mình có sống để thấy ngày mai hay không. Hồng tử nghĩ tới Hầu Tử trước kia đã bị chết oan, cô theo mấy người leo lên bậc thang.

Mạc Phi đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc ác đấu, nhưng làm người khác bất ngờ đó là, cậu thấy Đường Sĩ Miễn đang thản nhiên nở nụ cười. Thấy Lăng ba đang vác Đinh Vĩ đi ra.

Nhìn thấy mấy người Mạc Phi đang chờ, Đường Sĩ Miễn thoáng sửng sốt, sau đó liền nói: “Tất cả đều thuận lợi.”

“Cảnh vệ đã bị chúng tôi giết chết, cũng đã giết chết lão đại của bọn chúng. Chúng ta sẽ đi theo hướng bên này, trước kia tôi đã tra xét quanh sân thể dục này rồi, mặt trên của xe cần cẩu, có thể tới lầu kia, từ nơi đó có thể dễ dàng đi ra ngoài.”- Lăng Ba giấu không được mừng rỡ của mình.

Mạc Phi nhìn người nam nhân tên Đinh Vĩ này, trên mặt của người kia đều là vết thương, căn bản không thể nhìn thấy được diện mạo thật sự. Từ bề ngoài cậu chỉ có thể đoán đây là một người lớn tuổi hơn Lăng Ba rất nhiều.

“Cậu muốn rời đi?”- Địch Hạo Tuấn ở phía sau Mạc Phi lên tiếng.

Mạc Phi nhìn dưới lầu cũng không nói chuyện.

Trong đám người, Đường Sĩ Miễn đương nhiên biết Mạc Phi đang suy nghĩ gì, hắn lạnh lùng nhìn Mạc Phi đột nhiên cười: “Tôi không biết cậu là quá thánh mẫu hay quá ngu ngốc, cái sân thể dục này đã bị phá hủy, lão đại cũng đã chết. Chúng ta đã đạt được mục đích của mình, phải mau quay trở về, nếu cậu còn cần cái gì, để sau này chúng ta sẽ cân nhắc tiếp.”

“Anh là ai? Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy với cậu ấy?”- Địch Hạo Tuấn bùng nổ một loại âm lãnh.

Mạc Phi kéo kéo ống tay áo của anh, cậu xoay người nói với Hồng tử: “Tôi còn nợ anh ấy một món đồ, tôi không tìm được, tôi sẽ không trở lại. Các người đem Đinh Vĩ cố gắng thoát khỏi nơi này đi, nhớ đóng kín nơi ở của chúng ta.”

“Cùng đi với chúng tôi đi.”- Hồng tử cầu khẩn nói.

Mạc Phi lôi kéo Dịch Hạo Tuấn, hai người không quay đầu lại, biến mất dần ở hành lang.

Đường Sĩ Miễn nhìn bóng lưng của Mạc Phi cười gằn, sau đó quay lại nói với mọi người: “Lăng Ba mang theo Đinh Vĩ, Từ Trung và Hồng tỷ đi phía sau mang những thứ chúng ta đã cướp được, chúng ta đi bên này.”

Dịch Hạo Tuấn đi theo Mạc Phi, anh thở dài, nhún nhún vai: “Xem ra hôm nay chúng ta không thể tìm được cái túi của tôi rồi.”

“Cứu người quan trọng hơn.”- Mạc Phi lườm anh.

“Hừm, nghe lời cậu vậy.”- Dịch Hạo Tuấn trả lời.

Khi hai người xuống cầu thang đến tầng một, phụ cận của quảng trường đều đã thất thủ. Vì nghe tiếng súng cùng ánh lửa mà không ngừng hấp dẫn Zombie gần đó.

Mọi người sút đầu mở trán, hoàn toàn mất đi chỉ huy. Bọn họ tự lập thành từng nhóm nhỏ không ngừng lùi về phía sau, không ngừng xả súng.

Mạc Phi xém chút nữa đã bị đám người bỏ trốn đụng vào, cậu cắn răng nhìn lựu đạn trong tay.

“Vẫn nên để tôi làm đi.”- Dịch Hạo Tuấn ưu nhã cầm lựu đạn từ trong tay Mạc Phi, mở nắp nỏ, ném đến nơi có Zombie dày đặc nhất.

Theo tiếng nổ mạnh, lấy nơi mà lựu đạn được ném tới làm tâm, trong vòng bán kính 5m bỗng nhiên xuất hiện một khu vực bị nổ tung. Bọn Zombie bị những mảnh vỡ cắm đầy thân, tập tễnh bước đi.

“Quanh đây có xe không? Chúng ta phải dùng xe ngăn chặn cánh cửa kia!”- Mạc Phi kéo một người cảnh vệ lại hỏi.

“Có...Có. Ở trong nhà để xe bên kia.”- Ngón tay của người kia đều trắng bệch, trong tay còn nắm ba sao, bên ngoài rất nhiều cảnh vệ bị chết, đặc biệt là cảnh vệ ba sao.

Dịch Hạo Tuấn này giờ đã chỉ huy được một đám người còn sống, anh chỉ đạo: “Anh, anh, anh, còn có cậu nữa, tất cả đem súng đạn đầy đủ đi theo tôi, qua bên đó lấy xe qua.”

“Tôi cũng muốn đi cùng anh.”- Mạc Phi xưng phong nhận việc.

Dịch Hạo Tuấn vỗ vỗ hai cái lựu đạn bên hông Mạc Phi: “Nơi này còn cần cậu.”

Mạc Phi nhìn Dịch Hạo Tuấn đi đến cái gara kia, cậu nắm lựu đạn trong tay, sau đó đứng ở chỗ cao hô: “Tập trung hỏa lực, đem Zombie dụ ra đến cửa lớn.”

Cuộc chiến kéo dài đến hừng đông, mãi đến khi nhóm người của Dịch Hạo Tuấn chỉ huy thuận lời đem xe chắn lại cửa lớn, khói súng mới dần dần yên tĩnh lại.

Mạc Phi một đêm không ngủ, cậu cũng như người khác, cầm súng xả vào từng con Zombie, mãi đến tám giờ sáng, trận chiến bên trong sân thể dục mới dần kết thúc.

Những người còn sống đều nằm co quắp trên mặt đất, trên mặt dày đặc những vết máu, có người đã mệt bỏ hơi tai, nhận thấy đã hết áp lực liền ngã xuống đất mà ngủ.

Mạc Phi cũng rất khốn đốn, nhưng cậu vẫn tiến lên kiểm tra xung quanh người Dịch Hạo Tuấn.

Dịch Hạo Tuấn từ trong máu đen miến cưỡng nở nụ cười, anh nói với Mạc Phi: “Làm sao bây giờ? Bên ngoài nhiều Zombie như vậy, bọn họ sẽ không thể dễ dàng rời khỏi nơi này.”

“Làm sao đến, làm sao đi. Ở phương diện này Đường Sĩ Miễn có kinh nghiệm nhiều hơn so với tôi.”- Mạc Phi mệt mỏi nói: “Hiện giờ tôi chỉ muốn ngủ thôi, không, so với ngủ thì muốn tắm hơn.”

Mạc Phi nhìn Dịch Hạo Tuấn, Dịch Hạo Tuấn cũng nhìn chằm chằm Mạc Phi, chuyện huyết thanh trong tình huống này ai cũng không muốn nhắc đến nó.

Có một cảnh vệ ba sao đi tới gần Dịch Hạo Tuấn: “Tôi nhận ra anh, anh là người mới tới, Dịch Hạo Tuấn đây mà. Vị này là ai...”

Mạc Phi nhìn người kia một chút rồi nói: “Anh không biết tôi. So với việc làm quen thân cận thì nên đi làm ít việc thực tế hơn đi. Tỷ như dọn dẹp sạch sẽ nơi này, tỷ như bảo vệ cái cửa lớn kia cho tốt. Có một ít chuyện xảy ra, các anh cũng chẳng có thể biết được.”

“Mặc kệ thế nào, tôi cũng đến cảm tạ hai người. Chuyện này xảy ra, vậy mà những người lão đại suốt ngày giấu võ dương oai với chúng tôi không biết trốn đi nơi nào. Những cảnh vệ ba sao hầu như đã bỏ mạng bên ngoài, bốn sao trở lên cũng không thấy bóng dáng. Đội trưởng cũng đã chết, nơi này có tôi cùng anh là cấp cao nhất, như vậy việc chỉ huy chắc chắn là do tôi và anh làm rồi.”

Địch Hạo Tuấn lắc đầu: “Không được, tôi còn có việc phải làm. Nơi này toàn quyền giao cho anh.”

Mạc Phi biết Địch Hạo Tuấn đang nghĩ gì, cậu liền nhanh chóng đi theo sát Địch Hạo Tuấn.

Tình hình bên Đường Sĩ Miễn cũng không thuận lợi như bọn họ tưởng tượng. Bởi vì Lăng Ba sử dụng chiếc xe kia hấp dẫn không ít Zombie, vì vậy phụ cận quanh sân thể dục, không nơi nào là không có bóng dáng của Zombie.

“Làm thế nào cũng không thể giết hết được.”- Hồng tỷ lau mồ hôi một cái.

Đinh Vĩ không cách nào đi được, vì vậy Lăng Ba phải ôm lấy y, đội ngũ của bọn họ liền mất đi một người có sức chiến đấu trọng yếu.

Đường Sĩ Miễn nhìn Lăng Ba: “Có đường tắt hay không?”

“Có, trước đây khi tôi luyện tập có nhìn thấy một nóc nhà có thể đi ra ngoài, bất quá Đinh Vĩ không thể đi đứng được.”- Đinh Vĩ là một người đàn ông thân cao mét tám, trọng lượng cũng không nhỏ, Lăng Ba ôm y đi, trên đầu đều là mồ hôi.

Từ Trung vẫn luôn trong trạng thái thất thần, Đường Sĩ Miễn quyết đoán nói: “Đi đến nóc nhà đó.”

35. Chương 35

Ở trên không, Lăng Ba càng thể hiện được ưu thế của mình. Có cậu dẫn đường, lấy dây thừng làm chỗ dựa, nhóm người cũng coi như đang chậm rãi tiếp cận nơi cần đến. Nhưng bốn phía đều là tiếng gào thét, khiến lòng người bất an.

Lăng Ba lắc đầu, cau mày nói: “Tôi đã dựa theo anh nói, đem chiếc xe chứa xăng dầu kia đến gần sân thể dục. Theo lý thuyết Zombie sẽ huyền não đi theo. Cứ coi như Zombie ở phía sau không thể nghe thấy tiếng nhạc, nhưng Zombie ở phía trước sao có thể không nghe thấy, cũng sẽ phải nghe được tiếng nổ mà đi tới đó. Tại sao còn từng đàn nhiều như vậy?”

“Nơi này Zombie ngày càng nhiều, chúng ta nhiều người, còn có người bị thương, không có cách nào đến gần tới đỉnh nắp.”- Đường Sĩ Miễn cuối đầu nhìn tình hình bên dưới, sau đó quyết định thật nhanh, quay đầu nói với Lăng Ba: “Cậu còn nhớ cửa sau phải không? Chúng ta sẽ từ đó đi vào.”

Dọc đường, Từ Trung không nói năng gì, hắn đỡ Đinh Vĩ, Hồng tỷ cầm súng cảnh giác đi phía sau hắn.

Lăng Ba dẫn bọn họ qua lại mấy nóc nhà, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy được ba máy năng lượng mặt trời nằm trên nóc nhà.

“Đi. Chúng ta đi xuống nóc nhà, xuống đó có một cái gara. Xuống gara nữa là cửa sau.”- Lăng Ba nói.

Đường Sĩ Miễn thấy trên đỉnh nắp có Zombie đang du đãng. Không đợi Lăng Ba nói xong, hắn đã tự bắt lấy một song sắt rỉ sắt bên cạnh.

Hai con Zombie bất ngờ bỏ nhào về phía hắn, đem hắn ngã xuống đất.

Trong đó có một con há mồm muốn cắn.

“Đoàng!”- Tiếng súng vang lên, họng súng của Từ Trung còn vương khói.

“Cảm ơn.”- Đường Sĩ Miễn đứng dậy từ dưới đất, trong lòng vẫn còn hoảng sợ, hắn đem thủy chùy cầm trên tay, đi theo Lăng Ba vào bên trong.

Nơi này cũng không xa sân thể dục là mấy, trong đêm đen yên tĩnh, tiếng súng nơi đó đặc biệt rõ ràng.

Zombie xung quanh bị tiếng súng hấp dẫn, ào ạt đi tới sân thể dục. Đường Sĩ Miễn và mấy người khác giết vài con Zombie, sau đó mở một cái hầm trong gara xe ra liền tiến vào trong.

Từ sự cố ban nãy, Đường Sĩ Miễn luôn đi trước bảo vệ. Khi hắn mở đèn pin lên, thấy nơi đó không chút tổn hại nào mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ba Trần, mẹ Trần, chúng con về rồi.”- Lăng Ba ở ngoài cửa ra sức kêu lớn.

Cửa sắt đã khóa lại, vì vậy, khi nghe tiếng va chạm bên trong. Bọn họ cũng không thấy bất ngờ cho lắm, đều cho rằng hai người họ ra mở cửa.

“Ba mẹ.”- Đường Sĩ Miễn lên tiếng.

Nhưng cửa sắt lại chấn động theo quy luật nhất định, không lâu sau đó, từ cửa sắt truyền đến một âm thanh rõ ràng_____

“Hống!”

“Hống!” “Hống!”

Tiếng gào thét thô to như đánh mạnh vào lòng của mỗi người. Bọn họ biết âm thanh như thế này đại biểu cho việc gì.

Đường Sĩ Miễn run rẩy, đáy mắt hắn nổi đầy tơ máu, Lăng Ba đứng một bên bị vẻ mặt này của hắn dọa lùi vài bước.

Bỗng nhiên, hắn nhào tới lấy khẩu súng trong tay Lăng Ba bắt đầu phá cửa. Tiếng nện vào cửa cùng tiếng gào của Zombie khiến lòng người phát lạnh.

“Đường Sĩ Miễn! Đường Sĩ Miễn! Đừng phá! Xung quanh còn có nhiều Zombie khác!”- Lăng Ba nói một câu, lại bị Đường Sĩ Miễn đấm ngã xuống đất.

Cuối cùng, Từ Trung đi lên trước, đánh một quyền sau gáy Đường Sĩ Miễn...

Bên trong sân thể dục, bởi vì chỉ huy đã chết hết, trật tự bên trong rối thành một đoàn. Cảnh vệ một sao hai sao đều vội vàng đào hố lấp thi thể của Zombie, một bộ phận khác đang cố dẫn dụ Zombie ra bên ngoài.

Tiếng súng đạn ngày càng nhỏ, sau trận này, bên trong sân thể dục chỉ còn sót lại khoảng chừng mười mấy, hai mươi người. Những người này đa số đều là cảnh vệ một sao, chỉ lao động chân tay đơn giản bên trong, bọn họ không được ra cửa lớn, cho nên giống như tách biệt với thế gian, vì vậy dưới tình huống này, bọn họ đều mang sắc mặt khủng hoảng.

Một mặt, có thể vì sau khi Mạc Phi rời khỏi sân bay liền bị mấy người này đuổi giết. Còn cướp đi đồ ăn của nhóm cậu, hại chết Hầu Tử, giữa bọn thù không đội trời chung.

Có thể ở một mặt khác, những người xấu đã chết rồi, những người này toàn là người không nhà để về. Bọn họ ngồi cùng thuyền với đám người kia, ai cũng không thể trách được bọn họ, bọn họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đa số đều vì sự sinh tồn của mình mà thôi.

Thấy Mạc Phi cùng đám người Lăng Ba, một nhóm người đều tỏ ra sợ hãi bọn họ. Bởi vì dưới sự tuyên truyền của lão đại, Lăng Ba là một đám người xấu giết người không chớp mắt.

Trong trận chiến này, Mạc Phi là người chỉ huy, đám người bọn họ có thể sống sót cũng nhờ cậu biết chỉ huy.

Cho nên khi Mạc Phi đi về phía bọn họ, trong mắt họ có sự cảm kích, còn có chút sợ hãi.

“Xin lỗi, chúng tôi còn cần vài người giúp đỡ làm chút chuyện, các người có thể gia nhập không?”

“Không thành vấn đề! Lão đại! Bây giờ thứ tôi có chính là khí lực!”- Một người lập tức lên tiếng.

“Lão đại, tôi có thể giúp anh bất cứ chuyện gì, chỉ cần có thể tiếp tục sống, vợ con của tôi đều đang đợi tôi trở về.”- Một người khác cũng lên tiếng.

Mạc Phi biết suy nghĩ của bọn họ, cậu gật gật đầu: “Hai người các anh đi theo tôi, đến kho hàng lấy những thanh thép các loại ra ngoài. Còn nữa, đừng gọi tôi là lão đại. Bắt đầu từ hôm nay, nơi này, không còn người được gọi là lão đại nữa.”

“Vâng.”- Hai người kia khom lưng theo thói quen, lập tức chạy đi đến kho hàng.

“Cậu định mở nhà kho ra? Nếu như không thống nhất quản lý, e rằng tài nguyên thu nhập được bấy lâu nay cũng không thể duy trì được bao lâu.”- Dịch Hạo Tuấn không biết từ khi nào đã đến bên người Mạc Phi, lên tiếng.

“Không, quản lý vẫn sẽ được thực thi, nhưng tôi cũng không dự định sẽ như lão đại kia, đem tất cả giấu trong túi những người có địa vị cao.”- Mạc Phi nhìn bóng lưng của hai kia, nói: “Chúng ta có thể xây dựng một chế độ mới, tỷ như mọi người có thể đăng ký nhận vũ khí, tỷ như mọi người đều có thể vào sân thể dục này sau khi đã qua kiểm tra. Nơi này sẽ trở thành một nơi dành cho người sống sót.”

“Một nơi sống sót...”- Dịch Hạo Tuấn liếc mắt nhìn xung quanh sân thể dục.

Mạc Phi nhìn Dịch Hạo Tuấn một chút, cậu hỏi: “Không nói đến chuyện này nữa. Việc tìm kiếm như thế nào rồi?”

Dịch Hạo Tuấn biết Mạc Phi cũng quan tâm đến huyết thanh giống như anh, anh liếc mắt nhìn chung quanh, đem thứ giấu đằng sau ra, đó là một cái gậy chống.

Mạc Phi tỉ mỉ nhìn gậy chống rất lâu, cậu còn nhớ khi cậu ở trong viện khoa học kia, anh đã cầm cây gậy chống này.

Gậy chống có cơ quan bảo vệ phức tạp, bên trong còn có thiết kế chống va đập, có thể dùng để chữa bình huyết thanh.

Nhưng bên trong lại không thấy huyết thanh.

“Huyết thanh đâu?”- Mạc Phi hỏi.

Dịch Hạo Tuấn buông tay: “Không còn.”

Mạc Phi nhìn chằm chằm vào mắt của Dịch Hạo Tuấn, lại nhìn đến gậy chống kia, sau đó, cậu lấy gậy chống chống lên lồng ngực của Dịch Hạo Tuấn: “Tôi không tin! Ngoài anh ra còn có ai biết bí mật của gậy chống? Người bình thường coi như đã lấy được huyết thanh, cũng sẽ không biết nó dùng để làm gì, hẳn ta muốn huyết thanh làm gì?”

“Không biết.”- Dịch Hạo Tuấn trở nên nghiêm túc, “Nếu như huyết thanh còn ở bên trong sân thể dục này, vậy mỗi người đều có khả năng. Có thể người lấy được huyết thanh đã chết rồi, cũng có thể đã bỏ trốn. Cậu có nói với mấy người đồng đội của cậu về chuyện của gậy chống này chưa?”

“Anh sao có thể hoài nghi tôi như vậy?”- Mạc Phi nhất thời tức giận, sau đó lại thở dài: “Lần này phiền phức thật rồi, nếu như chỉ vì hiếu kỳ mà lấy đi, vậy còn có thể, chỉ sợ...”

“Mặc kệ như thế nào, tôi phải lấy lại được huyết thanh. Tôi sẽ kiểm tra hết thấy người sống cùng thi thể, cậu cũng phải đi tìm bạn của cậu đi.”

“Vẫn nên cẩn thận kiểm tra nơi này đi, tôi chưa quen thuộc nơi này lắm.”- Mạc Phi nhú mày nói.

Mạc Phi vốn muốn ở đây dần xếp hết thấy mọi chuyện xong xuôi rồi mới tìm đến mấy người Lăng Ba kia. Bởi vì xung quanh còn rất nhiều Zombie, hiện tại ra ngoài không an toàn. Cậu cũng không muốn có người biết được nơi ở của bọn họ.

Nhưng qua ngày thứ hai, sau khi những người này sửa chữa xong cửa lớn, đào một cái hồ lớn chôn hết thi thể, bên ngoài cửa lớn đột nhiên huyền ảo lên.

Địch Hạo Tuấn cùng Mạc Phỉ khi chôn thi thể xuống đều cẩn thận lục soát, vừa lúc đó, cậu nghe có người gọi tên cậu.

“Mạc đại ca, cửa lớn có người gọi anh, nói là bằng hữu của anh.”- Người kia nói.

Người chạy tới là Hải Thiên – Cảnh vệ một sao. Sau khi tiếp xúc, những người này đều cảm thấy Mạc Phỉ là một người dễ nói chuyện, Mạc Phỉ phát huy tài ăn nói của mình, nên quan hệ với mấy người này cũng không tệ.

Mạc Phỉ ra hiệu cho Địch Hạo Tuấn, sau đó nói với Hải Thiên: “Tôi lập tức sẽ tới đó, việc ở đây giao cho cậu, nhớ phải cẩn thận lục soát trên người của những thi thể này, bất kể là gì đều hữu dụng với chúng ta bây giờ, lấy tất cả để qua bên này.”

“Biết rồi.”- Hải Thiên cười thân thiết với Mạc Phỉ.

Vì vậy, Mạc Phỉ và Địch Hạo Tuấn cùng nhau đi tới cửa lớn, sau một ngày, cửa lớn đang được tu sửa cẩn thận. Cửa lớn trước kia bị nổ tung, khá trầm trọng.

Bên ngoài sân thể dục, cậu thiết lập một đài quan sát gần tường lớn.

Khi đi lên, cậu rất ngạc nhiên khi thấy một người cần bản không nên xuất hiện ở đây.

36. Chương 36

Lăng Ba mang theo đoàn người khó khăn vượt qua lũ Zombie, đi tới sân thể dục. Những người bên trong sân thể dục nỗ lực sửa chữa, dựng lên một đài quan sát, trên đó có hai người cảnh vệ.

Không nhìn thấy Mạc Phỉ cùng Địch Hạo Tuấn, lòng Lăng Ba hoang mang cực độ. Nếu như trong nhà không phát sinh một chuyện trọng đại như thế, bọn họ sẽ ở nhà mà chờ Mạc Phỉ trở về.

Ba mẹ Trần chết rồi, còn có những đứa trẻ trong phòng.

Thời điểm mở được cánh cửa ra, Đường Sĩ Miên triệt để tan vỡ. Đối mặt với khuôn mặt đã mục nát của ba mẹ Trần, Đường Sĩ Miên té trên đất, mà Lăng Ba cũng không thể nào tự mình giết hết những con Zombie trong phòng.

Trong nhà đã bị người phá hủy, ngay cả năng lượng mặt trời mà Mạc Phỉ sửa chữa cũng bị người khác phá hỏng.

Trên tường còn lưu lại một chữ ‘Z’ viết bằng máu.

Khi người bên trong sân thể dục nghe tới tên của Lăng Ba, bọn họ không khỏi trưng thái độ tràn ngập địch ý với cậu ta. Bởi vì chuyện này là do sự xuất hiện của Lăng Ba mà tạo thành, bọn họ hoài nghi Lăng Ba là người đem Zombie kéo tới đây. Kỳ thực, suy đoán như vậy cũng không sai.

Địch Hạo Tuấn kêu người mở cửa, đối mặt với người đã giúp đỡ mọi chuyện này, bọn họ thương lượng hồi lâu cuối cùng cũng mở cửa. Cửa từ từ mở ra, nhóm người Lăng Ba tiến vào.

Mới qua một ngày, sao bọn họ lại biến thành bộ dạng như vậy? Mạc Phỉ ngờ vực.

Rất nhanh Lăng Ba đã mở miệng: “Nhà mình bị người khác đánh trộm.”

“Cái gì? Chuyện gì đã xảy ra? Ba mẹ Trần đâu? Còn bọn Tiểu Thiên đâu?”- Mạc Phỉ hỏi.

Sắc mặt Đường Sĩ Miên âm u, âm thanh của hắn khàn khàn. Hắn đột nhiên nở nụ cười.

Lăng Ba cũng không thể để người đưa Đường Sĩ Miên đi, đợi người mang Đinh Vĩ đang bị thương đến phòng nghỉ ngơi xong, hai mắt Lăng Ba đột nhiên tuôn lệ.

Mạc Phi từ miệng Lãng Ba biết được người Z kia đã theo dõi bọn họ từ lâu. Lãng Ba khi đi thu thập đồ đạc cũng đã từng tìm được tung tích của người kia, Lãng Ba thấy hắn ta không có gì khác người, hắn ta cũng chỉ là một người vì sinh tồn mà thôi.

Ai cũng không lường trước được, ngay khi bọn họ đi cứu Đinh Vĩ, người tên Z kia liền lẻn vào nhà của bọn họ. Hắn ta cũng không trực tiếp động thủ, chỉ dẫn một con Zombie vào, sau đó mở rộng đỉnh nắp.

Để cho an toàn, Mạc Phi cũng đã khóa kỹ cửa sau, dặn ba mẹ Trần nếu không có chuyện gì nguy cấp thì không cần đi bằng cửa sau.

Nhưng cũng vì vậy mà đã giết đi cơ hội chạy trốn của mấy người bọn họ.

Người trong phòng, từ già đến trẻ đều bị con Zombie kia giết chết.

“Trong nhà thức ăn vẫn còn, người kia cũng không lấy đi.”- Lãng Ba khóc lóc: “Đều do tôi.”

Dù biểu hiện rất thành thực, nhưng Lãng Ba dù sao cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi. Mạc Phi cũng không trách cứ gì, xoa xoa đầu cậu ấy, nói: “Đừng khóc, không ai biết mình có thể sống tới khi nào. Ba mẹ Trần mất đi cũng tính là khá thoải mái, nếu để cho hai người biết tin tức Trần Tứ đã bị giết, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh càng thêm thống khổ.”

Hải Thiên đến đưa đồ ăn cho Mạc Phi, thời điểm thấy Lãng Ba gào khóc, hắn ta dừng lại một chút, sau đó hỏi Mạc Phi: “Người mới làm sao bây giờ? Phải cho ăn sao?”

Mạc Phi suy nghĩ một chút, liền nói: “Cậu đi triệu tập mọi người lại đây, tôi có chuyện muốn nói.”

Bên trong sân thể dục còn một người ba sao, mười người hai sao, còn lại đều là người một sao chưa từng được bước chân ra ngoài. Những người này sau khi được lão đại thu nhận, cơ bản đều bị phân định thành ‘Rác rưởi’, vì vậy ở bên trong làm những công việc chân tay nặng nề.

Hải Thiên là một người trong số đó.

Ngoại trừ những người một sao, những người có hai sao có tuổi đời hơn. Hơn nữa bọn họ có nhiều người không phục Mạc Phi, bị triệu tập đến, bọn họ đều hùng hùng hổ hổ: “Làm gì vậy, lão tử rất mệt, ngủ một giấc còn bị người khác quăn. Cậu là mẹ tôi à?”

Hải Thiên nói với Mạc Phi trong khi chờ đợi: “Ngoại trừ những người ở ngoài, tất cả đều sẽ đến. Kim đại ca còn ở ngoài trực, anh ấy không vào.”

Kim đại ca chính là người ba sao sống sót, trong những người này, thân phận của hắn là cao nhất. Trong trí nhớ của cậu, người kia đối với cậu và Dịch Hạo Tuấn cũng không tệ lắm, đương nhiên, là vì hắn biết cậu là bạn của Lãng Ba.

Mạc Phi gật đầu, quét ánh mắt nhìn trong phòng một chút, đặc biệt dừng lại rất lâu trên người hai sao không phục kia.

Rất nhanh trong phòng xuất hiện ánh mắt thứ hai, so với Mạc Phi, hai mắt Dịch Hạo Tuấn có thần hơn. Khi nhìn đến ánh mắt của Dịch Hạo Tuấn, mấy người hai sao đều nhanh chóng cúi thấp đầu. Ánh mắt của Dịch Hạo Tuấn khiến bọn họ e ngại, đó là ánh mắt của một sát thủ đã giết qua rất nhiều người mới có được.

“Đều ngồi đi.”- Mạc Phi tùy ý phát phát tay, thấy mọi người đã ngồi xuống, cậu liền lên tiếng: “Cảm ơn mọi người đã chấp nhận tôi làm thành viên ở đây. Mọi người đều là người sống trong sân thể dục này, vốn đi theo lão đại lẫn lộn. Nhưng hiện tại, lão đại đã chết rồi, chúng ta đã có đầy đủ thức ăn, cũng có pháo đài kiên cố. Ngày hôm nay, tôi triệu tập mọi người tới đây, chính là muốn thảo luận một chút chuyện sau này.”

Có hai người hai sao không quan tâm lắm, một trong hai người đó cạ lơ phát phơ lên tiếng: “Đây là địa bàn của chúng tôi, không đến lượt cậu lên tiếng! Đừng tưởng rằng xuất ra chút lực là đã ghê gớm lắm, các vị ngồi đây ai cũng góp sức, không phải sao?”

Dịch Hạo Tuấn dùng ánh mắt như chim ưng đảo qua, người lên tiếng kia vừa nhìn đến ánh mắt như thế, sợ đến ngã ngửa ra sau.

Trên người Lăng Ba mang theo súng, hòng súng đen ngòm như có như không chỉ vào mọi người, những người hai sao ngồi đầy cả người liền tuân mồm hôi lạnh.

Vào lúc này Mạc Phỉ liền nói: “Chúng tôi và các vị ngồi với nhau ở nơi này, đều là vì sự sống của mình. Hiện tại bên trong sân thể dục chỉ có ngần ấy người, bên ngoài sân thể dục cũng không thiếu người còn sống sót đâu! Lúc trước các người đối xử với bọn họ như thế nào, hiện tại, bọn họ có thể đối xử như thế ấy với các người. Các người không phải muốn làm rùa rút cổ ở trong này chứ? Các người phần lớn đều chưa từng sinh hoạt ở bên ngoài qua, làm sao có thể hiểu rõ được bên ngoài như thế nào như bọn họ?”

Mạc Phỉ nói có lý, đây cũng là chuyện bọn họ đang lo lắng.

Lúc trước khi còn lão đại, bọn họ đều kết bè kết phái đi ra ngoài, còn có vũ khí đầy đủ, cái gì cũng không sợ. Nhưng hiện tại, người bên trong sân thể dục đã ít hơn một nửa, đều được giữ lại để bảo vệ sân thể dục, nếu mang nhiều người như trước ra ngoài, hiển nhiên là không được thích hợp lắm.

Đối với bọn họ mà nói, thiếu nhân lực, đặc biệt là thiếu đi Dịch Hạo Tuấn, bọn họ cũng không có lá gan mà đối địch với Zombie!!!

Người hai sao kia bị Mạc Phỉ chặn nghẹn. Khi còn lão đại, hắn cũng từng làm không ít việc xấu. Bây giờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc chắn người còn sống quanh đây khẳng định cũng sẽ biết. Nếu như bọn người ở ngoài làm phản nhào tới, mình cùng những người này có thể chống lại hay không?

Mạc Phỉ nhìn thấy sự sợ sệt trong mắt của bọn họ, đây chính là điều mà cậu muốn. Ngữ khí của cậu thoáng buông lỏng: “Zombie không phải là thứ đáng sợ nhất, mà chính là con người mới đúng. Nơi ở của chúng tôi bị người khác công chiến, còn lưu lại chữ bằng máu trên tường. Sân thể dục này lớn như vậy, mục tiêu rõ ràng như vậy, nếu như có một ngày, những người kia cũng đến trong sân thể dục, mọi người có lòng tin có thể bảo vệ nơi này không?”

Lời nói này như gợn lên sóng to gió lớn, trên mặt mọi người đều có vẻ rất khó chịu, bọn họ bắt đầu nghị luận. Đặc biệt là những người một sao, sự sợ hãi trên mặt càng thêm rõ ràng. So với những người khác, bọn họ cũng chưa từng ra ngoài giết người, cũng không hiểu dưới bóng tối của tận thế này, nội tâm con người âm u đến mức nào.

Mạc Phỉ nhìn bọn họ, không nói lời nào. Dịch Hạo Tuấn cũng đang đợi bọn họ trả lời.

Rốt cuộc cũng có một người hai sao đứng lên hỏi: “Mạc Phỉ, cậu nói nhiều như vậy, đến cuối cùng cậu muốn nói gì? Cậu muốn làm như thế nào?”

Khóe mắt Mạc Phỉ toát ra một tia hưng phấn không dễ dàng nhìn thấy. Cậu rất nhanh áp chế lại tâm tình của mình: “Chẳng phải chúng ta có câu ‘Nhiều người sức mạnh càng lớn’ không phải sao, tôi muốn mọi người đều cùng nhau ra sức, cố gắng bảo vệ một vùng trời này. Chúng ta sẽ lập kế hoạch nhận thêm nhiều người vào, đồng thời, quan trọng nhất phải nên củng cố sức mạnh của mình, chỉ có như vậy mới có thể chống lại áp lực ngoài kia. Đây là một nơi tốt, tôi muốn lập thành một nơi dành cho người sống sót, có một nơi để cho những người còn sống có thể yên tâm mà sống.”

Cả phòng bỗng chốc yên lặng, Mạc Phỉ biết mình đã thắng lợi. Cậu nhìn lướt qua lần thứ hai, cho mọi người trong phòng tự thảo luận với nhau, cậu lui ra khỏi phòng.

“Cậu không ở lại nhìn kết quả sao?”- Dịch Hạo Tuấn ở phía sau hỏi.

Mạc Phỉ cũng không dừng lại, nhìn thấy chung quanh không có ai, cậu mới nhỏ giọng nói: “Đã dao động được bọn họ rồi, hơn nữa giữ bọn họ ở bên trong này mới có thể tìm được huyết thanh. Làm sao? Anh đã thăm dò bên phía Lăng Ba chưa?”

“Không có.”- Dịch Hạo Tuấn lắc đầu một cái, sau đó anh lại nói: “Tôi đã lục soát bọn họ một chút, cơ bản có thể bài trừ hiểm nghi. Hơn nữa, buổi tối ngày hôm ấy tình hình như vậy, bọn họ căn bản không có thời gian để tìm kiếm huyết thanh.”

“Đúng đấy, bọn họ chỉ có ở trong sân này chưa đến một tiếng đồng hồ, hơn nữa ai cũng có nhiệm vụ của mình, thời gian cũng không kịp. Nói tới việc này, chúng ta phải đem chỗ bị nổ tung sửa lại, bằng không

những người khác từ nhà kho đi vào trong này càng thêm phiền phức. Còn có các nóc nhà kia nữa, phải nhanh chóng sửa chữa.”

Địch Hạo Tuấn hứng thú nhìn Mạc Phi: “Nhìn cậu giống như cô dâu nhỏ chuẩn bị làm việc nhà, sao vậy, tính ở lại nơi này dài lâu à?”

Mạc Phi không để ý đến anh, hào phóng quảng cho anh một cái liếc mắt.

37. Chương 37

Kết quả cuối cùng cũng như dự đoán của mọi người, bọn họ đồng ý cho đám người Mạc Phi làm thành viên mới. Đồng thời lập ra một chế độ mới gọi là trưởng lão.

Kim ca, Mạc Phi, Địch Hạo Tuấn được chọn làm trưởng lão, ba người bọn họ không có quyền can thiệp nhiều vào lựa chọn của mỗi người, nhưng có quyền lợi tổ chức hội nghị.

Trong tương lai ai có thể gia nhập hay rời khỏi đều được quyết định bởi việc bỏ phiếu.

Bên trong sân thể dục lại có thể có loại sinh hoạt này khiến người khác mở rộng tầm mắt.

Kim Thuần là người ba sao còn sống sót, lão đại chết rồi, hẳn ta cho rằng vị trí lão đại này chắc chắn sẽ thuộc về hắn. Nhưng không nghĩ tới sau khi thu nhận đám người Mạc Phi xong, vị trí lão đại bỗng nhiên bay mất. Hầu như tất cả đều đồng ý với ý kiến của Mạc Phi, vì vậy khiến giấc mơ của hắn trở nên huyền huyền.

Nhắc tới việc này liền cảm thấy tức giận, vốn hắn không muốn cái hội nghị đó vì cho rằng đó chỉ đi xem khi con làm xiếc, việc hắn mong chờ nhất là cảm giác làm lão đại chống đỡ một phương.

Nên khi có người đến báo cáo kết quả này cho Kim Thuần, sắc mặt của vị ‘Trưởng lão’ này không được tốt cho lắm.

Dưới sự điều hành của Mạc Phi, công tác thanh lý, giành giật cho những người sống sót được tiến hành.

Bọn họ dành gần một tuần để thanh lý thi thể, kiểm kê vật tư. Những đồ vật kia đều được sắp xếp ngay ngắn trong kho, với tư cách là một thành viên nửa duy nhất, Hồng tử đảm nhận chức vụ quan trọng nhất — bảo quản kho hàng. Cô phụ trách việc xuất nhập vật tư hợp lý, trông coi bảo quản nhà kho cẩn thận. Việc tổ chức tang lễ cũng khá phiền toái. Số lượng người chết quá nhiều, còn những người thân còn lại thì sống theo tín ngưỡng, theo phật, người theo đạo như muốn xoắn tay áo đánh nhau đến nơi.

Cuối cùng Mạc Phi quyết định tổ chức một lễ tang tổng hợp hoàn toàn mới. Hồng tử đang cùng với Cận Phi Ngữ thảo luận về vấn đề chuyện tang lễ này.

Cận Phi Ngữ đang bận rộn hóa trang cho thi thể, Hồng tử đứng một bên khinh bỉ nói: “Đàn ông các anh thật quá lãng phí, một hộp phấn này giá bảy, tám trăm, anh có nhận ra đây là hàng hiệu không, là sản phẩm cực kỳ xa hoa a.”

Cận Phi Ngữ trước đây cũng làm nghề này, vì vậy tất cả nghi thức đều do hắn đảm nhiệm.

Cận Phi Ngữ nhận đồ trang điểm từ tay Hồng tử, cười nói: “Mấy thứ này làm ra không phải vì trang điểm thôi sao. Cô đừng có luyên tiếu như vậy. Nhưng nếu cô muốn, sau khi tôi trang điểm xong cho đám người kia, tôi sẽ quay lại làm cho cô.”

“Cút! Lăn xa ra một chút! Đừng có đánh chủ ý lên mặt tôi!”- Hồng tử xém nữa đánh bay Cận Phi Ngữ.

Mạc Phi lắc đầu, còn Địch Hạo Tuấn vẫn luôn theo sau cậu. Mấy ngày nay, hai người cứ như hình với bóng, chỉ sợ đối phương tìm được huyết thanh rồi mang giấu đi.

“Nhà kho đã kiểm tra rất nhiều lần, toàn bộ nơi ở, trên mỗi người, thậm chí cũng đã kiểm tra hết các thi thể. Thật kỳ quái, gây chống ở đây, vậy huyết thanh bên trong ở nơi nào?”- Mạc Phi lăm bằm trong miệng.

Địch Hạo Tuấn cũng nôn nóng không khác gì Mạc Phi, nhưng anh không biểu hiện ra ngoài mặt. Anh quay qua nói với Mạc Phi: “Coi như hần ta biết, nhưng cũng sẽ không tùy tiện xài loạn, cậu nói có đúng không? Nói không chắc hần ta còn nôn nóng hơn chúng ta.”

“Đi thôi, đi qua gara nhìn xem, chúng ta hình như chưa từng lục soát gara.”- Mạc Phi nói.

Lúc trước khi Zombie bùng nổ mạnh, lão đại đã cẩn thận lấy những chiếc xe có thể dùng, sau đó còn lấy những chiếc xe tốt trong các cửa hàng, các tư nhân, đem tới gara này để làm đồ dự bị sau này.

Đinh Vĩ mở cửa một chiếc xe ra, kéo Lăng Ba vào trong xe: “Đến đây đi bảo bối, chúng ta đã lâu không gặp, anh rất nhớ em.”

“Nhỏ giọng một chút, vạn nhất bên ngoài có người thì sao!?”

Đinh Vĩ nở nụ cười, hần cười hì hì nói: “Không sao đâu, nơi gara này sẽ không có ai đến đây. Bảo bối, để anh cẩn thận nhìn em nào, anh nhớ em muốn chết.”

“Cẩn thận thương thể của anh...”- Lăng Ba thuận tiện tiến vào xe, hai đại nam nhân chen chúc vào một chiếc xe, không gian rộng rãi cũng biến thành nơi chật chội.

Đinh Vĩ rất quen tay kéo khóa kéo của Lăng Ba, mặc dù cái gì hần cũng chưa đụng, nhưng mặt của Lăng Ba đã tự đỏ hồng lên. Cách lớp áo mỏng manh, Đinh Vĩ có thể cảm nhận được hai viên bi đáng yêu trước ngực đang dựng đứng lên, nhô ra. Đinh Vĩ từng chút một hôn Lăng Ba, đem đầu lưỡi của đối phương mót vào trong miệng mình.

Khi Lăng Ba đang cảm thấy nôn nóng, đột nhiên trong gara xe phát ra tiếng mở cửa, Lăng Ba sợ đến nỗi đánh gục Đinh Vĩ rớt xuống ghế, may là chiếc xe rất lớn, nhưng Lăng Ba cũng phải cố cuộn thân thể mình lại để tránh đụng phải vết thương của Đinh Vĩ.

Dây lưng bị mở rộng rất khó chịu, hai người cứ trừng mắt nhau nhưng cũng không dám động dấy. Chuyện của hai người bọn họ, bên trong sân thể dục cũng có rất rất ít người biết. Tuy thời thế hiện giờ, nam nam có thể được chấp nhận, nhưng cũng không thể nào thoát khỏi sự chỉ chỉ trỏ trỏ của người khác, vì vậy Mạc Phi và Lăng Ba vẫn luôn vô cùng biết điều, không muốn người khác bàn tán sau lưng.

Vì không để người khác sinh lòng nghi ngờ, Mạc Phi rất cẩn thận đem cửa lớn của gara đóng lại. Sau đó mới mở đèn pin đã chuẩn bị kỹ càng trước ra.

Nơi u ám khiến người sợ hãi, Mạc Phi theo thói quen cẩn thận di chuyển từng bước trong bóng tối, cậu nghiêng đầu nói với Địch Hạo Tuấn: “Nếu chúng ta nộp huyết thanh lên cho quốc gia, như vậy có thể điều chế được huyết thanh khác, sau đó anh mang nó về Ca-dắc-xtan báo cáo kết quả, như vậy không phải nhất cử lưỡng tiện sao?”

Nhưng Địch Hạo Tuấn lại lắc đầu, nói: “Trung Quốc đã bạo phát Zombie, so với Nhật Bản thì có ảnh hưởng hơn rất nhiều, dù sao Trung Quốc là một nước lớn, lại giáp ranh với nhiều nước. Nếu như tôi chiếm được một bình huyết thanh độc nhất này, nó sẽ có giá rất cao trong chợ đen, nhưng nếu bọn họ biết Trung Quốc đã có thể chế được huyết thanh rồi, vậy giá cả sẽ không được cao nữa.”

“Địch Hạo Tuấn, anh thiếu tiền như vậy sao?”- Mạc Phi cả kinh hỏi.

“Đúng vậy, tôi chỉ là một người trong thế tục mà thôi.”- Địch Hạo Tuấn nhún nhún vai.

Hiện tại vẻ mặt của Mạc Phi chính là “Ta cùng ngươi không cùng một tần sóng não! Không thể câu thông!”, sau đó nói với Địch Hạo Tuấn: “Gara này rất lớn, đây là phía bắc, vậy chúng ta bắt đầu tuần tra từ phía nam, điểm cuối sẽ là ở đây.”

Mạc Phi cùng Địch Hạo Tuấn chậm rãi rời khỏi vị trí, Lăng Ba cùng Đinh Vĩ mới rời khỏi vị trí, tình huống này thật khiến người lúng túng. Lăng Ba nhắc nhắc quần của mình, sau đó yên lặng đỡ Đinh Vĩ đi ra.

Việc còn chưa làm xong, sau khi trở về ký túc xá, Đinh Vĩ rất gấp gáp, nhưng Lăng Ba cau mày nói: “Chuyện bọn họ vừa nói, anh có nghe không, huyết thanh gì kia là có ý gì?”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lăng Ba, Đinh Vĩ nặng nề thở dài một hơi, y nằm xuống gối, nhìn trần nhà nói: “Anh cảm giác việc này có quan hệ với lần Zombie bạo phát này, có thể là thứ mà trước kia chúng ta thấy trên truyền hình là một cái bình lam, đó là huyết thanh có thể phòng ngừa bệnh độc.”

“Không đúng, thứ đó tuy đắt, nhưng đã được sản xuất rất nhiều, trong tin tức không phải những nhà giàu có đã có thể mua được rồi sao?”- Ánh mắt Lăng Ba sáng lên: “Trừ phi, thứ bọn họ nói là huyết thanh chân chính có thể trị liệu virus Zombie, nếu thật có thứ huyết thanh đó, không phải sẽ không còn sợ Zombie cắn nữa sao?”

“Việc này dính dáng đến cơ mật của đất nước. Mạc Phi là phóng viên, cậu ấy có thể biết nhiều. Dịch Hạo Tuấn cũng là một người từng đi lính. Lăng Ba, chuyện này chúng ta cứ coi như không biết.”

“Em chưa ngốc đến thế đâu.”- Lăng Ba liếc mắt một cái: “Là anh mới đúng đấy, uống vào một ít rượu, cái gì cũng muốn nói ra hết.”

“Nói vậy, anh là người như vậy bao giờ?”

“Lần trước, không phải không đúng!? Ở nhà bà chủ, nói cái gì mà “Tôi không thể rời bỏ Lăng Ba.”, “Tôi rất yêu, rất yêu Lăng Ba.”, lão tử đã bị anh phá hủy hết mặt mũi!!!”

“Đệt! Không phải là anh say rượu rồi nói thật thôi sao? Nhưng anh nói sự thật, thân ái à, kích thích vừa này, chúng ta có thể làm những việc tiếp theo không?”

“Đi ra...”

.....

Đường Sĩ Miễn đã luôn một thân một mình rất lâu.

Từ khi ra khỏi ngục giam, trở lại quê nhà, một mình trốn trong siêu thị, bị mấy chục con Zombie bao vây, hiện tại, những người thân thuộc với hắn, ai cũng đã rời khỏi hắn.

Hắn ngồi ở nơi cao nhất trên nhà kho, nhìn xuống mọi người bên trong sân thể dục.

Lão đại và những người bốn sao bên trong sân thể dục trước kia, đại đa số đều quen biết với hắn trong ngục. Khi một mình hắn ở trong siêu thị, hắn đã bắt đầu nghĩ cách dần vặt tên lão đại này.

Đường Sĩ Miễn vẫn nhớ rõ khi hắn dùng dao đâm vào mắt trái của hắn ta, trên mặt hắn ta hiện lên một tia sợ hãi.

Bọn họ đã chết hết rồi, Đường Sĩ Miễn này mới là người thắng cuộc cuối cùng.

Hắn móc ra một bình nhỏ màu đỏ trong túi của mình, hắn cũng không biết đó là thứ gì. Bất quá thấy lão đại trịnh trọng đem nó giấu trong cây gậy tình xảo đó, không muốn cho người khác thấy, vậy chắc chắn thứ này là một thứ rất hữu dụng.

Đường Sĩ Miễn đi xuống nhà kho.

38. Chương 38

Bên trong sân thể dục đã khôi phục ổn thỏa, mọi người đều muốn vui đầu vào công việc, lấy việc này để quên đi nỗi đau xót khi mất người thân, bạn bè.

Từ Trung mỗi ngày đều đến nhà kho đòi uống rượu với Hồng tử, đến khi Hồng tử xách súng uy hiếp hắn, hắn mới không nháo loạn nữa. Mọi người đều biết trong lòng hắn không thoải mái, Mạc Phi luôn ngừa hắn tiếp xúc với cồn.

Mạc Phi đi đi lại lại nhìn những người bên trong sân thể dục.

Kim Thuần bởi vì mất đi quyền lợi mà không cho cậu một sắc mặt tốt đẹp gì. Hai người Lăng Ba cùng Đinh Vĩ trước mặt người khác giả vờ giả vịt, trong ánh mắt tràn ngập bí mật. Mất đi đám nhỏ kia, Hồng tỷ cũng không hơn gì Từ Trung, nhưng cô bình tĩnh chín chắn hơn, Mạc Phi cảm thấy cô không phải là người nhu nhược, là người không tầm thường...

Người có khả năng tiếp xúc với gậy chống đều đã ở lại hết nơi này. Huyết thanh, đến tột cùng là người nào đang giữ? Hẳn ta lấy nó làm gì?

Mạc Phi hoài nghi là Đường Sĩ Miễn, cậu thấy trong nhóm, Đường Sĩ Miễn là người khả nghi nhất. Nếu như đêm đó, Đường Sĩ Miễn lấy được huyết thanh, lúc đó Lăng Ba cũng đang ở cùng hắn, vậy Lăng Ba có khả năng không? Bọn họ có phải là cùng một thuyền?

Mạc Phi cảm thấy đầu mình như nổ tung ra.

Đường Sĩ Miễn nhìn thấy Mạc Phi, sau khi giúp đỡ những người bên trong sân thể dục trong cái đêm kia, Dịch Hạo Tuấn và Mạc Phi trở thành hai người có uy vọng cao nhất trong sân thể dục, hai người bọn họ còn đề cử hắn thành một trong những trưởng lão. Hắn có rất nhiều kế hoạch muốn thực hiện, nhưng hiện nay hắn không có thực lực, suy nghĩ một chút, sau đó qua chào hỏi Mạc Phi: “Nhà kho, thang máy, đài quan sát đã sửa chữa xong, chỉ còn lại cửa lớn còn thiếu một ít vật liệu, cậu có rảnh để giúp chúng tôi một tay không?”

“Không thành vấn đề.”- Dịch Đường Sĩ Miễn đi, Mạc Phi liên tục nhìn chăm chăm vào gáy hắn, sau đó cậu ngồi vào xe, hướng Dịch Hạo Tuấn như cái đuôi cậu mà làm tư thế, “Anh chàng đẹp trai, xin mời.”

Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn cùng đi chung một chiếc xe, khi đi ra cửa lớn, Mạc Phi luôn nhìn về hướng của thành phố B. Từng cây xanh lướt qua trong mắt cậu, trong thành thị không người này, những hạt giống được chim mang đến cắm rễ trên mặt đường đã hư hao, mặt đường u ám bây giờ có một thảm màu xanh trải lên trên.

“Như vậy cũng tốt.”- Mạc Phi lên tiếng, “Chim bay, trời xanh, mây trắng, đã lâu không thể thấy được quang cảnh này rồi.”

“Nếu như cậu thất nghi, nên cân nhắc trở thành một nhà thơ, hoặc là một nhà văn. Tôi cảm thấy tư duy của cậu rất hư huyền.”

“Cẩn thận trước mắt đi!!”

Dịch Hạo Tuấn dừng xe gần phụ cận, trong lúc trò chuyện, anh rất kinh ngạc khi biết Mạc Phi cũng biết đến nơi này.

Nhìn cảnh tượng ở lầu một, Mạc Phi rất khó tưởng tượng một mình Dịch Hạo Tuấn sao có thể tự mình tiến vào được. Lúc trước bọn họ nhờ năng lực của Lăng Ba, rất nguy hiểm mới có thể đi vào được cái siêu thị này.

Ánh mắt Mạc Phi nhìn Dịch Hạo Tuấn mang theo sùng bái.

Dịch Hạo Tuấn cười đắc ý, hất hất tóc: “Yêu tôi rồi phải không?”

“Tôi đi trước...”

Tầng một, Zombie nhiều không đếm xuể, trong một cửa hàng đồ thể thao vậy mà có mấy chục con Zombie đổ rạp trên đồng kính vỡ nát. Mạc Phi không thấy tình huống rõ ràng trong đó, nhưng nhìn đến lượng Zombie bị chết, cậu có thể tưởng tượng được lúc đó Dịch Hạo Tuấn phải chiến đấu căng thẳng như thế nào.

“Những người này là đến đây tranh mua hàng hóa, mới bị cảm hóa. Trong các quầy thu tiền là có nhiều người chết nhất.”- Dịch Hạo Tuấn vừa đi vừa giảng giải cho Mạc Phi.

Đến tầng hai, Mạc Phi thấy một đồng lớn thi thể Zombie ở cầu thang.

Dịch Hạo Tuấn khó hiểu nói: “Tôi cũng không rõ vì sao nơi này lại có nhiều như vậy. Nhưng cũng có khả năng có người cố tình mang bọn chúng tụ tập lại chỗ này.”

“Không, đây là tôi làm.”- Mạc Phi chen chân đá đá Zombie, lộ ra một cái phát thanh bị thi thể Zombie che khuất.

Phía trên là máu dính nhớp, rất nhanh Dịch Hạo Tuấn đã hiểu được, anh bật lên nút like với Mạc Phi: “Thông minh.”

“Tầng hai này có rất nhiều đinh, gỗ, những vật liệu cần thiết, hơn nữa tôi nhìn thấy có nơi có thiết bị điện tử, tôi nghĩ nên thu hết vào, nghĩ cách sửa radio bên trong sân thể dục. Nếu số may, chúng ta còn có thể dùng radio liên lạc với những người khác.”

“Được. Tôi chỉ mới thanh lý những Zombie trên đường đi, xung quanh chắc vẫn còn rất nhiều Zombie chưa rời đi. Ngăn vạ lần nên cẩn thận.”- Dịch Hạo Tuấn dặn dò.

“Trên lầu còn có đồ ăn, sau khi chúng ta thu nhập đồ xong, có thể lên đó quan sát một lát. Bất quá trong siêu thị cũng không còn điện nữa, qua thời gian dài như vậy, chắc phần lớn đồ ăn cũng đã hư rồi. Chúng ta chỉ có thể thử vận may mà thôi, biết đâu được có thể lấy được thịt.”

Dịch Hạo Tuấn và Mạc Phi một trước một sau tiến lên trước.

Có Dịch Hạo Tuấn bên cạnh, cho dù là nơi đen tối, nguy hiểm nhất, Mạc Phi cũng không thấy sợ hãi. Cậu lấy ba lô đựng những vật cần thiết, Dịch Hạo Tuấn ở một bên canh giữ, hai người rất hiểu nhau mà phối hợp.

Xử lý những Zombie tàn dư, thu nhập những vật dụng cần thiết xong, hai người bọn họ đi lên tầng ba.

“Đúng rồi, ở đây là nơi tôi gặp được Đường Sĩ Miễn.”- Mạc Phi chỉ chỉ vào một căn phòng.

Dịch Hạo Tuấn đẩy cửa ra, bên trong liền xông ra một mùi hôi thối gay nồng.

Mạc Phi che mũi lại, nhưng cảnh tượng bày ra trước mắt, làm cậu không thể dời đi tầm mắt.

Bên trong căn phòng Đường Sĩ Miễn từng trú thân, còn có một con Zombie nằm trên mặt đất. Mùi thối thối là từ con Zombie này.

Zombie đó chỉ còn dư lại một nửa thân thể, một nửa còn lại bị nát bầy trên mặt sàn. Xương cốt một tay đứt đoạn, không cách nào hoạt động, một tay khác bị người cột với một chiếc xe đẩy.

Nhìn thấy người sống, con Zombie đó dùng hết sức lực trườn về phía trước từng chút từng chút một.

Dịch Hạo Tuấn đập cửa, anh che mũi nói: “Lần này thú vị rồi, cậu nghĩ tại sao Đường Sĩ Miễn muốn ở cùng con Zombie này trong một phòng như thế này?”

“Người kia là ai?”- Mạc Phi bị hình ảnh trong phòng dọa cho ngầy người, bị trùng kích thị giác mãnh liệt như vậy, cậu nhất thời không nhớ rõ thời điểm cậu gặp được Đường Sĩ Miễn là như thế nào.

Trong lúc nhất thời rất nhiều suy đoán tràn vào đầu óc của Mạc Phi, nghi hoặc chậm rãi nhuộm lên ánh mắt cậu.

Hai người Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn vẫn chưa về, bất quá cũng không ai đi lo lắng cho hai người họ, có Dịch Hạo Tuấn cường liệt như thế, còn có Mạc Phi, hai người bọn họ đi đã rất an toàn rồi.

Thời gian ăn trưa, mọi người đều đến phòng ăn.

Đột nhiên bộ đàm vang lên giọng nói của cảnh vệ canh gác: “Kim ca, mau phái người đến đây một chút, có một thứ rất kỳ quái đang hướng tới nơi của chúng ta. Tốc độ cực kỳ nhanh.”

Qua bộ đàm, mọi người ở phòng ăn đều nghe thấy.

Nhận được thông báo, Kim Thuần lập tức đứng lên, hắn nói qua bộ đàm: “Đại khái nó là cái gì? Xe?”

“Không phải xe, hình như, một người, thể nhưng tốc độ của người đó rất nhanh, đã đến tường phía đối diện, còn đang chạy về hướng này! Không được!”

Khi Kim Thuần mang theo một đoàn người đến, bên ngoài đã vang lên tiếng hỗn loạn.

Có một thứ gì đó đang va chạm cửa lớn, sức mạnh cực kỳ lớn, một lát nữa thôi, cửa lớn sẽ không thể chịu đựng nổi nữa.

“Nhanh! Tăng cường phòng ngự!”- Kim Thuần chỉ huy.

Khi hắn lên đài quan sát, cảnh tượng bên dưới khiến hắn chấn kinh, không nói nên lời.

Nhìn ngoại hình, đó là một người, nhưng từ động tác, lại không phải là người.

Nếu không nhờ cửa lớn chặn đường đi của nó, thì những người xung quanh không thể bắn trúng được nó.

Trong tình cảnh hoảng loạn, hai người canh gác tốn không ít đạn dược, trên mặt đất vơ đầy hố bom.

Thứ đó di chuyển rất nhanh, nhưng động tác của nó lại không phức tạp, chỉ là máy móc lùi về sau, va chạm, lùi về sau, lại va chạm. Bởi vì tốc độ của nó cực kỳ nhanh, vì vậy cường độ va chạm rất lớn.

“Đây là thứ gì?”- Những người đến sau đều kinh ngạc ngây người.

Ai cũng không thể lý giải được tình hình trước mắt, Kim Thuần rất nhanh lấy lại bình tĩnh, hắn la lớn với những người khác: “Toàn bộ đứng trên cao bắn vào chỗ nó thường lui lại, tập trung vào trước cửa lớn. Nhanh!”

Tiếng súng dày đặc, như cái đêm dữ tợn kia.

Những con Zombie mà bọn họ đã vất vả tấn đi, giờ đây lại bị tiếng súng hấp dẫn đến.

Bọn họ dùng súng chống lại vật thể kỳ quái đang tấn công bọn họ, sau đó, một phát trúng đầu, nó rút cuộc cũng lắc lư rồi ngã trên mặt đất.

Lúc này, Kim Thuần mới có thể nhìn rõ mặt của nó, thì ra chỉ là một con Zombie mà thôi.

“Đáng chết!”- Nhìn xung quanh dày đặc Zombie, trên trán Kim Thuần đều là mồ hôi.

Với tình trạng của cửa lớn hiện giờ, có thể ngăn cản được chúng hay không?

39. Chương 39

Khi mọi người đang sốt sắng chuẩn bị vũ khí, đột nhiên có bóng người nhảy xuống đài quan sát.

Kim Thuần đưa tay kéo lại, chỉ bắt được một mảnh áo, còn làm rách áo của người đó.

Sau khi xuống dưới, phía trước của Đường Sĩ Miễn là một lượng Zombie dày đặc, phía sau là cửa lớn đã được đóng thật chặt.

Trong tay nắm vũ khí lấy từ nhà kho.

“Đường Sĩ Miễn, mau lên đây!”- Kim Thuần hô lớn.

Đối với những lời nói này, Đường Sĩ Miễn mắt nhắm tịt tai. Thậm chí tiếng gầm gừ của Zombie xung quanh, hắn cũng không nghe thấy. Cảnh tượng trước mắt như được quay chậm trong đầu hắn, khi hắn đơn độc, một mình đối mặt với đám Zombie, một đoạn khiến hắn ghi lòng tạc dạ như đang diễn ra ngay trước mắt hắn.

Từng có một Zombie dung mạo rất giống một cảnh ngục ở ngục giam kia. Đường Sĩ Miễn nhớ tới tướng mạo của người cảnh ngục kia, khi hắn ở trong siêu thị, hắn đã nghĩ qua vô số cách để giết tên cảnh ngục đó.

Dưới đao của Đường Sĩ Miễn, Zombie như một cái bánh kem, bị hắn chém thành hai nửa.

Nhìn thấy động tác của Đường Sĩ Miễn, Kim Thuần đột nhiên sửng sốt. Hắn nhớ tới những gì mà những cảnh ngục tiền bối đã từng nói, trong ngục giam có một người họ Đường, người đó có chức cao hơn lão đại

của sân thể dục rất nhiều, lão đại chỉ là tùy tùng của hắn. Bí danh của hắn được người khác nhắc đến là “Đao thần.”

Ấn tượng về Đao thần và Đường Sĩ Miễn chồng vào nhau, bấy giờ hắn ta mới hiểu vì sao cứ cảm thấy Đường Sĩ Miễn quen mắt như vậy.

Không biết nghĩ thế nào, Từ Trung cũng nhảy xuống đây.

Hắn cùng Đường Sĩ Miễn chiến đấu, làm lòng người trên đài quan sát run sợ.

Người bên trong sân thể dục vốn không nhiều, Kim Thuần cũng không muốn để mất đi thêm người nào nữa. Hắn ra lệnh mọi người nổ súng, giúp hai người bọn họ giải quyết xung quanh.

Cây gậy trong tay Từ Trung nặng đến năm mươi, sáu mươi kí, nhưng dưới tay của hắn cứ như một cây gậy golf bình thường, Zombie bị hắn đánh tới óc đều bị vỡ nát.

Đường Sĩ Miễn không có ý muốn phối hợp với Từ Trung, đao của hắn đã gần chém trúng chân của Từ Trung mấy lần.

Trong mắt Kim Thuần, tài nghệ của “Đao thần” không thể kém như vậy. Trừ phi, Đường Sĩ Miễn cố ý.

Cuối cùng, Hồng tỷ cũng nhảy xuống, hai tay cô cầm súng, trợ giúp Từ Trung, ngăn chặn đao của Đường Sĩ Miễn đang quơ loạn.

“Không được xuống dưới.”- Kim Thuần la lớn, “Có ống giảm thanh thì dùng, trước tiên phải giải quyết được Zombie ở phía nam, phải thật chính xác, không được lãng phí đạn.”

Hai người Mạc Phi và Dịch Hạo Tuấn đã lục soát xong siêu thị, thu được những thứ cần thiết. Bọn họ đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên phía sau vang lên tiếng động kỳ quái.

Bọn họ dừng bước, quay đầu lại yên lặng lắng nghe, Dịch Hạo Tuấn giơ vũ khí trong tay lên.

“Xì xì xì...”- Âm thanh kỳ quái kia cứ vang vọng trong siêu thị. Ánh mắt của hai người khóa chặt trên cánh cửa lớn của phòng biến điện áp.

Dịch Hạo Tuấn từng bước tiếp cận căn phòng kia, anh nghiêng thân, bước chân nhanh nhưng rất ổn định.

Bỗng nhiên, Dịch Hạo Tuấn thấy một đạo ánh sáng truyền từ phòng ra. Theo phản xạ có điều kiện, hắn lập tức xoay người, đẩy ngã Mạc Phi qua bên cạnh, khiến cậu ngã nhào trên mặt đất.

Trên chân truyền tới một trận đau đớn kịch liệt. Dịch Hạo Tuấn không kịp nói chuyện, lập tức dùng đao cắt giày ra.

Đôi vớ của anh đã bị ăn mòn một mảng lớn, da thịt đã bị cháy đen.

Cửa lớn của phòng biến điện áp cũng bị ăn mòn, Mạc Phi lấy đèn pin rọi vào nơi đó, cậu phát hiện có một con mắt đang trừng trừng nhìn bọn họ.

“Đó là thứ gì?”- Mạc Phi thất thanh hô lớn.

Dịch Hạo Tuấn muốn đứng dậy, nhưng vết thương khiến anh nhe răng trợn mắt. Anh lấy nước đổ lên vết thương của mình, Mạc Phi thấy vết thương xuất hiện đầy tơ máu cùng bọt máu, đó là khi bị phỏng rất nghiêm trọng mới có thể tạo thành.

Thứ chất lỏng làm chân của Dịch Hạo Tuấn bị thương có tính ăn mòn rất mạnh, ngay cả sàn nhà bằng men sứ ở tầng ba cũng không may mắn thoát khỏi. Nơi bị dính chất lỏng, đều bị ăn mòn, tạo thành một vết đen.

Đột nhiên xuất hiện thứ này, trong đầu Mạc Phi xẹt qua một loại khả năng. Cậu đỡ Dịch Hạo Tuấn đứng dậy: “Mau rời khỏi nơi này!”

Chất lỏng ăn mòn chảy trên mặt sàn, thời điểm Mạc Phi dìu Dịch Hạo Tuấn men theo cầu thang đi xuống tầng hai, “Đoàng” một tiếng vang lên từ phía sau.

Cửa của phòng biến điện áp triệt để bị ăn mòn, một nửa người từ trong phòng bò ra.

Mạc Phi thấy mặt, cánh tay trái cùng chiếc xe đẩy đã bị ăn mòn.

Nó phun thứ chất lỏng ấy về hai người. Địch Hạo Tuấn thuận theo bước chân của Mạc Phi, hai người sóng vai dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi siêu thị.

Địch Hạo Tuấn quay đầu nhìn lại, anh cười cười nói với Mạc Phi: “Lần này, hẳn là lần cuối cùng đến đây rồi.”

“Anh còn cười được sao? Chân của anh sao rồi? Có thể đi tiếp được không?”

“Không sao đâu, đổ rượu thuốc lên là ổn thôi. Mạc Phi cậu chờ một chút, dừng lại một chút.”

Mạc Phi đỡ lấy Địch Hạo Tuấn.

Địch Hạo Tuấn tìm một cục đá màu trắng, viết lên mặt đất thô trước mặt: “Nguy hiểm, đừng vào.”

Mạc Phi nói với Địch Hạo Tuấn: “Tôi chưa nói với anh việc này, có một lần tôi ra ngoài cũng đã từng gặp một con Zombie biến dị. Nhưng ngoại hình con Zombie kia không tệ như con này, là một con Zombie có lực nhảy kinh người, nhưng nó lại không có loại chất lỏng đó.”

“Thật sao? Zombie biến dị? Chúng nó làm sao xuất hiện ở đây?”- Địch Hạo Tuấn ném cục đá xuống, đẩy đẩy vai Mạc Phi, nhảy từng chút đến xe của bọn họ.

Mạc Phi không trực tiếp trả lời câu hỏi của Địch Hạo Tuấn, sắc mặt trở nên lạnh lùng, lầm bầm lầu bầu nói: “Tuy rằng chúng ta không trực tiếp nhìn thấy quá trình biến dị của Zombie, nhưng chúng ta đã trực tiếp nhìn đến con Zombie tàn tật kia, vì vậy có thể khẳng định Zombie có thể biến dị. Còn đặc thù của từng loại biến dị, có thể rất khác nhau. Từ những gì đã quan sát được, Zombie có thể biến dị thiên về hoạt động.”

“Hoặc có thể có độc.”- Địch Hạo Tuấn cười nói.

Trên đường trở về, Mạc Phi lái xe, Địch Hạo Tuấn ở một bên hỏi cậu, “Thứ tôi nói thẳng, tính cách của cậu như vậy chắc sẽ không được nhiều cô gái thích đâu. Cậu là dạng người vì sự nghiệp mà có thể vứt bỏ tình yêu. Tôi đoán đúng không? Cậu vẫn luôn độc thân chứ gì?”

Mạc Phi liếc Địch Hạo Tuấn.

Địch Hạo Tuấn cười: “Nhất định là như thế.”

Khi gần tới sân thể dục, Mạc Phi đột ngột dừng lại. Bởi vì phanh lại quá nhanh, trên mặt đường cũng xuất hiện vết bánh xe.

Cậu và Địch Hạo Tuấn đều nhìn thấy cửa lớn của sân thể dục đột nhiên xuất hiện một đàn Zombie. Có người bên trong sân thể dục cũng nhảy xuống vật lộn với Zombie.

Tình huống khẩn cấp, Mạc Phi khởi động xe vọt tới nơi nhiều Zombie nhất, Địch Hạo Tuấn cũng cầm súng lên dựa vào cửa kính xe mà bắn Zombie.

Nhờ Mạc Phi cùng Địch Hạo Tuấn cản trở nên những người bên trong sân thể dục mới thở phào nhẹ nhõm được một ít. Những người hai sao dồn dập nhảy xuống, bọn họ muốn kết thúc nhanh trận chiến này.

Thi thể của Zombie được chất thành đồng trước cửa, Mạc Phi lái xe tiến vào liền bị kẹt bánh, phải nhờ lực người đẩy để đi vào.

Sau khi chiến đấu, mọi người cứ như thoát hết lực, chán chường ngồi xuống đất.

Cả người Đường Sĩ Miễn đầm máu, hai mắt hấn như đang trong biển máu, khiến người khác nhìn thấy rất khó chịu.

Mạc Phi nói với mọi người: “Mọi người đã cực khổ rồi, đi nghỉ ngơi thật tốt rồi ăn cơm tối đi, nơi này sẽ do tôi và Địch Hạo Tuấn bảo vệ.”

“Cậu không phải là phóng viên sao? Sao cậu không hỏi gì thế?”- Cuối hàng có một người đột nhiên mất khống chế hô lớn, “Đó là một con Zombie có tốc độ rất nhanh! Từ trước đến nay chưa từng gặp thứ nào như vậy! Vạn nhất khi ra ngoài lại đụng đến thứ như vậy thì phải làm thế nào!? Chúng ta nên phong tỏa cửa lớn lại, không cho ai đi ra ngoài. Dù sao thì chúng ta đã có đủ thứ để sống sót rồi!”

Mạc Phi không nói gì, đứng đối diện với Dịch Hạo Tuấn, bọn họ có thể thấy đáp án trong mắt nhau.

Đường Sĩ Miễn thấy mọi người vây chung quanh Mạc Phi, hắn không nói gì, chỉ yên lặng lui ra vòng tròn đó.

Cánh tay của Từ Trung bị Đường Sĩ Miễn chém trúng, Hồng tử đang bôi thuốc cho hắn.

Mạc Phi cẩn thận vỗ vỗ vai Từ Trung: “Phát tiết xong, thống khổ trong lòng cũng đã khá hơn rồi. Chúng tôi đều hy vọng cậu nhanh tỉnh táo lại.”

Từ Trung nhìn Mạc Phi một chút.

Đi tới đài quan sát, Dịch Hạo Tuấn đang ở đó hút thuốc, anh đưa thuốc qua cho Mạc Phi nói: “Cẩn thận Đường Sĩ Miễn kia, trong lòng hắn có ‘quỷ’ đấy.”

“Cảm ơn, tôi không hút.”- Mạc Phi cầm súng, đứng canh gác bên cạnh.

Sự xuất hiện của Zombie biến dị cũng không ảnh hưởng đến việc tổ chức tang lễ. Người bên trong sân thể dục cũng không tổ chức tang lễ theo truyền thống của Trung Quốc, cũng không tổ chức theo phương Tây. Bọn họ nâng cốc đổ rượu lên đất, để những đồ vật kỷ niệm lên khoảng đất nhô cao kia.

Hồng tử đem vật may mắn của Hầu Tử để trên đất, Từ Trung tự tay rót rượu cho em trai mình.

Thân thể mục nát của Zombie biến dị bị treo lơ lửng trước mộ phần, để mỗi người đi qua đây đều biết mà đi vòng đường khác.

Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn vẫn luôn tìm kiếm tung tích của huyết thanh, nhưng không lâu sau, bên trong sân thể dục lại phát sinh một việc lớn.

40. Chương 40

Dịch Hạo Tuấn đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn Mạc Phi đem từng thứ hàn lên, anh cầm một linh kiện nhỏ lên, hỏi: “Thứ này dùng để làm gì?”

“Khi đến thành phố C, chúng ta đã có thể bắt được sóng radio ở gần đây, tôi đang nghĩ, nếu như cải tạo được radio, có thể chúng ta sẽ thu được nhiều tin tức từ bên ngoài hơn.

Đúng rồi, sáng sớm tôi thấy Từ Trung mang rất nhiều đồ vệ sinh về. Cậu đoán thử xem, khi nào Hồng tử và Từ trung đến với nhau?”

“Cái gì cơ?”- Mạc Phi cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục công việc hàn của mình.

“Không có gì. Học sinh ban tự nhiên.”- Dịch Hạo Tuấn ngậm thuốc lá trong miệng, đi ra ngoài cửa.

Sau khi Dịch Hạo Tuấn đi, Mạc Phi ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lại tiếp tục làm việc của mình. Bọn họ giờ đây đã có điện, cũng đã tìm được máy sạc điện vạn năng, Mạc Phi có thể sạc pin cho điện thoại của mình. Nhưng toàn quốc xảy ra tai nạn như thế này, rất nhiều tháp truyền tín hiệu đã bị ngã. Nơi này cũng đã mất đi tín hiệu, vì vậy điện thoại di động hiện giờ cũng chỉ là một thứ rác rưởi.

Hồng tử đã nhiều lần thu nhận tín hiệu, nhưng lại có khi đứt đoạn, có khi là không có ai tiếp. Có thể tưởng tượng được, phần lớn mọi người đều không thể hưởng thụ như những người bên trong sân thể dục, rất nhiều người đang phát sầu vì thức ăn nước uống.

Có khi là, không ai dám tiếp xúc với người lạ.

Sau khi trải qua lần tấn công thứ hai, khi Mạc Phi đang đi tuần lại phát hiện tung tích một người. Mà người này sau khi hô lớn với Mạc Phi, liền lao đi, nhanh chóng biến mất. Mạc Phi cũng không biết cậu bé đó đến từ đâu, là một tiểu hài tử.

Lăng Ba và Đinh Vĩ hần là có bí mật. Có một lần, cậu và Dịch Hạo Tuấn đang đi trên hành lang lại vô tình chạm mặt hai người họ. Sắc mặt Lăng Ba phi thường không được tự nhiên, Mạc Phi cũng thấy Đinh Vĩ đang nháy mắt với Lăng Ba. Sau đó hai người họ tìm cơ liên nhanh chóng chuẩn đi.

Chuyện này làm Mạc Phi rất để ý.

Đang suy nghĩ, cậu liền nghe dưới lầu truyền đến âm thanh cãi vã. Mạc Phi liếc mắt nhìn xuống lầu, cậu nhanh đi xuống.

Trong đám người, là Đường Sĩ Miễn và một người nữa đang cãi vã là chuyện khiến cậu thấy lạ.

Đứng từ xa, cậu đã có thể nghe được tiếng nói lớn của Kim Thuần: “Đại đa số những người trong chúng ta đều không có kinh nghiệm sinh tồn bên ngoài, hơn nữa phòng ngự hiện giờ của chúng ta chưa được hoàn thiện, lần trước là do may mắn, vạn nhất khi anh dẫn người ra ngoài, ở đây xuất hiện Zombie biến dị nữa thì sao?”

Gương mặt của Đường Sĩ Miễn rất lạnh lùng, bình thường hần cũng không nhiệt tình gì nhiều, sau khi ba mẹ Trần chết đi, hần giống như hoàn toàn biến thành người khác. Hần dùng giọng khàn khàn nói: “Cậu nên nghe hiểu được ý của tôi, tôi chỉ muốn đem hai trợ thủ đặc lực chứ không phải là muốn đem hết những người trong này đi. Tôi mà đem người như cậu đi thì cũng vô dụng mà thôi.”

“Anh!”- Nếu không e ngại thân phận của đối phương, chắc chắn Kim Thuần sẽ xông lên đánh người này một trận. Đường Sĩ Miễn thật đúng là làm cho người khác chán ghét.

Khi Mạc Phi chen vào, Đường Sĩ Miễn cùng lúc cũng nhìn thấy cậu.

Hần chỉ tùy ý đảo mắt qua Mạc Phi, sau đó lên tiếng nói với mọi người xung quanh: “Chúng tôi đã phát hiện một lượng lớn Zombie trên đường đi đến thành phố B, nếu như để bọn nó tùy ý hành động như vậy, chẳng bao lâu nữa bọn nó sẽ đi vào thành phố C này. Hiện tại tôi rất cần những người lớn mật để cùng nhau ngăn cản Zombie, bảo vệ an toàn cho thành phố C.”

Sau khi Đường Sĩ Miễn nói xong câu này, tâm tình của Mạc Phi cũng như những người xung quanh.

Người chết ngày càng nhiều, Zombie lại có thể biến dị. Cho tới bây giờ, ngoại trừ những người bên trong sân thể dục thì bọn họ chưa từng gặp một nhóm lớn nào còn sống sót.

Trên đường lớn đi đến thành phố B bây giờ cũng đã xuất hiện nhiều Zombie hơn, vậy nơi đó cũng không thể nào may mắn thoát khỏi đại nạn này. Đại nạn này đã xảy ra thật lâu, Mạc Phi cũng biết không thể dùng năng lực để ngăn cản được, đó như một loại dịch bệnh không ngừng khuếch tán.

“Đường Sĩ Miễn, anh không phải là người trong hội trưởng lão, anh không có tư cách đưa ra đề nghị như vậy.”- Hải Thiên đứng một bên lên tiếng.

Phần lớn mọi người đều không lên tiếng, đúng hơn là ai cũng không dám đi mạo hiểm, sống tới bây giờ bọn họ vẫn chưa thấy sẽ được lợi ích gì khi làm những việc này cả.

Mạc Phi lên tiếng: “Tôi đã từng nhìn qua tình hình ở thành phố C, nơi có thể thoát ra ngoài đều bị Zombie và quân đội bao vây, căn bản không thể ra khỏi thành phố C này. Sao anh có thể xác nhận được thông tin chính xác như vậy?”

Đường Sĩ Miễn nheo mắt nhìn Mạc Phi, nói: “Trên đường lớn đi đến thành phố B có một ngục giam. Có rất nhiều Zombie ở trong ngục, hiện giờ phòng bị của chúng ta rất yếu, chẳng mấy chốc nơi này sẽ gặp nguy hiểm.”

Kim Thuần nhú lông mày lại, hần biết ngục giam mà Đường Sĩ Miễn nói tới: “Thiết bị ở ngục giam đó rất tốt, đặc biệt là tường chắn cao hơn năm mét, đã như vậy thì làm sao có thể nguy hiểm đến nơi này.”

Mạc Phi nhìn Đường Sĩ Miễn, cậu không biết lời nói của hần có mấy phần chân thật. Cậu ở trong đám người tìm kiếm liền nhìn thấy Dịch Hạo Tuấn đang ngậm thuốc lá ở phía sau, thấy Dịch Hạo Tuấn gật đầu đồng ý, Mạc Phi mới nói: “Tôi đồng ý đi với anh, anh hãy sắp xếp hành trình cùng những thứ cần thiết đi, nơi này sẽ giao lại cho Kim ca quản lý.”

“Được.”- Kim Thuần đáp lại, hần ý tứ sâu xa nhìn Đường Sĩ Miễn, không biết trong hồ lô của của Đường Sĩ Miễn bán thuốc gì.

“Tính thêm tôi nữa.”- Trong đám người đột nhiên vang lên tiếng nói. Đó là Từ Trung.

Địch Hạo Tuấn lấy hai chiếc xe đã được tu sửa bằng thép tỉ mỉ. Tuy tốc độ bị giảm nhưng ở phương diện phòng ngự tăng lên không ít.

Hồng tỷ đứng bên cạnh xe nói lời dẫn dò, hiện tại không cần Địch Hạo Tuấn nói, Mạc Phi cũng đã hiểu, hai người bọn họ trong lúc hoạn nạn giúp đỡ nhau đã phát sinh tình cảm.

Hồng tỷ đứng trước mặt Từ Trung, dặn dò: “Vũ khí tôi đã kiểm tra rồi, đều rất an toàn, trong xe cũng đã có đầy đủ nước và thức ăn.”

” Cảm ơn.”

“Từ Trung, tôi còn có lời muốn nói với anh.”

“Chờ tôi trở về rồi nói.”- Từ Trung nói, “Xe đã khởi động rồi, cô bảo trọng.”

“Anh...Nhất định phải bảo trọng.”

Từ Trung cũng không quay đầu lại, hần đi lên xe của Địch Hạo Tuấn.

“Đáng tiếc, nếu khi này anh mà thổ lộ với cô ấy, chắc chắn sẽ có cơ hội hôn cô ấy đấy. Hồng tỷ rất đẹp, anh rất có điểm phúc a.”

Từ Trung lắc đầu: “Có thể trở về được hay không còn chưa chắc, người ta vẫn còn là một cô gái, không thể làm ra chuyện không chịu trách nhiệm được.”

Mạc Phi đi vào xe của Đường Sĩ Miễn, trong lòng cậu vẫn luôn có dự cảm không tốt, cảm giác giống như lần trước khi bọn họ quyết định tấn công sân thể dục. Cậu đã kiểm tra rất nhiều lần mọi thứ trong xe, cả vũ khí của bọn họ cũng đã kiểm tra, cậu cũng không biết dự cảm không tốt này đến từ đâu.

Đường Sĩ Miễn khởi động xe, hần nói với Mạc Phi: “Chúng ta chỉ có thể đi gần đến ngục giam mà thôi, quãng đường còn lại phải đi bộ. Zombie chắc cũng bị nhốt trong ngục giam, nhưng cũng không thể tránh khỏi sơ hở. Tôi sẽ cho các cậu một đồ vật, để không kinh động đến bên trong.”

“Cảm ơn anh.”

Ánh mắt của Đường Sĩ Miễn nhìn Mạc Phi rất trống rỗng, như không coi cậu là đồng bọn. Mạc Phi cũng không muốn nhận được sự tán thành từ Đường Sĩ Miễn. Sau khi thấy hình ảnh kia trong siêu thị, cậu rất hoài nghi thân phận của Đường Sĩ Miễn. Lần hành động này, cậu không chỉ muốn tiêu diệt Zombie, mà còn muốn tìm cơ hội thăm dò Đường Sĩ Miễn.

Làm Mạc Phi giật mình chính là, tuy rằng sân thể dục đã trải qua bao trận đánh lớn nhỏ khác nhau, nhưng số lượng Zombie trong thành phố C này cũng không giảm bớt gì nhiều.

Khi xe chạy đến đường lớn, Mạc Phi phát hiện rất nhiều Zombie ở đầu nguồn.

Trên đường lớn từ thành phố C đến thành phố B nguyên bản có một nhóm quân đội đóng quân. Nhưng hiện tại cậu không còn thấy màu xanh tượng trưng cho quân đội nữa, chỉ nhìn thấy Zombie đang du dương trên đường lớn. Chúng nó đang đi về phía của thành phố C.

Đường Sĩ Miễn rất thành thực đổ xe trên một bãi đất trống.

Địch Hạo Tuấn và Từ Trung cũng đã ra khỏi xe, trên tay cầm theo vũ khí.

“Chúng ta sẽ đi dọc theo đường này, nơi cuối cùng là ngục giam.”

Mạc Phi đi phía sau Đường Sĩ Miễn, cậu cũng không lên tiếng. Địch Hạo Tuấn đang đi cuối cùng, trong miệng còn ngâm cây tằm.

Ngục giam này độc lập như nằm trên một hòn đảo nhỏ cách biệt với thế giới bên ngoài, đường ở đây nối vs thành phố C cũng không hẹp lắm.

Bên đường có rất nhiều ‘người’ mang quân phục, sau khi tai nạn này xảy ra, bọn họ cũng là người phải ra tiền tuyến, cũng là người bị cảm hóa sớm nhất.

Địch Hạo Tuấn nhớ tới ngôi chùa lúc trước kia, quân đội đã giúp anh có cơ hội khởi động xe, cũng nhờ bọn thông báo trước. Tuy chỉ trong mấy phút giây ngắn ngủi, nhưng đã trao cơ hội cho anh, Mạc Phi và Thích Tâm cũng được thoát thân.

“Nơi này trước đây là một đường lớn rất tốt, nhưng bây giờ đã bị phá hủy, Zombie phía bên kia cũng không thể tổn thương chúng ta.”- Đường Sĩ Miễn nói.

Mạc Phi nghe Đường Sĩ Miễn nhắc tới tường chắn, đó là bức tường được xây bằng xi măng còn có lưới điện bên ngoài. Những nơi gần nhất cũng cách xa tới mười mấy mét, vì vậy cũng không thể dùng phương tiện giao thông.

Nhưng trên bức tường trước cửa lớn, Mạc Phi thấy có một lỗ hổng đã bị đào nát, không ít Zombie bò từ bên trong ra bên ngoài nhờ cái lỗ hổng này. Bọn nó dùng đầu của mình đập nát bức tường, náo náo bầy nhầy, gục tại chỗ, nhưng Zombie phía sau cứ không ngừng cuộn cuộn bò ra....

“Đã to hơn nhiều so với lần trước.”- Đường Sĩ Miễn đứng một bên lên tiếng.

41. Chương 41

Mạc Phi nhớ có một lần vì công việc phải đến một concert của một nữ minh tinh, âm thanh trong ngục giam hiện giờ cũng không khác gì tiếng hô của những người tham dự concert đó.

“Trong này có bao nhiêu Zombie? Mấy ngàn?”- Địch Hạo Tuấn hí mắt hỏi: “Bên ngoài ngục giam rất sạch sẽ, giống như có người dẫn dụ Zombie đi vào ngục giam.”

Đường Sĩ Miễn nói: “Địa hình trong ngục giam rắc rối phức tạp, chúng ta không cần đi vào trong, chỉ cần làm nổ đường lớn là được rồi. Tôi đã kiểm tra, thấy phụ cận có thuốc nổ, nhưng cuối cùng lại không cho nổ, cũng không biết vì sao.”

“Tường đã bắt đầu muốn sụp đổ, chúng ta cũng không còn cách nào khác.”- Mạc Phi nói.

Đứng gần, tường chắn quả nhiên rất cao to. Zombie cũng là người đã chết rồi bị cảm hóa, như vậy, con người có bao nhiêu sức mạnh, thì Zombie cũng có thể phát huy bấy nhiêu sức mạnh. Huống chi bây giờ bọn họ còn không thể suy nghĩ được gì, chỉ biết dựa vào sức mạnh, cũng không đáng sợ gì.

Nhưng trước tình hình này, tường ở cửa lớn đã bắt đầu xuất hiện những vết nứt, nếu như không nghe Đường Sĩ Miễn đi đến nơi này, một ngày nào đó, tường này sẽ sụp đổ, e rằng sân thể dục phải đối mặt với nguy cơ trước nay chưa từng có.

Nhưng sức mạnh của nhân loại không thể nào đẩy ngã bức tường tốt như thế, nói cách khác, những vết nứt này, chỉ có thể là do những con Zombie biến dị làm ra.

Nhớ đến con Zombie biến dị mà cậu đã từng gặp, thật khiến cho lòng người cảm thấy sợ hãi.

Dựa theo thương lượng lúc trước, bọn họ cần phải cẩn thận kiểm tra phụ cận đường lớn cùng tình hình xung quanh, phải bảo đảm trong một lần nổ có thể nổ tung hết đường lớn, phòng ngừa xảy ra nguy hiểm không mong muốn.

Mạc Phi rất không yên tâm về Đường Sĩ Miễn, vì vậy cậu quyết định hành động cùng Đường Sĩ Miễn.

“Thuốc nổ nơi này rất ít, khả năng không thể nổ hết đoạn đường này được, chúng ta cần bổ sung một chút.”- Đường Sĩ Miễn nói.

Mạc Phi cầm vũ khí trong tay, đột nhiên hỏi: “Tôi chưa từng hỏi anh, trước đây anh từng làm công việc gì?”

“Cậu đoán thử đi. Cậu thấy tôi có thể làm gì?”- Đường Sĩ Miễn hỏi ngược lại.

“Có thể thuộc quân đội.”

Đường Sĩ Miễn đá đá bùn đất dưới chân, không nói gì, ngược lại nói với Mạc Phi: “Đất nơi này không cần nhiều thuốc nổ lắm, chúng ta nên đi đến nơi khác.”

Ba mẹ Trần đã mất rồi, trước những chuyện xảy ra liên tiếp như vậy, cậu mới chú ý đến người đồng đội bên cạnh này.

Giật dây nhóm Lăng Ba đem Zombie dụ dỗ đến sân thể dục cũng là hẩn, công giết lão đại cũng là hẩn, dẫn mấy người Lăng Ba vào sân thể dục cũng là hẩn, hiện tại người phát hiện ra nơi nguy hiểm có nhiều Zombie này cũng chính là hẩn...Kỳ thật cẩn thận ngấm lại, Đường Sĩ Miễn thật sự đã vì bọn họ làm rất nhiều chuyện.

Nhưng sự xuất hiện của người này, đem đến rất nhiều nghi hoặc. Mạc Phi nhớ đến con Zombie chỉ có nửa người trong siêu thị, cậu rất muốn trực tiếp hỏi Đường Sĩ Miễn, Zombie mà hẩn vẫn luôn giữ trong phòng đó rốt cuộc là ai?

Lời chưa kịp nói ra khỏi miệng, Mạc Phi lại dừng lại, chuyển đề tài: “Trước đây anh từng nói, nhà của anh ở bên cạnh siêu thị. Vậy trong nhà anh ngoại trừ anh ra còn ai khác không? Cha mẹ? Anh chị em?”

“Mẹ của tôi chết sớm, sau đó cha cũng mất. Hiện tại chỉ còn lại một mình tôi.”- Đường Sĩ Miễn nhìn Mạc Phi, sau đó, như giải thích chung chung mà nói: “Không có gì. Bệnh của cha tôi rất nghiêm trọng, nếu như không phải vì ông ấy bệnh nặng thì tôi cũng sẽ không về đây để thăm ông ấy. Có thể đưa tiền ông ấy đến đoạn đường cuối cùng là việc mà tôi có thể làm được. Còn cậu thì sao?”

Mạc Phi nghĩ đến mình, lắc đầu cười khổ: “Tôi tin bọn họ có thể an toàn đến thành phố B, tôi cũng sẽ thuận lợi đến đó. Nhưng trước khi đi đến thành phố B tôi muốn dần xếp một chút việc.”

“Thành phố B? Đường nơi đó đều bị phong tỏa, e rằng rất khó khăn.”- Đường Sĩ Miễn lắc đầu. Hẩn vỗ vỗ vai của Mạc Phi: “Tôi cảm thấy cậu là người có thể đảm đương được việc, hơn nữa còn rất dũng cảm. Cậu rất thích hợp làm phóng viên.”

Mạc Phi tuy nghe được Đường Sĩ Miễn là đang khích lệ mình, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất khó chịu. Cậu có cảm giác rất kỳ quái, có một ít chuyện phát sinh dưới mí mắt của cậu, nhưng cậu bây giờ lại không thể nhìn thấu.

“Nhìn này! Ở đây có một cái lỗ! Chúng ta có thể lấy một lượng lớn thuốc nổ, cho nổ triệt để nơi này.”- Đường Sĩ Miễn lên tiếng.

Bốn người bọn họ đang bận rộn trong rừng cây, đột nhiên tiếng gầm mãnh liệt truyền từ bên trong ngục giam cách chỗ bọn họ không xa.

Bốn phía ẩm ướt, bên trong, Zombie biến dị không ngừng va chạm, rốt cuộc bức tường cũng ngã xuống.

Bức tường đổ xuống đổ ầm trên mặt đất, bụi bặm tung bay che mất tầm mắt của bọn họ.

Mạc Phi hí hóp mắt lấy tay che mũi, khi bụi bặm tan hết, mấy chục con Zombie đang đứng trong tầm mắt cậu.

Vị trí của Dịch Hạo Tuấn gần hơn so với cậu, anh có thể nhìn thấy rõ ràng hơn. Nhìn vào trong, căn bản không thể thấy mặt đất, trên đất toàn là đầu lâu.

Nơi bức tường bị sụp đổ, lao ra mấy chục con Zombie, có một con có kích thước rất lớn đi theo phía sau, động tác của nó cũng rất chậm chạp, nhưng lại rất đồng bộ với những con Zombie khác, bọn nó hình thành một bầy đoàn nhỏ. Chúng chậm rãi vượt qua bức tường đổ nát, vọt tới chỗ của mấy người Mạc Phi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Dịch Hạo Tuấn chắc chắn con Zombie đi cuối kia chính là Zombie biến dị. Anh cũng không biết con Zombie lớn kia có biến dị đặc thù gì, chỉ lo hô lớn với Mạc Phi đứng ở đằng sau: Bắn nhanh! Người đứng cuối nhanh khởi động xe!”

Bốn người đồng thời dùng súng bắn, nhóm Zombie dày đặc vẫn còn đang bị kẹt ở bức tường.

Lớp Zombie ra trước bị diệt hết, lớp Zombie sau lại hùng dũng tiến lên.

Mặt tường cứ như bột mì, từng chút, từng chút một sụp xuống, vô số Zombie luôn tìm cách mở rộng tuôn trào ra, từ bốn phương tám hướng xúm lại bọn họ.

Thấy tình hình gấp gáp, Mạc Phi hô lớn với Dịch Hạo Tuấn: “Đừng đánh nữa, mau đi khỏi đây!”

Zombie biến dị lấy thân thể của nó làm tấm khiên, như một ngọn núi từng chút một áp sát Dịch Hạo Tuấn. Cùng lúc đó những con Zombie chung quanh cũng dần dần đi theo con Zombie to kia. Thân thể con Zombie to không được nhạy bén lắm, khi Dịch Hạo Tuấn tấn công nó, vẻ mặt của nó cực kỳ tức giận. Nhờ tiếng kêu gọi của nó, mấy con Zombie xung quanh cũng xuất hiện về mặt như vậy, trong ánh mắt bọn nó mang theo tàn lửa.”

“Bọn nó là được con Zombie to kia chỉ huy!”- Mạc Phi ở phía xa hô lớn.

Dịch Hạo Tuấn sờ sờ trán đầy mồ hôi của mình, xưa nay anh cũng chưa từng gặp tình huống như thế này. Đôi mắt con Zombie to đứng ở trước mặt anh như có linh tính. Khi nó nhìn anh, cả người đều muốn nổi hết da gà, giống như đang bị một đàn sói bao vây.

Bất giác phải bắt vua trước, Dịch Hạo Tuấn rất hiểu đạo lý này.

Nếu súng không có tác dụng với con Zombie biến dị này, anh biết mình phải chuẩn bị đổi vũ khí khác. Anh lùi vài bước, đồng thời lấy súng giắt bên hông, lấy ra một cây đao.

Những Zombie xung quanh đều được đám người Mạc Phi càn quét qua một lần, hiện tại, chính là thời điểm phù hợp để tấn công!

Tay Dịch Hạo Tuấn nổi gân xanh, anh la lớn một tiếng chạy về phía Zombie. Cây đao trong tay như hòa làm một thể, mượn lực nhảy lên thật cao, trọng lượng cả người như dồn hết lên cây đao, dùng đầu nhọn đâm vào não của con Zombie to kia.

Nhưng lại nghe một tiếng ‘Cheng’ vang giòn, Dịch Hạo Tuấn cảm thấy lực trong tay đột nhiên biến mất.

Con Zombie to bị Dịch Hạo Tuấn tấn công làm cho choáng váng đầu óc, nó lui lại hai bước, được những con Zombie nhỏ phía dưới bảo vệ.

Vì không muốn Zombie cắn mình, anh nhanh chóng rời khỏi phạm vi của con Zombie to kia. Nhưng xúc cảm ban nãy, anh biết, đao của anh chưa thể phá nát óc của nó.

Mạc Phi và hai người còn lại đứng từ xa nhìn thấy vậy, lại cho rằng Dịch Hạo Tuấn đã đắc thủ.

Đang muốn thở dài một hơi, lại phát hiện con Zombie to kia di chuyển ra khỏi vòng bảo vệ của những con Zombie nhỏ.

Từ Trung sợ đến la lớn: “Đệt! Đây là thứ quái quỷ gì vậy!?”

Sự tập trung của mọi người đều đặt lên người con Zombie to kia, Mạc Phi đột nhiên la lớn: “Đường Sĩ Miễn! Anh đang làm gì vậy!?”

Đường Sĩ Miễn đã châm lửa vào thuốc nổ, cũng không muốn quay lại giải thích gì thêm.

Dịch Hạo Tuấn đang ở trong bầy Zombie, nếu như những thứ này nổ tung, vậy anh sẽ bị thương nặng, hoặc tệ hơn là đường lớn bị cắt đứt, không cách nào thoát khỏi bầy Zombie ở đây.

Phản ứng đầu tiên của Mạc Phi chính là muốn đi hủy thuốc nổ.

Nhưng Dịch Hạo Tuấn lại la lên: “Đừng! Thời gian không đủ! Không nên để con Zombie to lớn này thoát ra ngoài!”

Đường dưới chân có thể nổ bất cứ lúc nào, đời này của Mạc Phi cũng chưa từng lo lắng như vậy. Từ Trung đứng gần Mạc Phi nhất, khi hắn vươn tay muốn kéo Mạc Phi chạy trốn, nhưng Mạc Phi lại dùng sức thoát khỏi cánh tay của Từ Trung.

Dịch Hạo Tuấn đang chạy về phía Mạc Phi, bên tai cậu đã có thể nghe được tiếng ‘Xì xì’, cậu đứng ở nơi góc chết, chỉ có thể thấy được Dịch Hạo Tuấn đang chạy về phía cậu càng ngày càng gần...

“Chạy mau!”- Dịch Hạo Tuấn la lên với Mạc Phi, anh kéo tay Mạc Phi, dùng sức la: “Chạy mau! Mạc Phi!”

Bị Dịch Hạo Tuấn kéo, trong đầu của cậu giờ đây trở nên đơn giản cực kỳ, cậu cảm giác như mình tiến vào một trạng thái rất ly kỳ, giống như thế giới này trở nên tĩnh lặng hoàn toàn. Cậu nhìn thấy Dịch Hạo Tuấn đang nói gì đó với mình nhưng một chữ lại không thể nghe được...

Mạc Phi nhìn qua Dịch Hạo Tuấn, ánh sáng chói lòa nổ tung phía sau bọn họ, tứ chi của Zombie bay đầy trời, con Zombie to kia cũng bị nổ tung lên trời.

Áp lực lớn làm mặt đường tách rời tan nát, con đường hơn mười mét bị nổ tung, mấy chục con Zombie sống sót bị đưa đến con sông gần đó, bị dòng nước chảy xiết cuốn đi....

42. Chương 42

Mạc Phi bị đánh bay về phía bụi cỏ, khi cậu mở mắt ra, thế giới trước mặt là một màu vàng.

Cậu cúi đầu nhìn thấy Dịch Hạo Tuấn không động đậy, nằm cách cậu không xa.

Sau vụ nổ, con Zombie to lớn kia vẫn chưa chết hẳn, thân dưới của nó bị nổ tung nhưng tay và đầu vẫn còn có thể hoạt động.

Từ Trung bắn liên tục vào những con Zombie xung quanh, âm thanh kinh động đến những con Zombie khác đang ẩn thân trong rừng.

Bọn nó từ bốn phương tám hướng tụ tập lại.

Trên mặt của Mạc Phi đều là máu, cậu gọi Dịch Hạo Tuấn vài tiếng, sau đó cậu vồ tới chỗ của anh, dùng tay run rẩy để bên ngực trái.

Trên tay truyền đến nhịp tim mạnh mẽ, ba hồn bảy vía như trở về với cậu, cả người co quắp ngồi dưới đất.

Đường Sĩ Miễn lái xe, hấn dùng ô tô nhiep lên Zombie, máu bắn tung tóe, toàn bộ kính chắn đều nhiễm máu đỏ.

Hắn nhảy xuống xe nói với Mạc Phi: “Giúp tôi một tay, nâng Dịch Hạo Tuấn lên.”

Mạc Phi nhìn Đường Sĩ Miễn, cảm thấy suy nghĩ của người này thật khó có thể phỏng đoán. Vừa này không phải là hắn đã châm lửa sao? Hiện tại lại muốn làm gì? Diễn kịch?

Mặt đường bị vỡ vụn văng khắp nơi. Lầy đường lớn bị đứt gãy làm tám, những thứ trên đường đều bị gãy nát.

Mạc Phi chậm rãi khôi phục thính giác, cậu nghe được tiếng rít gào của Zombie phía đối diện.

Ngực giam bị cô lập, vốn có thể nhờ con đường lớn này liên thông với thành phố C. Dưới thao tác của Đường Sĩ Miễn, đường lớn đã bị đứt đoạn, mạnh mẽ đem con đường liên thông với thành phố C nổ tung.

Đường lớn đã thành hai đoạn, Zombie đối diện gào thét xông tới, sau lại rút xuống bị dòng nước xiết cuốn đi.

Từ Trung dùng hỏa lực diệt những con Zombie may mắn thoát khỏi vụ nổ, lại quay lại bắn những Zombie trong rừng cây, xung quanh chiếc xe của bọn họ.

Mạc Phi cùng Đường Sĩ Miễn nhắc Dịch Hạo Tuấn lên ghế sau xe, trên trán của anh toàn là máu.

Mạc Phi nhìn Dịch Hạo Tuấn một chút, sau đó cầm súng trên tay, đứng gần nóc xe liên tục xả súng.

Từ Trung đi đến trước mặt con Zombie to lớn kia, hắn đem lựu đạn quăng vào trong miệng nó.

Bốn người rút cuộc cũng thoát được.

Từ Trung chạy đến trước mặt Đường Sĩ Miễn, chạy càng ngày càng nhanh, trong đôi mắt tràn ngập tức giận. Chạy đến gần Đường Sĩ Miễn, Từ Trung bỗng nhiên giơ quả đấm vào mặt của hắn.

Đường Sĩ Miễn không nói tiếng nào, gục dưới xe, ngồi trên một thi thể của Zombie.

“Đừng kích động.”- Mạc Phi ngăn cản Từ Trung: “Có chuyện gì về hăng nói.”

Từ Trung nhìn về phía Dịch Hạo Tuấn đang nằm hôn mê, hấn vung vẩy nắm đấm nói với Đường Sĩ Miễn: “Những việc làm của anh ngày hôm nay, tôi đều nhìn thấy. Thiệt cho chúng tôi vẫn luôn coi anh là anh em! Nếu như hôm nay anh giết chết Dịch Hạo Tuấn, tôi cũng sẽ không nhìn đến ba mẹ Trần mà tha thứ cho anh! Anh cẩn thận một chút cho tôi!”

“Hiểu lầm thôi.”- Đường Sĩ Miễn nhún nhún vai. Hấn cũng không muốn nói nhiều.

Mạc Phi không có tâm trí để ý đến hai người bọn họ, cậu ngồi ở phía sau cẩn thận kiểm tra vết thương của Dịch Hạo Tuấn.

Bởi vì anh cách rất gần với nơi xảy ra vụ nổ, cánh tay trái và lưng của Dịch Hạo Tuấn đều có mảnh vỡ và vết thương. Mạc Phi cởi áo của anh, từng chút một tỉ mỉ đem những mảnh vỡ lấy ra.

Từ Trung thì đang tràn ngập lửa giận lái xe.

Tiếng nổ vang vọng, người bên trong sân thể dục đều nghe thấy được. Khi Từ Trung lái xe đưa bọn họ trở về, bọn người Hồng tỷ đều thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ mở cửa lớn để xe chạy vào. Nhưng khi nhìn thấy Mạc Phi chăm sóc cho Dịch Hạo Tuấn đang hôn mê, thần sắc mọi người đều lộ ra vẻ bàng hoàng.

“Anh ấy không có việc gì. Chỉ là bị ngất đi thôi.”- Mạc Phi nói với mọi người, nhờ sự giúp đỡ của mấy người Hải thiên nâng Dịch Hạo Tuấn đến phòng cứu thương.

Kim Thuần rất tức giận nói với Đường Sĩ Miễn, hấn quát lên: “Anh nói chỉ cần mấy người tra xét? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tường của ngục giam bị Zombie phá vỡ, chúng tôi không thể không cho nổ tung đường lớn.”- Mạc Phi mệt mỏi nói: “Đừng gây phiền phức nữa, kiểm tra cho Dịch Hạo Tuấn một chút đi, anh ấy bị thương không nhẹ, vừa mới tỉnh.”

“Đinh Vĩ đang kiểm tra giúp anh ấy, Đinh Vĩ trước đây là bác sĩ thú y, tôi đến báo cho cậu một chút.”- Lãng ba ở một bên lên tiếng.

Mạc Phi gật gù, mệt mỏi nói: “Cảm ơn.”

Mạc Phi đi đến phòng cứu thương, Hồng tỷ đang đứng trước cửa. Từ Trung đang báo cáo cho mọi người biết: “Đường đến thành phố B đã bị Zombie phong tỏa, may là con đường này lúc trước quân đội đã dọn dẹp một phần, hơn nữa xung quanh đều là sông, thành phố C này giống như một cái đảo nhỏ bị tách biệt, ở nơi này còn tương đối an toàn hơn bên ngoài.”

“Nhưng đồ ăn mới là vấn đề lớn, gà vịt hoặc những thứ khác đều không thể ăn được, chúng ta chỉ có thể ăn những thứ có chất lượng như đồ trong siêu thị thôi. Coi như được giữ trong tủ lạnh thì sao, cũng không thể giữ được vĩnh viễn. Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ không có cái để ăn.”

“Đất ở quảng trường khá phì nhiêu, chúng ta có thể tự trồng trọt một ít. Cho đến nay, cũng chưa từng có thông tin ăn những thứ trồng được sẽ bị trúng độc. Nếu cảm thấy không thể cầm cự được, vậy cứ thử ăn những thứ mình có thể trồng trọt xem.”

“Những người sống sót bên ngoài, không ai muốn gia nhập với chúng ta, bọn họ đều muốn đi cướp đồ ăn của chúng ta. Tối qua khi tôi đi tuần tra liền phát hiện một góc tường đã bị đào thành một cái động, hiện tại còn đang sửa chữa. Tôi thấy chúng ta nên mở rộng phạm vi tuần tra, hơn nữa cũng nên cho những người xưa nay chưa từng ra khỏi sân thể dục đi ra ngoài để biết địa hình, nên mạnh mẽ huấn luyện...”

“Nhân thủ không đủ là một vấn đề lớn..”

Người một lời ta một lời, Hồng tỷ vẫn đứng trước cửa như trước, qua một lúc lâu, cô mới lên tiếng: “Nhóm người Từ Trung đã lập đại công, nếu không nhờ bọn họ, chúng ta chắc sẽ bị những con Zombie ở ngục giam kia vây công. Tôi cảm thấy chúng ta nên phái một nhóm người đi giải quyết triệt để vấn đề ở gần ngục giam, đồng thời tuần tra những con đường mà Zombie có thể đi vào thành phố C này, không thể để Zombie

tiến vào đây. Chúng ta phải chiêu mộ thêm người mới trong thành phố C. Còn nữa... Chúng ta nên làm một bữa tiệc khánh công.”

Ba chữ “Tiệc khánh công” làm mọi người im lại nhìn về Hồng tỷ, dù sao trong thời điểm nguy hiểm như thế này, mọi người đều đang cố gắng cầu sinh, còn ai muốn chú ý đến những hoạt động giải trí này nữa..

“Tiệc khánh công?”- Kim Thuần cân nhắc hàm nghĩa của ba chữ kia. Zombie đã bạo phát rất lâu rồi, sinh hoạt vui vẻ, thoải mái như trước càng ngày càng xa vời. Hắn cũng đã quên mất mình từng trải qua cuộc sống trước kia như thế nào.

Kim Thuần gật đầu liên tục: “Tiệc khánh công, có thể tổ chức. Trong kho của chúng ta có rất nhiều rượu, đồ ăn có thể tiết kiệm, nhưng dựa vào tình huống của chúng ta cũng không đến nỗi không ăn được thứ gì.”

“Chúng ta có thể tổ chức thi đấu để giải trí, tôi nhớ trong đây còn có một cái giá để chơi bóng rổ mà!”

“Chúng ta có thể ra ngoài dán thông tin, người sống bên ngoài có thể tham gia.”

.....

Từ Trung uể oải không thể tả, khi mọi người còn đang biểu quyết, hắn yên lặng lui ra ngoài.

Khi đi ngang qua Hồng tỷ, cô sáng mắt nhìn về phía hắn.

“Nghỉ ngơi thật tốt đi, sau này có rất nhiều chuyện để làm, sẽ rất bận bịu đấy.”- Từ Trung nói.

Hồng tỷ đỏ mặt, cuống quýt gật đầu nói: “Tôi biết, anh đang rất bận, tôi cũng sẽ tận lực làm việc của tôi. Anh cũng phải cố gắng.”

Từ Trung nhìn Hồng tỷ một chút, liền rời đi.

Đường Sĩ Miễn biết Từ Trung khinh thường mình, thấy thái độ của Mạc Phi cũng lạnh nhạt, hắn căn bản không muốn tham gia buổi thảo luận kia, đã sớm quay về phòng của mình.

Trong phòng đèn sáng trưng, hắn vén tay áo lên, trên cánh tay có một vết bị cào rách.

Đó là vết thương bị một con Zombie trong ngục giam cào lên.

Vết thương đã kết vảy, với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được. Đường Sĩ Miễn nhìn vết thương đã hồi phục, không khỏi kinh ngạc lấy một chiếc bình đồ như máu trong túi ra.

Thứ bên trong bình bị rút đi một ít, chất lỏng lắc lư theo tay của hắn, ánh đỏ bốn phía tỏa ra.

“Thần kỳ, không nghĩ tới mình có thể lấy được huyết thanh diệt virus Zombie.”- Đường Sĩ Miễn lầm bầm nói.

Trong ngăn kéo của hắn còn một cái kim tiêm. Đường Sĩ Miễn suy nghĩ một chút, sau đó không chút do dự lấy kim tiêm đâm vào bên trong, lấy hết chất lỏng đỏ như máu ra.

Bình nhỏ trống không bị quăng vào thùng rác.

Sau khi chất lỏng màu đỏ đi vào thân thể, Đường Sĩ Miễn không hề cảm thấy khó chịu gì, ngược lại còn cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn, dễ chịu hơn so với trước đây.

Vết thương đã tróc ra, xuất hiện một lớp da mới.

Từ khi ba mẹ Trần mất, hắn chỉ có một mình, không ngừng tìm kiếm kích thích, luôn tự hành động một mình. Đến hôm nay lúc nhen lửa vào thuốc nổ, đồng thời còn sống lại dưới móng vuốt của Zombie, hắn đột nhiên ý thức được tính mạng của mình trọng yếu bao nhiêu.

Cảm tạ vận mệnh, ban cho hắn một thân thể bất tử này.

43. Chương 43

“Mạc Phi! Đây là sự lựa chọn của cậu. Tôi hy vọng cậu sẽ đứng.”- Vào một buổi sáng sớm, Từ Trung nghiêm túc nói câu như vậy liền bỏ đi.

Lăng Ba đứng bên cạnh thấy kỳ quái, nhưng cậu cũng không hỏi nhiều. Cậu nói với Mạc Phi: “Ở trước cửa lớn có xảy ra chuyện lớn, tôi thấy anh nên qua đó xem một chút.”

Mạc Phi mặc áo khoác vào sau đó đi xuống lầu với Lăng Ba, khí trời càng ngày càng lạnh, áo bông trong kho chẳng mấy chốc đã phân phát gần hết cho mọi người. Bọn họ đã dán thông tin quanh thành phố C, nói rằng bọn họ chịu giảng hòa, còn chuẩn bị một bữa tiệc phong phú cho những người mới gia nhập. Mạc Phi không ngờ tới là, ở tình cảnh như bây giờ, lại có người sẽ tin vào thông tin này.

Khi vào phòng, Mạc Phi hí hóp mắt nhìn người phụ nữ kia. Nói thật, cậu cảm thấy một người phụ nữ bụng lớn có thể giúp đỡ sản xuất nhiều, thế nhưng, giá trị của một người cũng không thể dùng sức lao động để đánh giá. Nữ nhân thường có sự nhẫn nại hơn nam nhân rất nhiều, đặc biệt là trong hoàn cảnh khó khăn như thế này.

“Chắc chị đã thấy thông báo kia, trước khi để mọi người biểu quyết có cho chị gia nhập hay không, tôi muốn hỏi chị vài vấn đề.”

Người phụ nữ gầy yếu kia dùng ánh mắt thâm đen của mình nhìn Mạc Phi, nói: “Con của tôi cần thức ăn, vì vậy tôi mới đến đây. Tôi cũng không tin tưởng các cậu lắm.”

Mạc Phi gật đầu hỏi: “Trước đây chị có từng giết người chưa?”

“Không có, tôi cũng không có vũ khí gì, chỉ có một con dao phay dùng để phòng thân cũng rất miễn cưỡng, tôi trước giờ vẫn luôn cố gắng ẩn nấp, sống ở một tiểu khu yên ắng.”

Mạc Phi suy nghĩ một chút rồi tiếp tục hỏi: “Chị làm sao có thể sống sót? Ăn cái gì?”

Môi của chị ta hơi run rẩy, nhưng ánh mắt lại tỉnh táo lạ thường, cô nói với Mạc Phi: “Lúc đầu chúng tôi có lương thực dự trữ, sau này sẽ đi tìm một ít, những nơi các cậu đi qua lúc nào cũng sẽ dư lại một ít.”

“Câu hỏi cuối cùng, chị vẫn luôn sống một mình sao?”

Người phụ nữ lắc đầu: “Chồng của tôi, ăn những thứ không nên ăn. Hiện tại tôi chỉ có một thân một mình, nếu không tính đứa nhỏ ở trong bụng. Nghe này, tôi có chuyện gì cũng không sao, nhưng tôi muốn đứa con của tôi được sống sót, bên ngoài quá nguy hiểm.”

“Biết rồi. Chúng tôi sẽ thảo luận đưa ra quyết định. Cảm ơn chị đã tin tưởng chúng tôi, mặc kệ kết quả ra sao, tối hôm nay chị có thể ở đây ăn uống.”

Người phụ nữ kia nhìn chằm chằm Mạc Phi, lát sau mới nói: “Nhìn cậu rất trẻ, khi tôi quen chồng tôi, anh ấy cũng bằng tuổi này. Khi vào đơn vị làm việc luôn bị bắt nạt. Cậu rất may mắn.”

Mạc Phi cười cười, không nói gì, khi đi ra, rất nhiều người đang đứng bên ngoài đợi cậu.

Kim Thuần cũng đứng trong nhóm đó, hắn nói với Mạc Phi: “Hiện tại các anh em đều nguyện ý nghe cậu, nếu như cậu muốn làm chủ việc này, vậy cậu phải chịu trách nhiệm. Cậu muốn nhận người này, tôi cũng không có ý kiến, nhưng số lượng người đọc được thông báo của chúng ta sẽ rất nhiều, nếu sau này có một lượng lớn người xin vào, tôi sẽ bỏ phiếu phản đối.”

Mạc Phi gật gù, cậu cũng hiểu được ý tứ của Kim Thuần, càng nhiều người chuyện sẽ càng thêm phức tạp. Huống hồ trong thành phố C còn có hung thủ Z giết người, cậu vẫn chưa quên.

Rời khỏi nơi đó, cậu đi thẳng đến phòng bệnh. Nếu Dịch Hạo Tuấn cũng là một thành viên của nhóm trưởng lão, vậy chắc anh sẽ biết.

“Tôi biết suy nghĩ của cậu, cậu cũng phải biết, Z kia không phải người thiện lương gì. Nếu như hắn ta thấy được thông báo của chúng ta, rất có thể hắn sẽ tìm cách trà trộn vào đây. Lợi dụng Zombie giết người, cũng không cần sức lực quá lớn, ngay cả phụ nữ có thai cũng có thể làm được. Hơn nữa chị ta cũng nói trước đây còn có chồng của chị ta.”

Địch Hạo Tuấn nằm trên giường, khí sắc đã tốt hơn nhiều. Đinh Vĩ nói anh bị chấn động nhẹ, cần nằm trên giường tĩnh dưỡng, vì vậy mấy ngày nay Mạc Phi kiên quyết không cho anh xuống giường.

Mạc Phi đưa nước ấm cho Địch Hạo Tuấn, cậu nói: “Chúng ta đích thực là đang thiếu nhân lực, vì vậy Kim Thuần mới chịu đáp ứng. Tôi cũng biết Z có thể sẽ trà trộn vào nơi này, nhưng thứ quan tâm nhất chính là huyết thanh. Đã qua một thời gian dài như vậy, một tí manh mối chúng ta cũng không có, tôi nghĩ rằng người đang giữ huyết thanh có thể đã ra ngoài rồi.”

“Mạc Phi, tôi rất gấp.”- Địch Hạo Tuấn nói.

Mạc Phi nhìn chằm chằm vào mắt của Địch Hạo Tuấn, rất lâu trước đây anh cũng đã từng nói như vậy. Trải qua nhiều chuyện lớn nhỏ, đặc biệt là sau khi vụ nổ ở ngục giam, thời điểm cậu đối mặt với Địch Hạo Tuấn, trong lòng cậu có một loại biến hóa không nói thành lời.

“Tôi phải nhắc nhở cậu nên chú ý đến Đường Sĩ Miễn, nếu như có cơ hội, tôi muốn thăm dò phòng của hắn thử xem.”

Hồng tỷ cũng không lo lắng nhiều như vậy, ở nơi này toàn là đàn ông con trai. Thật vất vả mới thấy được một người phụ nữ, cô ngồi đối diện với người kia: “Bao lâu rồi?”

“Bảy tháng.”- Trên mặt người kia lộ ra nụ cười mệt mỏi, cô ta đưa tay sờ bụng, khuôn mặt hạnh phúc.

“Tôi sờ thử được không?”- Hồng tỷ thử hỏi, khi được đối phương cho phép, cô liền vươn tay xoa xoa bụng của đối phương. Một lát sau, Hồng tỷ kinh ngạc nói: “Nó vừa nảy mới đá tôi.”

“Gần sinh rồi, tôi muốn đến một chỗ an toàn, nếu may mắn có thể gặp được bác sĩ.”- Người phụ nữ nói, “Lúc đó tôi và chồng tôi bị nhốt trong phòng, khi chúng tôi đến được sân bay thì máy bay đã đi rồi. Nếu như chúng tôi may mắn có thể đăng ký kịp lúc, con của chúng tôi sẽ không lâm vào tình cảnh như bây giờ.”

“Tôi thật khó tưởng tượng chị làm sao có thể một mình sống sót. Chị đã ở bên ngoài bao lâu?”

“Chuyện xảy ra vào ba ngày trước. Tôi vốn vẫn không tin mình có thể có dũng khí như vậy, nhưng vì đứa con, tôi phải tự tay giết chồng tôi.”

Hồng tỷ tràn ngập đồng tình, đối phương lắc đầu nói: “Không sao đâu. Tôi tên là Diệp Tiểu Vân, cô hình như nhỏ hơn so với tôi, vậy tôi sẽ gọi cô là em gái nha.”

Đồ ăn trong sân thể dục đang khan hiếm. Bọn họ lại đang muốn chiêu mộ nhân tài, nên cũng không ai đánh đuổi Diệp Tiểu Vân. Một phụ nữ có thai sắp sinh, ngoại trừ lão đại trước đây, ai cũng không thể xuống tay được.

Một tuần sau vừa vào đông, vì vậy tiệc khánh công được tổ chức vào tuần sau.

Trải qua một phen đắn đo suy nghĩ, Mạc Phi cuối cùng cũng đến gõ cửa phòng của Đường Sĩ Miễn. Đợi cửa mở ra, cậu cười nói với hắn: “Sau khi xảy ra chuyện ở ngục gia, anh cũng chưa từng hành động với chúng tôi. Sao vậy, anh tức giận vì Từ Trung sao?”

Đường Sĩ Miễn rất bất ngờ khi thấy Mạc Phi, hắn ngẩn người rất nhanh cười nói: “Cậu đừng nghĩ nhiều, tôi vì đang giúp đỡ việc chuẩn bị cho tiệc khánh công. Mọi người đều chờ mong, không thể qua loa được.”

“Vậy thì tốt. Muốn cùng chúng tôi đi ra ngoài một chuyến không? Bọn họ phát hiện một bầy Zombie ở phía đông, tôi muốn tìm một người cẩn thận đi theo.”

“Địch Hạo Tuấn đâu?”- Đường Sĩ Miễn hỏi.

Sắc mặt Mạc Phi cũng không thay đổi, cậu nói với Đường Sĩ Miễn: “Thân thể của Địch Hạo Tuấn vẫn chưa khôi phục, nhóm người Đinh Vĩ đều bận bịu, người bên trong sân thể dục thì tôi cũng không thể tin ai. Anh có rảnh không? Không được thì tôi sẽ đi tìm Hồng tỷ?”

“Thôi, cô ấy đang phụ trách bên nhà kho. Để tôi đi cùng cậu.”

Đường Sĩ Miễn cùng đường, hắn đi xuống lầu, lái xe ra khỏi sân thể dục.

Cùng lúc đó, Dịch Hạo Tuấn đang núp trong bóng tối, cẩn thận nhìn trái phải, lấy ra công cụ trong túi, bắt đầu mở khóa.

Phòng của Đường Sĩ Miễn rất gần trung tâm, hiện tại không sân thể dục người cũng không nhiều, vì vậy rất nhiều người có phòng riêng.

Sau khi mở cửa, trong phòng không có gì đặc biệt.

Chỉ có một đồng hồ trên ghế, cùng với cái kính hiển vi không ai muốn dùng.

Dịch Hạo Tuấn nhìn chằm chằm lên kính hiển vi, một lúc sau cũng không thấy có gì đặc biệt.

Anh dời tầm mắt, kéo ngăn kéo ra.

Mạc Phi cùng Đường Sĩ Miễn ra ngoài, chính là thừa cơ cho Dịch Hạo Tuấn vào lục soát phòng của Đường Sĩ Miễn. Lần trước, khi cậu bắt đầu hoài nghi Đường Sĩ Miễn, hắn lại lén lút lút lút châm nổ, suýt chút nữa nổ chết Dịch Hạo Tuấn, vì vậy lần này ra ngoài, cậu phải chú ý kỹ Đường Sĩ Miễn này.

Đường Sĩ Miễn giống như không biết Mạc Phi đang hoài nghi mình, hắn nhìn về phương xa nói với Mạc Phi: “Theo quan sát của tôi, nơi tập trung Zombie càng nhiều, chắc chắn sẽ có Zombie biến dị. Đối với loại đó chúng ta không có những thứ vũ khí thích hợp để địch lại chúng, hy vọng lần này không gặp phải nó.

Mạc Phi đưa Đường Sĩ Miễn đến phụ cận của thư viện.

Tường cao lớn bên ngoài ngăn cản tầm mắt của Zombie, cũng ngăn cản tầm mắt của bọn họ.

“Thư viện? Không sai a, mùa đông phải cần những thứ giữ ấm.”

Mạc Phi đi phía sau hắn, dùng súng quay về phía hắn, cậu thật sự rất muốn biết rốt cuộc trong lòng Đường Sĩ Miễn cất giấu bí mật lớn đến cỡ nào. Hành động cùng một người như vậy, cậu cảm thấy như mình đang lâm vào cảnh rất nguy hiểm.

Từ kính chiếu hậu, Đường Sĩ Miễn có thể nhìn thấy hành động của Mạc Phi, khóe miệng hiện ra một nụ cười không dễ phát hiện. Cầm chặt súng, đi đến thư viện.

44. Chương 44

Mạc Phi vẫn còn nhớ lần đầu tiên cậu giết người, là người béo béo kia đã chết dưới cương côn của cậu, nói thật cậu cũng không thể nhớ được tướng mạo của người kia như thế nào. Nhưng cậu vẫn mãi nhớ cái cảm giác ấy, cảm giác khi cương côn nện trên đầu hắn ta.

Máu dính nhem nhớp chạy dọc theo đao trên tay cậu, Mạc Phi dùng chân đá đá con Zombie bên cạnh.

Đường Sĩ Miễn thở hổn hển, nói với cậu: “Zombie bên ngoài đã dọn sạch, bên trong cũng không ảnh hưởng nhiều tới chúng ta.

Zombie ở nơi này cũng không nhiều, xem ra thông tin mà cậu nhận được không chính xác rồi.”

Cậu thu hồi súng, nhìn máy tính cách đó không xa, quay lại nói với Đường Sĩ Miễn: “Đến đây, giúp tôi một tay đi.”

Người đã chết, giữ sách lại cũng chả làm gì được, hiện giờ chẳng có ai đến để dọn dẹp sách. Mạc Phi dùng dụng cụ cạy máy tính ra lấy những linh kiện hữu dụng bên trong.

Cậu cùng Đường Sĩ Miễn cố đem những vật dụng cần thiết lên xe, còn đem vài quyển sách nữa.

”Ồ có bộ Băng cùng chi hỏa ca này, vừa vặn tôi có quyển đầu, thêm quyển này nữa là đủ bộ.”- Đường Sĩ Miễn cười nói, quăng quyển sách vào xe.

Nhưng tâm tình của Mạc Phỉ không nhẹ nhõm như vậy, bây giờ chắc Dịch Hạo Tuấn đang ở trong phòng của Đường Sĩ Miễn, không biết anh ấy có tìm được đầu mối nào không.

“Nhiều nhân vật, nhiều tình tiết, nhưng làm tôi ấn tượng sâu nhất chỉ có một.”- Đường Sĩ Miễn cười cười nói: “Cậu nói nghĩ, mạng người và mạng của chó có giống nhau không? Chó chết rồi, cậu cũng sống không nổi.”

Mạc Phỉ cũng muốn tiếp tục đề tài này nhưng cùng lúc đó, bên tai cậu đột nhiên xuất hiện tiếng rít gào.

Một con Zombie nhào về phía Mạc Phỉ, cậu linh hoạt tránh né, nó tất nhiên không muốn buông tha cho cậu.

Đường Sĩ Miễn đứng sau lưng Mạc Phỉ, hẳn muốn rút đao đâm cậu, nhưng cuối cùng lại bỏ về con Zombie kia.

Sau khi Zombie ngã xuống đất, cậu lau lau mồ hôi lạnh trên trán, sợ hãi không hết, quay lại nói “Cảm ơn!” với Đường Sĩ Miễn.

Đường Sĩ Miễn lấy áo chui chui đao, bấu mỗi một cái.

Hai người đi ra ngoài mất ba tiếng, thấy Mạc Phỉ vẫn bình an vô sự, Dịch Hạo Tuấn thở dài nhẹ nhõm.

Đường Sĩ Miễn thấy Dịch Hạo Tuấn đang đứng trước cửa lớn. Hắn liếc mắt, không lên tiếng nhìn Mạc Phỉ.

Dịch Hạo Tuấn âm thầm ra hiệu cho Mạc Phỉ, những hành động này, đều để lại trong mắt của Đường Sĩ Miễn.

Ngoại trừ Diệp Tiểu Vân đang có thai, không có ai chịu gia nhập vào sân thể dục. Vào những ngày đông, ngoài trời tuyết lớn, người bên trong sân thể dục đang phân phát những đồ giữ ấm, khí thể bùng bùng mở tiệc khánh công.

Khán đài của sân thể dục đã được trang trí lại, tận dụng những bóng đèn trang trí được lấy từ siêu thị, sáng trưng cả một khán đài.

Từ Trung nhận súng, nói với Lăng Ba: “Buổi tối này thật đẹp a. Cậu xem khán đài đi, cứ giống sóng nhấp nhô vậy.”

“Cậu cũng là người biết lãng mạn.”- Lăng Ba cười cười, sờ sờ huy hiệu trước ngực: “Đây là vật đính ước mà Hồng tỷ đưa cho anh phải không? Hai người tiến triển tới đâu rồi?”

Từ Trung đẩy tay Lăng Ba ra, cả giận nói: “Đừng có đoán bậy. Tôi với cô ấy chỉ là chiến hữu mà thôi.”

“Ha ha ha, cậu đang cố tránh mặt người ta chứ gì? Kệ cậu, tôi đi ăn đây.”

Lăng Ba cười vui vẻ, cậu nhảy xuống khán đài, chạy nhanh về phía Đình Vĩ.

Mạc Phỉ đem sách về chỉ để nhóm lửa dùng vào mùa đông, nhưng không ngờ đại đa số lại thấy đáng tiếc. Bọn họ ngồi lựa chọn, để lại tiểu thuyết và sách tham khảo, sách giáo khoa thì đem đi nhóm lửa.

Sau khi đến phòng y tế, Dịch Hạo Tuấn đóng chặt cửa lại, anh kéo Mạc Phỉ vào góc phòng, nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ tìm thấy một cái kính hiển vi bên trong phòng của Đường Sĩ Miễn, nhưng nó vốn là đồ trong sân thể dục, cậu biết đó, nơi này cũng dành cho sinh viên của trường đại học. Tôi không biết cái này có quan hệ với huyết thanh hay không, còn những đầu mối khác thì không.”

“Thùng rác? Ngăn kéo?”- Mạc Phỉ hỏi.

Dịch Hạo Tuấn thất vọng lắc đầu.

Mạc Phỉ hít một hơi, ngồi xuống giường. Dịch Hạo Tuấn đứng một ở bên: “Tôi muốn thừa dịp hôm nay có tiệc rượu, chúc say bọn họ, thăm dò thử rốt cuộc người nào đang giữ huyết thanh.”

“Thương thế của anh...”- Mạc Phỉ lo lắng hỏi.

“Không cần lo, tửu lượng của tôi rất tốt. Đúng rồi, cậu nên quan sát chặt chẽ tình hình bên trong sân thể dục đi, tôi luôn cảm thấy tối nay sẽ có việc phát sinh.”

Mạc Phi sờ sờ súng bên hông, bắn giết Zombie tất nhiên khác với việc bắn giết con người. Cho tới bây giờ, đêm nào cậu cũng thấy ác mộng, thấy những người từng chết dưới tay cậu. Nếu có thể, cậu chỉ hi vọng mình có thể sống an tĩnh như bây giờ.

Khi đến đại sảnh, trong nháy mắt Mạc Phi trở thành tiêu điểm của mọi người. Ai cũng rất tò mò với lần hành động này. Đặc biệt là tình huống ở trong ngục giam. Mạc Phi tỉ mỉ nói cho bọn họ biết tình hình về ngục giam.

Đám người Kim Thuần đang dựng sân bóng rổ, làm những phương tiện giải trí đơn giản.

Địch Hạo Tuấn ngồi trong tiếng hoan hô, uống xong một chén rượu. Vóc người cao to của anh trong đám người đặc biệt bắt mắt, hành động tiêu sái của anh cũng khiến người khác tán thưởng. Một người hai sao đứng cạnh Kim Thuần đang thi đấu với Địch Hạo Tuấn, Kim Thuần đứng một bên nhìn, rất nóng lòng muốn thử.

Mạc Phi đi đến bên cạnh Lăng Ba, nhỏ giọng hỏi: “Đường Sĩ Miễn đâu? Anh có nhìn thấy hắn không?”

Lăng Ba nhìn Mạc Phi một chút, nhún nhún vai: “Cậu cũng không phải không biết tính của anh ta, người đã kỳ lạ, lại còn không thích đám đông. Chúng ta vui vẻ ở đây, còn anh ta lại trốn ở trong phòng.”

“Ừm, tôi có việc tìm anh ta.”- Cậu liếc mắt nhìn xung quanh, sau đó lặng lẽ rời đi.

Đêm nay tổ chức việc khánh công, phần lớn mọi người đều ở đại sảnh, nhưng việc canh gác cũng cần phải bảo đảm.

Cửa lớn có hai người canh giữ, chỉ có Từ Trung tự nguyện đến tầng cao nhất để canh giữ, hẳn tự nguyện đổi ca với Lăng Ba, còn dặn Lăng Ba không được nói.

Từ Trung ngẩng đầu nhìn trời, ánh đèn của thành thị đã biến mất, thay vào đó là ánh sao đầy trời.

Hắn đứng lặng ở đó, cứ như vậy nhìn trời.

Trên này cực kỳ yên tĩnh, chỗ này rất nhỏ hẹp, nếu không đến ca trực thì rất ít người chịu đến. Hơn nữa nơi này cũng tương đối an toàn. Từ Trung đứng im lặng suy nghĩ.

Trong tình cảnh hiện giờ, không ai biết được mình có thể sống bao lâu. Minh bây giờ, cũng tính là sống sót sao? Nghĩ đến Hồng tỷ, hắn càng thêm rối loạn.

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện sau lưng Từ Trung. Bóng đen kia giơ dao trong tay, rất nhanh, Từ Trung liền té liệt trên mặt đất.

Khi bị người giết, Từ Trung không có thống khổ, chỉ ít trong lòng Đường Sĩ Miễn nghĩ như vậy.

Đường Sĩ Miễn đứng phía sau Từ Trung, mũi dao của hắn đâm thẳng vào đầu của Từ Trung. Hắn liếc mắt nhìn đối phương, mở nắp đỉnh lên, bỏ Từ Trung vào.

Sau khi xử lý xong thi thể của Từ Trung, Đường Sĩ Miễn thả sợi dây thừng mình đã chuẩn bị xuống sân thể dục.

Nơi này vừa vặn là góc chết, nếu như không đứng trên mái nhà quan sát thì rất khó phát hiện, nhà kho tối nay không có ai trực, hắn đem những vũ khí để trên mái nhà, ngày mai ra ngoài rồi tiện tay đem về lại.

Trên người Đường Sĩ Miễn còn đeo một cái thập tự giá, thứ đó là hắn nhặt được trong đồng thi thể.

Nhìn vết máu trên đất, hắn nhớ tới một câu nói trong sách, nhỏ giọng ngâm tụng: “Thiên quốc gần rồi, các người phải sám hối.”

“Vốn người chết phải là Lăng Ba, đáng tiếc.”

Tuyết lớn che lấp vết máu, Đường Sĩ Miễn đi xuống lầu.

Mạc Phi nhìn quanh sân thể dục cũng không thấy tung tích của Đường Sĩ Miễn, tuyết rất lớn, che tầm mắt.

Khi cậu đang muốn đi đến phòng của hắn, có một vật kỳ quái hấp dẫn sự chú ý của cậu.

Ở bức tường phía đông, Mạc Phi phát hiện một lỗ trống. Ở dưới lỗ trống kia có xuất hiện một vật.

Mạc Phi cuối xuống nhặt thứ đó lên, nhìn một lúc, sau đó bật đèn pin trong tay lên, chiếu vào thứ đó.

Đó là một chuỗi vòng tay, trên đó còn có một chữ Z.

Trong tay nắm chuỗi vòng tay, cậu liều mạng chạy. Gió lạnh gào thét như đang cắt vào cổ họng của cậu, trong cổ họng xuất hiện mùi vị của máu, phổi cũng lạnh đến đau đớn.

Mạc Phi chạy vào trong, khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Dịch Hạo Tuấn, cậu không nói ra được sự khổ sở của mình, liền đem chuỗi vòng tay đưa cho Dịch Hạo Tuấn.

“Z?”- Dịch Hạo Tuấn nhìn đồ vật trong tay, suy nghĩ một chút: “Cậu đừng hoảng hốt, có khả năng là trùng hợp mà thôi. Tôi nghĩ chúng ta nên đề cao cảnh giác hơn nữa.”

Kim Thuần ghé sát vào, hẩn cau mày nói: “Có phải là Z mà các cậu nhắc tới? Mạc Phi kể như thế nào? Tường lại có lỗ thủng mới, nói rõ cảnh giới canh gác của chúng ta còn chưa được hoàn hảo. Tiệc rượu hôm nay chấm dứt ở đây, người nào về vị trí của người nấy.”

Khi Kim Thuần vừa dứt lời, “Oanh!” một tiếng nổ vang, lay động cả sân thể dục.

Mạc Phi dựa vào ghế đứng vững, đợi sau khi chấn động qua đi, cậu cũng giống như người khác, cầm súng xông ra ngoài.

45. Chương 45

Tiếng nổ vang lên từ bốn phía, khiến người choáng váng.

“Từ Trung đầu! Sao không thấy những người khác! Từ Trung hẳn là đang ở đỉnh sân thể dục canh gác.”- Lăng Ba hô lớn trong tuyết trắng.

Tường phía Tây đã gần bị sụp đổ, Zombie từ bốn phía tụ tập lại liều mạng chui qua bức tường.

Bọn người Mạc Phi tập trung hỏa lực dẹp yên phía Tây, nhưng không lâu sau đó, phía đông lại vang lên tiếng nổ.

“Trên nóc nhà! Phái mấy người lên nóc nhà!”- Mạc Phi chỉ thị.

Phía cửa lớn không ngừng vang lên tiếng súng, Đường Sĩ Miễn không biết xuất hiện từ khi nào, nắm đoản đao trong tay, nói với Mạc Phi: “Nhanh đi tìm một chiếc xe đi.”

Ngoài cửa có chừng trăm Zombie ở đó, hai cảnh vệ điên cuồng, không ngừng xả súng.

Đường Sĩ Miễn không nói một lời cầm đoản đao nhảy xuống dưới đài quan sát

“Không phải chứ.”- Kim Thuần liếc mắt, hô lớn với những người khác, “Đừng để ý hẩn, bảo vệ cửa lớn đi!”

Bên ngoài quá đen, với khoảng cách như vậy, không thể nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Sau khi tiêm huyết thanh vào, Đường Sĩ Miễn đã không còn sợ Zombie cắn xé, hẩn cảm thấy trong người mình lúc nào cũng tràn ngập khí lực.

Đoản đao đâm vào lồng ngực của một con Zombie, nó lập tức nhe răng cắn vào cánh tay của Đường Sĩ Miễn.

Đường Sĩ Miễn cắn răng, đổi qua tay khác công kích Zombie, mà vết thương của hẩn có tốc độ lành lại đáng kinh ngạc, chưa tới năm phút, đã không còn cảm giác đau đớn nữa.

Đây chính là năng lực mà huyết thanh mang lại cho hẩn, năng lực hồi phục của hẩn giờ đây rất kinh người. Trước tình huống này, hẩn sẽ là người vô địch khi đứng trước Zombie.

Cửa sau mở ra, Mạc Phi nhìn thấy Đường Sĩ Miễn đang ra sức chiến đấu với Zombie, cậu nhìn Đường Sĩ Miễn với ánh mắt cảm kích.

Địch Hạo Tuấn lái xe tuần tra quanh sân thể dục, phát hiện được vết bánh xe đáng ngờ.

“Đuổi theo!”- Mạc Phi nói.

Trong đêm đen, Địch Hạo Tuấn lái xe chạy như điên sợ mất tung tích của chiếc xe kia. Tuyệt càng lúc càng nhiều, vì vậy lái xe như vậy trong lúc này là vạn phần nguy hiểm.

Đột nhiên, Địch Hạo Tuấn phanh gấp, đầu của Mạc Phi đập vào cửa xe.

Đèn xe mở lên, hoa tuyết tung bay, trước mắt bọn họ xuất hiện một cây cầu.

Mạc Phi nhớ tới cây cầu này, đây là con đường nối liền thành phố C với thành phố B. Sau vụ ngục giam, bọn họ đã thuận đường xem qua, khi đó cầu đã bị nổ đứt đoạn. Nhưng bây giờ, Zombie che rợp, bọn nó đi dọc theo bờ sông hướng tới thành phố C.

Mấy vạn con Zombie, tiếng gầm gừ vang vọng cả chân trời.

“Đây là con đường lớn có thể đi đến thành phố B...”- Giọng của Mạc Phi run rẩy, cậu nói: “Nếu bọn nó có thể vượt qua nơi này, không lâu sau đó sân thể dục của chúng ta sẽ bị bao vây. Bây giờ, còn có cơ hội để phá nổ nơi này không?”

Bầy Zombie ở đối diện bị đèn xe hấp dẫn, bọn nó dùng ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm hai người, điên cuồng rống lên như rung chuyển cả bầu trời.

Toàn thân Mạc Phi đã nổi đầy da gà, ánh mắt trong đêm tối như đen hơn.

Địch Hạo Tuấn quay đầu xe, nói với Mạc Phi: “Không kịp, chúng ta nên trở về bàn bạc kỹ hơn.”

Mạc Phi quay đầu lại nhìn đàn Zombie đen kịt kia, bọn nó đang ra sức tiến lên, đi về phía thành phố C.

Sau khi quay lại sân thể dục, cuộc chiến nơi đó cũng dần kết thúc. Nơi bị hư hại nghiêm trọng nhất chính là tường phía Tây. Tường bị nổ một lỗ hổng lớn, mọi người dưới sự chỉ huy của Kim Thuần đang lấy cát tạm thời lấp lại lỗ hổng đó.

Zombie phân tán xung quanh, một mình Đường Sĩ Miễn cố thủ trước tường lớn, dùng dao bảo vệ lỗ hổng.

Địch Hạo Tuấn và Mạc Phi ngồi trên xe, không ngừng bắn Zombie phụ trợ cho mọi người, bọn người Kim Thuần lúc này mới tạm thời khống chế đại cuộc.

Vào sân thể dục, trên khán đài còn những thứ đồ trang trí, ánh huỳnh quang nhấp nháy, vào tình cảnh này đặc biệt chói mắt.

“Tôi không thấy Từ Trung.”- Lãng Ba nói với Mạc Phi, “Tôi đã tìm rất lâu, cậu ấy đã thay tôi canh gác ở đỉnh sân thể dục này.”

“Bọn họ có rất nhiều xe, chúng tôi đã phát hiện được sáu chiếc quanh sân thể dục. Người phụ nữ kia, Diệp Tiểu Vân, chắc đã lợi dụng hoảng loạn để chạy trốn.”

“Chị ta biết nhà kho của chúng ta, chắc đã ném không ít vũ khí ra ngoài. “

.....

Mạc Phi nghe bọn họ nói, cũng không lên tiếng.

Kim Thuần lại không nhìn được, nổi nóng xô đẩy Mạc Phi: “Cậu là người nói chị ta là người có thể tin tưởng đúng không? Vậy mà mọi người lại tin được những lời cậu nói!”

“Đừng cãi nhau, cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.”- Một cánh tay bất ngờ ngăn cản. Mạc Phi kinh ngạc ngẩng đầu, cậu không ngờ người ra mặt giúp cậu chính là Đường Sĩ Miễn.

Nhìn thấy khuôn mặt tang thương của Mạc Phi, trong lòng hắn có một loại khoái ý không nói lên lời.

“Không, Diệp Tiểu Vân không phải người của bọn kia, chị ấy ở cùng với tôi nãy giờ.”- Hồng tỷ bất ngờ xông vào nói.

Người phụ nữ có thai gầy gò như vậy, thân thể của chị ta đang phát run, đưa tay che lấy bụng mình.

Kim Thuần nhìn thấy chị ta liền phát hỏa, lập tức chạy đến muốn túm cổ áo của cô.

Nhưng Dịch Hạo Tuấn không cho hắn làm thế, bắt được tay hắn: “Hong tỷ đã nói rồi, tất cả là hiểu lầm. Diệp Tiểu Vân không phải gian tế, Mạc Phi cũng không tin sai người. Người trách oan Mạc Phi, nên xin lỗi cậu ấy.”

“Xin lỗi?”- Kim Thuần sắc mặt âm trầm nhìn Diệp Tiểu Vân, sau đó nói: “Sân thể dục của chúng ta bị người khác làm nổ. Nếu không phải cô ta nói với mấy người kia, chúng ta sao có thể lâm vào hoàn cảnh này? Nếu cô ta ở cùng với Hong tỷ thì sao vũ khí của chúng ta bị mất? Anh nói thử xem.”

“Con đường nối liền thành phố B và C đã được đảm thông, trong lúc chúng ta đang tranh cãi thì hàng ngàn con Zombie đang hướng về chúng ta đây. Phòng ngự nơi này của chúng ta đã bị sụp đổ. Giờ đây chúng ta nên tìm người trách nhiệm hay giải quyết vấn đề?”- Mạc Phi uể oải nói.

Nghe xong Mạc Phi nói, Kim Thuần trợn hai mắt, trên mặt Đường Sĩ Miễn lóe lên một tia kinh ngạc, mấy người khác như đình chỉ hoạt động, hô hấp cũng khó khăn.

Mạc Phi hít sâu một hơi, nói: “Nếu chúng ta đã theo phương pháp dân chủ, vậy tôi kiến nghị mọi người nên biểu quyết theo dân chủ. Đi hay ở, hiện tại chúng ta chỉ có hai phương pháp này.”

Người ở nơi này phần lớn đều ở trong đây từ khi bắt đầu mất thế, tường cao to xung quanh khiến bọn họ cảm thấy rất an toàn.

Nếu như bỏ sân thể dục này, chắc chắn sẽ có rất nhiều người chết trên đường, hơn nữa bọn họ cũng rất khó tìm được một nơi phòng thủ hoàn hảo hơn sân thể dục.

Nhưng nếu không chạy, nơi này đã bị người khác nhìn chằm chằm. Bọn người kia cũng đã không thêm để ý đến lợi ích mà cho nổ tường sân thể dục, kéo đến hàng ngàn Zombie đến đây. Bọn họ ở nơi này có cơ hội sống sót sao?

Mạc Phi nói: “Tôi không biết mọi người lựa chọn cách nào, nhưng tôi muốn sáng mai mọi người có thể cho tôi một đáp án chắc chắn. Dựa vào tốc độ của Zombie, nếu như nhanh nhất thì chắc chắn tối mai bọn nó sẽ xông tới nơi này. Chúng ta phải nhanh chóng dự phòng.”

Tường của sân thể dục không thể sửa chữa trong thời gian ngắn như vậy, dù có mặt tường chắc chắn như trước nhưng cũng sẽ không thể chịu được một lượng Zombie lớn như thế.

Đồ ăn có hạn, nước sạch là thứ cần thiết và quý hiếm nhất hiện giờ. Bọn họ cũng không hi vọng mình sẽ chết trong sân thể dục này.

Ai cũng không muốn rời khỏi đây, nhưng mọi người đều nhanh chóng thu nhập vật tư.

Một số chiếc xe rắn chắc được mọi người lôi ra dùng để chứa vật tư, nhưng chiếc xe không xài đến bọn họ đều gỡ bánh, lấy xăng ra để dành.

Lúc mọi người đều bận rộn, Đường Sĩ Miễn cũng không ngoại lệ. Hắn cùng vài người lén lén lút lút đi khỏi sân thể dục. Hắn đã đem những vũ khí mình lấy được để trong ký túc xá nữ trước kia.

“Sau này chúng ta có nhiều người, có thể đến đây lấy vũ khí. Chúng ta sẽ tìm một nơi an toàn hơn nơi này để làm trụ sở. Chúng ta sẽ có nhiều người hơn, có thức ăn, có nước sạch, có điện, có vũ khí. Chúng ta sẽ có một đội mạnh mẽ nhất, sân thể dục này không còn sống nổi nữa rồi.”- Đường Sĩ Miễn cảm khái nhìn sân thể dục, nói với hai người.

Hai người kia ghé lại nói với Đường Sĩ Miễn: “Bọn họ tính sẽ ở lại để chống chọi, chúng ta phải làm sao? Chúng ta có xe, có vũ khí, chúng ta có thể tự rời khỏi đó.”

“Đồ vật trước tiên cứ giấu nơi này, mọi người cũng đừng ra sức quá. Chúng ta cần có nhân lực. Chờ bọn họ thất bại, chúng ta có thể chiêu mộ thêm nhiều người vào.”- Đường Sĩ Miễn híp mắt suy nghĩ một lát: “Hiện tại vấn đề lớn nhất chính là thiếu người, chúng ta không biết thể giới bên ngoài đã ra cái dạng gì.”

“Lão đại anh minh.”- Hai người kia nín bợ cũng không khiến Đường Sĩ Miễn có thêm hảo cảm, người hắn để ý nhất chính là Dịch Hạo Tuấn. Nếu như bên người hắn có một người có thể một địch mười thì tiêu chí một đội mới mà hắn đề ra là rất khả thi.

Bên trong sân thể dục, bận rộn rộn, những thứ có thể sử dụng đều mang đi hết.

Những đồ vật không thể dùng, đám người Kim Thuần ra sức phá hủy, bọn họ không muốn cho kẻ thù mình chiếm tiện nghi.

Bọn họ dùng búa lớn phá hủy hết những cầu thang nơi bọn họ từng ở. Bọn họ giữ lại tất cả thức ăn và nước sạch.

Những con đường ở thành phố C đều đã bị hư hỏng đứt đoạn, nếu như đi xe ra ngoài, bọn họ cũng không thể ra ngoài, cũng không thể đi bộ được, bên ngoài đều là uy hiếp vô tận.

Vì vậy, kết quả bỏ phiếu, là ở lại.

Bọn họ chuẩn bị đối đầu với mấy vạn Zombie, nghĩ cách ở lại nơi này.

46. Chương 46

Mạc Phi cùng những người sống sót ở lại sân thể dục để chuẩn bị, còn Lăng Ba cùng Dịch Hạo Tuấn đi ra ngoài làm nhiệm vụ phi thường trọng yếu.

Zombie cũng đã gần đến siêu thị, hai người tận lực đi vòng, tránh những nơi Zombie có khả năng xuất hiện.

Dịch Hạo Tuấn lái xe, ngậm trong miệng một liều thuốc, bỗng nhiên nói với Lăng Ba: “Tôi có một vấn đề rất thắc mắc, cậu cùng Đinh Vĩ hòa thuận như vậy, tôi nghĩ cậu có thể trả lời câu hỏi của tôi. Tôi muốn nói, giả như cậu có nhu cầu, muốn để hắn biết thì cậu nói làm sao mới thấy thỏa đáng nhất?”

Lăng Ba nhìn hồi lâu, bỗng nhiên hiểu được câu nói của Dịch Hạo Tuấn có ý gì. Cậu nói: “Kỳ thật chọc thủng tầng giấy mỏng này cũng không khó. Lần thứ nhất sẽ có chút lúng túng, về sau sẽ tốt hơn. Anh nhớ phải ôn nhu một chút, không thì anh ấy sẽ không thích.”

“Thật sao? Cậu nói cũng có lý.”- Dịch Hạo Tuấn suy tư nói: “Tôi cảm thấy từ khi xảy ra những việc kia, cậu ấy có chút xa lánh tôi. Tôi đã tận lực bù đắp quan hệ với cậu ấy, nhưng tôi cảm thấy ngoại trừ công việc, tôi với cậu ấy không có gì để nói cả. Tôi phải trò chuyện với cậu ấy nhiều một chút, vậy quan hệ của chúng tôi mới có thể hòa hoãn hơn.”

“A.....Ý của anh là như vậy sao?...”- Lăng Ba lúng túng ho khan, mặt đỏ tía tai quay qua cửa sổ, vội thoát khỏi đề tài này: “Trí nhớ của Lăng Ba cũng không tệ, những nơi phụ cận có liên kết với nhau, tôi cảm thấy ở nơi này dừng chân rất bảo đảm an toàn.”

Dịch Hạo Tuấn dùng xe cách siêu thị ba con đường lớn, anh nói với Lăng Ba: “Vậy tôi sẽ ở đây chờ cậu, cậu nhất định phải cẩn thận đấy.”

Lăng Ba ngồi phía sau lấy đèn pin, cùng những đồ dự phòng khác, hít một hơi thật sâu, bước xuống xe.

Bọn họ đã ước định thời gian, khi Dịch Hạo Tuấn và Lăng Ba hoàn thành nhiệm vụ ở đây, bên trong sân thể dục cũng đã sắp xếp xong.

Nhưng điều lo lắng nhất chính là không biết bọn họ có thể dẫn dụ được con Zombie biến dị trong siêu thị ra hay không.

Trong đêm tối, Lăng Ba leo từ căn phòng lúc trước ở khu dân cư qua siêu thị, chẳng mấy chốc đã thấy con Zombie biến dị ở tầng ba kia.

Lần trước khi Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn rời khỏi siêu thị, hai người bọn họ đã liệt nơi này thành những nơi nguy hiểm nhất, vào thời gian này, bọn họ cũng chỉ đi ngang qua, tiện đường xem một chút, cũng không ai dám vào sâu trong nơi này.

Lăng Ba nhìn thấy con Zombie phun axit kia đang nằm nơi đó.

Sau khi con Zombie đó thấy ánh sáng mãnh liệt từ đèn pin, toàn bộ thân thể nó co rụt lại, sau đó phóng ra axit.

Lăng Ba đã giữ đúng khoảng cách, tận lực rời xa khu vực nguy hiểm. Dù vậy, khi axit được phun tới, theo phản xạ có điều kiện, Lăng Ba vẫn nhảy lên một cái.

Axit bám vào vách tường, lập tức liền thủng một cái lỗ to.

Lăng Ba khẩn trương nhảy lên, dùng đèn chiếu trên mặt đất của tầng hai.

“Hà —— hà —— “

Con Zombie kia phóng axit tới nguồn sáng, sàn nhà đã bị ăn mòn từ trước, nó cứ thế mà lọt thỏm xuống tầng hai.

Zombie biến dị đó, Lăng Ba có chút lo lắng nó đã ngã nát bấy rồi.

Một lúc sau, nó bắt đầu cựa quậy, thu thập những mảnh thịt thối nát, những thứ kia như chất lỏng, chậm rãi dung nhập vào thân thể của nó.

Lăng Ba cũng không chần chờ nữa, vội vàng bám vào tường, dùng ánh sáng đèn pin dẫn dụ nó tới gần nơi đỗ xe.

Địch Hạo Tuấn dừng xe ở bên đường, anh đang nghĩ tính khả thi của kế hoạch mà Mạc Phi đã đề ra. Mạc Phi muốn dùng con Zombie biến dị này để giải quyết những con Zombie thường kia, bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ, khi đến đúng thời điểm sẽ cho nổ tung sân thể dục kia, đem toàn bộ Zombie chôn hết ở bên trong.

Lý tưởng của bọn họ là như vậy.

Khi Lăng Ba chậm rãi ra khỏi nơi đó, Địch Hạo Tuấn thấy ánh sáng từ kính chiếu hậu, anh lập tức khởi động xe, chuẩn bị kỹ càng.

Lăng Ba ngồi vào xe thở hổn hển với Địch Hạo Tuấn: “Nó ở phía sau, anh nghe tôi dẫn hướng. Tôi sẽ chậm rãi dụ dỗ nó.”

Mạc Phi và Kim Thuần đứng ở nơi cao nhất của sân thể dục, nhìn kỹ kiến trúc nơi đây, từng đợt cảm khái.

“Tôi vẫn luôn muốn cảm ơn anh, lúc trước chịu thu nhận chúng tôi.”- Mạc Phi nói với Kim Thuần.

Kim Thuần lắc đầu nói: “Tôi không thích cậu, bây giờ cũng vậy. Thế nhưng chúng tôi cần cậu. Cậu, Đường Sĩ Miễn, tiểu Hồng, Lăng Ba, Đinh Vĩ, các cậu đều là những người hữu dụng. Muốn sống tiếp, chúng ta phải đoàn kết.”

“Lời này có chút rỗng tuếch a.”- Mạc Phi cười cười nhìn về phương xa, “Cũng không dối gì anh, thực ra tôi muốn tìm một thứ. Đợi những chuyện này qua đi, xem như tôi đã từng là chiến hữu của anh, hi vọng anh có thể giúp đỡ tôi.”

“Tôi sớm nhìn ra rồi, cậu cùng Địch Hạo Tuấn cứ lén lút lút lút. Thật ra hai người quen biết nhau trước rồi chứ gì.”- Kim Thuần bĩu môi.

Mạc Phi đang muốn nói thêm gì đó, cửa sau lưng đột ngột bị mở ra, một người phụ nữ chạy đến tầng sáu cao nhất, đôi mắt sưng đỏ nhìn Mạc Phi: “Bọn chúng đến rồi.”

Mạc Phi nhìn bóng lưng rời đi của Hồng tỷ, trong lòng cảm thấy rất trầm trọng.

Vừa mới nãy, những người kiểm tra vật tư đến báo cáo, nói ở trên nơi cao nhất của sân thể dục, trong lu đựng nước đã phát hiện được thi thể của Từ Trung.

Rất nhiều Zombie đã tràn vào thành phố C này, bọn họ cũng không có thời gian để tổ chức tang sự cho Từ Trung, thậm chí còn không có thời gian truy cứu Từ Trung là bị ai giết chết.

Zombie tràn vào dày đặc như mây đen, mọi người vội vàng chôn thi thể của Từ Trung, kéo Hồng tỷ đến khu vực an toàn.

Đến giờ phút này, Kim Thuần mới biết Hồng tỷ có tình cảm với Từ Trung. Hắn thở dài một hơi, nói: “Từ Trung may mắn, chỉ ít trước khi hắn mất đi, còn có thể có tình cảm chân chính. Sau khi xảy ra những việc này, vợ tôi đã chạy cùng nhân tình, tôi đã đuổi theo, giết chết hai con chó đó. Nhưng con gái của tôi không chịu theo tôi về nhà, con bé đã theo quân đội rời khỏi sân bay. Con bé biết tôi không thể đi theo quân đội được, vì tôi có rất nhiều tiền án.”

Đứng trên tầng sáu, Mạc Phi dùng kính viễn vọng để quan sát: “‘Bọn chúng’ mà hồng tỷ đã nhắc tới.”

Những con Zombie đường phố xa xôi đi đến đây, theo bước mà hướng tới sân thể dục.

Mạc Phi nhớ đến những đoạn video bị cấm chiếu trên tin tức. Trong những video đó, trên đường, khắp nơi đều có xác sống di chuyển.

Bọn chúng có thể không ăn không uống, mỗi ngày cứ vật vờ qua ngày đi lung tung không có mục đích. Sẽ không ngủ, không ăn, không cần nghỉ ngơi.

Nơi mà bệnh độc Solana bạo phát đầu tiên chính là ở một phòng nghiên cứu nào đó của Nhật Bản. Có người nói loại bệnh độc này là do quân đội chế tạo ra, muốn chế tạo ‘Cỗ máy chiến tranh’. Nhưng sau đó bệnh độc mất khống chế, thậm chí lan truyền toàn bộ Nhật Bản. Phố lớn ngõ nhỏ không có một người sống sót, toàn bộ Nhật Bản còn mấy vạn người, tập trung ở khu tị nạn lớn nhất ở đài giồng khoan.

Mà hiện tại, trước mặt Mạc Phi chính là hơn một vạn xác sống đang di chuyển chung với nhau.

Tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc khiến người khác choáng váng. Những người may mắn sống sót ở bên trong run rẩy ôm nhau, lộ đầu nhìn một đoàn ‘Người’ đáng sợ kia.

Trong lòng Mạc Phi bỗng nhiên khủng hoảng lên, cậu không biết kế hoạch mình đã đề ra có thể thực hiện được hay không. Nếu như hai người Lăng Ba không thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy bọn họ nhất định phải mạo hiểm đối đầu với lượng lớn Zombie như thế này.

Cùng lúc đó, bộ đàm vang lên âm thanh, cảnh vệ canh trực ở tòa nhà báo cáo với Mạc Phi: “Địch Hạo Tuấn và Lăng Ba đã đến rồi.”

Nghe được câu này, Mạc Phi thở ra một hơi, cậu nói với người ở đầu bên kia: “Dựa theo kế hoạch của tôi, các anh hãy mở điện lên, đem Zombie biến dị dẫn tới sân thể dục đi.”

Vừa dứt lời, mái nhà xung quanh xuất hiện hai nguồn sáng rất ổn định.

Hai nguồn sáng lớn nhắm ngay vào lối đi, trên mặt đất bỗng nhiên sáng rực lên.

Một chiếc xe chậm rãi đi vào lối đi. Trong xe, Lăng Ba tắt đèn pin, Địch Hạo Tuấn tìm chỗ để xe.

Một vệt axit được phun ra, trên mặt đất, nơi được hai nguồn sáng chiếu xuống có thể thấy được khói bốc lên chói khét.

Axit ăn mòn một bát ăn gỗ, lửa bốc lên. Một bóng đen sau ngọn lửa dần xuất hiện.

Khi Zombie xuất hiện, tất cả đều nhìn chằm chằm không chớp mắt, không muốn rời đi.

Trên người nó có rất nhiều quả cầu thị quái lạ, giống như những bóng đèn dính vào da của nó.

Chất lỏng sền sệt chảy từ thân nó, theo động tác, chất lỏng chảy xuống, trên đường hình thành những lỗ hổng.

Một vệt chất lỏng hướng trên không trung, mòn đứt dây điện ở phía trên, Dây điện mục nát bị nó đâm nát ở dưới chân bốc lên một tầng khói, sau đó biến mất.

Bộ đàm truyền ra âm thanh muốn ăn đòn của Địch Hạo Tuấn, anh thở hắt hển, nói với Mạc Phi: “Báo cáo Mạc Phi đại ca, đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Nhờ đại ca chỉ thị tiếp.”

Mạc Phi cầm bộ đàm, nhìn bốn phía, tình hình này không lạc quan như trong dự liệu của cậu.

47. Chương 47

Đại quân Zombie di chuyển nhanh hơn tưởng tượng nhiều. Bọn nó che kín phố lớn ngõ nhỏ, không ngừng gào thét. Mấy người bọn họ đứng dưới mái nhà cũng không thể nghe được tiếng nói của nhau.

Mùi hôi thối tràn ngập mọi góc ngách, Diệp Tiểu Vân đưa khẩu trang cho Hồng tỷ, mặc dù như vậy nhưng không cách nào giảm được thứ mùi khó ngửi kia.

Một đội Zombie tiên phong tiến vào ngõ nhỏ, nơi ẩn thân của đám Mạc Phi.

Vì cầu thang đã bị phá hỏng, chúng không cách nào lên được, chỉ có thể đứng dưới lầu gào thét với những người còn sống.

Địch Hạo Tuấn đứng ở trên dùng mũi tên mình tự chế không ngừng đâm xuống phía dưới. Lãng Ba, Hải Thiên cùng với hai người khác đang đứng bên cạnh anh. Bọn họ giống như người đánh cá đánh bắt giữa mùa đông ở Bắc Cực, khoét một cái lỗ trên mặt băng, sau đó không ngừng dùng vũ khí đâm xuống.

Thi thể Zombie rất nhanh chồng cao lên nhau. Zombie giẫm lên não nhão không ngừng đánh vào cọc gỗ. Những cọc gỗ sắc nhọn kia che kín toàn bộ tầng trệt ở khu dân cư và con đường phụ cận dẫn đến sân thể dục.

Zombie không ngừng đẩy chen vào nhau, sau đó chúng nó bị đồng bạn chen vào đâm đầu vào cọc gỗ, như một hành động trùng lặp.

Mạc Phi lấy đèn pin, bọn họ đã lấy những thứ này vào lần cuối bước ra từ siêu thị kia.

Zombie tuy không có trí lực nhưng sẽ bị hấp dẫn bởi âm thanh và ánh sáng. Vì vậy chúng có thể bị những tiếng gầm gừ của đồng bạn hấp dẫn, tụ tập thành một đàn. Nếu số lượng vượt qua một vạn zombie, sẽ được gọi là ‘Thi triều’.

Những nơi thi triều đi qua, không một ai còn sống sót.

Mọi người đều chăm chú đi sau Mạc Phi, sau khi trải qua cuộc chiến lần trước, ai nấy cũng rất sợ phải đối mặt với Zombie biến dị.

Dưới sự điều khiển ánh sáng của Mạc Phi, Zombie biến dị kia ngoan ngoãn như mèo nhỏ, đi theo ánh sáng được rọi trên mặt đất.

Khi nó đến phụ cận ở sân thể dục, liền đụng phải một nhóm Zombie.

Zombie có biến dị thì cũng chỉ là một loại Zombie, nó cũng có phương pháp nhận ra đồng loại của mình. Nếu gặp phải đồng loại cũng sẽ không làm tổn hại nhau.

Có thể con Zombie biến dị này bị ánh sáng làm cho tức giận, nó không có trí tuệ căn bản cũng sẽ không quan tâm đồng loại mình đang đứng trong vùng sáng đó. Thấy ánh sáng dừng lại trong đám Zombie, nó liền há mồm phun axit về hướng có ánh sáng.

Axit giữa không trung vẽ ra một đường vòng cung, sau đó, một nhóm Zombie đứng đó bị nổ tung.

Loại axit này có thể ăn mòn được sàn nhà của siêu thị, Zombie càng khỏi phải nói.

Thân thể zombie dù sao cũng từng là người, axit khi chạm vào da thịt liền bắt đầu ăn mòn, da thịt giống như hóa thành nước, chậm rãi ăn mòn, hiện ra xương.

Một số con Zombie bị axit trực tiếp dội vào trên đầu, da thịt chậm rãi bị ăn mòn, tùy theo sự nặng nhẹ khác nhau mà có thể phá hủy vào trung khu thần kinh. Rất nhanh một nửa đầu bị thủng thành một cái động, ngã trên mặt đất không thể động dậy.

Đám người trong sân thể dục không ngờ được axit lại có thể hiệu quả như vậy. Bọn họ mừng rỡ không ngớt, liền cầm những vật nặng ném liên hồi xuống dưới.

Những người bên trong đều đã trải qua những trận chiến lớn nhỏ khác nhau, đặc biệt là hai người hai sao, lúc trước khi ra ngoài thu thập vật tư chắc chắn đã giết không ít người, đối với Zombie càng thêm mất cảm giác.

Nhưng khi thấy được tình hình trước mắt, hai người họ đều tỉnh ngộ. Khi hai người họ nghe Đường Sĩ Miễn miêu tả ‘Thi triều’ về mặt của hắn ta rất dễ dàng, vì vậy hai người bọn họ cũng không ngờ lần thi triều này lại lợi hại đến vậy.

Xe của Đường Sĩ Miễn còn đang đậu trước ký túc xá nữ kia, hiện tại Zombie còn chưa đến nơi đó. Nếu hiện tại lạng lẽ trốn đi, hai người bọn họ có thể an toàn lên xe, cách xa được nơi này.

“Cứ mặc bọn chúng, chúng ta đi thôi.”- Một trong hai người liếc mắt qua Đường Sĩ Miễn, đồng thời lôi kéo góc áo của một người khác.

Mấy người bọn họ lợi dụng tình hình hỗn loạn, âm thầm rời khỏi, ai cũng không để ý.

Thấy kế hoạch thuận lợi, Mạc Phi ứng dụng rất nhiều, cậu chỉ huy Zombie biến dị từ từ tiến vào đại quân Zombie kia, đến khi đến nơi ánh sáng không thể chiếu tới được thì thôi.

“Trời bắt đầu sáng rồi.”- Trong lòng Mạc Phi có chút sốt ruột.

Zombie biến dị kia cũng không phụ kỳ vọng của Mạc Phi, nó như một con cá mập lớn, há miệng liền có thể nuốt trọn một mẻ cá lớn, một con cũng không chừa.

Đại quân Zombie lít nha lít nhít, đều bị nó đả thương, axit chảy từ trên thân, mặc dù nó đi đến chỗ khác cũng không mất đi. Trên đất là một đường dài chất lỏng, phàm là Zombie chạm vào đều biến mất hầu như không còn.

Bên phía sân thể dục ánh lửa cũng đã bắt đầu nhen nhóm lên.

Nhìn kỹ liền có thể thấy xung quanh sân thể dục đều có những thứ vật liệu được chất đống lên, những thứ này, bọn họ đều lấy ra từ nhà kho, những giá gỗ, bàn gỗ thậm chí là giường, đều là những thứ được bọn họ sưu tầm về. Những quyển sách được lấy từ thư viện bây giờ cũng có chỗ để sử dụng. Mạc Phi dùng giấy làm vật dẫn, cuối cùng cũng thành công nhen được đống lửa.

Đáng tiếc những quyển sách kia, Mạc Phi cảm thấy rất tiếc nuối.

Nhìn từ xa, sân thể dục như một bó đuốc lớn, cháy hừng hực.

Trời vừa tờ mờ sáng, ánh sáng đèn pin cũng đã mờ nhạt, ánh lửa từ sân thể dục như thiêu cháy hết cả chân trời, mấy người Mạc Phi đứng ở khu chung cư cũng bị nóng đến đau đớn.

Zombie dời đi mục tiêu, không tấn công nơi của bọn họ nữa mà di chuyển đến nơi sân thể dục đang cháy hừng hực kia.

Mấy vạn con Zombie như thiêu thân lao đầu vào lửa, từ từ tiến vào ‘nhà hỏa táng’ của mình.

Hồng tỷ nhìn cảnh tượng trong sân thể dục, trái tim như chết lặng.

Diệp Tiểu Vân vỗ vỗ vai của Hồng tỷ, nói: “Chúng ta đều là những người có ngày hôm nay cũng không biết có thể có ngày mai hay không, sống chết có số. Người cũng không thể trở lại, em nên cố gắng sống sót, tìm ra hung thủ, báo thù cho Từ Trung.”

Diệp Tiểu Vân khích lệ được niềm tin muốn sống tiếp trong lòng của Hồng tỷ, nhưng đồng thời cũng dấy lên lòng báo thù trong lòng cô.

Không biết có nên vui mừng hay không, trong mấy vạn con Zombie, vậy mà không có Zombie biến dị nào. Hoặc có thể Mạc Phi không kịp phát hiện, cũng có thể mầm họa đã bị diệt từ trong trứng nước.

Trong không khí toàn mùi cháy khét, giống như đang rang đậu, tiếng nổ tí tách vang lên

Mấy vạn Zombie tập trung trong biển lửa, không khác gì ở nơi mười tám tầng địa ngục.

Xem tình hình này, kế hoạch của Mạc Phi cũng thành công một nửa.

Trong lòng Đường Sĩ Miễn vừa thấy ung dung vừa thấy tiếc hận. Hắn có một chút đó kị, đó kị Mạc Phi có thể giải quyết được việc này.

Khi mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên có người thấy hai bóng đen lấp ló.

Hai người họ lén lút lút lút, chạy ra ngoài khu dân cư.

“Đó là người của chúng ta!”- Kim Thuần nhìn qua kính viễn vọng: “Hai người bọn họ đang tính làm gì?”

Zombie trong biển lửa bị hai người hấp dẫn, mấy chục con Zombie thoát ly đội ngũ, đi tới chỗ của hai người họ.

“Nhanh qua giúp đỡ, kêu bọn họ quay về đây đi.”

Mấy chục con Zombie bị hai người họ hấp dẫn đến gần nơi của đám người Mạc Phi, trên người chúng nó còn có lửa đang cháy, rất nguy hiểm với người trong khu dân cư. Đám người trên lầu không thể không nổ súng.

Ổng giảm thanh vô cùng hiếm có, không phải ai cũng có. Những cây súng không có ổng giảm thanh khiến thanh âm vang vọng khắp nơi, những con Zombie cũng có thể nghe thấy, hấp dẫn không ít Zombie chú ý đến nơi này.

“Những người không có ổng giảm thanh ngừng bắn!”- Mạc Phi đoạt lấy bộ đàm trên tay Kim Thuần, nói tiếp: “Những người có lực tay chuẩn bị lựu đạn.”

Địch Hạo Tuấn và mấy người khác đang giải quyết Zombie dưới lầu khi nghe vậy liền chạy lên tầng cao nhất, anh nắm bắt tình hình qua bộ đàm, nhanh chóng tiếp nhận lựu đạn.

Loại lựu đạn này nặng hơn những loại thông thường, vì vậy phải cần đến những người có lực tay tốt.

Năm người cùng nhau ném lựu đạn xuống chỗ bầy Zombie.

Địch Hạo Tuấn ném xa nhất, trực tiếp ném vào bên trong sân thể dục.

Mạc Phi và Kim Thuần đều nằm trên đất, che lỗ tai của mình lại. Xung quanh vang vọng tiếng nổ tung, những thứ bên ngoài tầng một bị nổ tung, đem những tủ kính phá nát, trực tiếp văng vào Zombie, xuyên thủng đầu bọn họ, có con bị văng trúng mắt không thể nhìn thấy đường đi.

Mạc Phi và Kim Thuần đứng lên, nhìn xuống phía dưới.

Bầy Zombie bị nổ tung, có một lựu đạn quăng trúng con Zombie biến dị kia, làm nó nổ tan.

Axit trút xuống, ăn mòn hết cây, cỏ, nhà xung quanh. Xung quanh toàn là axit, những con Zombie xung quanh đều bị biến thành khói xanh, biến mất không tăm hơi.

“Hai người kia đang làm gì?”- Kim Thuần hỏi.

Mạc Phi nhìn hai người kia đang tăng tốc đi đến một con hẻm nhỏ, trong lòng cậu đột nhiên có một loại linh cảm không lành.

Giọng của Địch Hạo Tuấn đột nhiên truyền ra từ bộ đàm: “Hai người đó là phản đồ, họ chắc chắn biết chuyện gì đó. Kêu những người kia ngừng bắn đi.”

Địch Hạo Tuấn còn chưa dứt lời, hai tên đó đột nhiên bị người đánh gục gã trên đất.

48. Chương 48

Hai người kia, một trước một sau chạy về hướng của trường đại học.

Đường Sĩ Miên thấy mọi người đều tập trung vào sân thể dục, liền nhanh chóng lấy súng, đến nơi không ai nhìn thấy mà bắn.

Một phát đạn đầu tiên trúng vào chân của người ở sau. Người đẩy ngã nhào trên đất, còn người kia bị thương ở đùi nhưng vẫn cứ liều mạng chạy.

Đường Sĩ Miễn bấu môi, hấn dùng tay trái điều khiển, tay phải xả súng. Lực đàn hồi khiến bả vai của hấn thoáng động, người kia chỉ chạy được vài bước, sau đó ngã nhào trên mặt đất.

Trong bộ đàm vang lên âm thanh: “Mạc Phi, có người bắn hai người đó, nhưng tôi không thể xác định được vị trí.”

Mạc Phi nhú nhú mày, khi một trong hai người kia bị trúng đạn, cậu liền quan sát tình hình ở đối diện. Nhưng hai người kia rất nhanh liền bị bắn thêm vài phát nữa. Cậu chỉ mơ hồ thấy được đó là vị trí ở chỗ Hải Thiên, đại khái là ở tầng năm.

Địch Hạo Tuấn nói qua bộ đàm: “Hai người kia chết trên đường đi tới trường đại học, cũng không phải là nơi chúng ta tàng trữ đồ vật. Ngày hôm qua chúng ta mất đi một lượng vũ khí lớn, tôi nghĩ những thứ này chắc sẽ nằm trong tay bọn họ.”

Mạc Phi nắm chặt bộ đàm, ngữ khí tỉnh táo nói với Địch Hạo Tuấn: “Đối phương đã giết người diệt khẩu, vậy hai người này đã vi phạm sự lựa chọn của hấn ta. Hấn ta bây giờ sẽ không muốn rời khỏi chúng ta, chắc chắn sẽ còn kế hoạch khác.”

“Mạc Phi! Mạc Phi! Cậu mau nhìn!”- Ngữ khí của Kim Thuần đột nhiên hoang mang.

Mạc Phi nhìn theo tay hấn chỉ, đột nhiên xa xa nhìn thấy một đàn Zombie đang cuộn trào.

Có một tiểu đoàn Zombie thoát ly nhóm lớn, chúng nó không mù quáng đâm đầu vào biển lửa mà từ từ tụ tập lại.

Mạc Phi nhận kính viễn vọng trên tay Kim Thuần, đem tiêu điểm tập trung lại hướng đó.

Ở một đám Zombie như vậy tìm một tiểu đoàn lạc bước cũng hơi khó, chờ khi tiêu điểm tập trung lại chỗ khác thường kia, một màn này liền đập vào mắt cậu.

Có một con Zombie không ngừng lôi kéo những con Zombie xung quanh lại, nó mở ra một cái miệng lớn như chậu máu, cắn vào thân thể của đồng loại mình. Mà những Zombie xung quanh cũng không chạy trốn hoặc chống lại, chúng nó từ từ xếp hàng, như đang chờ được triệu lại.

Con Zombie kia như cảm ứng được gì đó, nó ngẩng đầu lên, quay về phương hướng của Mạc Phi, nở nụ cười.

Sắc mặt của Mạc Phi trắng bệch. Kim Thuần đoạt lấy kính viễn vọng, thấy được cảnh này, sợ đến xém chút nữa ném hỏng mặt kính.

“Cái kia....Nó là thứ quái quỷ nào vậy? Nó còn đang nhìn tôi!”- Tay Kim Thuần đang run rẩy.

Mạc Phi suy nghĩ một ít, sau đó khẳng định nói: “Con mắt của nó là màu đỏ, nó là Zombie biến dị. Nó có dị năng ra sao thì tôi không biết. Nhưng linh trí của nó tựa hồ lớn hơn Zombie phổ thông nhiều. Nổ súng, ném lựu đạn đi, đừng cho nó có cơ hội ra khỏi đó.”

“Xả súng! Xả súng! Ngay trước chỗ lầu 12!”- Kim Thuần vội vội vàng vàng nói với những người xung quanh.

Sau khi Đường Sĩ Miễn giết chết hai người phản đồ kia, khi quan sát xung quanh, hấn mới đi ra khỏi nơi ẩn núp, chuẩn bị đi đến nơi cao nhất để xem tình hình.

Vào lúc này, hấn gặp phải Hải Thiên.

Hải Thiên là người trẻ tuổi trong sân thể dục, tài bắn súng khá tốt, tính cách cũng khá tích cực. Sau khi trải qua chuyện vừa rồi, Đường Sĩ Miễn mới phát hiện được một việc, tìm người không khó, nhưng tìm người có thể tin tưởng được thì quá khó khăn. Hấn đem ánh mắt nhìn về Hải Thiên, có lúc hấn không thể hiểu được những người này sao có thể nói gì nghe nấy, ai cũng nghe Mạc Phi.

“Đường Sĩ Miễn, thì ra anh ở đây! Nhanh đi lên lầu với chúng tôi, chúng tôi đang cần người là hạt nhân chiến đấu như anh!”- Hải Thiên sốt ruột nói, “Anh biết không? Thì ra Zombie biến dị là do Zombie bình thường biến thành, vậy mà trước giờ tôi cứ tưởng ban đầu bọn chúng đã là Zombie biến dị rồi. Hiện tại có một con Zombie đang biến dị, chúng ta phải giết nó trước khi nó biến dị hoàn toàn.”

Với số lượng Zombie lớn như vậy, xuất hiện Zombie biến dị cũng không phải chuyện lạ gì.

Nhưng Đường Sĩ Miễn lại không ngờ nó xuất hiện muộn như vậy.

“Thật sao? Các cậu đều coi tôi là hạt nhân chiến đấu sao? Nghĩa của từ hạt nhân là, các cậu đều hy vọng dựa vào tôi, các cậu vẫn cần tôi trong chiến đấu?”- Đường Sĩ Miễn đứng sau lưng Hải Thiên lên tiếng hỏi.

Tính cách Hải Thiên lăm lăm liệt liệt: “Cũng không khác biệt gì, chúng tôi cần anh như cần có Mạc Phỉ chỉ huy, cần Dịch Hạo Tuấn dũng cảm. Các anh đều là sức mạnh trung kiên của chúng tôi.”

Đường Sĩ Miễn cân nhắc nhìn đối phương, Đường Sĩ Miễn thu hồi đao, nói: “Nói không sai. Cậu yên tâm, nếu như chúng ta không thể ở sân thể dục nữa, chúng ta sẽ xây dựng lại một căn nhà mới. Chỉ cần có người, xây dựng lên một nơi mới cũng không có vấn đề gì.”

“Có câu nói của Đường đại ca tôi yên tâm rồi.”- Hải Thiên nói.

Đường Sĩ Miễn là một trong những người đáng nghi nhất, nhưng khi thấy hán hộ tổng Hải Thiên lên tầng cao nhất ở phía đối diện, khi cùng nhau chiến đấu với Zombie xung quanh, hoài nghi trong lòng Mạc Phỉ dần dần suy yếu.

Có thể là Kim Thuần hay không? Mạc Phỉ thầm nghĩ. Bởi vì cậu và Dịch Hạo Tuấn đã lập nên đại công, cậu thuận lý thành chương trở làm thủ lĩnh. Nếu hán muốn phản bội mọi người, bắt đầu từ số không, ngược lại cũng không quá khó.

Mạc Phỉ liếc ra đằng sau, Diệp Tiểu Vân, người phụ nữ kia. Từ khi chị ta xuất hiện, bên trong sân thể dục liền xuất hiện những vận rủi. Chị ta là người ở bên ngoài đến, liệu có liên hệ gì với Z bí ẩn kia không?

Trong đầu Mạc Phỉ hiện giờ loạn cực kỳ, cậu căn bản không phát hiện có một người không nên xuất hiện vào thời điểm này lại ở dưới lầu.

Khi mọi người đều tập trung hỏa lực vào con biến dị kia, Diệp Tiểu Vân chạy đến gần Mạc Phỉ đang đứng trên sân thượng. Hai chân chị ta run run, hô lớn với Kim Thuần: “Không hay rồi, Hồng tỷ đang chạy xuống dưới lầu.”

Mạc Phỉ còn đang lâm vào suy nghĩ, trên mắt có chút mê man hỏi: “Hồng tỷ? Cô ấy xuống lầu làm gì?”

Diệp Tiểu Vân xoa xoa bụng lớn, sắc mặt trắng bệch: “Tôi với em ấy ẩn nấp trong một căn phòng, tôi vừa đi vệ sinh xong, đã không thấy tầm hơi của em ấy, hình như em ấy đã mang theo một bao đạn.”

“Cô ấy không phải muốn báo thù cho Từ Trung chứ? Nhiều Zombie như vậy, phải báo thù con nào bây giờ? Đây là đi chịu chết!”- Kim Thuần đang cầm kính viễn vọng la lớn.

Mạc Phỉ nhìn xuống phía dưới. Một lúc lâu sau, trong một đám Zombie xuất hiện một thân ảnh buộc tóc đuôi ngựa.

Phần lớn Zombie đều bị ánh lửa bên sân thể dục hấp dẫn tới, vẫn chưa tụ tập nhiều ở nơi của bọn người Mạc Phỉ. Zombie dưới lầu đều là những con thoát ly đàn, số lượng cũng không nhiều.

Hồng tỷ chỉ có một mình, trong tay cầm súng cùng đao, gian nan cất bước trong đám Zombie.

Những con Zombie kia chú ý đến tình huống bên này, liền tụ tập lại chỗ của Hồng tỷ.

“Đoàn!”- Dịch Hạo Tuấn ở tòa nhà đối diện, xả súng hết sức chăm chú. Tài bắn của anh rất chuẩn xác, lại còn rất nhanh.

Mạc Phỉ suy nghĩ một chút, cầm bộ đàm nói với mấy người bên Dịch Hạo Tuấn: “Tất cả ai có súng liền nhắm vào con Zombie biến dị kia, hãy bắn vào đầu của nó. Đường Sĩ Miễn, anh theo tôi xuống lầu cứu người.”

Đường Sĩ Miễn kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Phỉ, hán sửng sốt một chút, sau đó khước miệng mỉm cười.

“Phải cẩn thận, áo da này tôi cho anh mượn, có thể tránh được phần nào những móng cào của Zombie.”- Hải Thiên sau khi nghe Mạc Phỉ chỉ huy, liền vỗ vỗ vai của Đường Sĩ Miễn, chuẩn bị đem áo da của mình cởi ra.

Đường Sĩ Miễn xoay người đi xuống lầu, cũng không quay đầu lại mà nói: “Yên tâm, tôi có trời cao che chở mà.”

Mạc Phi chọn Đường Sĩ Miễn cũng không phải không có lý do. Trong nhiều người như vậy, cậu cảm thấy Đường Sĩ Miễn là người quái lạ nhất.

Hơn nữa trước khi khai chiến, cậu đã cố tình sắp xếp hẳn đứng cùng một tòa nhà với cậu, nhưng không ngờ hẳn lại lén lút lút lút đổi chỗ với Diệp Tiểu VÂN.

Mạc Phi đi xuống lầu nhìn xung quanh. Hành lang ở cầu thang chất đầy thi thể của Zombie lít nha lít nhít.

Mạc Phi dùng ống tay áo che mũi, che đi mùi gay nồng khó chịu kia.

Một lượng lớn thi thể Zombie, máu chảy lênh láng trên sàn, cậu bị trượt té nữa đã té chổng vó lên người của một Zombie chưa chết.

Zombie há to mồm gầm gừ với Mạc Phi, cậu giẫm lên nó, lấy trọng tâm, tiếp tục đi tiếp.

Đi qua một đồng đó, cuối cùng Mạc Phi cũng ra đến ngoài hiên, Đường Sĩ Miễn đang đấu giết với Zombie.

Hai con Zombie một bên thấy người sống lập tức bỏ mục tiêu Đường Sĩ Miễn, hướng về phía Mạc Phi.

Mạc Phi dùng dao chém vào đầu của một con Zombie đã mục nát, sau đó lại bị kẹt dao vào đầu của một con khác.

Con Zombie kia là nhân viên phòng cháy, vóc người tương đối to lớn. Nó há mồm muốn cắn Mạc Phi, cậu dùng sức đẩy ngã nó, dưới chân lại không vững, ngã trên mặt đất.

Con Zombie kia đánh về phía Mạc Phi, tiếng gầm gừ của nó cũng hấp dẫn vài con Zombie xung quanh bu lại.

Mạc Phi chống lại sức nặng của thân thể kia, tay trái dùng sức đâm vào hốc mắt của con Zombie đó. Thịt rơi ra, nửa mặt bên bị mất thịt nhưng hàm răng vẫn còn động.

Đột nhiên có một cây dao xuất hiện trước mặt Mạc Phi, bỏ nửa đầu của con Zombie kia, kéo Mạc Phi đứng lên: “Hong tử đang đi về hướng của sân thể dục, bên đó có nhiều Zombie hơn chỗ này, cậu có muốn gọi thêm vài người không?”

Mạc Phi sợ hãi không thôi, nhưng cậu lại lắc đầu, nói với Đường Sĩ Miễn: “Chúng ta không có bao nhiêu nhân thủ.”

“Vậy cậu phải cẩn thận một chút, đừng để bị ngã sắp xuống nữa.”- Đường Sĩ Miễn cười cợt, quay đầu đi đến nơi có Zombie nhiều nhất.

49. Chương 49

Ở bên ngoài một thời gian dài, Hồng tử không còn nhớ mình là hạng người gì. Cô cảm thấy, nếu như ở mấy tháng trước, tuyệt đối sẽ không dám một thân một mình lao vào một đám Zombie như thế này.

Chặt chém quá nhiều lần, rồi cũng sẽ dần mất cảm giác. Trước mắt cô là một màu đỏ của máu, xung quanh là những tiết găm gừ, rít gào.

Khi cô đối mặt với một con Zombie, nó lại có vài nét nhìn giống Từ Trung. Mặt mày của nó cũng trung hậu, khuôn mặt rộng rãi, khiến người cảm thấy rất đáng tin cậy.

Khi Zombie xung quanh đều vây quanh lại cô, lệ cũng lăn dài trên mặt đất, cô cũng không biết mình có thật là đang sợ sệt hay không nữa. Sau khi mặt thể xảy ra, cô mất đi gia đình, sau đó đấu với đám người trong sân thể dục, cô cũng đã mất đi bọn nhỏ, giờ đây Từ Trung cũng đã rời khỏi cô. Người bên cạnh cứ liên tục chết đi, cô cũng không biết mình sống là vì ai.

Nhưng bây giờ đến giây phút mình gần chết đi, cô lại không muốn chết. Cô bỗng nhiên bùng nổ một sức mạnh kinh người, cũng giống như Mạc Phi nói về lần giết người đầu tiên, nhân tính như đột nhiên đóng cửa, cũng không có cảm giác sợ hãi hay hổ thẹn gì.

Cô dùng dao bổ xuống thân của một con Zombie mang đồ lao động, Zombie cứ liên tiếp bổ khuyết lên.

Hồng tỷ nghe tiếng rít gào ở bốn phía, trong mắt cô tràn ngập sự hoang mang, giống như đang tự hỏi tại sao mình không ở trong khu bị nạn mà chạy đến đây.

Mạc Phi cùng Đường Sĩ Miên chậm rãi giết từ đằng xa giết tới, phần lớn những người trên lầu cao nhất đều nhắm vào Zombie biến dị mà bắn, nhưng cũng có một số người bắn vào Zombie thường bên dưới, muốn giải vây cho hai người.

Đường Sĩ Miên cảm thấy mình bị một con Zombie cắn, hắn nghiêng người quay lại với Mạc Phi, chờ đợi vết thương khép miệng.

Mạc Phi nhìn thấy Hồng tỷ đã dùng hết khí lực cuối cùng của mình, đứng thở dốc, dao trong tay đang run lên. Cậu hô lớn với Zombie phía bên đó: “Nơi này này!”

Qua một thời gian dài, Mạc Phi đã không còn thấy sợ hãi loại sinh vật này như ban đầu nữa. Cậu nâng dao, chém giết Zombie xung quanh, giống như Địch Hạo Tuấn thứ hai, rất nhanh đến trước mặt của Hồng tỷ.

“Mạc Phi... Tôi...”

“Trở về rồi hãy nói.”

Đường Sĩ Miên đứng phía sau, hắn đang cân nhắc làm sao có thể cứu được Hồng tỷ, còn có thể bán cho người khác một cái ân tình.

Sau khi ba người giải quyết hết những con Zombie rải rác trong ngõ hẻm, khi chuẩn bị quay về khu dân cư, đột nhiên bên phía sân thể dục truyền đến một tiếng vang rung trời.

Bên trong đám cháy, có một vệt ánh sáng trắng như tuyết, rọi sáng cả một vùng trời.

Kim Thuần đứng trên lầu, dùng kính viễn vọng để quan sát tình hình. Người bên trong sân thể dục đang bắn không ngừng về phía Zombie biến dị, nhưng phần lớn đạn như bị chặn bởi một màn mỏng, vẫn chưa đến gần người được.

Con Zombie biến dị mất đồ kia, sau khi ăn hết hàng trăm đồng loại của mình cũng đã dừng tay lại. Thân thể của nó không có thay đổi gì, từ kính viễn vọng, không thấy thân thể nó to lớn lên, cũng không có axit trên người.

Ngay khi Kim Thuần đang thấy nghi hoặc, bộ lông của con Zombie biến dị kia đột nhiên dựng đứng lên, quanh thân nó xuất hiện ánh hào quang màu trắng bạc.

“Không xong! Nằm xuống!”- Kim Thuần hét lớn vào bộ đàm.

Không khí đột nhiên yên tĩnh, từ vị trí trung tâm của Zombie biến dị kia, truyền đến một loạt âm thanh khuấy động.

Lông tóc Mạc Phi đều dựng đứng lên, cậu đẩy Hồng tỷ ngã xuống, hô lớn với Đường Sĩ Miên: “Nằm xuống!”

Màn sáng kia trong nháy mắt tiến về khu dân cư, nó như muốn phá hủy hết thấy những thứ nó đi qua. Những đồ vật bên trong liên tiếp bị nổ tung.

Khu dân cư đột nhiên vang lên tiếng “Oành” rất lớn, một vệt lửa phóng lên trời, đập tan kính pha lê.

“Ầm”, bộ đàm trong tay Kim Thuần đột nhiên phát lửa, hắn lập tức ném đi, nó không ngừng bị lửa thiêu đốt, chậm rãi hóa thành than đen.

Bên trong lầu đối diện, đồng hồ trên tay Hải Thiên đột nhiên nổ tung, mảnh vỡ văng ra, Đinh vĩ cùng Lăng Ba đang cố cầm máu cho hắn.

Kim Thuần nhặt kính viễn vọng lên, mặt kính đã bị vỡ nát. Nhưng không cần thấu kính, hắn cũng có thể nhìn thấy, xa xa xung quanh con Zombie kia đã không còn bao nhiêu đồng loại. Trong một lượng lớn Zombie

lại xuất hiện một nơi trống không kỳ dị, bên trong có một con Zombie đang chậm chạp đi tới nơi có nhiều Zombie khác.

Địch Hạo Tuấn đi xuống lầu, kéo Mạc Phỉ và hai người kia lên, đồng thời báo cáo những tình huống mới nhất từ con Zombie biến dị kia.

Mạc Phỉ cau mày, nói: “Con Zombie biến dị này tựa hồ có điện năng trên người, nó đã sử dụng một lượng lớn đồng loại để bổ sung năng lượng. Thiết bị thông tin của chúng ta đã hư hao, trong tay chúng ta cũng không còn nhiều vũ khí có thể chống lại nó. Nếu như bây giờ rời khỏi đây, e rằng chúng ta sẽ mất đi sân thể dục, thậm chí là mất đi thành phố C làm chỗ tránh nạn này.”

“Thế nhưng, nhìn từ phương diện khác, đại quân Zombie đã tập trung hết trong sân thể dục, nói cách khác, con đường từ thành phố C đến thành phố B sẽ an toàn hơn. Chúng ta có thể bỏ nơi này, để đi đến thành phố B, điều này cũng nằm trong dự liệu của cậu.”- Địch Hạo Tuấn lên tiếng.

“Nếu như chúng ta muốn đi, vậy không nên chậm trễ. Zombie hiện giờ đang trong trạng thái dồi dào năng lượng.”- Vài người đứng xung quanh lên tiếng.

Mạc Phỉ đỡ Hồng tỷ, Địch Hạo Tuấn đỡ Diệp Tiểu Vân. Những người khác nhanh chóng rút khỏi, đi xuống đường lớn.

Thành phố này, từng là một thành phố biển, có ngư trường, có xưởng chế biến, có trường đại học, khu công nghiệp... Nhưng hiện tại chỉ còn sót lại những khu lạnh lẽo. Mấy chục người sống sót diu nhau đi trên con đường lớn của thành phố C.

Bên phía sân thể dục truyền đến một tiếng vang đinh tai nhức óc, tuy rằng bọn họ đã trốn trong xe, nhưng vẫn có thể nghe rõ. Cách xa mười mấy km, còn có thể thấy màn ánh sáng kia, còn đang nổ tung theo từng đợt.

Những thứ bên trong sân thể dục đều được nhanh chóng thu thập trong một đêm, rất nhiều thứ hữu dụng đã lụi tàn theo lửa, những thứ vô dụng lại được mang ra rất nhiều. Thời gian cấp bách, Mạc Phỉ cũng không kiểm tra từng thứ, hiện tại mục đích hàng đầu của cậu là dẫn dắt mọi người rời khỏi “Đảo biệt lập” thành phố C này để đi tới thành phố B được phòng thủ nghiêm ngặt.

Mạc Phỉ đứng trước cây cầu, chính là nơi nối thành phố C với thành phố B.

“Chuẩn bị! Nổ!”- Mạc Phỉ vung vẩy cánh tay.

Tiếng nổ mạnh chấn động cả mặt đất, cây cầu này đã trải qua trăm năm không ngừng được tu sửa, giờ đây đã bị nổ đoạn lần thứ hai.

Cây cầu này hiện giờ đã bị phá hủy trầm trọng, Mạc Phỉ có thể chắc chắn không ai có thể đi qua được nữa.

Ở con sông đối diện tụ tập rất nhiều Zombie, Mạc Phỉ liếc mắt nhìn một cái, sau đó chỉ huy mọi người: “Đi thôi!”

Địch Hạo Tuấn thấy Đường Sĩ Miễn lái xe bên cạnh, anh cho cửa kính hạ xuống, hỏi Đường Sĩ Miễn: “Vừa nãy anh đi đâu? Sao tôi không thấy?”

Đường Sĩ Miễn thừa cơ loạn lạc chạy đến lấy chiếc xe đầy đủ trang bị của hắn, cốp xe đằng sau của hắn đều là vũ khí. Nếu như có người đứng lên cao một chút, có thể thấy được vũ khí đang giấu trong xe.

Đường Sĩ Miễn không có để ý đến Địch Hạo Tuấn, hắn tự châm một điếu thuốc cho mình.

Xe chạy như bay trên đường lớn, Mạc Phỉ lại gặp ác mộng liên tiếp.

Cậu mơ thấy con Zombie phát điện kia có thể vượt qua cây cầu, đuổi theo bọn họ tới tận thành phố B rồi giết sạch tất cả mọi người. Cậu mơ thấy có vài người trong thành phố C đi nhầm vào sân thể dục, bị mấy con Zombie bên trong chưa bị thiêu chết truy sát...

Cậu gặp rất nhiều mộng, cuối cùng bị Địch Hạo Tuấn đánh thức.

“Mạc Phỉ, bọn họ đã dừng ở trạm xăng dầu để lấy thêm. Chúng ta tranh thủ ăn chút gì đó đi.”

Trong đôi mắt Mạc Phi vẫn còn mê mang, cậu nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh.

Bọn họ đang dừng lại trước một thị trấn nhỏ, bên cạnh có một ngân hàng. Xung quanh còn có một vài quán nhỏ, trong đó có một cửa hiệu gọi là “Nhà thuốc lớn ở thành phố B”.

“Còn 20km, rất nhanh sẽ đến nơi.”- Dịch Hạo Tuấn đưa cho Mạc Phi một điều thuốc.

Lần này Mạc Phi không từ chối. Dịch Hạo Tuấn dựa vào xe nói với Mạc Phi: “Chúng ta trốn đi là đúng, sinh vật như vậy, chúng ta không cách nào chống lại được.”

Mạc Phi nhìn phong cảnh ở phía xa, sau đó nói: “Sẽ có rất nhiều Zombie theo con đường này đến thành phố B, nơi đây cũng không an toàn như trong tưởng tượng của chúng ta, lát nữa tôi sẽ mở radio, tôi đã sửa chữa nó, mong rằng sẽ cung cấp cho chúng ta một ít đầu mối. Nói bọn họ chậm rãi lái xe, đừng đến quá gần, nếu như không được, chúng ta có thể ở thị trấn nhỏ này, vị trí nơi này tốt hơn, chúng ta còn có thể thu được chút tin tức.”

“Cậu quản đi, tôi muốn ngủ một lúc, đến nơi cứ gọi tôi.”- Dịch Hạo Tuấn chậm rãi xoay người.

50. Chương 50

Mạc Phi cùng Đường Sĩ Miễn lái xe song song với nhau dẫn đầu đoàn.

Mạc Phi cầm radio mình đã sửa ra. Cái radio này là đồ bên trong sân thể dục, sau đó thu thập thêm vài linh kiện rồi sửa chữa, từ đó tới giờ vẫn chưa từng nhận được thông tin gì hữu dụng. Vì nghĩ đến người trong thành phố B có thể còn sống, còn có thể hoạt động được việc thu nhận thông tin nên cậu mới thử vận may.

Trong xe của Đường Sĩ Miễn có rất nhiều vũ khí, vì vậy hắn không muốn cách xa xe của mình. Hơn nữa muốn tạo một đội riêng cho mình thì hắn phải tranh thủ một ít.

Xe cách thành phố B khoảng 1km liền bắt đầu đi chậm lại, radio vang lên tiếng ‘sàn sạt’, sau khi điều chỉnh đủ thứ, Mạc Phi mới có thể nghe được tiếng người.

“Xe ở bên ngoài hãy rời xa thành phố B, lặp lại, thành phố B rất nguy hiểm, hãy rời đi.”

“..”- Dịch Hạo Tuấn và Mạc Phi hai mặt nhìn nhau.

Dịch Hạo Tuấn đã tỉnh, anh nói với Mạc Phi: “Nhắm mắt lại cũng có thể nghe được giọng chuẩn của người ở thành phố B, hiện giờ thành phố B sẽ không có nhiều phát thanh viên như vậy.”

Mạc Phi lái xe chậm lại, dừng xe ở giữa đường, cầm vũ khí đi xuống xe.

Dịch Hạo Tuấn cũng rời khỏi với Mạc Phi, chỉ có Đường Sĩ Miễn ở lại.

Mấy người Kim Thuần cũng lục tục xuống xe, Kim Thuần đi đầu hỏi: “Mạc Phi, tình huống như thế nào? Tại sao lại dừng xe?”

“Tôi đã nhận được tín hiệu từ thành phố B, vật tư trong xe của chúng ta có quá nhiều, tôi nghĩ mấy người các anh nên đi tìm một chỗ bí mật để canh giữ, còn lại theo tôi vào thành phố.”

Đi đến một nơi mới mẻ như thế, không ai biết đã xảy ra những chuyện gì. Thế đạo hiện giờ không giống trước kia, có thể bên trong thành phố B cũng tràn ngập những ‘người’ điên.

Qua một hồi thảo luận, mấy người bọn họ chia thành hai nhóm, một nhóm sẽ vào thành phố kiểm tra tình hình, một nhóm sẽ ở lại bảo vệ vật tư.

Bất quá, Mạc Phi không ngờ nhóm của bọn họ lại xuất hiện đội thứ ba, do Đường Sĩ Miễn dẫn đầu.

Trong xe chính là bảo bối của Đường Sĩ Miễn, hắn có thể mạo hiểm tính mạng, nhưng không thể mang những thứ tốt này đi theo.

Đường Sĩ Miễn đem xe giấu vào một nơi kín đáo, sau đó tự mình đi bộ vào thành phố B.

Thành phố B là một nơi rất lớn, rất khác với thành phố C. Khi những việc này xảy ra, số lượng người trong thành phố B rất lớn, họ an cư lạc nghiệp ở thành phố B, kinh doanh bất động sản...Nhưng bây giờ, người đi nhà trống, xung quanh là một mảng tiêu điều.

Đứng bên ngoài, Đường Sĩ Miễn thấy rất nhiều Zombie, chúng nó tụ tập ở ga tàu điện ngầm, cùng nhau gặm nhấm một thi thể đầm máu.

Mùi người sống xuất hiện, chúng nó dồn dập xoay người về phía Đường Sĩ Miễn, gầm gừ rít gào với hắn.

Đường Sĩ Miễn lạnh nhạt, hắn lấy dao ra, chà sát trên quần.

Mạc Phi lái xe, rất nhanh đã đi vào nội thành, nơi này không giống với tưởng tượng của bọn họ. Mạc Phi tưởng rằng ở nơi này sẽ có quân đội đóng quân, nhưng tiếc rằng lại không thấy màu xanh tượng trưng khiến người khác mừng rỡ kia đâu.

Địch Hạo Tuấn cho cửa xe hạ xuống, đâm chết một con Zombie, anh chỉ ra ngoài cửa sổ, nói với Mạc Phi: “Xem! Nơi này là kiến trúc nổi tiếng của thành phố B! Chúng ta có thể không tốn tiền vé để đi tham quan nơi này.”

“Anh nếu như đồng ý, vậy chúng ta có thể ở lại nơi này, nhưng nghe nói trong đó đã xảy ra một chuyện rất kỳ quái.”- Mạc Phi nói với Địch Hạo Tuấn, cậu liếc mắt nhìn bản đồ, sau đó nói: “Không xa chính là nơi đã phát tín hiệu radio, nếu như còn người sống, vậy bọn họ sẽ còn giữ radio đó.”

“Trời sắp tối, chúng ta nên ở lại nơi này. Tôi thấy nơi này là lựa chọn không tồi, thậm chí đại viện, chúng ta chỉ cần đóng cửa lại, phái người bảo vệ tường, người bên trong sẽ vô cùng an toàn.”- Địch Hạo Tuấn nhìn ra ngoài cửa xe.

Mạc Phi lại không được nhẹ nhõm như vậy. Điện thoại của cậu luôn có pin, cậu chỉ mong có một ngày điện thoại thu được tín hiệu, để biết được tin tức của em gái và những người khác.

Xe đột nhiên thắng gấp, bọn họ đang gặp phải tình huống khẩn cấp.

Địch Hạo Tuấn nhìn ra cửa xe, khoảng chừng có ba mươi, bốn mươi con Zombie đang tụ tập trước cửa chính của đài truyền hình.

“Cửa kính sắp vỡ!”- Mạc Phi cầm lấy vũ khí, cùng Địch Hạo Tuấn liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người cùng xuống xe.

Zombie ào về phía người sống, Mạc Phi dùng súng, Địch Hạo Tuấn thì dùng dao bên người mình, bọn họ nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ Zombie trước cửa, sau đó đi đến cửa lớn của đài truyền hình.

‘Đài truyền hình thành phố B’. Những chữ cái vàng rực đập vào mắt, Mạc Phi nhìn vài lần, sau đó mới mở cửa.

Cửa lớn bị người dùng đồ chắn lại, Địch Hạo Tuấn mất một khoảng thời gian mới có thể mở ra. Hai người tiến vào trong, quả nhiên nơi này cũng không có điện.

Mạc Phi đang tính lấy đèn pin ra, đột nhiên Địch Hạo Tuấn rống lên một tiếng nhào về phía cậu, đẩy cậu ngã nhào xuống đất.

Phía sau truyền đến tiếng súng, vang vọng cả một tòa nhà.

Trong tai Mạc Phi như bị bịt kín bởi những âm thanh kim loại, cậu sợ hãi không thôi nhìn Địch Hạo Tuấn, sau đó mới yên lặng tránh khỏi vòng tay của anh.

Tay trái của Địch Hạo Tuấn bị đạn sượt qua, còn đang chảy máu, Mạc Phi dựa vào ánh sáng yếu ớt bên ngoài, xé áo trên người băng bó cho anh.

“Đừng nổ súng, chúng tôi là người sống.”- Mạc Phi trốn ở một nơi tương đối an toàn, lên tiếng.

Đối phương không xuất hiện, cũng không lên tiếng trả lời.

Địch Hạo Tuấn che miệng Mạc Phi, anh lên nòng súng.

Nhìn hành động của Địch Hạo Tuấn, Mạc Phi rất nhanh liền hiểu được ý của anh. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cùng một người sống phát sinh xung đột, đây là điều mà Mạc Phi không muốn thấy nhất. Nhưng cậu nhất định phải bảo vệ mình, bảo vệ người trọng yếu của mình, vì vậy cậu áp chế sợ hãi trong lòng, cầm súng lên.

Địch Hạo Tuấn mang Mạc Phi lặng lẽ di chuyển, anh chỉ lo trong tay của người kia có lựu đạn, một khi biết nơi ẩn thân của bọn họ, có thể trực tiếp nổ bọn họ lên trời cao.

Qua một lúc lâu, từ một nơi bí mật, đột nhiên truyền ra tiếng người. Người kia hỏi hai người: “Các người ở đại viện nào? Tôi đây làm gì?”

Từ ‘đại viện’ khiến Mạc Phi cảm thấy xa lạ. Địch Hạo Tuấn ra hiệu Mạc Phi không cần nói chuyện, anh nhìn một cái, sau đó tách ra, bám tường đi từng bước, vừa đi vừa nói: “Chúng tôi là người chạy nạn đến từ thành phố C, muốn đến thành phố này tìm nơi bảo vệ. Quân đội nơi này đã đi đâu? Tại sao các người muốn nổ súng với chúng tôi?”

“Chạy nạn?”- Âm thanh của người kia xuất hiện ý cười, hắn nói: “Các người không nghe thấy những gì đã phát trong radio sao? Không phải đã nói bên trong thành phố B không an toàn hay sao?”

‘Đoàn’, bên chân Địch Hạo Tuấn xuất hiện tia lửa, có thể vì tiếng súng kia đã trực tiếp bại lộ vị trí của xạ thủ.

Địch Hạo Tuấn như con báo đen khoan thai đi ra từ bóng tối, lao đến vị trí của đối phương.

Súng không ngừng bắn. Trong bóng tối Mạc Phi không thể nhận ra ai là Địch Hạo Tuấn, vì vậy cậu không thể không trốn về phía sau, tránh bị lạc đạn.

Tiếng súng rốt cuộc cũng ngừng lại, Địch Hạo Tuấn thở hồng hộc, dùng tay chân kẹp chặt người kia, sau đó dùng tay mở đèn pin.

Mạc Phi dùng súng chỉ vào hắn, hỏi: “Các người là người nơi nào? Có bao nhiêu người ở trong này?”

“Hai nhà quê, muốn đến thành phố B tìm chết.”- Người kia khinh bỉ nói với hai người: “Các người sao không gặp phải thi triều, bọn họ nói có một đợt thi triều đi ra ngoài thành phố B. Đừng dùng súng chỉ vào tôi, newbie (*).”

(*) Newbie: Chỉ người mới, thành viên mới, chưa có kinh nghiệm trong hoạt động hay nghề nghiệp.

“Quý xuống, thành thật một chút.”- Địch Hạo Tuấn lục lọi trên người hắn, tìm được một khẩu súng cùng một ít đạn.

Mạc Phi nói với hắn: “Chúng tôi gặp phải thi triều, bên trong đó còn có một con Zombie biến dị có thể phát ra điện. Xung quanh nó có một màn chắn bằng ánh sáng, chúng tôi bắn không được. Nó làm hư hỏng hết thấy các thiết bị điện, xung quanh còn rất nhiều Zombie, chúng tôi đã trốn thoát được.”

“Zombie biến dị cấp hai?”- Người kia nghe vậy nhíu nhíu mày, “Các người có thể sống thoát, vận khí không tệ. Các người có bao nhiêu người? Đại viện của chúng tôi còn có chút chỗ trống. Nếu như các người có vũ khí, vậy chúng tôi sẽ thu nhận, nhưng nữ không nhận.”

Địch Hạo Tuấn nheo mắt, một cước đá lên chân của người kia, hùng hùng hổ hổ đá hắn.

Mạc Phi thu lại vũ khí, nói với người kia: “Anh nói đại viện là có ý gì? Quân đội đâu?”

“Ha ha.”- Người kia hời hợt cười: “Các người là người bên ngoài, hắn là không biết nội tình trong thành phố B. Sau khi bạo phát cảm hóa với quy mô lớn, quân đội đã bảo vệ phần lớn người rời đi. Những người còn lại thì ở trong phân khu đại viện, chờ cứu viện. Bất quá, đã qua nhiều ngày, quân đội cứu viện cũng không thấy xuất hiện, chắc đã bị thi triều nuốt rồi.”

“Chúng tôi đã gặp thi triều, khoảng hơn một vạn.”- Mạc Phi thu hồi súng.

“Các người còn sống, chứng minh các người có rất nhiều người.”- Người kia ngạc nhiên nói, đưa tay ra với Mạc Phi: “Tôi tên Lại Quang.”

“Lại Quang?”- Địch Hạo Tuấn cười cười: “Cái tên này, tôi có thể không thích lắm.”

“Xin chào, xác thực là chúng tôi có một nhóm, bắt quá phải xác nhận người của anh an toàn, nếu không tôi sẽ không cho đội ngũ của tôi tiếp xúc với các anh.”- Mạc Phi lên tiếng.

“Cậu thật thất sách. Hiện tại trong thành phố B này, nếu muốn sống sót, phải nương nhờ vào đại viện. Tôi thấy trong tay các cậu có rất nhiều thứ tốt, chúng tôi có thể giao dịch cùng các cậu. Chúng tôi có thể nhận tất cả những thực phẩm an toàn.”

Mạc Phi suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu: “Người của chúng tôi cũng cần có thức ăn, ngoại trừ những thứ này, các anh còn muốn trao đổi gì không?”

“Có thể là xe, xăng, nếu các người có, vũ khí là được hoan nghênh nhất. Những sản phẩm điện tử chúng tôi có thể nhận một ít.”- Lại Quang nói với Mạc Phi.

Địch Hạo Tuấn sờ sờ cánh tay bị thương.

Lại Quang lúng túng cười cười, nói: “Ha ha, là hiểu lầm. Vậy tôi đi trước, sau này còn gặp lại.”

Địch Hạo Tuấn thấy người này có lai lịch không rõ, muốn ngăn cản, vết thương trên tay khiến lòng anh đặc biệt khó chịu. Nhưng Mạc Phi lại cản anh.

51. Chương 51

Lại Quang rời đi, Địch Hạo Tuấn rất để ý đến người này.

Mạc Phi bắt đầu nói: “Chúng ta chỉ có hai người, để hẳn ở bên người vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao? Thả hẳn ra sẽ tốt hơn, làm nhiều công đức biết đâu sau này sẽ hữu dụng?”

“Nói đến nói đi, cậu vẫn là người lương thiện.”- Địch Hạo Tuấn lắc đầu một cái, lại nói: “Đài truyền hình này chắc không còn ai khác, tôi thấy ba lô của người kia, nhìn rất nặng, chắc là thiết bị từ nơi này.”

Mạc Phi suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Chuyến này thu hoạch không lớn, nhưng chỉ ít chúng ta đã biết được tình hình trong thành phố. Bọn họ tựa hồ là một đoàn đội rất lớn, chúng ta tốt nhất không quan hệ với nhóm người nào cả. Chúng ta nên về sớm để còn nhắc nhở những người khác.”

“Thành phố B sao lại biến thành dạng này? Nơi này không phải là thủ đô sao?”- Địch Hạo Tuấn cảm khái nói.

Mạc Phi cũng không ngờ thành phố B sẽ thành như thế này, nhưng từ thông tin mà Lại Quang đã nói, mấy ngày trước còn có một nhóm bộ đội đến để hộ tống những người sống sót đến nơi tị nạn. Những người sống sót chắc cũng biết nơi đó, nếu như có thể thuận lợi tìm đến nơi tị nạn, vậy có thể sẽ gặp nhóm của Thích Tâm lúc trước.

Trên đường trở về, bọn họ không gặp phải người trong đại viện, đường về rất thuận lợi. Sau khi trở lại nơi đóng quân của nhóm bọn họ, lại phát hiện trong đội ngũ của bọn họ xuất hiện vài khuôn mặt xa lạ.

Đường Sĩ Miễn thấy hai người đi tới, hẳn đi ra từ đám người mới, ý cười dịu dàng nói: “Xin lỗi đã làm mất xe của tôi, nhưng tôi đã đem nhiều người đến đây.”

Mạc Phi đi tới đội ngũ, đảo quanh từng khuôn mặt xa lạ.

Những người này cao to hơn, chắc là người từ nơi khác đến.

Người mới tới nhìn thấy hai người Mạc Phi, bọn họ đều dừng lại hành động bất chuyện, lẳng lặng nhìn, cũng không có người đứng lên.

Kim Thuần nói với Mạc Phi: “Đường Sĩ Miễn đã tìm thấy năm người này trong thành phố B, bọn họ nói mình đến từ một đại viện, một lát sau tôi sẽ nói tình huống cụ thể với các cậu.”

Địch Hạo Tuấn không cẩn thận như Mạc Phi, anh đi tới trước mặt bọn họ, hào phóng đưa vài điều thuốc: “Cực khổ rồi, hút điều thuốc đi.”

Những người kia cũng không dám nhúc nhích, một người trong bọn họ đứng lên, nhận lấy điều thuốc, đưa lên mũi, ngửi ngửi, hít một hơi thật dài, nói: “Các anh còn có thuốc hút. Nghe nói các anh đánh bại thi triều, đội ngũ các anh chỉ có nhiều đây?”

Mạc Phi lén lén kéo Kim Thuần qua một bên: “Hiện tại trong thành phố B có nhiều thành phần phức tạp, tôi trở về là muốn nói về việc này. Sao các anh có thể gấp gáp như vậy, sao có thể lôi người lạ vào!?”

Kim Thuần nói: “Đường Sĩ Miễn dẫn người vào gia nhập cũng là có lòng tốt. Lại nói, nhiều người thì sức mạnh càng lớn, mọi người cùng nhau đoàn kết. Lúc trước nếu tôi không nhận các cậu, vậy chúng ta sẽ sống không nổi, đúng không?”

“...”- Mạc Phi muốn nói gì đó, lại bị Kim Thuần vỗ vỗ vai, nói: “Bọn họ cũng đem rất nhiều tin tức bổ ích cho chúng ta.”

Mạc Phi cùng Địch Hạo Tuấn nhìn nhau, hai người đi đến khu cấm trại.

Khi đi khỏi thành phố C, đa số sẽ mang theo nhiều xe. Trong xe chất chứa vật phẩm, bọn họ mang xe đổ thành một vòng tròn, mọi người đều ở trong xe, dựng lều vải ở phía sau.

Kim Thuần nói với Mạc Phi: “Quân đội đã đến nơi tị nạn, kiến trúc của những nơi tị nạn đều nằm trong lòng đất. Người bên ngoài rất khó tìm được. Đám người kia, bọn họ biết chỗ tị nạn, Đông Phương Độ nói có thể dẫn chúng ta đến đó xem.”

Mạc Phi nhìn Địch Hạo Tuấn, rất nhanh lên tiếng: “Điều này cũng tương tự với tình huống chúng tôi thăm dò được. Nhưng anh có từng nghĩ bọn họ có thể lừa chúng ta hay không? Chúng ta không chỉ có xe và vũ khí, mà còn có phụ nữ. Chúng ta không thể bắt các cô ấy đi mạo hiểm tính mạng.”

“Ngài phóng viên, chúng tôi khác với cậu, chúng tôi chỉ cần sống sót, không quan tâm nhiều câu hỏi như vậy.”- Mạc Phi đột nhiên bị một người ngắt lời.

Đường Sĩ Miễn chen vào hai người, hắn đưa một tấm bản đồ cho Kim Thuần: “Đây là địa đồ mà bọn họ đã vẽ ra, có chú thích rất rõ chu vi của đại viện. Nơi của chúng ta cũng rất gần với nơi đó, chúng ta có thể phái ra mấy người đi theo bọn họ, tìm hiểu tình huống một chút. Nếu như thật sự thích hợp, vậy thành phố B này sẽ là điểm dừng chân của chúng ta.”

Địch Hạo Tuấn mắt lạnh nhìn bản đồ, hỏi hắn: “Như vậy, ai sẽ chấp hành nhiệm vụ này? Vạn nhất xảy ra chuyện, vậy ai sẽ chịu trách nhiệm?”

Đường Sĩ Miễn nhìn Mạc Phi, hắn cười nói: “Tôi biết mọi người thấy tôi đang muốn cướp quyền lãnh đạo, nhưng trên thực tế, tôi chỉ muốn tranh thủ nhiều lợi ích cho người của chúng ta. Các cậu cũng đã thấy tình huống ở thành phố C rồi, nếu như bây giờ gặp phải thi triều lần nữa, mà chúng ta lại không có căn cứ để phòng ngự, chắc chắn chúng ta sẽ chết.”

Kim Thuần cau mày, thở dài nói: “Mọi người đều là anh em, đừng nói tới lãnh đạo hay không lãnh đạo. Đường Sĩ Miễn, anh nói chúng ta nên làm gì? “

Địch Hạo Tuấn ôm cánh tay, cau mày nhìn Đường Sĩ Miễn.

Đường Sĩ Miễn xuất hiện ý cười rất khó phát hiện, hắn cúi người nhìn bản đồ: “Bọn họ đã đánh dấu cho chúng ta nơi có thể phòng ngự, một phần hãy rút khỏi nơi này, một phần tinh anh còn lại sẽ tiến vào thăm dò thực hư...Các cậu xem nơi này...”

Xe được xếp trong một bãi đất trống, Mạc Phi và Địch Hạo Tuấn đứng cạnh xe. Cậu phiên muộn đi tới đi lui, sau đó với tay lấy điều thuốc của Địch Hạo Tuấn.

Địch Hạo Tuấn chưa kịp mở miệng, Mạc Phi nói: “Suy nghĩ của hắn đều là giả thuyết, quả thực quá nguy hiểm. Chúng ta còn không biết rõ những người mới kia đến từ đâu.”

Địch Hạo Tuấn lúc này mới mở miệng: “Hiện tại cậu nói cái gì cũng không thể, hắn đã nhận được rất nhiều tán đồng từ mấy người bọn họ. Mọi người đã quen cuộc sống sung sướng ở sân thể dục, sống như đầu đường

xó chợ như vậy, bọn họ đương nhiên sẽ không tình nguyện, huống chi có thể sẽ xuất hiện thi triều. Không thể không nói, nếu chúng ta có thể vào nơi tị nạn, xác suất sống sót sẽ tăng lên nhiều.”

Mạc Phi cau mày: “Điều tôi lo lắng nhất chính là vật tư của chúng ta. Những người kia có thân phận không rõ ràng. Tôi thấy chúng ta nên phân nửa vật tư ra. Anh và tôi chắc chắn sẽ bị yêu cầu gia nhập, anh nói xem còn người nào mà chúng ta có thể tín nhiệm.”

Địch Hạo Tuấn dụi tắt tàn thuốc: “Không biết bắt đầu từ khi nào mà tôi đã thành lao động giá rẻ như vậy.”

Mạc Phi cười xán lạn, cậu nói tiếp vào câu ban nãy: “Đáng tiếc rằng mình lại không có người nào có thể tín nhiệm. Kỳ thật tôi vẫn rất tin tưởng hai người Lăng Ba và Đinh Vĩ. Nhưng hiện tại không biết đầu đuôi ra sao, không riêng gì Đinh Vĩ không nói chuyện với tôi, Lăng Ba còn muốn trốn tôi.”

“Một đôi tình lữ như thế, hai người bọn họ đang hưởng thụ thế giới của mình. Thật ước ao a, không biết chừng nào tôi mới được như vậy.”- Địch Hạo Tuấn lộ ra nụ cười nhạt.

Mạc Phi cùng Địch Hạo Tuấn lên lút chuồn khỏi khu vực trung tâm, đi tới gần nơi đóng quân. Ở đây toàn là người của bọn họ.

Sau tất cả những chuyện đã phát sinh, Đinh Vĩ cùng Lăng Ba luôn luôn biết điều. Vì không muốn gặp phải phiền phức không đáng có, bọn họ đỗ xe ở nơi xa nhất, đảm nhiệm việc canh gác.

Khi thấy Mạc Phi cùng Địch Hạo Tuấn đi tới chỗ mình, sắc mặt Đinh Vĩ hơi sốt sắng. Y liếc mắt nhìn Lăng Ba đã ngủ say, phủ áo khoác lên người cậu, sau đó ra đứng cạnh xe.

Mạc Phi liếc mắt nhìn cây cối xung quanh, cậu nói với Đinh Vĩ: “Sao hai người các anh không tới gần tổ đội? Xung quanh nơi này toàn là cây cối, vạn nhất có Zombie sẽ rất khó để phát hiện.”

“Luôn có người canh gác mà.”- Đinh Vĩ đơn giản trả lời một câu, sau đó liếc nhìn Địch Hạo Tuấn, hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Quyết định của bọn người Kim Thuần, anh có nghe không?”- Mạc Phi hỏi.

Đinh Vĩ hít một hơi thật sâu, y liếc mắt nhìn Lăng Ba đang ngủ say ở bên trong, sau đó đóng cửa xe, kéo Mạc Phi đến một nơi xa: “Tôi có thể đi cùng với các cậu, nhưng hãy chăm sóc tốt Lăng Ba, đừng cho em ấy đi mạo hiểm.”

“Không, chúng tôi không dự định bắt anh đi.”- Mạc Phi cười cười, sau đó nói với Đinh Vĩ, “Chúng tôi cần người có thể quản lý tốt những vật tư này, việc này cũng rất nguy hiểm, bởi vì thế lực xung quanh có thể đến cướp, mà chúng ta lại không có căn cứ của mình. Trong thành phố B chúng tôi đã thấy một khu kiến trúc nổi tiếng ở đây, các anh cứ dọn đến đấy đi.”

“Vậy thì tốt.”- Đinh Vĩ thở phào nhẹ nhõm, y đặt tay lên vai của Mạc Phi: “Người anh em, không phải vì tôi sợ chết, mà là tôi sợ Lăng Ba sẽ cô đơn. Yêu cầu này của các cậu tôi có thể làm được, Lăng Ba và tôi có thể đi đến đó.”

Mạc Phi gật đầu: “Không thành vấn đề. Mấy người mới đến chúng tôi cũng chỉ mang đi một nửa. Anh phải cẩn thận canh chừng bọn họ.”

Nửa đêm, khi mọi người ngủ say, là thời điểm phòng ngự yếu nhất.

Mạc Phi, Địch Hạo Tuấn, Đường Sĩ Miên, còn có nhóm người mới, vài người trong sân thể dục tạo thành một đội, tiến về đại viện. Những người còn lại đến khu kiến trúc kia, tiến hành phòng ngự.

Đối với Đường Sĩ Miên mà nói, đây là lần đầu tiên hắn đạt được thắng lợi, đây là lần đầu hắn dẫn dắt đội, chấp hành nhiệm vụ quan trọng như vậy. Tuy rằng người không nhiều, nhưng hắn vẫn thấy hăng hái.

Đông Phương Độ là người đứng đầu trong đám người mới tới, hắn dẫn đầu đội ngũ, tiến vào khu đại viện.

52. Chương 52

“Đại viện, từ này từ đâu mà có?”- Mạc Phi đột nhiên lên tiếng hỏi.

Đường Sĩ Miễn cười cười, hắn không để ý: “Đây là Mạc Phi, trước đây từng là phóng viên, rất thích đặt những câu hỏi như vậy.”

Đông Phương Độ nhìn đám người sống ở thành phố B đã lâu cũng chưa từng thấy nhiều gương mặt mới như vậy, đám người này rất quan trọng, hơn nữa bọn họ còn có vũ khí và vật tư trong tay, hắn ta cũng không muốn đem chuyện phức tạp lên.

Nhớ đến gương mặt của Lưu Tông Minh, Đông Phương Độ lập tức rùng mình. Hắn chỉ là một người không được coi trọng, hắn hy vọng lần này có thể lấy công chuộc tội, được Lưu Tông Minh trọng dụng, như vậy sẽ không cần ở bên ngoài liều chết chạy việc cho người khác.

Liếc mắt nhìn những người phía sau, hắn quay đầu lấy lại bình tĩnh, nói: “Sau khi mọi chuyện xảy ra, quân đội liền bắt đầu phòng ngự. Bởi vì quân khu trong đại viện đầu có sức phòng ngự mạnh nhất, vì vậy rất nhiều người lựa chọn đến đại viện. Sau đó thì triều đến, vì muốn mọi người an toàn, nên quân đội liền muốn rút khỏi thành phố B, những thiết bị vẫn còn có thể sử dụng, vì vậy mọi người đều đến đại viện, sau đó được gọi rộng rãi.”

“Đại viện ra sao?”- Mạc Phi hỏi.

Đông Phương Độ suy nghĩ một chút: “So với những gì tôi nói, cũng không có gì khác lắm... Tôi... Chủ yếu là ở bên ngoài tiếp đón mọi người...Tôi chủ yếu tiếp xúc với đại ca, lát nữa mọi người sẽ nhìn thấy anh ta.”

Đông Phương Độ không nói nữa, đoàn người dựa vào bản đồ đi tiếp.

Thật xa Mạc Phi đã thấy bên trong đèn đuốc sáng choang, bọn họ đang dùng đèn chiếu đến mọi góc ngách, trên đỉnh hình như còn có vệ tinh.

“Là nơi này, mọi người xem, còn có trường học ở bên kia.”- Đường Sĩ Miễn chỉ vào đại viện, phần khởi nói.

Mạc Phi lại không lạc quan như hắn, cậu phát hiện mấy người mới kia thường xuyên lén lút tụ tập với nhau, thương lượng việc gì đó. Cậu muốn báo cho Dịch Hạo Tuấn, nhưng lại bị hai người của Đông Phương Độ vây lại.

“Trước đây bọn tôi đã quan sát nơi này, nơi này là góc chết, bình thường là nơi phòng ngự rất yếu. Hiện tại vừa vặn là thời điểm thay ca, chúng ta có thể tiến vào.”- Đông Phương Độ nói với Dịch Hạo Tuấn.

Trên mặt Dịch Hạo Tuấn không có cảm xúc gì, anh không nói lời nào.

Trong lòng Đông Phương Độ có chút hư vinh, lúc này, Đường Sĩ Miễn chạy tới, hắn nói với Đông Phương Độ: “Việc này không nên chậm trễ.”

Phía trên đại viện còn có lưới sắt, bọn họ cẩn thận cắt mất một đoạn, sau đó Dịch Hạo Tuấn và Đông Phương Độ làm đệm cho người khác mượn lực nhảy qua.

Mạc Phi đi sau cùng, Dịch Hạo Tuấn vỗ vỗ lưng cậu, sau đó đưa tay sờ sờ dây lưng bên phải của cậu.

Mạc Phi có chút giật mình, sau khi vượt qua mặt tường, Mạc Phi móc móc túi áo, phát hiện trong túi áo có một quả lựu đạn nhỏ.

Thấy bốn người đã vượt qua được tường vây, tiến vào khu phức kích, Đông Phương Độ ra hiệu cho hai người phía sau, bọn họ lặng lẽ tiến lên phía trước.

Mạc Phi nhìn bốn phía, liền thấy có gì đó không đúng. Chỗ đứng của bọn họ căn bản không thể nhìn thấy gì. Trong lúc muốn quay lại nói chuyện với Đông Phương Độ, bỗng nhiên thấy được ba người Đông Phương Độ đang khoan thai đi đến một con hẻm nhỏ.

Nóc nhà đột nhiên sáng lên, khoảng chừng có mười người đang cầm súng chĩa về phía bọn người của Mạc Phi.

Người lớn tuổi nhất trong đó cũng khoảng mới hơn hai mươi một chút, dáng dấp còn chưa thoát khỏi vẻ trẻ con. Cậu ta hô lớn với bọn họ: “Nơi này là đại viện không quân, buông vũ khí xuống, chúng tôi sẽ thu nhận đội ngũ của các anh.”

Đường Sĩ Miễn bị ma quỷ ám giờ mới biết rằng mình đã bị lừa, hấn gờ xuống đại an toàn, lấy súng ra, xạ kích tứ phía.

Thấy tình huống như vậy, Mạc Phỉ cũng không nói gì thêm, lập tức kéo Dịch Hạo Tuấn né tránh.

Trong hẻm nhỏ lập tức vang lên tiếng súng, Mạc Phỉ lấy lựu đạn nhỏ ra, quăng lên chỗ bọn người kia, ‘Oanh’ một tiếng, mảnh vụn rơi xuống mặt đường.

Bên trong vang lên tiếng báo động, nhóm Mạc Phỉ chưa kịp rời khỏi đã bị đám người với số lượng rất nhiều bao vây.

Mấy người bị bắt sống, có ba mươi, bốn mươi tên cầm súng hướng vào bọn họ.

Đông Phương Độ đứng cách đó không xa, chỉ vào đám người: “Bọn họ có rất nhiều người, đều đang ở bên trong hoàng cung, cái kiến trúc cổ kia. Bọn họ có rất nhiều trang bị, còn có thức ăn, nước uống. Người này là đầu lĩnh của bọn họ.”-Đông Phương Độ chỉ vào Đường Sĩ Miễn, hẳn đã nhầm vì tưởng Đường Sĩ Miễn mới là đầu lĩnh.

“Biết rồi, cậu làm rất khá.”- Người kia nói với Đông Phương Độ.

Đông Phương Độ đứng bên cạnh muốn nói rồi lại thôi, hẳn đang kỳ vọng lão đại có thể thưởng gì đó cho mình, dù sao đây cũng là lần đầu bắt được một nhóm lớn như vậy.

Nhưng Lưu Tông Minh nhìn về người bên cạnh: “Trình Thành, cậu đi thông báo cho tất cả mọi người, chuẩn bị kỹ càng, xuất phát theo tôi, chúng ta sẽ làm một cuộc buôn bán lớn, siêng năng làm việc, trở về sẽ thăng chức cho cậu. Đông Phương Độ, cậu cùng người của cậu ở lại nơi này, tôi sẽ để lại vài người cùng trông coi. Chuyện đơn giản như vậy, chắc cậu làm được đúng không?”

“Tất nhiên.... Lão đại cứ nói giỡn.”- Ngoài mặt tươi cười, nhưng Đông Phương Độ lại không cam lòng, cuộn tay thành nắm đấm, hấn ấn chặt ngón tay, tự làm đau chính mình.

Mạc Phỉ cùng Dịch Hạo Tuấn bị trói cùng nhau, Đường Sĩ Miễn thì bị trói cùng Cận Phi Ngừ.

Nghe Đông Phương Độ nói chuyện, Cận Phi Ngừ lắc đầu tỏ vẻ khinh thường, còn Dịch Hạo Tuấn chỉ trầm mặc, những hành động này đều lọt vào mắt của người được gọi là vị đại ca kia.

Lưu Tông Minh nhìn Đường Sĩ Miễn, cười cười đột nhiên chào hỏi: “Tôi tên Lưu Tông Minh, anh có thể gọi tôi là Lưu ca. Tôi thấy người của các anh không nhiều, có thể thoát khỏi thi triều chắc chỉ nhờ vào may mắn. Anh cũng đã nhìn thấy những thiết bị này của chúng tôi, các anh có thể gia nhập vào đây làm thành viên, ở đây điều kiện tốt như vậy, đừng nên từ chối.”

Mạc Phỉ nhìn lồng sắt, cậu thấy trong mỗi lồng đều có khoảng mười con Zombie, toàn bộ gộp lại có bốn mươi con, bọn họ đem lồng sắt để gần người Đường Sĩ Miễn, cửa lồng sắt vẫn được đóng.

Có bốn người trong tay nắm một cán dài, chờ mệnh lệnh của Lưu Tông Minh.

Trán của Đường Sĩ Miễn ướt nhẹp, đó là mồ hôi trên dọc đường đi đến đây. Hai mắt của hắn như mất thú, vừa nhìn chăm chăm Lưu Tông Minh vừa cười gằn.

Đường Sĩ Miễn biết chuyện gì sẽ xảy ra, hắn cười cười nói với Lưu Tông Minh: “Tao nếu như gia nhập vào đám người của mày, e rằng cũng chỉ giống với Đông Phương Độ, cứ ở bên ngoài làm chó của mày? Thật không tiện a, tao chỉ muốn căn cứ của mày, còn đối với đám người của mày, tao thật không có hứng thú.”

Lưu Tông Minh vậy vậy tay: “Đã như vậy..”

Lưu Tông Minh hướng về phía người đang giữ cái lồng sắt trước mặt Đường Sĩ Miễn, cười cười với người kia.

Người kia lập tức hiểu ý của Lưu Tông Minh, kéo cán dài ra, lồng sắt được mở. Zombie bên trong lập tức vọt đến chỗ của Đường Sĩ Miễn, miệng của chúng nó tỏa ra một mùi tanh tưởi, gào thét vọt tới trước Đường Sĩ Miễn.

Xích sắt phía sau đã khóa, những con Zombie đó bị dừng lại cách khoảng 30cm, không cách nào tiến về phía trước.

Trong đó có một con có cánh tay hơi dài, cào nát áo khoác của Đường Sĩ Miễn.

Mạc Phi cố né tránh vết tay của bọn nó, trong đây toàn bệnh độc, nếu như bị cào chảy máu, lập tức sẽ bị cảm hóa.

Đường Sĩ Miễn cười cười.

Trên mặt Lưu Tông Minh nổi lên gân xanh, đội ngũ của bọn họ, đã không ngừng thu nhận những tiểu đội để phát triển lớn mạnh như bây giờ. Hắn không muốn tránh nạn dưới lòng đất. Nếu như muốn sinh hoạt trên mặt đất, vậy hắn phải bảo đảm chất lượng cùng số lượng của đội ngũ. Mà đội ngũ này của Đường Sĩ Miễn có trong tay rất nhiều tài nguyên, hắn rất coi trọng.

Hắn hy vọng Zombie trước mắt có thể dọa dẫm được Đường Sĩ Miễn, đẩy hắn ta vào thời điểm sống còn để đầu hàng hắn, làm những người khác quy thuận mình, không cần tốn nhiều thực lực. Nhưng Đường Sĩ Miễn lại không chịu khuất phục, đối mặt với tình hình như thế. Lưu Tông Minh cắn răng, nói: “Thả Zombie cho tôi.”

Nghe thấy lời của Lưu Tông Minh, người canh giữ cuối cùng cũng thả cái xích sắt kia ra, những Zombie lập tức vồ tới cạnh Đường Sĩ Miễn.

Zombie dù sao cũng không phải là người, không thể khống chế như con người được. Trong đó có một con Zombie thoát khỏi đàn, hướng về phía Mạc Phi.

Xích sắt căng chặt lại, nó dừng lại trước mặt Mạc Phi khoảng 10cm, những người kia lập tức bắt nó quay lại phía của Đường Sĩ Miễn, móng tay muốn cào Mạc Phi, cậu lập tức tránh đi.

Đường Sĩ Miễn kêu la thảm thiết, Mạc Phi nghe được da đầu cũng muốn dựng đứng lên. Máu cùng da thịt đều bắn vào các cậu, quay mặt đi không muốn nhìn nhưng cũng không thể ngăn được lỗ tai của mình tiếp nhận âm thanh.

Zombie cuối cùng cũng bị lôi lại nốt. Lưu Tông Minh hài lòng nói: “Theo quan sát của chúng ta, hiện tại con người cũng đã sản sinh ra đề kháng, vì vậy thời gian hắn ta biến thành Zombie có thể từ nửa tiếng đến nửa ngày. Sau nửa tiếng nữa, tôi sẽ quay lại, hy vọng sẽ nhận được kết quả. Bất quá tôi cũng không thể dự tính chuẩn xác được thời gian biến thành tang thi, mọi việc luôn có ngoại lệ. Các người tốt nhất nên bàn bạc nhanh đi.”

Sau khi Lưu Tông Minh dẫn người đi, Cận Phi Ngữ ở phía sau Mạc Phi đột nhiên khóc lên: “Mạc Phi, Dịch Hạo Tuấn, tôi còn chưa muốn chết! Hai người đem Đường Sĩ Miễn ra phía xa xa đi, tôi không muốn đứng bên cạnh hắn!”

“Đừng ầm ĩ.”- Dịch Hạo Tuấn quay lại nói với Mạc Phi, “Bọn họ buộc rất chặt dây thừng, tôi không mở được. Tôi thấy hình như bọn họ muốn đi gây phiền phức cho bọn người Đinh Vĩ.”

Cận Phi Ngữ ở bên cạnh la lớn: “Ai thấy có gì trên cánh tay tôi không? Cái đó có phải là ngón tay của Đường Sĩ Miễn không?”

Mạc Phi từ hô hấp của Đường Sĩ Miễn có thể còn có khả năng còn sống sót, nhưng hơi thở của hắn càng ngày càng yếu ớt, ai cũng không nghĩ đến hắn có thể tiếp tục sống được.

Dưới tình huống như vậy, Mạc Phi lên tiếng: “Chúng ta nên giả vờ đầu hàng, tìm cơ hội.”

“Nửa tiếng! Bọn họ chỉ cho chúng ta có nửa tiếng? Thảo luận cái lông gì? Mau mau đầu hàng đi, nếu không chúng ta sẽ chết?”- Cận Phi Ngữ như phát điên gào lớn.

Đường Sĩ Miễn nằm bên cạnh cậu ta, tiếng hít thở rất nặng nề, đầu của hắn gục xuống, trên người đều là dấu vết của da thịt bị cắn nát. Zombie bị nhốt trong lồng còn đang cầm một khối thịt của Đường Sĩ Miễn trên tay, Mạc Phi nhìn liền thấy buồn nôn.

Lưu Tông Minh dẫn đầu đoàn xe, rời khỏi đại viện không quân, chạy về phía hoàng cung – nơi ẩn nấp của đám người Đinh Vĩ.

53. Chương 53

Những mái ngói màu đỏ lợp trên thâm cung đại viện. Từ cửa chính đi vào, đi qua Ngọ Dương môn là những kiến trúc tượng trưng, sau đó là chính điện. Lấy ba tầng chính điện ở trung gian làm chủ, hai bên chia thành Tam cung lục viện bảy mươi hai nhà, nơi này rất quanh co, nhà nhỏ đếm không xuể, rất thích hợp để phòng ngự.

Đáng tiếc là xe cộ không thể lái vào, nhóm Kim Thuần chỉ có thể đậu xe ở một nơi bí mật gần đây, sau đó lấy hết vật tư xuống, tiến vào di tích của cự hoàng cung.

“Nơi này tôi biết, trước đây từng theo đoàn du lịch đến đây thăm quan.”- Lăng Ba tràn đầy phấn khởi, cậu nói: “Nơi này có rất nhiều chuyện ma quái, con đường này còn được gọi là con đường âm dương. Nghe nói vào thời điểm hừng đông, người sống đi trên con đường này cũng chỉ đi một bên. Nếu như có người giẫm phải vạch chia hai con đường, sẽ bị quỷ đụng vào.”

“Hơn nửa đêm rồi, ít nói chuyện ma quỷ đi.”- Hồng Tử lười kéo Diệp Tiểu Vân đến gần mình.

Khổng Phi là thành viên của nhóm người Đông Phương Độ, hắn cũng là người trong đại viện không quân, phụ trách thu nhận những người mới ở bên ngoài. Từ khi thi triều bạo phát, người sống ở bên ngoài rất ít, nhưng đây là lần đầu hắn thấy được một đội ngũ chỉnh tề như vậy.

Lúc đầu, nếu như ít người, bọn họ sẽ gọi mười người trong đại viện đến để giải quyết những người không nghe lời, cướp đoạt vật tư. Nhưng khi vừa đến, Đường Sĩ Miễn liền nói bọn họ có rất nhiều người, còn có rất nhiều đồ tốt. Vì vậy Đông Phương Độ không tự ý làm chủ được, nên mới nghĩ biện pháp khiến bọn người này tin tưởng.

Khổng Phi đã nhìn rất lâu, nhìn thấy động tác của Hồng tử, hắn không nhìn được liền hỏi: “Tại sao trong đội ngũ của mấy người có một phụ nữ có thai?”

Hồng tử mặt đỏ lên, nói: “Phụ nữ có thai thì làm sao? Mẹ của cậu cũng là nữ, không có mẹ cậu sao có cậu được?”

Đinh Vĩ bị kẹp giữa hai người, y khoát khoát tay áo với Hồng tử, sau đó nói với Khổng Phi: “Mọi người ai chả muốn sống tiếp, bọn tôi có đủ năng lực để dẫn theo chị ấy, dọc đường cũng nhờ chị ấy giải quyết rất nhiều việc bận bịu. Mọi người ai cũng muốn chung sức hỗ trợ.”

Khổng Phi phui phui, không tiếp tục nhiều lời, hắn lười lắm miệng. Dù sao nhiệm vụ của hắn là ổn định được nhóm này, sau đó chờ mấy người trong đại viện đến đây.

Kim Thuần liếc mắt nhìn, sau đó nói: “Ở gian này đi, nơi này cũng khá hơn một chút, bên trong lại rất âm u. Các anh từ từ vào, tìm người vào dọn dẹp một chút, cẩn thận có Zombie trốn trong gian nhà.”

Dọc theo đường đi, Đinh Vĩ vẫn rất cẩn thận, dù sao Mạc Phi cũng đã dặn dò, vì vậy hắn luôn đi bên cạnh những người này. Nhưng bọn họ cũng không có hành động gì đặc biệt khác thường, vì vậy sau khi đến hoàng cung, hắn liền buông lỏng cảnh giác.

Lăng Ba lại đang rất hứng thú, cậu ta còn đang nói vài câu chuyện ma quỷ: “Lúc sấm đánh xuống, bên trong hoàng cung này thường xuất hiện bóng người, bọn họ đều mặc trang phục của triều Thanh, trong tay còn cầm đèn lồng, nói tiếp với nhau. Sẽ đi đến nơi này.”

Diệp Tiểu Vân vừa hiếu kỳ vừa sốt sắng, nhìn theo nơi Lăng Ba chỉ đến, không bận tâm chuyện ban nãy nữa.

Kim Thuần rất nhanh bố trí xong, hần quay lại nói với Lăng Ba cùng Đinh Vĩ: “Hai người con gái này là người của các anh, do các anh phụ trách đi.”

Diệp Tiểu Vân liền nói: “Hai chúng tôi có thể tự chăm sóc được, các cậu cứ làm việc đi, không cần để ý chúng tôi.”

Bình thường Diệp Tiểu Vân cũng không nói nhiều lắm. Đại khái là vì chị ấy được người khác chăm sóc nên một mình chị ấy nhận hết mọi công việc giặt giũ. Hồng tử nhìn không được nên có lẽ đã đi nói với mấy người trong đội, nhưng Diệp Tiểu Vân lại canh trời tối mà đi giặt giũ tiếp.

Đinh Vĩ suy nghĩ một chút liền đưa một cây súng cho Diệp Tiểu Vân: “Lấy để Hồng tử dạy chị cách dùng súng. Chờ khi chúng ta đã ổn định lại, tôi sẽ tìm cơ hội dạy chị một ít phương pháp, tính tình của chị trầm ổn, rất thích hợp để làm xạ thủ.”

Diệp Tiểu Vân nhận súng, nhìn một chút sau đó cất đi. Hồng Tử mang chị ta đi qua một bên, Kim Thuần nói với Đinh Vĩ: “Nhìn chị ấy, chắc chẳng mấy chốc sẽ sinh, nhưng chúng ta hiện giờ lại không có bác sĩ.”

Đinh Vĩ nói: “Tôi cùng Lăng Ba sẽ trực phiên trực đầu tiên. Cậu đi sắp xếp nơi ở đi, cho mọi người nghỉ ngơi sớm một chút, nếu Mạc Phi trở về chắc chắn sẽ có rất nhiều việc để làm.”

Đinh Vĩ cùng Lăng Ba đứng trên tường thành, nơi này có một gian đặc biệt cao, ở cổ đại nơi này là nơi canh gác, bây giờ sử dụng lại cũng rất thích hợp.

Đinh Vĩ nói với Lăng Ba: “Bảo bối, còn sớm, ngủ tiếp đi.”

“Đừng coi em là trẻ con, em đã có thể một mình chống đỡ một phương rồi.”- Lăng Ba bất mãn nói: “Có lúc em cảm thấy anh như cha em vậy.”

“Đây là khách lệ hay biểu dương?”- Đinh Vĩ nhếch môi.

Lăng Ba cho y một cái liếc mắt.

Đột nhiên Đinh Vĩ lôi Lăng Ba một cái, y lập tức ngồi xổm xuống: “Có người.”

Trong đêm tối, từ Thiên Điện nơi bọn người Kim Thuần nghỉ ngơi đi ra hai bóng người, bọn chúng ở trong góc tường, cây cối che hết bóng người của bọn họ, nếu không nhờ một con Zombie bỗng nhiên xuất hiện gần đó bại lộ vị trí của bọn chúng, chắc chắn Đinh Vĩ sẽ không phát hiện ra.

Sau khi hai người kia dùng đao giải quyết Zombie, còn lo lắng liếc lên tháp canh gác, đợi khoảng chừng mười phút, bọn họ mới đi ra.

“Có nội gián.”- Đinh Vĩ nói: “Em ở đây đợi anh, anh đi tìm Kim Thuần.”

Y vừa dứt lời, quay đầu lại đã không thấy Lăng Ba đâu. Trong đêm đen, thấy một người từ trên cao nhảy xuống ngôi nhà đại viện, một lúc sau liền không thấy bóng dáng.

Lăng Ba là một tay chạy khốc tuyệt kỹ, đây là lần đầu tiên sử dụng thể mạnh của mình ở địa phương cũ kỹ này. Nhưng nơi này cũng thường được sửa chữa mái ngói, nên khi đạp lên vô cùng ổn định. Nơi thiên điện có rất nhiều gian nhà mở ra để cho du khách tham quan, trong đó còn có những văn vật được bảo vệ. Nhưng sau khi mặt thể xảy ra, những mái ngói cũng bị hư hao vì chiến đấu.

Lăng Ba lại bất hạnh rơi vào một gian thiên điện như vậy.

Cậu đã rất cẩn thận, nhưng sau khi giẫm lên một mảnh ngói, trong lòng liền thầm hô ‘không ổn’, sau đó vang lên một loạt âm thanh, mái ngói cùng Lăng Ba bị lọt thỏm vào trong.

‘Răng rắc’, âm thanh từ chân truyền đến khiến cả người Lăng Ba run lên. Cậu chưa kịp phản ứng lại nghe thấy tiếng gào thét bên cạnh.

Lăng Ba giật mình, nhưng cậu lại thấy hai người đang chạy trốn kia, liền lê chân bị thương xông lên.

Khi bắn trúng vào người thứ nhất nhưng người thứ hai cậu lại bắn trật. Trong lúc cậu đang muốn bắn tiếp, đột nhiên trong rừng cây lao ra một bóng đen.

Con Zombie gào thét gầm gừ với Lăng Ba, hướng tới Lăng Ba, hàm răng của nó chỉ cách chân của Lăng Ba khoảng 5cm.

Dưới tình thế cấp bách, Lăng Ba một bên gào thét, một bên dùng chân không bị thương quỳ xuống, cậu kéo cổ áo của Zombie, không cho nó đến gần mình.

Zombie này nặng khoảng bốn mươi, năm mươi ký, so với người bình thường thì còn nhẹ. Nhưng khi nó công kích người đều dùng hết tất cả sức mạnh, bình thường kéo lại đã rất khó rồi.

Chân bị thương của Lăng Ba không cách nào động đậy, cậu chỉ có thể dùng chân lành lặn làm điểm tựa, cả người Zombie đè trên xương đùi của cậu, chỉ nghe được tiếng ‘Răng rắc’, bằng mắt thường cũng có thể thấy được tình trạng xương mình hiện giờ. Mồ hôi từng chút, từng chút nhỏ xuống.

Người chạy trốn kia phát hiện tình huống không đúng ở phía sau, liền quay đầu lại. Thấy được tình huống liền nở nụ cười. Hắn ta lấy súng, chỉ về phía Lăng Ba: “Vĩnh biệt! Đồ tiểu tử đáng ghét!”

Tiếng súng của Lăng Ba cũng đã làm kinh động đến những người khác. Trùng hợp có hai người ở gần Thiên điện đang tuần tra. Khi bọn họ đến nơi liền thấy một thi thể nằm trên đất, còn có một người đang dùng súng chuẩn bị bắn Lăng Ba.

Hai người này không nói gì, đi từ phía sau giáng cho người bỏ trốn kia một quyền, một người vội vàng tìm Đinh Vĩ, người còn lại dùng súng bắn chết con Zombie kia.

Zombie ngã xuống trước mặt Lăng Ba, Lăng Ba cũng từ từ ngã xuống vùng máu ở đấy.

Đinh Vĩ nhào tới Lăng Ba, nước mắt ngăn cản tầm nhìn. Mãi đến khi xác nhận cậu còn hô hấp, y mới quay lại nói với hai người kia: “Nhanh! Cứu em ấy!”

Đang hôn mê, Lăng Ba nghe được tiếng nói của mấy người bên cạnh.

“Khi phát hiện cậu ấy đã bị thương nghiêm trọng, may mà có người đến kịp. Mấy người bọn Kim Thuần chắc rất nhanh sẽ đến.”

“Lăng Ba, bảo bối, tỉnh lại đi mà!”

“Đinh Vĩ, anh yên lặng một chút, nơi này chỉ có anh có thể cứu cậu ấy! Bọn họ cũng không thấy Lăng Ba bị Zombie cắn, còn có thể cứu được.”

“Cậu... Nói đúng, tôi cần đèn! Tôi cần dao phẫu thuật! Đồ của tôi đâu! Đồ của tôi ở đâu rồi?”

“Lái xe nhanh lên! Tên tiểu tử kia nói Đông Phương Độ đã trở về mật báo, người của bọn họ chắc đang trên đường đến nơi của chúng ta! Chúng ta đã bị Đông Phương Độ lừa, nhanh chóng rời khỏi nơi này!”

....

Trong cơn mơ mơ màng màng, Lăng Ba cảm giác thân thể mình không ngừng bị lay động, cậu nghe được tiếng thở dốc trầm trọng đầy hoảng loạn của Đinh Vĩ.

“Chân của em ấy... Sao lại thành thế này...Trước tiên cần truyền máu cho em ấy, bị mất máu quá nhiều. Kim Thuần cậu đến giúp tôi một chút. Tôi cùng nhóm máu với em ấy! Nhanh lên đi! Bảo bối, em nghe được những gì anh nói không? Có chịu đựng...”

“Đinh Vĩ, không thể lấy nữa, đã rất nhiều rồi.”

Vì bọn họ nhanh chóng phát hiện phản đồ, kịp thời ngăn cản họ, nên Lưu Tông Minh đã bỏ qua một thời gian rất lâu để tìm được con đường đúng vào hoàng cung. Đáng tiếc, bọn người Đinh Vĩ đã rút đi từ lâu.

54. Chương 54

Vì uy hiếp mấy người Mạc Phỉ, Lưu Tông Minh đã thả Zombie ra cắn ‘người lãnh tụ’ Đường Sĩ Miễn, sau đó lại bỏ mặc bốn người bị trói cùng một cây cột. Hẳn ta sai người trông coi còn những người khác đi cùng hẳn ta đến hoàng cung.

Thời gian Đường Sĩ Miễn bị cắn đã qua hai mươi phút.

Khi Cận Phi Ngữ sắp rơi vào giấc ngủ, Đường Sĩ Miễn bên cạnh bỗng nhiên hít mạnh một hơi.

“Má ơi! Hẳn lại cử động kìa! Cứu cứu tôi!”- Cận Phi Ngữ sợ đến tím tái mặt mày.

Cận Phi Ngữ trước đây làm trong nhà tang lễ, đối với người khác hẳn là người có gan cực kỳ lớn. Lần trước trong sân thể dục chết rất nhiều người, lo hỏa táng, hóa trang cho người chết cũng là một tay Cận Phi Ngữ lo liệu, vì vậy Mạc Phỉ mới chọn hẳn mang theo.

Nhưng cũng chỉ có Cận Phi Ngữ biết, mình sợ những người được sống lại này đến bao nhiêu, hẳn thường mơ thấy ác mộng, mơ thấy trong buổi hỏa táng, những thi thể kia dính đầy mỡ người đứng bật dậy tấn công hẳn.

Mạc Phỉ thấy Đường Sĩ Miễn không thể chống đỡ được nữa, cậu hô lớn với người canh gác: “Thả bọn tôi ra đi, bọn tôi có chuyện muốn thương lượng với lão đại của các người.”

“Lão đại không có ở đây.”- Bên trong đám canh gác, Đông Phương Độ mang vẻ mặt tức giận đứng lên.

Lãnh cực tức từ phía Lưu Tông Minh, Đông Phương Độ có chút nghi không ra. Rõ ràng người là hẳn phát hiện, nhưng hẳn lại không thể nhận được lợi lộc gì. Nghĩ đến sau này mình chỉ có thể lang thang ở bên ngoài, liều lĩnh bất chấp nguy hiểm, Đông Phương Độ liền thấy giận không chỗ phát tiết.

Đường Sĩ Miễn hít một hơi khí lạnh, hẳn hồ đồ thấy toàn thân mình, cả người toàn là máu, nhìn hẳn hiện giờ như ác ma chui ra từ địa ngục.

Mạc Phỉ nói với Đông Phương Độ: “Anh ấy đã sắp không xong rồi, bọn tôi là con tin của anh, anh phải bảo toàn cho sự an toàn của bọn tôi.”

Đông Phương Độ liếc mắt nhìn Đường Sĩ Miễn, hẳn ta tức giận nói: “Mày chưa nghe đại ca tao nói gì à? Nửa tiếng, thiếu một giây cũng không được. Trong thời gian ngắn hẳn cũng không thể chết được.”

“Đệt! Chờ anh ta biến thành Zombie, lỡ cần phải tôi thì sao? Các người không phải đang cần con tin à?”- Cận Phi Ngữ cuống lên.

Đông Phương Độ đi đến trước mặt Cận Phi Ngữ, giáng cho Cận Phi Ngữ một cái tát. Hẳn nói: “Tiểu gia ta đang không vui, mày cứ ở yên trong đó đi.”

Cận Phi Ngữ trầm mặt.

Địch Hạo Tuấn đột nhiên bĩu môi cười.

Mạc Phỉ quay đầu lại nhìn anh, qua một thời gian như vậy, anh vẫn luôn không hé miệng nói câu gì, chỉ làm bạn bên cạnh Mạc Phỉ, làm Mạc Phỉ cũng quên mất con người ban đầu của Địch Hạo Tuấn. Hiện tại nhớ lại lúc đầu, khi gặp Địch Hạo Tuấn, anh tỏ ra chán ghét khi phối hợp cùng nhau hợp tác.

Trong khoảng thời gian bốn ba này, cằm của Địch Hạo Tuấn xuất hiện râu, trên lông mày còn có vết sẹo làm anh càng thêm cường tráng. Anh cười cợt nói với Đông Phương Độ: “Đừng có lừa người, không riêng gì vật tư, các người hiện giờ hẳn cũng đang thiếu người. Mày nhìn một chút đi, cả một đại viện lớn như vậy, chỉ để lại mấy người bọn mày, không sợ người khác thương nhớ à? Nếu vào lúc này có người tấn công chiếm đại viện này, Lưu Tông Minh chắc cũng không thể làm gì được.”

Mặt Đông Phương Độ cứng đờ, như bị Địch Hạo Tuấn đâm trúng chỗ hiểm. Hẳn cũng không nói gì nữa, quay người lại, liên lạc với Lưu Tông Minh.

Tình huống của Đường Sĩ Miễn càng ngày càng kém. Mạc Phỉ không thể không nhích lại gần Địch Hạo Tuấn.

Đợi khoảng ba mươi phút, điện thoại vang lên. Đông Phương độ nhanh chóng tiếp điện thoại.

Mạc Phi nói với Dịch Hạo Tuấn: “Đại thần, anh lợi hại như vậy. Có biết khẩu ngữ không?”

Dịch Hạo Tuấn thâm thúy nhìn chằm chằm vào Đông Phương Độ, sau đó nói: “Khẩu ngữ tôi không biết nhưng phúc ngữ có biết. Tên tiểu tử Đông Phương Độ kia, cũng không chân thành với Lưu Tông Minh lắm. Nhìn dáng vẻ của hắn, nếu như xúi giục cũng có thể có khả năng. Mạc Phi, cậu miệng lưỡi lợi hại, nhiệm vụ này liền giao cho cậu.”

“Tôi có thể xem cái này như biểu dương được không?”- Mạc Phi ghét bỏ nói.”Một lát tôi sẽ tận lực, nhưng nếu hắn không muốn nói chuyện với tôi thì cũng hết cách. Tôi sẽ tìm cơ hội khiến hắn mở miệng. Dịch Hạo Tuấn, nếu như tôi thành công, anh phải nhanh chóng khống chế mấy người xung quanh. Lỡ như tình huống không tốt có thể bỏ chạy, còn tình huống tốt, nơi này ít người như vậy, chúng ta nên trộm căn cứ này đi.”

“Nếu như vậy, Lưu Tông Minh nhất định sẽ nổi trận lôi đình.”- Dịch Hạo Tuấn cười nói.

Dựa vào cánh tay của Mạc Phi, Dịch Hạo Tuấn cảm giác được bắp thịt của cậu không nhiều lắm, nhưng lại rất rắn chắc. Từ lần đầu gặp mặt, sự thay đổi của Mạc Phi anh đều chứng kiến hết. Mạc Phi không hề biết, hình tượng của cậu trong lòng Dịch Hạo Tuấn đã thay đổi từ một cậu phóng viên nhỏ, chậm rãi trưởng thành thành một người lãnh đạo thành thực.

“Phòng ngự của bọn họ rất yếu.”- Dịch Hạo Tuấn nói với Mạc Phi: “Nếu chúng ta có thể tốc chiến tốc thắng, đồng thời không cần dùng súng, như vậy những người canh gác phía trên sẽ không chú ý đến chỗ này. Chúng ta sẽ có cơ hội.”

Đường Sĩ Miên bên cạnh Mạc Phi đã ngắt đến lần thứ ba.

Sau khi tiêm huyết thanh vào người, Đường Sĩ Miên coi thân thể mình là người có thể triệt để chống đỡ được virus Zombie, vì vậy khi làm chuyện gì, hắn đều rất liều mạng. Nhưng hắn lại không biết, trước kia hắn chỉ là bị nhiễm một ít bệnh độc Sona mà thôi.

Nhưng sau khi bị gần mười con Zombie cắn, một lượng lớn bệnh độc tràn vào cơ thể. Máu độc kia như không ngừng trùng kích vào trái tim của hắn, cả người hắn cứ như chết đi sống lại, người bình thường khó có thể tiếp nhận nổi.

Thân thể đã bị xé rách, trên người máu chảy lênh láng, người ngoài nhìn đến, hắn cũng không khác gì người đã chết.

Đường Sĩ Miên nghe được rõ ràng đối sách của hai người Mạc Phi và Dịch Hạo Tuấn, nhưng hiện giờ hắn chỉ tập trung vào thân thể của mình. Hắn có thể cảm giác được kinh mạch như đang bị thiêu đốt, bắp thịt như bị khô héo, cuộn lại trong thân thể. Đường Sĩ Miên không ngừng co giật, hắn chỉ hy vọng mình mất đi ý thức nhanh lên, hắn không thể chịu đựng được thống khổ như vậy nữa.

Thân thể bị virus phá hoại, sau đó lại được huyết thanh chữa trị, Đường Sĩ Miên có thể cảm nhận được hàm lượng huyết thanh trong thân thể mình càng ngày càng ít, thần trí hắn bắt đầu mơ hồ, thậm chí còn có một ít ký ức từ trước trở lại trong đầu hắn.

Sau khi vượt qua ác mộng trong siêu thị kia, Đường Sĩ Miên rốt cuộc cũng tỉnh lại. Hắn phát hiện thống khổ trên người mình đã rút đi. Kinh mạch bị tổn thương đang khôi phục lại, da thịt mới như trẻ sơ sinh cũng dần bao trùm lại.

Sau lần hôn mê này, trạng thái mơ hồ như biến mất, hắn như được trở về với thân thể. Hắn từ từ mở mắt ra, nhìn thấy được bóng cây trước mặt, còn có bốn người đang canh gác.

Vì lúc trước bị Zombie gặm cắn mà cả người đều là máu, bởi vậy Đông Phương Độ đang đứng phía xa không hề chú ý đến Đường Sĩ Miên đã khôi phục lại.

Huyết thanh, là hắn cướp được từ tay của lão đại ở sân thể dục. Buổi tối ngày hôm ấy, hắn cùng Lăng Ba đồng thời đến phòng điều khiển cứu Đinh Vĩ. Đang đánh nhau, Đường Sĩ Miên thuận tay lấy cây gậy trên bàn, nhưng khi nắm trong tay, hắn lại vô tình phát hiện được trong cây gậy còn đang giấu một thứ gì đó. Sau đó thừa dịp không ai chú ý, dùng vũ khí, thật vất vả mới đập nát được cây gậy, lấy được huyết thanh.

Huyết thanh này mang đến lợi ích to lớn cho hắn, mà lần này, thậm chí còn cứu được mạng hắn. Đường Sĩ Miễn rất muốn biết huyết thanh này là từ đâu đến, hắn vẫn luôn quan tâm hành tung của những người trong sân thể dục. Cũng biết Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn đang muốn tìm thứ gì đó.

Lần này tỉnh lại, Đường Sĩ Miễn có một cảm giác rất vi diệu, hắn cảm thấy lần này huyết thanh không chỉ cứu tính mạng hắn, còn thay đổi thân thể của hắn.

Hai người Mạc Phi còn đang thương lượng đối sách, Đường Sĩ Miễn nghe xong từng câu từng chữ, cuối cùng khó miệng lộ ra một nụ cười khinh thường.

Mạc Phi là người đầu tiên phát hiện điểm dị thường này, sau khi cậu hàn huyên vài câu với Dịch Hạo Tuấn, đột nhiên cảm giác Đường Sĩ Miễn đã không còn tiếng hô hấp. Cậu cứ tưởng Đường Sĩ Miễn không xong rồi, nhưng khi quay đầu lại, cậu bị hình ảnh trước mắt khiến cậu không mở được lời.

Trên mặt Đường Sĩ Miễn vốn có một vết cào do Zombie gây ra, cơ hồ muốn đem con mắt bỏ làm hai, vô cùng dọa người.

Nhưng hiện tại vết tích kia không còn thấy nữa, thay vào đó chính là da dẻ bình thường, nếu không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện lớp da ấy có hơi trắng, không khác gì mấy so với làn da xung quanh.

Sau khi kinh ngạc, Mạc Phi cả kinh nói: “Chuyện gì xảy ra...”

55. Chương 55

Người gần Đường Sĩ Miễn nhất là Mạc Phi, cũng vì vậy, cậu là người đầu tiên nhận thấy biến hóa trên mặt của hắn.

Đường Sĩ Miễn lần thứ ba tỉnh lại, thần trí của hắn cũng dần rõ ràng. Trên đùi của hắn lúc trước đã bị Zombie cào nát, lộ ra da thịt máu me, quần áo dính chặt vào da thịt, vết thương đáng sợ như vậy, thật giống như một con cá bị băm nát.

Mạc Phi tựa hồ nhìn thấy vết thương của Đường Sĩ Miễn đang từ từ khép lại. Cậu không thể tin vào mắt mình nữa, lập tức nhìn chăm chăm vào Đường Sĩ Miễn.

Ngay vị trí vai trái, nơi đó đã từng bị Zombie trảo nát. Bên trong lộ ra cả xương trắng, nhưng vết thương lành lặn bên ngoài như đang hướng về giữa vết thương để khép lại vậy.

Mạc Phi nhìn thấy vết thương bất quy tắc đang dần dần khép lại.

Lớp da thịt mới nối liền với da cũ không hề để lại sẹo.

Cận Phi Ngữ cũng chú ý tới, trên đùi của Đường Sĩ Miễn vốn bị Zombie cắn mất một khối lớn, nhưng hiện tại, khối thịt sâu không còn thấy nữa mà thay vào đó là bắp thịt kiên cố.

Đường Sĩ Miễn dần dần hô hấp đều, rất nhanh hắn mở mắt ra.

Hắn thở một hơi dài, nửa tiếng này dài dằng dặc như hắn vừa đi qua cả một đời người vậy. Hắn cảm thấy mình như vừa được trọng sinh.

Đồng Phương Độ cách xa bọn họ, hơn nữa sắc trời cũng đen, mấy người đó không để ý Đường Sĩ Miễn bị máu che phủ đang biến hóa.

Cận Phi Ngữ kinh sợ dị thường, lắp bắp: “Anh... Anh làm thế nào... Anh còn sống không?”

Đường Sĩ Miễn nhìn Mạc Phi một chút, chắc Dịch Hạo Tuấn cũng đang mang về mặt này. Sau khi tiêm huyết thanh, hắn lo lắng nhất sẽ bị hai người kia phát hiện, nhưng bây giờ cũng đã bại lộ rồi. Bất quá Đường Sĩ Miễn liếc mắt nhìn một chút, hắn thần sắc bình tĩnh nói: “Hắn là không sao, ban nãy các cậu không thể tưởng tượng được tôi đã trải qua những gì đâu. Nhưng đại khái tôi may mắn, có thể chất kháng được virus.”

“Móa nó! Trâu bò rồi! Còn có cái thể chất này? Đây là khởi tử hoàn sinh đó!”- Cận Phi Ngữ như muốn la lớn, nhưng vẫn rất thức thời, hắn nói với Đường Sĩ Miễn, “Có di chứng về sau hay không? Có thể truyền virus cho người khác không?”

Đường Sĩ Miễn nhếch miệng nở nụ cười: “Nếu tôi sống, vậy kế hoạch của chúng ta phải đổi, đúng không? Căn cứ này tốt như vậy, tôi cũng không muốn tùy tiện ném đi.”

Đông Phương Độ không biết chuyện phát sinh bên này, hắn ta chỉ dựa theo chỉ thị của Lưu Tông Minh, sau ba mươi phút, hắn ta đi đến cạnh Mạc Phi.

Đường Sĩ Miễn còn nằm trên đất, trên người đều là máu, cũng không còn thấy hô hấp nữa.

Đông Phương Độ liếc mắt nhìn Đường Sĩ Miễn trên đất, nói với Mạc Phi: “Nửa tiếng đã qua, người của bọn tao cũng đã đến hoàng cung. Lần này bọn mày chỉ còn lại cơ hội này. Chỗ này có một máy truyền tin, có thể trực tiếp liên lạc với đại ca. Nếu bọn mày kêu đám người của mình đầu hàng, tao có thể cho ba đứa mày một con đường sống, những người có năng lực bên đội của bọn mày, chúng tao sẽ thu nhận.”

“Chúng tôi đầu hàng.”- Mạc Phi nói, “Tôi nguyện ý nói chuyện với người của chúng tôi, chúng ta có thể lấy phương thức hòa bình để giải quyết vấn đề.”

“Anh bạn tính toán thông minh, so với mấy tốp người trước thì thông minh hơn nhiều. Bọn tao sẽ thu nhận đội của các người, nhưng sau này phải chịu sự quản lý của bọn tao. Bọn tao có thể bảo đảm các người thông qua lao động nhận được thức ăn cho mình, có thể có một nơi ẩn nấp tốt.”- Đông Phương Độ ra hiệu cho những người xung quanh.

Một người đến gần Dịch Hạo Tuấn, ngay khi hắn ta cắt đứt dây thừng, chuẩn bị để Mạc Phi liên lạc, đột nhiên, biến cố phát sinh.

Đường Sĩ Miễn ‘đã chết’ đột nhiên bật dậy, hắn nhanh tay lấy vũ khí trên người của Đông Phương Độ, dùng mũi dao kề sát cổ họng.

Ai cũng không ngờ ‘người chết’ có thể hồi sinh. Trong chớp mắt Đường Sĩ Miễn chiếm thế thượng phong, hắn dùng dao đe dọa Đông Phương Độ, nói với những người khác: “Không được nhúc nhích, bỏ súng xuống!”

“Tao sẽ không động.”- Đông Phương Độ hoảng rồi. Họng súng đen ngòm chỉ vào đầu hắn ta, giọng nói bắt đầu run rẩy. Vừa nãy rõ ràng ai cũng thấy người này bị Zombie cắn, vậy người bây giờ là chết hay sống, nếu hắn làm loạn vậy có thể bị một phát cắn chết hay không?

“Giao các trang bị của tụi mày ra, xem lần này Lưu Tông Minh kia có chết hay không.”- Đường Sĩ Miễn nói.

Đại đội được Lưu Tông Minh dẫn đi rồi, bọn họ biết bên trong hoàng cung có rất nhiều người, vì vậy chỉ để lại Đông Phương Độ cùng một tiểu phân đội. Ngay cả người canh gác cũng không để lại, chỉ có bốn người ở trên. Nguyên nhân có thể Lưu Tông Minh là một người lớn mật, nhưng cũng có thể người của bọn chúng đang thật sự rất thiếu thốn.

Thấy đội trưởng tiểu phân đội bị tóm, đám người còn lại cũng vô tâm, nháy mắt với nhau, do dự không quyết định.

“Còn lo lắng làm gì!? Để súng xuống đi!”- Đông Phương Độ cuống lên, hắn ta rất sợ bị Đường Sĩ Miễn phía sau cắn một cái, thật sự rất thảm a!

Đường Sĩ Miễn nói với Đông Phương Độ: “Liên lạc với Lưu Tông Minh đi, tôi muốn liên lạc với hắn.”

“Anh không nên như vậy, lão đại sẽ giết tôi!”- Giọng nói của Đông Phương Độ như muốn khóc.

Dưới họng súng, tay hắn ta run rẩy bấm mấy con số, đầu bên kia vang lên âm thanh chờ.

Mạc Phi đã lâu rồi không thể nghe được tiếng như vậy. Nghe được âm thanh quen thuộc từ chuông điện thoại, mắt cậu gắt gao nhìn vào nó.

Một lát sau, điện thoại được nối.

Đối phương chưa kịp mở miệng, Đường Sĩ Miễn đã lên tiếng trước: “Tôi, Đường Sĩ Miễn, chính là người mà các người bắt làm con tin. À, đúng rồi, hiện tại người của các người đều ở trong tay tôi. Tôi nghe nói anh

quản nghiêm bọn họ quá, bọn họ có rất nhiều ý kiến đối với anh đấy! Đông Phương Độ đã chịu hợp tác với người của chúng ta rồi. Hắn ta quả nhiên đã lừa các người ra khỏi đại viện, rồi ở đây quy hàng bọn tôi.”

Đường Sĩ Miễn đem điện thoại trả lại cho Đông Phương Độ, mồ hôi trên mặt Đông Phương Độ như nhỏ giọt. Lời này đã bán hắn triệt triệt để rồi, coi như Lưu Tông Minh không tin thì sau này cũng không chắc sẽ không hoài nghi hắn. Hiện tại hắn như bắt cá hai tay, tiền thoái lưỡng nan.

Đông Phương Độ cảm nhận được mũi dao đâm vào cổ hắn, chân của hắn trở nên mềm nhũn, nói với ông nghe: “Xin lỗi, lão đại...”

Đường Sĩ Miễn cười nói: “Anh tìm trong hoàng cung kia thì thấy ai? Chỉ là do chúng tôi diễn trò thôi. Anh cho rằng tôi thật sự bị Zombie cắn? Nếu bị Zombie cắn, sao tôi có thể còn đứng ở chỗ này? Ha ha, cảm ơn anh cho tôi một nơi phòng ngự tốt như vậy, nhiều thiết bị tiên tiến như thế, dùng để đối phó anh mới đúng.”

Lưu Tông Minh buông điện thoại xuống, mặt của hắn trở nên tái nhợt, một câu nói cũng không ra, nặng nề giáng cho người bên cạnh một bạt tai: “Bên trong rốt cuộc có người hay không? Sao lâu như vậy không thấy ai đi ra!”

Người bên cạnh không biết Lưu Tông Minh đột nhiên phát hỏa vì cái gì, rõ ràng tâm tình khi nãy rất tốt mà.

Người đó do dự cả nửa ngày cũng không dám nói, một người thuộc hạ bên cạnh lấy dũng khí nói: “Đại ca, chúng ta thu được một xe thức ăn, nước uống...Thế nhưng...không tìm được người.”

“Con! Mẹ! Nó! Đông Phương Độ, lão tử muốn giết Đông Phương Độ.”

Sau khi cúp điện thoại, Đông Phương Độ đặt mông ngồi xuống đất. Đường Sĩ Miễn không để ý đến hắn, thấy bọn người Mạc Phi đã đoạt được súng lại rồi, mới lạnh lùng nói với Đông Phương Độ: “Mày cũng đã nói chuyện với lão đại cyar mày rồi, tiện đây tao nói với mày luôn, Zombie cắn tao cũng vô dụng. Muốn giết tao, không dễ vậy đâu.”

“Xong...Xong...”- Đông Phương Độ vẽ mặt đưa đám, ngồi dưới đất kêu to: “Anh làm vậy là muốn mạng của tôi! Lão đại bọn tôi là người không quá tin tưởng người khác, lần trước ở thi trường, tôi đã đắc tội hắn. Hiện tại các người lại kéo tôi xuống nước...”

“Chim khôn chọn cây mà đậu. Lão đại của các người đối với các người cũng chẳng tốt, nên làm như thế nào thì tự anh quyết định.”

Người xung quanh đương nhiên cũng nghe được đoạn đối thoại của bọn họ.

Bây giờ Lưu Tông Minh mang theo nhiều người như vậy nếu đánh giết trở về, chắc chắn sẽ không nghe bọn họ biện hộ. Đông Phương Độ lắc đầu nói: “Thôi đi, lúc trước cũng không phải là cam tâm tình nguyện theo hắn, hiện tại, tốt xấu gì cũng có một căn cứ trong tay. Bất quá trên tháp còn có bảo vệ, bốn tòa tháp đúng thật là khó chơi.”

“Mấy người trong bốn tòa tháp đó, tôi có thể giải quyết.”- Dịch Hạo Tuấn tự tin nói.

Đông Phương Độ suy nghĩ một chút. Đối với người đầy máu me trước mắt này, hắn không thể ức chế được cơn sợ hãi của chính mình được. Khi thả Zombie ra, tình cảnh đó hắn cũng tận mắt chứng kiến. Nói Đường Sĩ Miễn không mang theo virus Zombie, có quỷ mới dám tin đấy! Nhưng Đường Sĩ Miễn không có chuyện gì, hắn đúng là không thể giải thích được.

Nhớ tới bọn họ có thể vượt qua được lần thi trường này, Đông Phương Độ đột nhiên tin rằng bọn họ có khả năng kháng được virus Zombie.

Lại nghĩ tới chỗ tránh nạn trong truyền thuyết kia, Đông Phương Độ khẽ cắn răng: “Thôi, Lưu Tông Minh cũng không phải là một người chủ đáng tin. Các người nói xem, sao có thể chiếm được tòa căn cứ này đây?”

“Thế này là được rồi.”- Đường Sĩ Miễn vỗ vỗ vai Đông Phương Độ.

56. Chương 56

Ánh mắt của Đường Sĩ Miễn tràn ngập tự tin, hất vung tay lên, nói: “Tất cả mọi người, dựa theo bố trí của tôi mà hành động.”

Lưu Tông Minh ở hoàng cung không tìm thấy tung tích của đám người trong đội Đường Sĩ Miễn, hắn ta mang người sốt ruột chạy về đại viện không quân, một đường bên ba cũng không ngừng lại lấy hơi.

Sau một giờ bên ba, vốn đã mệt mỗi giờ càng mệt hơn, nhưng bọn họ phải lên dây cót tinh thần.

Lưu Tông Minh dẫn đầu đội ngũ: “Tôi đã đồng ý sẽ nhận đám người của Đông Phương Độ, nhưng hắn lại cù chỏ đưa ra ngoài, lừa căn cứ của chúng ta! Không thể nhẫn nhục được! Tôi phải diệt hết đám người kia. Đoạt lại căn cứ!”

“Đoạt lại căn cứ! Đoạt lại căn cứ!”- Đám người phía sau hô lớn.

Ở đây, Lưu Tông Minh là người quen thuộc không thể quen thuộc hơn, hắn từ nhỏ đã sống ở đây. Sau khi thi triều bạo phát, hắn ngoài ý muốn trở thành thủ lĩnh của nơi này, hắn không muốn làm văn chức nữa, nên mới rời khỏi quân đội, rời khỏi người nhà, ở lại nơi này.

“Trình Thành, cậu dẫn người đi lên bốn tháp cao kia, nhớ, chú ý bí mật.”- Lưu Tông Minh quen cửa quen ngõ nói: “Mấy người các cậu, chú ý thủ vệ ở cửa lớn, một khi nhìn thấy bóng người, lập tức giết. Mấy người khác đi theo tôi...”

Ngay khi Lưu Tông Minh vừa dứt lời, đột nhiên, trong rừng cây nhào ra vài con Zombie, bốn người chung quanh sợ đến vội vã nổ súng.

“Dừng hoảng hốt! Tất cả dừng tay!”- Lưu Tông Minh cao giọng nói: “Ai nổ súng lão tử đập chết hắn!”

Zombie đi theo kiểu quần cư, khi bị âm thanh hoặc ánh sáng hấp dẫn, chúng nó sẽ tụ tập lại một chỗ với nhau. Vì vậy, Lưu Tông Minh mới vội vàng ngăn những người nổ súng lại.

Tiếng súng vang dội, cứ tưởng mấy người kia sẽ chống lại kịch liệt, nhưng tình hình hiện tại rất ngoài ý muốn.

“Lão đại, nơi đó giống như có mấy bóng người.”

“Nổ súng, mấy người khác cùng nhau yểm hộ để tiếp cận cửa lớn.”- Lưu Tông Minh chỉ huy nói.

Đại viện không quân sau khi trải qua thi triều lần trước, người bên trong còn lại không nhiều. Cố tồn tại ở đây, Lưu Tông Minh cũng đã dốc hết sức, liều mạng dùng mấy người này chống đỡ. Nhưng chính hắn cũng hiểu được, những người mà hắn mang đi đều là những người tốt nhất hiện giờ. Vì muốn ăn hết đám người của Đường Sĩ Miễn, hắn không thể không phải ra chủ lực.

Điều này khiến những người còn lại thủ ở bên trong rất ít người. Đám người Đường Sĩ Miễn kia, hắn vốn không để ý nhiều lắm. Nhưng hiện giờ hắn lo bọn họ đã chiếm được một, hai tòa tháp cao rồi, nên hắn mới muốn tốc chiến tốc thắng.

Đông Phương Độ nếu thật sự muốn phản, bọn họ cũng rất quen thuộc với căn cứ này, cử vài người làm tình báo cũng có thể có khả năng. Lưu Tông Minh không dám xem thường. Phái người đầu tiên phải đoạt được tháp cao, đứng ở tháp cao, mới có thể nắm rõ tình huống nhanh nhất trong đại viện.

Lưu Tông Minh nhanh chóng phá cửa, đội đầu tiên xâm nhập vào trong.

Lưu Tông Minh dẫn theo người cẩn thận đi trong nơi quen thuộc với mình, trong không khí tràn ngập khí tức nguy hiểm.

Bốn người kia, trên người là đồng phục thống nhất trong đại viện không quân này. Vai áo màu trắng nhưng giờ đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Ọe.”- Mùi hôi thối khiến người bên cạnh Lưu Tông Minh nôn mửa.

Mấy “người” kia bị treo trên cây, trong miệng găm gờ.

“Lão Lý...”- Người bên cạnh lên tiếng.

Dựa vào ánh sáng mờ mờ trong đại viện phát ra, Lưu Tông Minh cúi đầu nhìn vết máu trên đất. Hắn lùi vài bước, nhìn rõ vết máu dưới ánh đèn. Chất lỏng màu đỏ, hình thành một chữ trên mặt đất...

“Chết.”

Lưu Tông Minh run lên.

“Lão đại...Ở tiền viện phát hiện Đặng Duẫn, hắn còn sống sót.”

Lưu Tông Minh nhìn bọn họ mang thân thể của Đặng Duẫn đến, một người một mét tám, nằm trên đất, thoi thóp. Tay và chân của hắn bị cắt thành hai đoạn, bị người khác dùng vũ khí miễn cưỡng cưa đứt.

Xương lộ ra ngoài, máu ngoài miệng vết thương đều đã khô lại.

Đặng Duẫn nhìn Lưu Tông Minh, muốn mở miệng nói chuyện. Cuối cùng đầu của hắn lệch đi, gục đầu xuống.

Ba mươi, bốn mươi người từ hoàng cung chạy về, lúc này trên mặt ai cũng không còn ý chí chiến đấu. Bọn họ ngốc lăng nhìn đồng bạn mình chết đi, còn có mấy cổ thi thể treo trên cây, đang găm gù với bọn họ.

“Đi...Đến phòng điều khiển...”- Lưu Tông Minh liếm liếm đôi môi khô khốc của mình.

“Đoàn đoàn đoàn.”- Tiếng súng xuất hiện bốn phía, Lưu Tông Minh không biết chuyện gì đang xảy ra. Mãi đến khi cầm lấy kính viễn vọng, tỉ mỉ nhìn phía trên, lúc này hắn mới phát hiện còn một người khác trên tháp cao kia.

“Nổ súng!”- Nếu như có thể giết người kia, vậy có thể khiến nhuệ khí của đối phương giảm bớt.

Ngay khi Lưu Tông Minh đang chìm đắm vào suy nghĩ, đột nhiên có thứ gì đó hình bầu dục đang phóng tới.

Thứ đó đen xì xì, bốc khói lên.

Qua một lúc người trong đội của Lưu Tông Minh mới phản ứng lại, xô Lưu Tông Minh, hô lớn: “Lão đại cẩn thận.”

ẦM!

Trong đại viện không quân như phát sáng. Cửa phía bắc bị nổ tung, mặt tường chịu áp lực nứt ra, Zombie bên ngoài gào thét, cổ va vào vết nứt, trong lúc nhất thời, tình cảnh hỗn loạn cực kỳ.

“Lão đại, anh không sao chứ?”- Mấy người chạy đến bên cạnh Lưu Tông Minh.

Người nằm trên Lưu Tông Minh cũng không nhúc nhích, một mảnh vỡ đâm vào đầu người kia, máu me đầm đìa.

Lưu Tông Minh theo những người khác tiến vào trong, trên người hắn đều là máu, cũng không biết là máu của người nào.

Địch Hạo Tuấn ở trên cao nhìn thấy rất rõ, anh nói vào ống điện thoại: Bọn chúng đang đi đến phòng điều khiển.

Đường Sĩ Miễn từ lâu đã ngờ đến kết quả này, hắn quay đầu lại nói với Đông Phương Độ: “Giờ đến phiên anh, anh biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Đông Phương Độ sột sắng nuốt từng ngụm nước bọt, hắn có cảm giác như mình lần đầu tiên làm tiểu tặc, lấy cắp ví của người khác nhưng cũng sẽ không có cảm giác sột sắng bằng giờ.

Đường Sĩ Miễn nhìn quanh phòng điều khiển, hắn nhìn điểm đỏ trong phòng, cảnh báo không ngừng phát ra.

Mạc Phi đứng một bên, từ đầu đến cuối, Đường Sĩ Miễn không an bài cho cậu bất kỳ nhiệm vụ gì. Cậu cũng không muốn tham dự.

Lưu Tông Minh cảm đầu đi đến, hắn phát hiện người xung quanh mình chỉ luôn lo cản những con Zombie kia.

“Những người chiếm lĩnh trên tháp cao đâu?”- Lưu Tông Minh hỏi.

“Khắp nơi đều là những thứ không sạch sẽ, mọi người đừng nổ súng, không chừng Zombie kéo đến nhiều. Lão đại... Hình như người nơi này đều đã đi hết rồi? Anh nhìn đi, pháo đài cũng không có người canh giữ.”

“Không thể...”- Lưu Tông Minh lắc đầu, hắn biết nhất định có quỷ kế, nhưng không thể biết đến cùng sẽ xảy ra việc gì. Hắn quét nhìn bốn phía, nói: “Mọi người tản ra hết, không được dùng súng, chỉ được dùng dao.”

Khi đến trước phòng điều khiển, đột nhiên ‘đùng’ một tiếng, bốn phía tỏa ra ánh sáng.

Lưu Tông Minh dùng tay che mắt, ánh sáng chói đến nỗi hắn không thể nào mở mắt ra được.

Lưu Tông Minh mở mắt ra, bốn phía đều là súng chỉ vào đầu hắn.

Hắn cùng đại đa số người khác, phát hiện mình đã bị những lồng sắt chứa Zombie vây quanh nhau.

Loa được bật lên, giọng nói biếng nhác vang lên: “Khả khả, không ngờ Lưu Tông Minh lại hội ngộ với những Zombie mà mình thu thập được. Lần này đến lượt tao dùng thứ này chơi một trò chơi nhỏ với mày. Tao đếm đến ba, nếu còn có người không để súng xuống, tao sẽ mở lồng sắt thả Zombie ra. Nơi này có ba lồng sắt chứa Zombie, để coi mày có thể kiên trì đến đâu.”

Năm mươi, sáu mươi người bị Dịch Hạo Tuấn phục kích giữa đường, những người tách nhóm cũng bị tóm, chỉ còn lại hai mươi, ba mươi người đi đến phòng điều khiển.

Hai mươi, ba mươi người này bị lồng sắt vây quanh. Bốn phía đều có họng súng đen ngòm ‘nhìn’ chăm chăm bọn họ.

“Tao thấy chính giữa của mấy người có một người mang mũ đỏ. Vừa vặn là màu may mắn của tao vào năm nay, vậy từ người đó bắt đầu đi.”- Đường Sĩ Miễn nói qua loa.

“Mày muốn làm gì?”- Lưu Tông Minh quát lên, không mục đích xoay người, nhưng cũng chỉ thấy nòng súng, không thấy người đâu.

Đám người của Lưu Tông Minh cầm súng xoay về phía Zombie, bọn họ có hai mươi, ba mươi người, nếu như mỗi người nhanh chóng diệt được hai đến ba con, như vậy, sẽ có cơ hội chạy trốn. Nhưng bọn họ lại không có ưu thế như vậy. Hơn nữa phía trên tháp cao có khả năng sẽ có người, nếu như bọn họ manh động vội vàng, nhất định sẽ thua triệt để.

Chuyện đến nước này, Lưu Tông Minh như cá chết nằm trên thớt, mặc người hiếp đáp.

“Ba.”- Đường Sĩ Miễn bắt đầu đếm, bên trong đám người loạn thành đoàn.

“Lão đại, động thủ đi!”- Có người đứng phía sau hô lớn.

Lưu Tông Minh biết rõ tình hình này không thể cứu vãn, nhưng hắn không thể nào tin được Đường Sĩ Miễn có thể giết nhiều người như vậy. Hắn biết người bên phe hắn ta chỉ có mấy người, phe mình còn nhiều người hơn gấp đôi, hắn không tin Đường Sĩ Miễn có thể bỏ qua nhiều người như vậy.

“Hai.”- Khóe miệng Đường Sĩ Miễn lộ ra nụ cười, hắn thấy Mạc Phỉ đang dùng ánh mắt khẩn cấp nhìn chăm chăm hắn. Đó cũng là mục tiêu kế tiếp của hắn.

Thấy Lưu Tông Minh chần chờ, những người còn lại cũng không còn hy vọng gì với người lãnh đạo này. Rất nhanh, một người trong đám đó không thể chịu nổi tình cảnh xung quanh nữa, liền nâng vũ khí lên đỉnh đầu, “Tôi đầu hàng!”

Đường Sĩ Miễn lắc đầu một cái, những người này vẫn chưa hiểu ý của hắn. Hắn thở dài nói: “Nghe rõ đi, tao nói là tất cả mọi người. Các người thật không hiểu quy tắc của trò chơi này mà.”

Đông Phương Độ nắm chặt xích sắt trong tay, Zombie trong lồng không ngừng giãy giụa, ánh mắt trừng trừng nhìn con mồi.

“Một.”

Cùng lúc đó, Đông Phương Độ cắn răng thả dây thừng, Zombie ào ra, người chịu mũi sào đầu tiên chính là người mũ đỏ kia.

Người kia hô lớn, không cam lòng nhìn chằm chằm Lưu Tông Minh, đưa tay như cầu viện hướng về đám người.

Zombie trong lòng thứ nhất ăn sạch những người sống xung quanh nó, Lưu Tông Minh phát hiện lồng khác cũng lục tục mở ra.

Những người kia cũng không dùng súng xạ kích, cũng không chạy trốn hay đầu hàng. Không tới vài giây, những người khác đều bị Zombie bắt được.

Nhìn thấy người mình lần lượt ngã xuống. Bọn họ sợ Zombie, cũng rất sợ người của mình sẽ biến thành Zombie lúc nào không hay.

Nhân số trong nháy mắt vơi đi một nửa, những người mới bị cắn chằng mấy chốc biến thành uy hiếp mới, trong sợ hãi kéo dài như vậy, rốt cuộc cũng có người chịu không nổi, ném súng trên người mình đi.

Vài người cũng bắt chước theo.

Đông Phương Độ thở hồng hộc báo cáo: “Báo cáo lão đại, nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi. Không lưu lại những người không đầu hàng, chúng ta tổn thất vài căn phòng cùng một đoạn tường vậy, Zombie đã tràn vào...”

Cửa sau phòng điều khiển mở ra, Lưu Tông Minh xông vào phòng. Hắn ta liếc nhìn Mạc Phi, sau đó cừu hận mà Đường Sĩ Miễn.

“Đã lâu không gặp.”- Đường Sĩ Miễn cho tay vài túi quần, hắn nghiêng đầu nói: “Phong thủy đúng là thay phiên luân chuyển.”

57. Chương 57

Lưu Tông Minh nắm chặt nắm đấm, nhìn Đường Sĩ Miễn. Từ đầu đến cuối, hắn đều không cảm thấy mình thua kém người, trong lòng hắn vẫn luôn cho rằng Đường Sĩ Miễn chắc chắn là do may mắn, nếu như Đông Phương Độ không lừa gạt mình, kết quả sẽ không như bây giờ.

Đường Sĩ Miễn biết Lưu Tông Minh đang suy nghĩ gì. Trong lúc lơ đãng, khóe miệng lộ ra nụ cười miệt thị.

Nhìn thấy vẻ mặt của Đường Sĩ Miễn, Lưu Tông Minh giận không có chỗ phát tiết, hắn bực bội nói: “Trong đại viện còn tiểu đội khác nữa, bọn họ chắc chắn sẽ tìm đến đây. Hơn nữa, mày đừng tưởng mày có thể khống chế được Đông Phương Độ. Tiểu tử kia như cỏ đầu đường, hôm nay phản lại tao, sau này, chắc chắn sẽ phản lại mày.”

Đường Sĩ Miễn vuốt vuốt tay: “Người sắp chết, từ ngữ cũng thiện dần. Nhưng mày nhìn đi, tao còn rất nhiều việc cần xử lý, là một người lãnh đạo đại viện này, trong phút chốc trở nên bận rộn. Cho mày nói ba câu, nói xong tao liền đi.”

“Mày không dám giết ta!”- Lưu Tông Minh trợn to mắt, “Nơi này đều là thủ hạ của tao, mày không hề biết bọn họ, cũng không thể khống chế được bọn họ.”

Đường Sĩ Miễn không trả lời, đưa ba ngón tay ám chỉ.

Tất cả những việc này xảy ra quá nhanh, Lưu Tông Minh đến giờ như chìm vào trong mộng.

Hắn rất tức giận, giận vì Đường Sĩ Miễn dùng kế, cũng giận chính mình không cẩn thận. Hắn cắn răng, khuôn mặt dữ tợn nói: “Tao đã lớn lên ở đại viện không quân này, khi đại viện rút đi, tao cũng không đi theo người nhà. Nơi này là nhà của tao. Bọn họ, từng người, từng người một đều là tao thu nhận. Là ta

cứu bọn họ. Còn mày, mày chính là hung thủ phá hủy đại viện của tao. Hiện tại bọn họ khuất phục dưới vũ lực của mày, sau này, ắt hẳn họ sẽ dùng nòng súng quay ngược về mày! Bọn họ sẽ báo thù cho tao!”

Một tay của Đường Sĩ Miễn vẫn dút trong túi quần như trước, tầm mắt hai người đối diện nhau, sau đó, nở nụ cười, lại thu hồi một ngón tay.

Lưu Tông Minh sững sốt, trong mắt của Đường Sĩ Miễn, hẳn không tìm thấy một chút đồng tình nào. Một đôi mắt sâu sắc không có bất cứ rung động gì, như lời nói nào cũng không thể làm hắn để ý, phảng phất rơi vào vũng bùn.

Lưu Tông Minh đã từng gặp rất nhiều loại đối thủ khác nhau trong thành phố B này, nhưng không có ai giống với Đường Sĩ Miễn cả. Đối mặt với đôi mắt kia, hắn hầu như không thể ngừng thân thể đang run rẩy. Đó là một loại hàn ý xuất phát từ đáy lòng.

Đường Sĩ Miễn đứng thẳng, thu một ngón tay lại, sau đó nói với Lưu Tông Minh: “Lưu đại ca, đây là câu nói cuối cùng. Lưu đại ca còn có di ngôn nào để bàn giao không?”

Đột nhiên, một luồng hơi lạnh như xuyên vào tim, từ bàn chân cho đến đỉnh đầu. Lưu Tông Minh run mình. Hắn bỗng nhiên ý thức được, Đường Sĩ Miễn đang nói thật, hắn ta thật sự muốn giết mình.

Lưu Tông Minh bắt đầu nói lắp, hắn cúi thấp đầu, có điểm lấy lòng nói: “Tao biết, mày hiện giờ rất thiếu người, các người chỉ có ba mươi, bốn mươi người không phải sao...Tao có thể thuyết phục bọn họ, để bọn họ gia nhập đội ngũ của mày. Tao...Tao có thể giúp mày tiếp tục sống sót. Mày... Mày sẽ cần đến sự giúp đỡ của tao. Tao biết vị trí tránh nạn, tao có thể nói cho mày biết.”

Đường Sĩ Miễn lắc đầu một cái, mang theo giọng điệu tiếu nuối: “Nếu là Mạc Phi, cậu ta sẽ động tâm. Nhưng bây giờ tao biết chỗ tránh nạn thì còn tác dụng gì? Đáng tiếc, ba cơ hội đã dùng hết. Mày cũng không nói được câu gì khiến tao động tâm. Nhưng là, tao vốn không có ý định để mày sống.”

“Đường Sĩ Miễn! Mày là thằng tiểu nhân hèn hạ!”

Lưu Tông Minh vẫn đang chửi bậy, Đường Sĩ Miễn đi ra ngoài, đóng cửa lại, không nghe thấy gì nữa...

Đông Phương Độ bảo vệ ở ngoài cửa, người chủ mới trước mắt này, khiến hắn có cảm giác kinh hồn bạt vía. Nhưng chỉ ít, vào thời điểm này, hắn đã là phụ tá đặc lực, so với Lưu Tông Minh, nương nhờ vào Đường Sĩ Miễn là một lựa chọn tốt.

“Lão đại, Lưu Tông Minh vẫn còn đang mắng anh, có muốn tôi giúp anh xử lý không?”- Trong tay Đông Phương Độ nắm cương côn.

Đường Sĩ Miễn liếc mắt nhìn cương côn trong tay của hắn ta, bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa nói: “Đi thôi, ta sẽ xử trí hắn sau.”

Người trong đại viện, đang bắt đầu sửa chữa. Dưỡng người cũng như nuôi chó, một con chó sữa người, nếu như người cho nó ăn, nó sẽ từ từ thuần phục. Nếu như dùng đồ ăn dưỡng được thói quen của nó, nó sẽ thân cận với người. Đường Sĩ Miễn cho là thế.

Nhìn thấy Mạc Phi đang đứng ngoài cửa nói chuyện với Dịch Hạo Tuấn, ánh mắt Đường Sĩ Miễn âm lãnh híp mắt lại. Nhưng có một loại chó, không cách nào dưỡng được, liều lĩnh giữ lại nguy hiểm bên người, chỉ bằng kịp lúc giết đi mới phải.

Mạc Phi nhìn thấy bóng lưng rời đi của Đường Sĩ Miễn, cậu quay đầu nói nhỏ với Dịch Hạo Tuấn: “Chuyện vừa rồi chắc anh cũng nhìn thấy hết rồi, không còn nghi ngờ nữa, Đường Sĩ Miễn chính là người sử dụng huyết thanh, nhưng vấn đề là, hắn rốt cuộc đã tiêm mất bao nhiêu, không biết có còn lại để chúng ta lấy đi không? Còn bọn người của Đinh Vĩ, chúng ta đã mất liên lạc với bọn họ, nhất định phải mau chóng tìm được bọn họ, nếu không bằng với nhân số hiện giờ của chúng ta, chẳng mấy chốc sẽ có phiền phức.”

Dịch Hạo Tuấn làm lính đã lâu, dựa vào cảm giác nhạy bén của mình, anh lén lút nói với Mạc Phi: “Tôi cảm thấy, hắn sẽ gây phiền phức cho cậu.”

Mạc Phi gật đầu: “Vì vậy, tôi mới không muốn ở lại đây, nói thật, hành động của hắn, tôi không ưa được. Tôi sẽ tìm cơ hội, nói rõ ràng việc huyết thanh với anh ta, nhưng trước đó phải tìm được bọn người

Đinh Vĩ đã, bọn họ ở một nơi không quen thuộc này trốn chạy, quá nguy hiểm.”

Địch Hạo Tuấn suy nghĩ một chút, ánh mắt của anh chậm rãi mềm nhũn, nói: “Tôi biết tôi có lỗi với cậu, nhưng huyết thanh cũng rất quan trọng với tôi, tôi...tôi không thể cùng cậu...”

Mạc Phi nhất thời không biết nên nói gì. Cậu cũng đã từng suy đoán, nhưng bây giờ chính Địch Hạo Tuấn mơ hồ nói ra, cái cảm giác này thật khiến người khác đau lòng, cậu sững sốt trong chốc lát: “Chúng ta phải làm những chuyện mình muốn làm, không để hối hận.”

“Cậu...Khi nào thì đi?”- Địch Hạo Tuấn hỏi.

“Đêm nay...”

Địch Hạo Tuấn gật đầu, “Vậy tôi đi chuẩn bị đồ với cậu. Cậu có thể hỏi Cận Phi Ngữ, nếu như hai người cùng đi, chí ít có thể thay phiên nhau nghỉ ngơi. Tôi đã xem qua căn cứ này, thấy có rất nhiều xe, tôi đi chuẩn bị xe, xăng, còn có thức ăn nữa...”

Mạc Phi nghe xong, khuôn mặt vốn đang uể oải xuất hiện nụ cười. Cậu trấn an nói: “Anh yên tâm đi, tôi biết vị trí của căn cứ, cũng biết anh ở đây. Nếu như bên ngoài quá nguy hiểm, tôi sẽ trở về tìm anh.”

Qua nhiều năm chiến đấu, Địch Hạo Tuấn rất rõ, sinh mệnh con người rất yếu đuối. Quá nhiều, quá nhiều chiến hữu mất đi, từng khuôn mặt trẻ tuổi thoáng cái biến thành không chút sự sống nào. Vì vậy, anh cũng không muốn thân cận với một người quá, chỉ lo một ngày nào đó, người mình quen thuộc cũng rời đi.

Mạc Phi là người mà anh quen biết kể từ thảm họa xảy ra. Những tháng ngày sinh hoạt cô độc trong sân thể dục trước kia, Địch Hạo Tuấn sẽ thường xuyên nhớ tới cậu, mà bây giờ, đối mặt với lần chia lìa thứ hai này, Địch Hạo Tuấn có một ít không muốn.

Nhưng trong thời thế hiện giờ, không ai biết, ngày mai mình có thể còn sống hay không, so với cứ ở chung với nhau, chỉ bằng tách ra là tốt nhất.

Cổ nén kích động muốn ôm cậu, Địch Hạo Tuấn từ từ duỗi tay ra, nói với Mạc Phi: “Bảo trọng.”

Mạc Phi hơi chần chờ, nắm chặt bàn tay ấm áp kia.

Địch Hạo Tuấn rời đi.

Mạc Phi nhìn bóng lưng của Địch Hạo Tuấn, trong lòng cậu có cảm giác rất khác thường. Nhớ lại vẻ mặt của Địch Hạo Tuấn ban nãy, hình như vừa nãy, Địch Hạo Tuấn muốn nói gì đó với cậu thì phải.

Đi đến gara, tay Địch Hạo Tuấn nắm chặt thành quyền.

Anh nhất định phải để Mạc Phi rời khỏi nơi này, sau đó mới không còn nỗi lo về sau.

Trong đêm đó, Mạc Phi mang theo Cận Phi Ngữ rời đi. Bọn họ lái xe đến hoàng cung, mong tìm được tung tích của bọn người Đinh Vĩ.

Cậu để xe trong ngõ hẻm, tắt đèn. Sau đó, thương lượng một phen, tay cầm súng ống đi đến phía hoàng cung.

58. Chương 58

Sau khi chạy trốn khỏi hoàng cung, Lăng Ba hôn mê cũng chưa từng ăn uống gì.

Trong bầu không khí ảm đạm, Lăng Ba mơ rất nhiều giấc mơ kỳ quái. Cậu mơ thấy Đinh Vĩ thực hiện lời hứa, dẫn cậu ra nước ngoài du học, mơ thấy mình đạt được quán quân trong môn chạy khốc, sau đấy cậu và Đinh Vĩ cùng mua nhà, rất lớn, rất đẹp.

Khi cậu tỉnh lại, qua rất lâu, cậu mới phát hiện Đinh Vĩ đang ngồi bên cạnh cậu.

Lăng Ba rất ít khi nhìn thấy Đinh Vĩ uể oải như thế, cậu cũng không đành lòng đánh thức, cậu há miệng, không thể nói thành tiếng, qua một lúc lâu, Lăng Ba mới nói: “Đinh Vĩ, sao rồi? Hai người kia có phải là gian tế không?”

Đinh Vĩ tỉnh lại, thấy Lăng Ba đang nói chuyện với mình, nước mắt chậm rãi rơi xuống. Y ghì thật chặt lấy Lăng Ba.

Nước mắt nước mũi của Đinh Vĩ đều rơi xuống người Lăng Ba, Lăng Ba cũng không có đẩy y ra. Đinh Vĩ khóc thành tiếng, nhưng vẫn không nói lời nào.

Tiếng khóc của Đinh Vĩ đưa Kim Thuần tới, hắn ta đẩy đẩy cửa sổ, sau khi nhìn thấy Lăng Ba đã tỉnh, quay lại nói gì đó với vài người, sau đó toàn bộ đoàn xe chậm rãi dừng lại.

Nhìn thấy Kim Thuần, Lăng Ba liền yên tâm, cậu nghe được giọng nói ngấm lệ của Đinh Vĩ: “Em yên tâm đi, chúng ta đã an toàn rút khỏi hoàng cung, em hãy nghỉ ngơi thật tốt, đừng lo lắng.”

Lăng Ba khiếp sợ nhìn Đinh Vĩ, cậu kinh ngạc phát hiện, đầu Đinh Vĩ hiện giờ có rất nhiều tóc trắng.

Lúc này, Lăng Ba mới chú ý đến giường mình đang nằm, còn có trần nhà xa lạ. Cậu nhìn bốn phía, mờ mờ mịt mịt.

“Chúng ta vẫn không có liên lạc gì với Mạc Phi. Nhưng cậu ấy rất thông minh, Dịch Hạo Tuấn cũng rất đáng tin, tin rằng hai người họ sẽ bình yên vô sự. Bảo bối à, em ngoan ngoãn nằm xuống đi, để anh kiểm tra kỹ một lần nữa mới yên tâm.”

Lăng Ba thuận theo, nằm xuống giường, vài phút sau liền chìm vào giấc ngủ.

Đinh Vĩ vỗ nhẹ nhẹ trên người Lăng Ba, đến chân, hắn lộ ra vẻ mặt thật thương tâm, đem chăn đắp lên người Lăng Ba.

Đoàn xe đứng lúc ngừng lại, Kim Thuần cùng mấy người chạy đến: “Cậu ấy thế nào rồi?”

“Hết sốt, nên không có việc gì.”- Đinh Vĩ mệt mỏi nói.

“Đáng tiếc...Chân của cậu ấy...”

“Tôi đi nghỉ ngơi một chút.”

Kim Thuần nhìn Đinh Vĩ một chút, sau đó quay lại nói với vài người phía sau: “Khi chúng ta rút đi, lại bỏ quên một chiếc xe lương thực, hiện tại chúng ta rất thiếu lương thực, nhiều người như vậy chống đỡ nhiều lắm cũng chỉ đến một tuần lễ mà thôi, còn nước chỉ có thể duy trì trong ba ngày. Chúng ta nên phân tán ra, lập mấy tiểu đội đi tìm vật tư, nếu như còn khả năng có thể đi tìm Mạc Phi.”

Lúc Đinh Vĩ nghỉ ngơi, Diệp Tiểu Vân là người chăm sóc Lăng Ba. Nhìn thấy Đinh Vĩ rời đi, chị ấy cũng đi đến cạnh Kim Thuần nói: “Cậu xem, hình như cũng gần mưa rồi. Chúng ta có thể thu thập nước mưa, nước mưa sẽ không bị ô nhiễm, trước đây tôi cũng thường làm như vậy.”

Kim Thuần suy nghĩ một chút: “Chị nói cũng có lý, có biện pháp gì cứ góp ý, chúng ta sẽ tiếp thu những ý kiến của quần chúng.”

Diệp Tiểu Vân đi vào nhà xe, bên trong Lăng Ba đang trợn mắt lên, một góc chăn bị lật lên, lộ ra cái chân gồ phía dưới.

Diệp Tiểu Vân đi đến, ôn nhu đắp chân lại cho cậu, đối xử với cậu như em trai mình, dứt từng muỗng cho cậu ăn.

“Phẫu thuật là do Đinh Vĩ làm, rất thành công. Cậu ấy nói, xương cốt của em được giữ rất tốt, so với cắt đến đùi là tốt lắm rồi. Em rất may mắn...”

Lăng Ba nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt thần thờ, một câu cũng không muốn nói. Thức ăn đưa đến miệng liền ăn.

Diệp Tiểu Vân nhìn khuôn mặt non nớt kia, cũng thấy đau lòng dùm Lăng Ba, khi muốn lên tiếng, đột nhiên nghe được tiếng chó sủa.

Diệp Tiểu Vân bị tiếng chó sủa kia dọa sợ, tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ khi Zombe xâm lấn vào xã hội loài người, tất cả động vật đều theo bản năng của mình, dần rời khỏi con người. Diệp Tiểu Vân rất lâu rồi chưa nhìn thấy chó, mèo hay động vật nào xung quanh.

Đó là một chú chó bình dân, da bụng dán vào xương, dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn vào trong xe. Đáng khiếp khiến người khác đau lòng.

Nhìn thấy chú chó kia, người trong doanh trại liền cầm súng lên, đem nòng súng chỉ đến con vật còn sống kia. Không ai biết được hậu quả ra sao nếu bị con chó này cắn phải, có thể là bệnh dại, hoặc có thể...Nếu như chú chó này mang bệnh độc trong người, như vậy nếu người bị cắn chắc chắn sẽ bị cảm hóa.

Thịt chó có thể ăn được nhưng thôi đi. Trong tình huống này chỉ có thể giết chết.

Tất cả mọi người đều cầm súng, chuẩn bị ra tay. Một bóng người đột nhiên chạy đến: “Đợi đã.”

“Tránh ra! Những vật còn sống có thể mang bệnh độc trong người, tôi sẽ không để cho mọi người liều lĩnh bị chó cắn.”- Kim Thuần nói.

Chú chó dùng ánh mắt linh lợi của mình nhìn Đinh Vĩ, nó cúi xuống ngửi ngửi ống quần của Đinh Vĩ, sau đó lấy lòng ngồi xuống bên cạnh y, đáng thương kêu lên.

Đinh Vĩ nhìn ánh mắt đáng thương kia, cảm thấy như có linh tính. Điều này khiến y càng hạ quyết tâm, y nói với Kim Thuần: “Trước kia, Lăng Ba cũng muốn nuôi chó. Tôi sẽ quản chặt nó, đem nhốt trong xe. Lăng Ba đã...đã đáng thương như vậy, để cho nó bồi em ấy đi.”

Đinh Vĩ là bác sĩ duy nhất trong đội, Kim Thuần cũng không muốn nói gì, hướng hồ Lăng Ba cũng vì bọn họ mà mất đi chân của mình.

Suy nghĩ một chút, Kim Thuần thỏa hiệp, hất thu lại súng: “Nhưng nó không thể ăn đồ ăn của chúng ta. Hơn nữa cậu phải quản chặt nó. Nếu nó có dị thường gì, tôi sẽ ngay lập tức bắn chết nó, không nể mặt cậu.”

Đem chú chó lên xe, ánh mắt của Lăng Ba cũng toát lên một tia vui vẻ.

Đinh Vĩ thấy cậu tỉnh rồi, sờ sờ đầu cậu.

Lăng Ba ôm chú chó trong ngực, chú chó kia cũng rất ngoan nằm yên lặng.

“Cho nó một cái tên đi.”- Trong mắt Đinh Vĩ toát ra ôn nhu.

Lăng Ba suy nghĩ một chút: “Gọi là Khứu Khứu đi.”

“Nó ăn cái gì?”- Diệp Tiểu Vân cũng không đến gần, ngồi một bên tò mò hỏi.

Đinh Vĩ suy nghĩ một chút: “Cho đến bây giờ chỉ thấy trường hợp con người ăn những đồ hoang dại sẽ phát bệnh. Nhưng lại chưa từng thấy động vật ăn bị cảm hóa, Khứu Khứu có thể sống đến bây giờ, tôi cảm thấy nó có thể ăn được những thứ này. Chờ chúng ta dừng lại bên cạnh sông hay nguồn nước nào đó, tôi sẽ thử câu cá.”

“Còn có thể đặt bẫy chim, bắt cua. Trước đây chúng ta cũng từng chơi cạnh sông...”- Lăng Ba nói đến một nửa đột nhiên dừng lại.

Khứu Khứu trong ngực cậu như hiểu được điều gì. Liếm liếm mặt cậu, dùng đôi mắt đen kịt nhìn cậu.

Lăng Ba ôm chặt Khứu Khứu trong ngực. Chân cậu bị cưa đứt. Đinh Vĩ dùng một khí giới làm chân giả cho cậu. Đời này, cậu không cách nào chạy được nữa.

Đinh Vĩ có chút chột dạ rời khỏi chỗ của Lăng Ba, đi ra ngoài tìm Kim Thuần, kéo đến một góc nói nhỏ: “Lăng Ba tỉnh rồi, tôi có thể yên tâm rồi. Đêm nay tôi muốn mang một nhóm nhỏ, đi vào thành phố B, tìm tung tích của Mạc Phi.”

Kim Thuần gật đầu nói: “Hong Ty luôn muốn cùng đội với cậu, mấy người kia tôi cũng có thể cho cậu. Nhưng tôi muốn nhắc cậu chú ý một chút, khi chúng tôi đi thu nhận thêm người, đã gặp được một nhóm người trong thành phố B. Bọn họ chạy xe gắn máy, tốc độ hay các phương diện khác đều mạnh hơn chúng ta. Đám người đó rất khó chơi.”

“Tôi sẽ không đi đường lớn, còn nữa, tôi chỉ muốn một người và một chiếc xe, những thứ khác cũng không cần. Nếu như gặp phải, có thể nói là dân chạy nạn, trong tay có vũ khí, chắc chắn sẽ khác nhau. Còn nữa, buổi tối để Diệp Tiểu Vân chăm sóc Lăng Ba, đừng nói cho em ấy biết tôi đi đâu.”

Kim Thuần thở dài nói: “Trong đội chỉ có mình cậu là bác sĩ, tôi thật không muốn đáp ứng cậu.”

Đinh Vĩ mệt mỏi cười cười, y tìm được một bản đồ của thành phố B, nói với Kim Thuần: “Từ nơi này đi vòng qua, đi qua một thôn trang, liền có thể đi đến đại viện tìm Mạc Phỉ. Dù sao, độ nguy hiểm cũng rất nhỏ. Hơn nữa nơi đó có ít người đến, thuận tiện thu thập thức ăn nước uống luôn.”

“Thu thập đồ đạc là thứ yếu, cần tắc vô ưu. Tôi chỉ phê chuẩn cho cậu một buổi tối này. Bất luận ra sao, sáng sớm mai phải về. Còn nữa, lần này, cậu muốn mang theo ai? Chỗ của tôi có mấy người dùng súng rất tốt.”

Đinh Vĩ lắc đầu nói: “Hong Ty là được rồi.”

59. Chương 59

Đi một vòng lớn trong đại viện, Dịch Hạo Tuấn mới phát hiện tung tích của Đường Sĩ Miễn, gần cửa lớn.

Trong miệng Dịch Hạo Tuấn ngậm một cây tăm, tay để trên súng: “Đường đường là một đại boss, sao lại phải làm việc chân tay thế này?”

Đường Sĩ Miễn cầm một cái xẻng nhỏ, đang làm việc chăm chỉ. Hắn ngồi chồm hổm trên đất, nghiêng đầu nói: “Cậu dám để Mạc Phỉ chạy ra ngoài một mình. Cậu không sợ cậu ta sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Tôi không muốn để cậu ấy nguy hiểm trong này, căn cứ vào kinh nghiệm của tôi, anh còn đáng sợ hơn Zombie bên ngoài.”

Nghe Dịch Hạo Tuấn nói, Đường Sĩ Miễn cười cười, tiếp tục làm việc của mình. Mặt tường bị phá hủy, đã được Đường Sĩ Miễn sửa lại một nửa, một nửa kia còn chưa sửa xong. Lỗ hổng chưa sửa đó nhét được một người.

Đường Sĩ Miễn sờ sờ mặt Lưu Tông Minh: “Trời đang lạnh hơn đây, để tôi đắp chăn cho anh.”

Mặt của Lưu Tông Minh cứng ngắt trắng bệch, trên mặt đã xuất hiện màu xanh ngắt. Bên ngoài rất lạnh, nhưng thật sự thì hắn ta đã chết mấy tiếng trước đây rồi.

“Biến thái.”- Dịch Hạo Tuấn phun cây tăm trong miệng ra, anh giơ súng chỉ vào Đường Sĩ Miễn: “Anh đã trộm huyết thanh của chúng tôi, sử dụng nó cho riêng mình. Vậy chắc anh cũng chẳng để lại một chút gì. Nhưng huyết thanh rất hữu dụng với tôi, tôi hy vọng anh phối hợp, để tôi lấy một ít máu của anh.”

Đường Sĩ Miễn chặc chặc lưỡi: “Tôi nhìn thấy ánh mắt của cậu khi nhìn Mạc Phỉ, thật là khiến người ta bất ngờ, một đại nam nhân như cậu vậy mà tồn tại loại tình cảm đó. Nhưng tôi biết rõ năng lực của cậu, người như cậu, không nên để mai một. Tôi hy vọng cậu có thể hợp tác với tôi.”

Dịch Hạo Tuấn ghì chặt súng, không nói gì thêm. Anh đứng trước mặt Đường Sĩ Miễn, cầm súng chỉ vào hắn: “Người như anh nên chết sớm thì tốt hơn.”

Dịch Hạo Tuấn ghì chặt súng, thoáng dừng lại một chút, hai mắt nhìn Đường Sĩ Miễn, đồng thời bóp cò.

Đạn từ nòng súng bắn ra rất nhanh, hướng thẳng đến Đường Sĩ Miễn.

Một khắc đó, khi viên đạn đến gần hắn, như gặp một tấm lá chắn vững chắc, từ giữa không trung rơi xuống.

Đạn rơi xuống đất, cũng thành một khối thiếc bình thường.

Đường Sĩ Miễn bị phản lực lùi lại phía sau vài bước, ôi một tiếng: “Sức lực không nhỏ a.”

Địch Hạo Tuấn nhìn trừng trừng, kinh ngạc nhìn dấu màu đỏ trên trán của Đường Sĩ Miễn, hơn nữa một phát đạn ban nãy, cũng không thương tổn đến Đường Sĩ Miễn.

Địch Hạo Tuấn lập tức bắn liên tiếp ba phát. Trong chớp mắt, anh phát hiện xung quanh Đường Sĩ Miễn xuất hiện một bình phong màu lam, thứ kia chặn hết công kích từ bên ngoài.

Đường Sĩ Miễn sờ sờ cái trán, hắn nói với Địch Hạo Tuấn: “Quên nói với cậu, sau khi bị Lưu Tông Minh thả Zombie cắn tôi, tôi đã có cảm giác thân thể mình khác rất nhiều so với trước đây. Tôi còn tưởng chỉ là ảo giác của tôi, nhưng hiện tại, cậu đã chứng thực cho cảm giác đó của tôi. Trước kia, tôi chỉ không sợ Zombie cắn, mà bây giờ, tôi không còn sợ bất cứ vật gì nữa.”

Địch Hạo Tuấn nghi ngờ ném súng xuống, lấy chủy thủ bên hông ra đâm Đường Sĩ Miễn, khi chủy thủ chạm vào da thịt, đột nhiên nghe được một tiếng ‘cheng’, như đâm phải thứ gì đó rất cứng cáp, xẹt ra tia lửa, Địch Hạo Tuấn bị chấn động rất đau đớn.

Đường Sĩ Miễn cứ đứng nhìn, không động đậy, từ mặt đến gáy từ từ lan xuống lộ ra từng khối đá cứng rắn. Thứ kia như đá cẩm thạch, Địch Hạo Tuấn trợn mắt há mồm, anh dừng động tác công kích của mình lại, nhìn chằm chằm Đường Sĩ Miễn đang “Biến hình” dưới ánh trăng.

“Tôi nói rồi, tôi rất yêu quý cậu, nhưng không có nghĩa tôi sẽ dung túng tất cả hành vi cậu làm.”- Đường Sĩ Miễn đặt tay lên vai Địch Hạo Tuấn.

Phản xạ nhanh như Địch Hạo Tuấn, chắc chắn sẽ né ra được. Nhưng, tay của Đường Sĩ Miễn như dài ra, tạo thành một độ cong rất kỳ quái, đặt trên vai của Địch Hạo Tuấn.

Địch Hạo Tuấn cảm giác như mình đang vác đá ngàn cân, hai chân từ từ khụy xuống, cuối cùng quỳ trên mặt đất, liều mạng dùng tay chống lại sức nặng của tay Đường Sĩ Miễn.

Trên mặt đất vì chịu sức ép lớn mà dần xuất hiện những vết nứt nhỏ, trên mặt trên lưng Địch Hạo Tuấn ướt đầm mồ hôi.

Đường Sĩ Miễn nhìn anh, sau đó nhẹ nhàng vùng tay trái. Cú đấm kia giáng lên người Địch Hạo Tuấn, thời gian như ngừng trôi.

Một lúc sau, thân thể của Địch Hạo Tuấn bị văng ra xa, nặng nề đập vào tường. Đau đớn truyền đến, máu trào ra từ khóe miệng, dùng ống tay áo lau khô, chậm rãi đứng dậy.

Đường Sĩ Miễn có vẻ sung sướng, hắn nói: “Bây giờ tôi đã biết vì sao cậu để Mạc Phi đi rồi. Khẳng định là cậu thấy hai chúng ta đơn độc chơi vui hơn, không muốn để cho cậu ta tham dự vào. Không sao đâu, tôi hiểu tâm tình của cậu, tôi cho cậu ra tay trước, sau đó tôi mới ra tay, thế nào?”

Địch Hạo Tuấn chưa bao giờ gặp phải trường hợp này, nhìn thân thể thần kỳ của Đường Sĩ Miễn, Địch Hạo Tuấn vẫn không để mất đi ý chí chiến đấu của mình. Trong lòng anh rất rõ, nếu như không thể đánh lại Đường Sĩ Miễn, anh sẽ không thể gặp lại Mạc Phi được, nghĩ như vậy, Địch Hạo Tuấn nâng tinh thần lên một lần nữa.

Nói đến Mạc Phi, sau khi đi khỏi đại viện, cậu lái xe thẳng đến hoàng cung. Cậu muốn tận lực rút ngắn cuộc hành trình, tranh thủ trở về bên cạnh Địch Hạo Tuấn.

Nghĩ đến Địch Hạo Tuấn, khóe miệng cậu nhếch lên nụ cười. Cậu càng ngày càng thấy anh ta không phải là loại người cao cao tại thượng không thể với tới. Trong thời tận thế này, bên cạnh có một người vừa là đối thủ, vừa là bằng hữu bên cạnh, mỗi ngày đều cảm thấy phi thường phong phú, tràn ngập hy vọng.

“Mạc Phi, tôi nghe Đông Phương Độ nói, ngoại trừ đại viện kia hình như còn vài nhóm người khác nữa. Nhưng hắn ta cũng chỉ nghe Lưu Tông Minh nói qua mà thôi, chưa từng tiếp xúc cũng chưa từng thấy. Bọn họ học đều phân chia lãnh thổ, nước sông không phạm nước giếng.”- Cận Phi Ngừ ngồi ghế sau cập nhập thông tin cho Mạc Phi.

Mạc Phi lái xe, chậm rãi thu lại mỉm cười. Cậu biết mình đang sống trong thế giới cầu sinh tồn, bất cứ khi nào thả lỏng, có thể gây ra đại họa. Mạc Phi nói với Cận Phi Ngừ: “Trước tiên chúng ta đi đến hoàng cung đã. Lưu Tông Minh làm nháo lên như vậy, nếu như gần khu vực đó có nhóm khác, nhất định sẽ gây chú ý.

Gần đến đây, chúng ta sẽ xuống xe, tận lực tránh phiền phức. Tôi tin rằng bọn họ sẽ để lại tung tích gì đó cho chúng ta.”

“Cậu nói có lý.”- Cận Phi Ngữ nhìn nhìn Mạc Phi, bỗng nhiên nói: “Lần đầu tôi thấy cậu, cảm giác rất kỳ diệu. Tuổi của cậu, còn có Dịch Hạo Tuấn cũng chỉ tương đương với chúng tôi. Nhưng khi chúng tôi đang rất rối loạn, hai người các cậu có thể bình tĩnh như thế, chỉ huy mọi người, vì vậy khi bầu cử, chúng tôi cũng không kiêng kỵ thân phận của các cậu, đề cử các cậu làm người chỉ huy. Thế nhưng...”

Nhìn dáng vẻ muốn nói rồi lại thôi của Cận Phi Ngữ, Mạc Phi dừng xe ở một nơi kính đáo, cậu tắt đèn xe, hỏi: “Thế nhưng cái gì?”

“Thế nhưng không phải ai cũng chịu phục các cậu. Tôi biết Kim Thuần có khả năng nhiều hơn, sau khi có kết quả, anh ta là người đầu tiên khó chịu nhất. Còn có Đường Sĩ Miễn, tôi thấy ánh mắt của anh ta nhìn cậu, thật giống như người trang điểm như tôi khi nhìn một cỗ thi thể.”

Mạc Phi rung mình một cái, cậu khom lưng, lấy trang bị trong xe ra, nói với Cận Phi Ngữ: “Thôi đừng nhắc nữa. Đạn của chúng ta có hạn, để tránh lãng phí, nên cẩn thận tốt hơn. Tôi sẽ yểm hộ cậu.”

“Tôi tin tưởng cậu.”

Ngoài cửa ngõ môn, thấy một chiếc xe ven đường, Mạc Phi nhìn một chút, nói với Cận Phi Ngữ: “Chiếc xe này được đem ra, nhưng lại không kịp sử dụng, nhóm bọn họ đi rất vội vàng.”

“Trên đất đều là máu, từ bên trong cho đến đây. Là máu của ai?”- Cận Phi Ngữ lộ vẻ kinh hoàng.

Mạc Phi nhìn vết bánh xe, phán đoán: “Trên bánh xe cũng có vết máu, một nhỏ một lớn, hẳn là đi về hướng này. Từ phương hướng đó, chắc rằng Kim Thuần về lại con đường trước đây chúng ta đến. Tôi nhớ ở đó có một trấn nhỏ, khu vực đó cũng rất an toàn.”

“Vậy chúng ta nhanh đi đi, cũng không xa lắm.”

“Chờ đã.”- Mạc Phi cản Cận Phi Ngữ lại, sau đó nhìn nhìn bốn phía, tìm một thùng sơn bên trong cửa hàng sửa chữa kia: “Đi xa một chút, đừng giẫm lên sơn, chúng ta phải che lại dấu vết, mặc công những người khác lại đi theo.”

Đêm khuya, bên ngoài rất mát mẻ. Tương truyền, ở cổ đại, một vị hoàng đế đã đánh chết một đại thần ở chỗ này. Bất quá, Mạc Phi cảm thấy, toàn bộ trong thâm cung, chỗ nào mà không có người chết? ‘Ngõ môn trăm thủ’ Bất quá chỉ là do dân tình đồn đãi mà thôi.

Khi Mạc Phi chuẩn bị rời đi. Đột nhiên nghe thấy tiếng vang của động cơ. Mạc Phi phản ứng nhanh nhẹn lập tức lôi Cận Phi Ngữ chạy trốn, nhưng rất nhanh, bị đoàn xe xung quanh đuổi theo.

Vài chiếc xe từ từ vây hai người vào giữa.

60. Chương 60

Mạc Phi cùng Cận Phi Ngữ lưng tựa lưng, Cận Phi Ngữ dùng tay che đi ánh sáng chói mắt, còn Mạc Phi cố nhíu mắt lại quan sát.

Năm người đến gần, ai cũng có một chiếc mô-tô riêng, mấy người này cùng đi một nhóm nên mới dám đi lượn lờ trong thành phố B này.

“Chạy cả buổi, cuối cùng cũng tìm được hai người. Chuyến này thật không thiệt thòi.”- Một người trong đó cười hề hề.

Dựa vào lưng của Mạc Phi, Cận Phi Ngữ đang mặt ủ mày chau, hần than thở: “Trời ạ, chả lẽ miệng của cậu xui xẻo như vậy?”

Mạc Phi nhìn quần áo của mấy người kia, đột nhiên nhớ đến một người.

Một người trắng hán ngồi trên xe, tinh tế đánh giá Mạc Phỉ cùng Cận Phi Ngữ, mặt của hắn chậm rãi hiện lên vẻ bỉ ổi: “Một tiểu tử mặt trắng thật gầy gò, giống như chưa bị làm qua. Một người thì hơi ngốc, nhưng vóc người lại khỏe mạnh. Chỉ là hơi bẩn, lát nữa nên tắm lại.”

“Cái thằng như mày khẩu vị thật nặng.”- Một người lập tức lên tiếng ghét bỏ: “Mày quên lão đại đã nói rằng người sống trong thành phố B này ngày càng ít à, những người mới phải để anh ấy xem qua. Mày đừng làm loạn, đừng quên chính sự.”

.....

Mạc Phỉ như không nghe thấy những ô ngôn uế ngữ đó.

Đầu lĩnh đám người kia bước qua, dáng dấp lớn hơn Mạc Phỉ vài lần: “Sơn trên đất là do cậu làm? Muốn che đậy tung tích của đám người kia, đầu cũng không tệ. Nhưng đáng tiếc, chúng tôi đã thấy được phương hướng của bọn họ. Nhưng còn Lưu Tông Minh kia, hắn có nhiều thiết bị điện tử như thế, sống chết không chịu giao dịch với chúng ta. Tôi thấy hắn chạy vội vàng vàng như vậy, đầu đuôi câu chuyện là như thế nào?”

Mạc Phỉ không hề trả lời câu hỏi của đối phương, lúc trước cậu chỉ quan sát quần áo của đối phương thôi, nhưng sau khi nghe thấy hai chữ ‘giao dịch’, càng thêm xác định ý nghĩ trong đầu cậu.

Khi cậu và Dịch Hạo Tuấn cùng nhau đi thăm dò đường, từng gặp qua một người khiến cậu muốn nản, người kia bị ba mươi, bốn mươi con Zombie vây chặt cửa không dám ra ngoài.

Về mặt của Mạc Phỉ chậm rãi trở nên trầm ổn, cậu nói với đối phương: “Lại Quang, là người của đại viện các anh? Tôi từng gặp cậu ta trên đường.”

Nghe Mạc Phỉ nói xong, đám người kia nhìn lẫn nhau một chút. Rất nhanh một người trong đám đó bắt đầu đặt câu hỏi. Dịch ý của bọn họ giảm đi rất nhiều, Mạc Phỉ chú ý đến một người trong đó đã tắt xe mô tô.

Một hán tử hỏi Mạc Phỉ: “Cậu gặp Lại Quang? Cậu ta đang ở đâu?”

“Tôi ở đài phát thanh gần thành phố B gặp, anh ta bị một đám zombie vây ở trong. Tôi và đồng bọn cứu anh ta, đã là chuyện của một ngày trước rồi. Nếu như anh ta chưa trở lại đại viện, chắc cũng đã rời đi nơi đó rất xa rồi. Hình như anh ta trộm vài thứ ở nơi đấy. Chỉ có mình anh ta.”

Nghe được câu này, đầu lĩnh cũng gật gù đầu, đặc biệt là sau khi Mạc Phỉ báo cáo xong, cũng chẳng chút nghi ngờ gì.

Người ban nãy xuống xe: “Tên Lại Quang đó khẳng định lại mê mẩn ba cái thứ cơ khí gì gì đó rồi, chúng tôi đều cảm thấy anh ta không được việc gì hết. Cậu sao có thể biết anh ta với chúng tôi là một nhóm?”

“Trùng hợp mà thôi. Tôi thấy huy chương của các anh trên người của anh ta, liền đoán được ngay. Tôi thấy các anh đi cùng một nhóm với nhau, sao anh ta chỉ có một mình? Khi hai người chúng tôi mới gặp anh ta, bị anh ta coi là đối thủ, Dịch Hạo Tuấn còn bị anh ta đả thương.”

Người kia thấy không được tự nhiên. Hắn nhăn nhó nói với Mạc Phỉ: “Cậu cũng không cần để bụng những gì anh ta nói, toàn là nói hươu nói vượn. Tôi là em trai của Lại Quang, Lại Minh. Anh trai của tôi một lòng muốn nhận thêm nhiều linh kiện, như vậy mới có thêm khả năng chống lại Zombie. Anh ấy muốn giao dịch với Lưu Tông Minh. Chúng tôi ai nấy đều thấy anh ấy hẳn là điên rồi, Lưu Tông Minh vốn là thần giữ cửa. Anh ấy thấy chúng tôi không đồng ý, liền một mình chạy mất. Rất xin lỗi vì Lại Quang đã đả thương bạn của cậu. Tôi thay anh tôi xin lỗi cậu, có thể bồi thường cho cậu.”

“Không cần đâu. Các anh cũng có đại viện của mình, vì sao lại chạy đến đây?”

Đầu lĩnh đi về phía Mạc Phỉ: “Người dưới tay báo rằng, Lưu Tông Minh đã dẫn người đi khỏi đại viện, chúng tôi mới đến thử vận may. Đáng tiếc, khi chúng tôi chạy đến, lão tôn kia đã chạy đi mất rồi...”

Mạc Phỉ nói với hai người đang ủ rũ trước mặt: “Nghe khẩu khí của các anh, Lưu Tông Minh hẳn là đối thủ của các anh.”

“Đâu chỉ vậy.”- Đột nhiên tức giận nói lớn: “Tên kia đặc biệt thích dụ dỗ người bên chúng tôi. Trong đại viện của hắn có không ít thiết bị tiên tiến, có thể ở khoảng cách xa cảm ứng được nhiệt độ của Zombie. Rất nhiều người dựa dẫm vào hắn ta, đặc biệt là tên tiểu tử thú vị Đông Phương Độ kia.”

Người đầu lĩnh cũng nói: “Tuy rằng lần thi triều lần trước làm hắn ta tổn thất nhiều, thế nhưng hắn có rất nhiều máy móc thần bí, người của chúng tôi đã nhiều lần muốn tiếp cận đại viện của hắn, nhưng đều bị hắn đánh thảm...Bình thường chúng tôi bất hòa với hắn nhưng khi nghe được tin liền đến thử vận may.”

Mạc Phi nhớ khi bọn họ mới vừa đặt chân đến đại viện đã bị Lưu Tông Minh phái người ra bao vây. Tuy rằng không thiếu có Đông Phương Độ làm gian tế, nhưng Lưu Tông Minh cũng nhờ những thiết bị như vậy để xác định, trong tay Lưu Tông Minh quả thật có không ít tài nguyên dùng được. Nếu không phải hắn ta một lòng muốn thu hết những người trong đội cậu, hơn nữa nhân thủ cũng không đủ, còn có Đường Sĩ Miển bất ngờ thay đổi giữa chừng, nếu không, lần này kết quả của bọn họ cũng thật thảm bại.

Mạc Phi đột nhiên rơi vào trầm tư, Lại Minh đột nhiên lên tiếng: “Đúng rồi, nguyên nhân khiến Lưu Tông Minh chịu ra đại viện là hình như có một nhóm mới đến thành phố B này, trên tay có không ít vũ khí.”- Nói đến đây, Lại Minh nhìn Mạc Phi một chút, một bộ muốn nói rồi lại thôi.

Ở một nơi không quen biết như thế, Mạc Phi càng muốn kết thêm nhiều người. Thông qua chuyện của Lại Quang, song phương cũng không bắt hảo lắm, cậu muốn đổ dầu vào lửa, để đối phương không khinh sức mạnh của phe mình, sau đó sản sinh phi phàm chi nghĩ (*).

(*) Đại loại là sinh ra những ý nghĩ không nên.

Mạc Phi liền nói: “Đó là đội của chúng tôi. Lưu Tông Minh dẫn người muốn thu người của chúng tôi, nhưng chúng tôi chia ra hai nhóm, một đi vào đại viện, một ở lại đây, hiện tại chiến đấu bên kia đã kết thúc, chúng tôi may mắn đạt được thắng lợi.”

“Thắng Lưu Tông Minh...”- Đầu lĩnh hít vào một ngụm khí lạnh, vẻ mặt trên mặt ngày càng đặc sắc, nói với Mạc Phi: “Không nghĩ đến các cậu có thể làm được như vậy, tuy rằng người ở đại viện của ta không nhiều, nhưng người của các cậu hình như vẫn đa số ở lại đây. Độ khó cao. Đúng rồi, các cậu hẳn là từ thành phố C đến? Nghe nói bên đó có một lần sóng thi triều, không biết các cậu có gặp phải hay không?”

“Gần đến một vạn con Zombie, trong đó còn có một con Zombie biến dị cấp hai, là một con có dị năng điện. Nó phá hủy hết thấy máy móc điện tử.”

Một người trong đám người lên tiếng: “Tôi thấy đội của các cậu đi về hướng thành phố C, đi được một tiếng rồi. Không biết có thể đuổi kịp hay không.”

Những thông tin của những người này cung cấp cũng không khác gì suy đoán của Mạc Phi lúc trước, Mạc Phi tin tưởng mình có thể tìm được tung tích của bọn Kim Thuần. Đồng thời nhờ việc này độ tin tưởng của Mạc Phi đối với những người này tăng lên một ít.

Mạc Phi nói rõ: “Nếu các anh muốn đến đại viện giao dịch, nhớ tìm đến Dịch Hạo Tuấn. Nói là Mạc Phi giới thiệu. Anh ấy là người đáng tin nhất. Cảm tạ các anh đã cung cấp thông tin trọng yếu, tôi đi tìm đồng đội của tôi đây.”

Sau vài câu nói, mấy người họ liền thấy nhóm người Mạc Phi rất mạnh, ở trong thế giới đầy rẫy Zombie như thế này, có năng lực thích ứng rất mạnh.

Đối với nguyên nhân vì sao toàn đội của Mạc Phi phải chia năm xẻ bảy, vì sao một đám người chạy như bị đoạt mạng như thế, bọn họ đều không tiện hỏi.

Cuối cùng, đầu lĩnh nói: “Chúng tôi là đại viện hải quân, nhưng hiện tại đều bị đuổi ra ngoài. Nếu như gặp người của chúng tôi, chỉ cần nói tên của tôi, bọn họ đều sẽ biết, đây là danh thiếp.”

Mạc Phi có chút giật mình nhìn ‘Danh thiếp’, phát hiện thứ kia bất quá chỉ dùng mực viết lên một tấm giấy nhỏ, nhìn tên trong tờ giấy, Mạc Phi nhét vào trong túi: “Chúc anh nhiều may mắn.”

“Các cậu cũng vậy. Thấy các cậu là người mới đến tôi nhắc nhở một chút, hãy tránh xa lực lượng đại viện.”- Hắn phất phất tay, nhảy lên xe, đám người bọn họ chạy thẳng đến đại viện không quân.

Đến giờ phút này, Cận Phi Ngữ mới dám thở ra một hơi dài. Hắn kéo kéo cổ áo của mình một chút, phát hiện áo mình đều đã ướt đầm. Hắn rất bội phục nói với Mạc Phi: “Cậu thật kỳ quái, vậy mà không thấy căng thẳng. Ban đầu tôi cứ tưởng bọn họ sẽ giống như Lưu Tông Minh, tôi cứ tưởng những người trong đại viện đều là một dạng giống nhau...”

Mạc Phi cười cười, chỉ có cậu biết mình là tức nước vỡ bờ mà thôi. Nếu như cậu không kịp thời nhớ đến Lại Quang, nếu không phải lúc trước mình thả Lại Quang chạy đi, không biết bây giờ có thể kéo thêm bao nhiêu thù hận nữa đây.

Nhìn đoàn xe đi xa, Mạc Phi nói với Cận Phi Ngữ: “Cậu lấy địa đồ ra đi, tôi nhớ trước kia có nhờ Đông Phương Độ đánh dấu những nơi trọng yếu, trong đó có đại viện lục quân. Ban này chắc cậu cũng nghe thấy những gì họ nói, chúng ta cũng không muốn dính thêm phiền nữa, tốt nhất nên cách xa nơi đó ra.”

“Vẫn là cậu thần cơ diệu toán a.”- Cận Phi Ngữ xuất phát từ nội tâm mà tôn sùng.

61. Chương 61

Trong xe, Cận Phi Ngữ ngồi phía sau đang cười đến sáng lạn, làm Mạc Phi không hiểu mô tê gì, cậu mờ mờ hỏi: “Sao vậy?”

Cận Phi Ngữ thu hồi nụ cười trên mặt lại, mang theo vẻ nhẹ nhõm. Hắn nói với Mạc Phi: “Không có gì, đột nhiên nghĩ đến, trước khi Zombie bạo phát, đi trong thành phố sẽ không sao.”

Mạc Phi cúi thấp đầu, xác thực, khi nhân loại chân chính gặp nguy cơ, bản tính ích kỷ và tham lam mới bạo phát. Nhưng những người ban này mới gặp kia, đã xem như một nhánh đội ngũ tốt nhất từ trước đến đây rồi. Hầu hết tất cả mọi người đều cảm thấy, Zombie phá hoại quê hương của mình, nhưng theo Mạc Phi nghĩ, nhân loại mới là tai họa lớn nhất của địa cầu này.

Xe đi ngang qua núi, Cận Phi Ngữ ngồi phía sau nhìn phong cảnh bên ngoài qua cửa sổ, nói: “Khi đến đây, Kim Thuần nói với tôi đây là Nguyệt Cung sơn. Có điều con đường lên núi nguyên bản là không có. Thôn dân phải đi từ cổ đạo xuống. Cổ đạo ấy cao chót vót, chỗ nguy hiểm nhất cũng vượt qua sáu mươi độ, trong những ngày mưa trơn trượt sẽ đi lại vô cùng khó khăn. Giữa sườn núi đã từng xảy ra chiến tranh, bên trong có một kiến trúc, là một tòa lô cốt, rất nổi tiếng.”

Mạc Phi chuyên tâm lái xe, nói với Cận Phi Ngữ: “Có thể đám Kim Thuần sẽ dừng lại trong thôn, chúng ta nên vào thôn trang bên trong xem một chút, vạn nhất bỏ qua thì phiền.”

Xe dừng lại trước cửa thôn, ngoài dự liệu của hai người, trước cửa có dựng thêm một bức tường, còn có hai người đang đứng gác.

Khi Mạc Phi thấy bọn họ, xe của bọn họ đang đứng lại trên đường dốc. Bởi vì mấy ngày trước có mưa, con đường trở nên rất trơn trượt. Khi cậu vòng qua được triền núi xong, nhìn đến tường vây và kiến trúc bên trong, nội tâm của cậu đột nhiên xuất hiện một chút bất an.

“Dừng xe lại!”

Tiếng la này khiến Mạc Phi ngạc nhiên tròn mắt, cậu ngẩng đầu lên, thỉnh linh phát hiện, người cảnh vệ là một ông lão. Bởi vì tóc của đối phương vẫn chưa bạc trắng, trong lúc nhất thời khó phân biệt được tuổi tác.

Một người khác đứng gần ông lão kia là một đứa trẻ, lớn lắm cũng chỉ mới năm, sáu tuổi. Nhưng cậu bé lại cầm một khẩu súng nhỏ, đứng uy phong nơi đó.

Ánh mắt ông lão hung ác: “Đừng đi về phía trước!”

Mạc Phỉ có thể nhìn được vẻ mặt kinh ngạc của Cận Phi Ngữ qua kính chiếu hậu. Nếu so với hai người này, người bên mình đương nhiên là tuổi trẻ lực tráng, sợ hãi trong lòng của Cận Phi Ngữ cũng dần biến mất. Hắn cùng Mạc Phỉ trao đổi ánh mắt, sau đó chậm rãi bước xuống xe.

Cửa lớn chậm rãi mở ra, sau đó cũng chậm rãi khép lại.

Mạc Phỉ nhìn người bên trong đi ra, chính là ông lão ban nãy la hét với bọn họ. Trong tay ông lão nắm một cây đại đao, nhìn Mạc Phỉ một hồi lâu, sau đó nói: “Đã rất lâu không ai đến nơi này rồi. Ta là Đông Sơn, trưởng thôn, tuy rằng rất xin lỗi các cậu, nhưng, nơi này không phải là nơi người bình thường có thể đến, ta khuyên các cậu mau chóng đi khỏi đây đi.”

Mạc Phỉ và Cận Phi Ngữ hai mắt nhìn nhau, Mạc Phỉ nói: “Chào ông, chúng tôi đến đây tìm bạn của mình, hai chúng tôi và những người ấy lạc nhau giữa đường, bọn họ đi về hướng này, không biết ông có từng thấy bọn họ hay không?”

“Đúng, bạn của chúng tôi, rất có thể nghỉ chân gần đây. Bọn họ có đến mấy chục người, rất dễ nhận ra.”- Cận Phi Ngữ lên tiếng.

Nghe xong lời nói của Cận Phi ngữ, trên mặt ông lão lộ rõ sự khủng hoảng, nhưng không lâu sau, ông lão không kiên nhẫn mà phát phát tay: “Không có những người mà cậu nói đâu. Ta thay đổi chủ ý, các cậu không nên vào thôn, hai người các cậu là người xa lạ, quá nguy hiểm.”

Về mặt biến hóa của ông lão làm Mạc Phỉ hoài nghi, cậu đuổi theo, ngăn cản bước đi của ông lão. Nhiều năm như vậy, Mạc Phỉ rất tin tưởng năng lực quan sát của mình, cậu thấy biến hóa của ông lão khi nghe nói xong, cậu khẳng định ông lão này biết điều gì đó.

Khi Mạc Phỉ chuẩn bị gắng hỏi, thì cửa phía sau bỗng nhiên mở ra.

Một người đàn ông đi ra, hắn ta đánh giá Mạc Phỉ và Cận Phi Ngữ một chút, sau đó liếc đến chiếc xe đằng sau, nói với ông lão: “Ba, sao ba lại đối xử với khách như thế? Trong thời điểm này rất hiếm thấy người đến đây. Hai vị chỗ tức giận với ba tôi, hai cậu vào ngồi một chút đi, tôi nấu cho hai người ấm nước.”

Một tiếng ‘ba’ kia, khiến ông lão không được tự nhiên, ông như không thấy ấm nước nóng trên bàn, dặt tay Mạc Phỉ ra, sau đó đi nhanh cũng không quay đầu lại.

Mạc Phỉ và Cận Phi Ngữ mang theo vẻ mặt mê man, thôn trang không làm cho người khác chú ý này lại mang đến nhiều bất ngờ cho hai người họ.

Nhà trong thôn trang đều dựa sát vào núi, thành ốc có thứ tự trước sau, từ dưới đáy kéo dài lên trên. Vị trí trung tâm của thôn trang, chính là một pháo đài kiên cố.

Hai người Mạc Phỉ ngồi trong nhà của ông lão, những vật dụng đều được làm từ trúc, giường trúc, trúc đắng, trúc trác,... người khác nhìn vào tinh thần đều thoải mái.

Nhưng Mạc Phỉ vẫn không quên chính sự. Thấy người đàn ông kia rót trà, Mạc Phỉ liền nhanh tay kéo lại tay của hắn: “Đại ca, cảm ơn anh đã nhiệt tình chiêu đãi. Thế giới bên ngoài đã thay đổi, ban nãy không nhận chúng tôi vào trong, cũng có thể hiểu được. Nhưng hai người chúng tôi sẽ không đến nơi này lâu, vào trong thôn cũng chỉ muốn hỏi thăm ít tin tức...”

Con mắt của người đàn ông híp lại, nhìn Mạc Phỉ, vẻ mặt kia khiến người khác cảm thấy rất khó chịu. Nhưng sau đó, lại ngồi xuống cạnh Mạc Phỉ, cười nói: “Những gì các cậu nói tôi cũng đã nghe thấy, không gạt gì các cậu, tôi thật sự đã gặp một nhóm người như vậy. Các cậu cứ an tâm uống trà, sau đó tôi sẽ cùng các cậu đi tìm.”

“Vậy thì quá tốt rồi.”- Mạc Phỉ thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Cận Phi Ngữ đang ngồi một bên đánh giá những thứ xung quanh, nói: “Nơi này thật đẹp, nếu không phải đuổi theo những người bạn kia, tôi thật sự muốn ở lại đây. Nhưng giao thông nơi này rất bất tiện, thức ăn nước uống làm cách nào vận chuyển?”

Lời này của Cận Phi Ngữ cũng không có ý gì nhiều, nhưng lại đánh thức Mạc Phỉ. Trong nháy mắt, cậu liền đổi sắc nhưng cũng che giấu rất tốt, lơ đãng hỏi: “Trong thôn này đều là người già và trẻ nhỏ, tôi thấy

hình như có mình anh là đàn ông phải lao lực nhiều. Cũng không phải tôi lắm miệng, một nhóm của chúng tôi có nhiều đàn ông, tìm lương thực cũng rất khó khăn. Hiện giờ những thứ trên núi này không thể ăn, một mình anh sao có thể tìm được nhiều lương thực để đem lên núi như vậy?”

“Cái này....”- Mặt hắc tử vẻ lúng túng, hàm hàm hồ hồ nói: “Tôi có xe, hơn nữa sức ăn của bọn họ cũng không nhiều, vẫn có thể chấp nhận được. Các cậu ngồi đây đi, tôi đi chuẩn bị ít thứ, sau đó sẽ đi cùng các cậu.”

Chờ khi người kia đi khỏi cửa, Mạc Phi lập tức giật chén trà trong tay Cận Phi Ngữ: “Còn uống! Chúng ta trúng kế của người ta rồi! Còn không mau đi!”

“Không thể nào~ Tôi thấy đại ca kia không xấu, còn mời chúng ta vào uống trà mà!”- Cận Phi Ngữ mang một bụng ngờ vực, nhưng vẫn tín nhiệm Mạc Phi, rời khỏi nhà.

Hai người không biết gì về thôn trang này, địa thế nơi này chột cao chột thấp khiến hai người càng đi càng mệt. Mạc Phi thở hồng hộc, nói: “Những ông lão và đứa trẻ kia gầy yếu như vậy, rõ là đã rất nhiều ngày chưa được ăn no. Còn người đàn ông kia lại rất khỏe mạnh, dáng dấp cùng khẩu âm cũng không giống người địa phương. Cậu không thấy ông lão kia còn không dám nhìn con trai của ông ấy à? Gay rồi...Đường nơi này làm sao khó phân biệt như vậy? Sao chúng ta lại quay về pháo đài?”

Sau khi đi vài vòng nữa, Mạc Phi cùng Cận Phi Ngữ càng ngày càng hoảng loạn, bọn họ phát hiện, mặc kệ đi từ phương hướng nào, cuối cùng cũng sẽ quay lại pháo đài này. Bốn phía giống nhau như đúc, như mạng nhện, cũng giống như một bát quái trận, có vào không có ra.

Không biết qua bao lâu, từ một gian nhà, bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy xe của mình. Còn chưa kịp mừng rỡ, bỗng nhiên phía sau phát ra âm thanh “răng rắc”.

Một người đàn ông đứng sau lạnh lùng nói: “Còn muốn chạy? Hai người là khách nhân trọng yếu của tôi. Cậu nói cậu tên là Mạc Phi, thật tình cờ, đại ca tôi cũng có một kẻ thù tên là Mạc Phi. Anh ta mà nghe được tên cậu chắc cũng rất mừng rỡ. Cậu hẳn là cũng đến từ thành phố C? Vậy thì quá mức trùng hợp. May mà tôi đã phát tin tức trước, cậu cứ ở đây chờ đại ca tôi tới đi.”

Phía sau đầu của Cận Phi Ngữ là một họng súng đen ngòm, mặc cho cố gắng thế nào, cũng không thể nhích về phía trước một bước. Nhất thời trên trán hắc đều là mồ hôi.

Mạc Phi phi thường kinh ngạc, bọn họ đi vào thôn trang này bất quá chỉ là ngẫu nhiên, cũng chẳng biết vì sao, người nơi này lại biết tên cậu. Nhớ đến ông lão cố đuổi bọn họ đi, cậu liền hiểu khi đó ông lão đang thử dài.

Mặc dù biết đối phương sẽ có thể không trả lời cậu, nhưng vẫn cứ hỏi: “Các người là ai?”

62. Chương 62

“Mọi người đều gọi bọn tôi là đại viện lục quân, nhưng bọn tôi còn một danh hiệu khác gọi là Z.”

Chữ Z này đánh trước một đòn cảnh cáo cho Mạc Phi, lại nhớ đến, khi đám người bọn họ đang nổi lên xung đột với lão đại trong sân thể dục, người tên Z này đã đến nơi ẩn nấp của bọn họ, giết ba mẹ Trần và một đám trẻ con.

Cận Phi Ngữ không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng hắc tử cũng từng nghe đến việc này rồi. Sau khi nghe danh xưng Z xong, sắc mặt của hắc tử trắng bệch như người chết. Hắc tử chỉ nghe nói đó là một người giết người không chớp mắt, nhưng không ngờ, hắc tử có thể gặp được.

“Không ngờ đến, đối nghịch với bọn tôi là một tổ chức như vậy. Chẳng trách khó lòng phòng bị. Các người có thể dẫn dụ Zombie đến thành phố C, các người lợi hại.”- Mạc Phi cau mày nói, “Nhưng bọn tôi cũng chưa từng đắc tội với các người, sao có thể đối xử với người già và trẻ nhỏ như thế?”

“Ít nói nhảm đi. Bắt đầu từ hôm nay, nếu như chạy, chờ chúng ta trở về, sẽ lập tức đồ sát hết những người trong thôn. Ha ha ha...”- Người kia vừa cười vừa nói.

Nghe hắn ta nói xong, ông lão đang núp phía sau run rẩy cả người. Mạc Phi nhận ra được, đây là ông lão đã chặn bọn họ không cho vào.

Lúc này ở trong thôn cũng chỉ có một người đàn ông, đi bên cạnh hắn là bảy tám đứa trẻ.

Mạc Phi kinh ngạc nhìn những đứa trẻ kia. Những đứa trẻ đáng lẽ sẽ sinh sống trong một hoàn cảnh không buồn không lo, mà giờ đây trong tay đang cầm một cây súng nhỏ, tỏ rõ khí tức xơ xác đã cố che giấu. Một đứa trẻ khoảng chừng tám tuổi, tay cầm súng nhỏ, chỉ về phía Mạc Phi.

Đứa trẻ đang dùng vũ khí kia, trên mặt không có chút đồng tình hay thương hại, trên mặt chỉ có chút hiếu kỳ, giống như vũ khí trong tay là một thứ đồ chơi mới mẻ, không ngừng muốn tìm tòi.

Xung quanh, có rất nhiều người đang quan sát, Mạc Phi lúc trước cũng đã quan sát, trong thôn ngoại trừ người già và trẻ nhỏ thì chỉ có duy nhất một người đàn ông. Người đàn ông này tự xưng là người của Z, không chỉ biết tên của bọn họ, hơn nữa hình như cũng biết tin tức của đám người Kim Thuần.

Nhưng Mạc Phi không hy vọng có thể lấy thông tin gì từ miệng hắn ta. Nhìn tình huống ở đây, Mạc Phi cũng biết được trong thôn này sẽ không có phương tiện khác thay đi bộ, bọn họ chỉ có một chiếc xe duy nhất để di chuyển trong vùng núi này.

Người kia chuẩn bị lục soát hai người bọn họ để tìm chìa khóa, lái xe của bọn họ đi. Hắn dùng súng chỉ vào Cận Phi Ngữ, tay khác sờ soạng khắp người Cận Phi Ngữ.

Mạc Phi thừa dịp hắn ta cúi đầu, nháy nháy mắt với một cậu bé đang nhìn chăm chăm cậu, sau đó cậu lặng lẽ nghiêng nghiêng thân mình.

Cặp mắt tò mò kia nhìn theo động tác nghiêng mình của Mạc Phi, liền nhìn thấy súng được đeo bên hông của cậu.

Mạc Phi nhắc nhắc cái cổ, mang theo ánh mắt tò mò, đứa nhỏ kia do dự lấy súng bên hông của Mạc Phi.

“Chết tiệt, vừa nãy không nên để hắn ta một mình lái xe đi mất.”- Người kia phẫn nộ đập Cận Phi Ngữ một cái, sau đó đem tầm mắt chuyển đến người của Mạc Phi: “Bé ngoan, đứng yên đừng nhúc nhích, đừng dăng hoàng đấy cho tôi, đừng giở trò.”

Mạc Phi gơ hai tay, mắt nhìn Cận Phi Ngữ bên cạnh.

Khi người đàn ông kia chuẩn bị tìm chìa khóa trên người Mạc Phi, bỗng nhiên phía sau hắn ta, một thanh âm non nớt lên tiếng: “Đừng nhúc nhích, gờ tay lên.”

Người kia lập tức muốn mắng người, nhưng phía sau là một họng súng đen ngòm. Trong tay đứa nhỏ kia là một khẩu súng, trên mặt là một nụ cười non nớt, híp mắt xác định mục tiêu, mà mục tiêu đó chính là người đàn ông kia.

Như bị kinh hãi, hắn ta cuống quýt né tránh: “Tổ tông à, tuyệt đối đừng lộn xộn, thứ này không thể tùy tiện chơi như vậy đâu.”- Hắn ta bị súng chỉ vào. Đứa nhỏ kia nhìn chăm chăm hắn ta, cười hì hì.

Mạc Phi nháy mắt với Cận Phi Ngữ, sau đó thật nhanh gờ cước, đá vào chân hắn ta.

Cận Phi Ngữ vội vã xông đến, vỗ lấy súng trong tay của đứa nhỏ: “Ngao, thứ này không chơi được, anh sẽ cho em thứ khác chơi vui hơn nhiều.”

Người kia khí lực rất lớn, cũng may Mạc Phi đã trải qua một quãng thời gian dài luyện tập, hơn nữa còn có sự tham gia của Cận Phi Ngữ, hai người rút cuộc cũng chế phục được hắn ta, dùng dây trói hắn ta lại.

“Thao! Tụi mày chờ đó cho tao! Đồng bọn tao về, xem tụi mày có thể làm được gì!”- Hắn ta hùng hùng hổ hổ nói.

Mạc Phi cũng không quan tâm những chuyện đó, cậu nhìn xung quanh, sau đó nói với Cận Phi Ngữ: “Giúp tôi trói hắn dưới gốc cây đi.”

“Hai người trẻ tuổi các cậu có thể hại chết người trong thôn chúng ta a. Lúc trước tôi để hai người đi, sao lại không đi?”- Ông lão run rẩy nói.

Mạc Phi dùng dây thừng trói người kia lại, nhưng lại cảm thấy không quá yên tâm, còn muốn tìm thêm xích sắt. Nghe thấy tiếng nói, Mạc Phi liếc qua, phát hiện đó là ông lão mà ban nãy không cho hai người vào. Mạc Phi hỏi: “Mọi người, đầu đuôi câu chuyện là sao? Bọn họ là người như thế nào?”

“Haizz, sao các cậu lại chọc phải phiền phức vậy!?”- Ông lão thở dài.

Đứa nhỏ ban nãy đang dùng dao nhỏ đâm vào đầu Zombie chơi. Dưới cây đại thụ này có rất nhiều thi thể Zombie. Xem ra những thứ này dùng để những đứa trẻ kia luyện tập. Dao nhỏ đâm vào Zombie, sắc mặt đứa trẻ kia không có chút do dự hay kinh hoảng gì.

“Ngoan, Thất Bảo à, lên kia chơi đi.”- Ông lão nói với đứa nhỏ.

“Những người lớn trong thôn đa số đều vào thành phố B làm việc, khi những việc này xảy ra, nơi này và thành phố B đều bị mất liên lạc. Người trong thôn cũng không có khả năng đi ra, người bên ngoài lại không có khả năng vượt qua tấm bình phong này để đi vào.. cho nên những người già trẻ đều bị kẹt lại ở nơi này.”

“Những người này không đi theo quân đội để tị nạn mà chạy đến đây, có thể thấy nơi này cũng không tốt lắm nên chỉ xây một trạm gác ở thôn Đông Sơn này. Qua một tuần sẽ đến đây tuần tra, những người kia, cũng vừa mới đến đây.”

Ông lão đẩy Zombie đã ngổm bên cạnh ra, sau đó ngồi lên ghế băng, nói với Mạc Phi: “Bọn họ là một đội rất lợi hại, có rất nhiều người nhưng ta cũng chỉ gặp được vài người mà thôi. Người mà các cậu gặp chỉ là người có địa vị thấp nhất trong đội, tên là Lữ Bằng Cao. Hai tiếng trước hắn còn có một đồng bọn khác nữa. Nghe bọn họ nói thì hình như đã gặp một đội như các cậu từng miêu tả.”

Nghe ông lão nói, Mạc Phi cảm thấy rất kinh ngạc. Đội Z này, không chỉ ở một nơi xa lạ hại bọn họ, làm bọn họ xem tí nữa đã mất mạng giữa thi trường. Còn lần theo bọn họ đến đây.

Mạc Phi hỏi người kia: “Sao bọn họ lại làm như vậy với bọn tôi? Tôi hình như không có kẻ thù nào?”

“Ha ha ha, mày hỏi tao sao?”- Người kia bĩu môi, hiển nhiên rất không đồng ý với lời nói của Mạc Phi. Bị người trói chặt nên vẻ mặt hắn ta mang theo sự kinh hoảng. Hắn ta nói với Mạc Phi: “Chẳng mấy chốc nữa sẽ có người đến. Tất cả người trong thôn này sẽ trả giá thật lớn vì chuyện này.”

“Ông à, hắn ta nói không sai, người trong thôn nên nhanh chóng thu dọn rồi khỏi nơi này đi.”- Cận Phi Ngữ lên tiếng.

“Đi? Nói thật dễ a! Hiện giờ trong thôn ta còn được coi là một người trẻ, người trong thôn đa số đều bị viêm khớp, hơn nữa còn rất lớn tuổi. Đi? Có thể đi đâu được? Bọn ta cũng có người trẻ góp sức, cũng không có xe, theo tình hình này, bên ngoài đều có những thứ đó, ra ngoài cũng sẽ chết.”

Lời của ông lão khiến Mạc Phi tràn ngập áy náy.

Ông lão không tiếp tục nói chuyện với Mạc Phi nữa, đi về nhà cùng với cháu trai của mình.

Cận Phi Ngữ hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Trước tiên nên đuổi theo Kim Thuần, nghe bọn họ nói, chắc chắn nhóm Kim Thuần cũng đi chưa lâu lắm đâu.”- Mạc Phi suy nghĩ một chút, “Có xe rồi mới có thể giải quyết được vấn đề trong thôn, bằng không dựa vào hai chúng ta, cũng không thể bảo đảm an toàn cho bọn họ.”

Hai người Mạc Phi lái xe rời đi, ông lão nhìn bóng lưng của hai người, sau đó quay lại nói với mọi người trong thôn: “Thật lâu trước đây tôi cũng đã muốn nói việc này. Hôm nay thừa dịp mọi người đều ở đây, tôi sẽ nói rõ ràng. Chuyện trong thôn của chúng ta, chúng ta phải tự mình giải quyết. Bắt đầu từ hôm nay, mọi người thay phiên nhau trực, buổi tối cũng không được lười biếng.”

Người kia bị trói dưới gốc cây nghe được khẩu khí này của ông lão, cũng không thấy kinh hoảng, trái lại cười ha ha mà nói: “Các người thật sự nghĩ mình có thể chống lại bọn tôi sao, cho dù hai kẻ kia, chạy đi cũng sẽ chết mà thôi.”

Ông lão không thèm để ý, tiếp tục nói: “Ai muốn mạng của thôn Đông Sơn này, vậy hãy lấy mạng để đổi, chúng ta không có người tráng niên, nơi này cũng không có người nhát gan. Người, Lữ Bằng Cao bất quá chỉ là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, có thể làm mưa làm gió trong thôn chúng ta bao lâu? Hôm nay hai tiểu bằng hữu kia trối người lại, sau này người của các người sẽ đến đây, chúng ta cũng chết. Vậy chẳng bằng lấy một mạng chống một mạng..”

Ánh mắt ông lão bỗng nhiên xuất hiện hung quang, thời điểm nhìn Lữ Bằng Cao, như nhìn một con gà.

Trong lòng Lữ Bằng Cao đột nhiên xuất hiện một cảm giác xấu, nhưng hắn vẫn cứ đinh ninh rằng một đám người già và trẻ nhỏ thì có thể làm gì hắn. Thời điểm hắn nghĩ như vậy, ông lão đột nhiên cầm dao phay đi đến.

Lữ Bằng Cao cảm thấy cổ mình nóng lên, hắn chỉ thấy máu đỏ sẫm phun trào từ cổ họng mình.

Hắn không thể tin được nhìn xuống máu đang chảy trên người mình, yết hầu bị chặt đứt, không thể nào nói chuyện. Miệng vết thương trên cổ chảy ra rất nhiều máu, giống như nước đang tưới vào ruộng vậy.

Những người già trong thôn, trên mặt đều bị ánh sáng che khuất, những đứa nhỏ thì tò mò nhìn. Qua một lúc sau, Lữ Bằng Cao không còn hơi thở, gục đầu xuống, xung quanh là một vũng máu lớn.

63. Chương 63

Bón ba cả một buổi tối, mọi người đều thấy mệt mỏi. Kim Thuần sắp xếp cho mấy người trực vào tối qua đi nghỉ ngơi. Đinh Vĩ và Hồng Tỷ đã xuất phát từ sáng sớm để đi tìm Mạc Phi, bọn họ đã ước định, bất luận là kết quả ra sao, sáng mai nhất định phải trở lại, bọn họ sẽ tập hợp trong cái thôn trang nhỏ kia.

“Kim ca, anh cũng mệt cả một buổi tối rồi, nghỉ ngơi một chút đi.”- Hải Thiên nói với Kim Thuần.

Nhưng Kim Thuần lại lắc đầu: “Tôi không sao, cậu đi nghỉ trước đi. Biện pháp mà Hồng Tỷ đề xuất cũng không sai lắm. Dùng biện pháp này, chắc có thể thu được nước cất.”

Diệp Tiểu Vân này giờ vẫn đứng bên cạnh xe, trong tay cầm quần áo vừa được giặt sạch, nói với Kim Thuần: “Kỳ thật này giờ tôi cũng đang suy nghĩ đến biện pháp của Hồng Tỷ. Mạt thể đã xảy ra lâu như vậy, chúng ta đều biết, nếu như da dê huyết thì tiếp xúc trực tiếp sẽ bị cảm hóa, ăn đồ ăn có chất độc cũng sẽ bị cảm hóa. Nhưng nếu như nước có bệnh độc trải qua một quá trình chưng cất, chắc có thể có tác dụng. Tôi nghĩ tôi có thể thử trước.”

Nghe xong Diệp Tiểu Vân nói, Hải Thiên khiếp sợ không thôi, hắn nói với Diệp Tiểu Vân: “Chị à, chị còn có đứa nhỏ, nếu như muốn mạo hiểm thì cũng phải để nam nhân như chúng tôi thử.”

Trên mặt Kim Thuần xoắn xuýt, Diệp Tiểu Vân nói không sai, nếu như dùng phương pháp này để làm ra nước, vậy phải có người trong đội làm người thử nghiệm, đây cũng là một lựa chọn khó khăn. Lập tức hắn xua tay nói: “Hai người lo xa quá, trong tay của chúng ta cũng không có những thiết bị để làm ra vậy. Hải Thiên cậu đi theo tôi, tìm thêm hai người nữa, tôi cần tìm một khối đất trống để thử nghiệm.”

Lại nói đến Hồng Tỷ và Đinh Vĩ, hai người lên đường lái xe, bọn họ đi theo con đường lúc trước, ngang qua Nguyệt Cung Sơn đi vào thành phố. Con đường này là con đường ngắn nhất để đến thành phố B, chỉ cần đến phụ cận của thôn nhỏ kia, đi qua con đập chứa nước sau triền núi là có thể đi đến đại viện mà Mạc Phi đang ở.

Sau khi Lăng Ba bị thương, Đinh Vĩ rất ít khi nói chuyện với người khác. Hồng tỷ rất hiểu cảm giác của Đinh Vĩ hiện giờ, cô tùy tiện tìm một chủ đề để phân tán suy nghĩ của Đinh Vĩ: “Khi đến đây chúng ta cũng chưa từng vào cái thôn kia, tôi nghĩ nên vào trong đó nhìn một chút. Trong thôn đa số đều là người già, nhân số ít, chúng ta có thể tìm được một ít vật phẩm.”

“Ừm.”- Đinh Vĩ lái xe, không tập trung trả lời lại.

Hồng Tỷ yên lặng thở dài. Khi đang chuẩn bị nhìn địa đồ lại, xe đột nhiên chấn động mạnh một cái. Đinh Vĩ ngồi ghế trước có đai an toàn kéo lại, lập tức giảm phanh lại ngay.

Dưới thao tác của Đinh Vĩ, xe bị lật, trượt dài thêm một đoạn nữa, mới dừng lại bên đường.

Đinh Vĩ mơ mơ màng màng bò khỏi xe. cửa kính chắn xe bị vỡ, y lấy tay gạt những mảnh vỡ ra, hấn la lớn: “Hong Tỷ, Hong tỷ, cô không sao chứ?”

Hồng Tỷ không trả lời, Đinh Vĩ thấy một đôi giày da xuất hiện trước mặt y, một hòng súng đen ngòm quay về phía y. Người kia lạnh như băng nói: “Quả nhiên bọn mày là người từ thành phố C kia. Không ngờ bọn mày lại có thể sống sót qua bão thi triều như vậy.”

Mắt của Đinh Vĩ toàn là máu, mắt phải nhìn mọi thứ xung quanh rất mơ hồ, y cố gắng ngẩng đầu lên nhìn mặt của đối phương, trên mặt rất mê mang, gương mặt kia y chưa thấy, càng khó nói đến việc gặp đối phương hay chưa.

Người kia đến ghế sau, nhìn nhìn Hồng tỷ đang hôn mê bất tỉnh, sau đó kéo Đinh Vĩ ra khỏi xe.

Đinh Vĩ ôm đầu, trên tay y đều là những mảnh vỡ của cửa kính.

Người kia tha y ra khỏi xe, sau đó dùng chân đạp lên mặt y: “Tao thấy bọn mày cũng không thiếu xe, trong xe còn sót lại bao nhiêu người? Bọn mày đã tổn thất bao nhiêu qua những đợt thi triều kia?”

“Mày... Mày là người nào?”- Đinh Vĩ vùng vẫy một chút, ho ra một ngụm máu.

Một chân to để trên mặt y, mạnh mẽ giẫm xuống, cảm giác đau rất truyền khắp mặt. Người kia nói với Đinh Vĩ: “Vấn đề tao hỏi mày, mày phải trả lời ngay. Nếu nói sai một chữ, tao sẽ kéo nữ nhân kia ra cho Zombie ăn đấy.”

“Mày theo dõi bọn tao? Sao mày có thể biết bọn tao đến từ thành phố C và từng gặp phải thi triều?”- Rõ ràng có thể đoán được nhưng Đinh Vĩ lại không thể tin mà hỏi lại.

“Phi.”- Người kia khinh bỉ phun một bãi nước miếng lên mặt Đinh Vĩ: “Người mà lão đại muốn giết nhất chính là Mạc Phi, còn có Dịch Hạo Tuấn. Bọn mày sớm muộn gì cũng sẽ chôn cùng nó thôi. Mạc Phi nhất định còn trong xe của bọn mày đúng không?”

“Không.”- Đinh Vĩ nói, “Cậu ấy không ở đây, Dịch Hạo Tuấn cũng vậy. Hai người bọn họ không đi cùng với bọn tao.”

“Ồ? Chẳng lẽ bọn họ đã chết trong trận thi triều kia? Thật đúng là tiện nghi cho chúng mà. Không, mày nói chúng không ở cùng bọn mày hả? Thôi quên đi, tao khỏi cần hỏi nhiều, lãng phí thời gian.”

Đinh Vĩ bị kéo vào xe, trước khi đi, người kia đứng trước mặt Đinh Vĩ do dự một chút.

Tay chân Đinh Vĩ đều bị trói, trong miệng cũng bị lắp kín. Y giãy giụa thò đầu qua cửa xe, y nhìn thấy người kia đang dùng súng chĩa vào đầu của Hồng tỷ.

“Đoàn.” Một tiếng, không chút do dự, Đinh Vĩ trợn to hai mắt, “Uhm” kêu lên.

Người kia quay lại xe, hấn lăm bầm lăm bầu nói: “Mình nên đi về báo cho lão đại trước, chúng cũng chẳng trốn được đi đâu. Tên Lữ Cao Bằng kia cứ để hắn ta ở lại trong thôn đi, công lao sẽ thuộc về một mình mình.”

Đinh Vĩ nhìn ra ngoài, nước mắt chảy xuống. Xe chậm rãi chạy đi, nhìn xe và Hồng Tỷ dần rời xa tầm mắt của y.

Lại nói Dịch Hạo Tuấn, sau khi đối địch với Đường Sĩ Miễn, mới phát hiện hắn ta sau khi tiêm vào virus kia, liền nắm giữ dị năng đao thương bất nhập, khiến kế hoạch của anh bị cản trở rất nhiều.

Đường Sĩ Miễn cũng không thấy sốt ruột lắm, vừa nãy Đông Phương Độ nghe được tiếng súng, lập tức chạy đến đây, hắn cũng cho Đông Phương Độ đi nơi khác rồi. Mạc Phi đã không có ở đây, vậy hắn nên nắm lấy cơ hội này để Dịch Hạo Tuấn thấy được thực lực của hắn. Đường Sĩ Miễn suy nghĩ một chút, khóe miệng mỉm cười: “Lấy sự thông minh của cậu, hẳn là nên đi theo cường giả.”

“Tôi chỉ muốn huyết thanh.”- Địch Hạo Tuấn nhìn chăm chăm Đường Sĩ Miễn. Mặt của anh vẫn bình tĩnh như trước, nắm đấm nắm thật chặt. Anh rất hiểu, một người đao thương bất nhập, hầu như chính là người vô địch. Muốn đánh bại được Đường Sĩ Miễn, nói thì dễ.

Đường Sĩ Miễn nhìn nhìn hai tay, rất hài lòng với năng lực của mình. Hắn nói với Địch Hạo Tuấn: “Cậu biết không? Đoạn thời gian kia là Mạc Phi tìm tôi trước. Tôi cùng cha vì lánh nạn mà trốn ở siêu thị, bị Zombie bên ngoài chặn cửa. Lúc ấy tôi từng nghĩ, nếu như có thực lực, tôi nhất định sẽ bảo vệ những người bên cạnh mình.”

“Cướp đồ của người khác không được coi là có thực lực.”- Địch Hạo Tuấn trào phúng nói.

Mặt Đường Sĩ Miễn bỗng nhiên trở nên dữ tợn, xung quanh hắn xuất hiện hơi lạnh, hắn nói Địch Hạo Tuấn: “Mạc Phi thì sao? Cậu ta dụ con Zombie trong siêu thị ra, việc đó không tính sao? Đừng tưởng rằng tôi không biết, Zombie biến dị kia chính là cha của tôi, các người chính là hung thủ giết chết cha tôi! Thế nhưng, Địch Hạo Tuấn à, vì cậu có thực lực, nên tôi có thể tha thứ cho cậu, chỉ cần cậu đến bên tôi, những chuyện cũ kia tôi sẽ bỏ qua cho cậu.”

Địch Hạo Tuấn chậm rãi lắc đầu, từng câu từng chữ nói: “Thứ tôi muốn, chỉ là huyết thanh trong người anh.”

“U mê không tỉnh.”- Đường Sĩ Miễn cười âm trầm, không lâu sau đó, hắn nổi lên sát ý.

Gió lạnh thổi qua, âm thanh xào xạt. Lưu Tông Minh đã chết sắc mặt trắng bệch, nhìn chăm chăm lên trời.

Nhặt một thanh thép to trong một đồng đá nát vụn, nghênh chiến chính diện với Đường Sĩ Miễn.

“Ngu ngốc.”- Trong mắt Đường Sĩ Miễn lộ ra hung quang. Khi hắn vọt đến chỗ Địch Hạo Tuấn, Địch Hạo Tuấn cũng giơ thanh thép trên tay lên vọt đến Đường Sĩ Miễn.

Trận chiến này, trước sau khó tránh khỏi. Lấy độ nhạy cảm của Đường Sĩ Miễn, hắn đã sớm phát hiện vấn đề giữa Địch Hạo Tuấn và Mạc Phi rồi. Nhưng trong mắt hắn, Địch Hạo Tuấn là một cánh tay phải đắc lực của hắn, hắn tin tưởng, với mị lực của mình, Địch Hạo Tuấn sẽ khuất phục hắn.

Địch Hạo Tuấn dùng thép nện lên người Đường Sĩ Miễn, cánh tay anh lập tức truyền đến cảm giác đau đớn. Lực chấn động như thế, nơi cầm thanh thép bị đập nát, máu hòa với thanh thép.

Đường Sĩ Miễn cũng bị sức mạnh làm bị thương, tuy hắn đang giữ sức mạnh của một Zombie biến dị, nhưng dưới cú đánh của Địch Hạo Tuấn, tay của hắn cũng bị thương ít nhiều.

Hai người tách ra, Địch Hạo Tuấn vì sức mạnh của Đường Sĩ Miễn bật ra, lùi chừng mười bước, Đường Sĩ Miễn cũng bị đánh lùi vài bước. Hai người vậy mà ngang nhau.

“Quả nhiên là người mà tôi nhìn trúng.”-Đường Sĩ Miễn khen ngợi.

Địch Hạo Tuấn âm thầm lau máu, khuôn mặt của anh trở nên nghiêm túc hơn. Chốc lát sau, lại nâng thanh thép lên, một lần nữa tấn công Đường Sĩ Miễn. Lần này, tốc độ của anh nhanh hơn nhiều, khi chạy, mang theo một luồng gió ẩn hiện.

64. Chương 64

Trong ký ức của Địch Hạo Tuấn, anh chỉ sâu sắc nhất với người cha của mình. Ở trong gia tộc, trong đám anh em bọn họ, anh hai được bồi dưỡng thành người thừa kế, anh ba chỉ quan tâm đến kinh tế, riêng Địch Hạo Tuấn, rất nhỏ đã đến quân doanh, trưởng thành trong quân đội của quốc gia.

Vết thương trên người cha, hình xăm, dấu ấn bên trái lông mày, đều là những vết thương quang vinh trong chiến đấu. Mãi đến khi mười tám tuổi, Địch Hạo Tuấn ngẫu nhiên biết được mình không phải là người trong

gia tộc, mà là đứa trẻ được cha nhận nuôi từ biên cảnh. Trẻ tuổi tính nóng, anh nhất thời không chịu được, liền dần thân trở thành lính đánh thuê, chưa từng trở về nhà từ lần đó.

Chờ đến khi anh suy nghĩ rõ ràng, về đến gia tộc mới phát hiện gia tộc đã bị người khác hãm hại, gia cảnh sa sút. Anh hai phải vào ngục, anh ba bị người khác đánh trọng thương trên đường di chuyển hàng hóa qua sa mạc, cha lại bị bệnh nặng, tiền trong gia tộc như nước chảy siết, những gia tộc từng hảo hữu với bọn họ cũng dần dần vì thế lực đối địch mà không còn qua lại với gia tộc anh nữa.

Nghĩ đến chuyện cũ, Dịch Hạo Tuấn nắm càng chặt nắm đấm. Hai mắt bình tĩnh bỗng trở nên điên cuồng, giống như người mà anh đối mặt hiện giờ không phải là Đường Sĩ Miễn mà là người khiến cha chết oan, là người bỏ tù anh hai, là người khiến anh ba bị trọng thương.

Vũ khí trong tay hóa thành bóng đen, vọt đến Đường Sĩ Miễn.

“Người điên...” - Đường Sĩ Miễn trừng hai mắt, cau mày. Dựa theo tốc độ cùng sức đánh của Dịch Hạo Tuấn, khi đến được gần hãn, lực trùng kích của song phương sẽ gia tăng lên cánh tay kia. Lúc này, Đường Sĩ Miễn cũng thấy vết thương của Dịch Hạo Tuấn, vọt thẳng đánh mạnh như vậy, nói không chắc Dịch Hạo Tuấn không cầm được thép nhưng vẫn có thể thương tổn hãn.

Chuyện đến nước này, chỉ đành lấy cứng đối cứng. Đường Sĩ Miễn cũng chuẩn bị xông đến cạnh Dịch Hạo Tuấn.

Tuy rằng hiện giờ biểu tình bên ngoài tràn ngập sát ý, nhưng giờ khắc này nội tâm của anh rất bình tĩnh, nhiều năm sinh hoạt trong quân ngũ, anh có một thói quen, đối mặt với một kẻ địch mạnh như thế, thứ cần nhất chính là đầu óc tỉnh táo, không để phần nộ phá hủy lý trí.

Dịch Hạo Tuấn giữ nguyên gương mặt phần nộ, như đang giết một vị thần cao cao tại thượng.

Đường Sĩ Miễn lấy tay che trước ngực, đem sức mạnh toàn thân tập trung ở hai tay, chuẩn bị dùng phòng ngự hoàn mỹ nhất chống lại tiến công của Dịch Hạo Tuấn.

Ngay khi thanh thép vọt đến hai tay của Đường Sĩ Miễn, Dịch Hạo Tuấn bỗng nhiên cử động tay trái. Trong tay anh bỗng nhiên xuất hiện thêm một thứ màu đen, thứ kia đang bốc lửa, vật ấy men theo lực, rơi vào áo của Đường Sĩ Miễn.

“Cheng” một tiếng, tay của Dịch Hạo Tuấn như bị bê tông đâm vào, lực mạnh khiến vết thương của anh nứt ra. Dù là Dịch Hạo Tuấn có nghị lực kinh người, cũng không thể chống lại một lực lớn như thế, thanh thép kia xoạt qua cánh tay phải của anh, vẽ nên một đường máu.

Dịch Hạo Tuấn ngã nhào xuống đất, lại lập tức cách nơi cũ một khoảng cách.

Đường Sĩ Miễn chỉ lo tập trung đến thanh thép trên tay Dịch Hạo Tuấn, khi vật đen kia rơi vào áo, hãn nhất thời sững sờ.

Trong quần áo truyền đến cảm giác ấm áp, trong thời tiết rét lạnh như thế, giống như trong người mang theo một mặt trời nhỏ, ấm áp, khiến người khác có chút thoải mái.

Nhưng vài vóc trước mặt đột nhiên nổi lên hỏa tinh.

Đường Sĩ Miễn không kịp chuẩn bị, bình tĩnh nhất thời cũng không giữ được nữa, cấp tốc kiểm tra quần áo, muốn nhanh chóng ném thứ kia ra trước.

Thứ mà Dịch Hạo Tuấn ném vào người hãn, không phải là thứ ấm áp gì. Đó là một tiểu lôi, chuẩn bị phát nổ.

Vật ấy hình bầu dục, tiếp xúc với quần áo đang cháy. Trong đầu hãn bỗng nhiên oanh một tiếng, hãn bỗng nhiên cảm nhận được, khuôn mặt dữ tợn ban nãy của Dịch Hạo Tuấn, nhưng kỳ thực nội tâm lại có một loại kiềm chế rất lớn. Thứ trong người của hãn, là minh chứng tốt nhất.

Đối thủ quen thuộc với tiểu lôi như thế, chỉ có Dịch Hạo Tuấn mới biết khi nào nó mới nổ tung. Vì muốn Đường Sĩ Miễn không thể đoán được thời gian, anh vẫn luôn nắm tiểu lôi đó trong tay mình, giữ thêm vài giây.

Khi anh ném vào cổ áo của Đường Sĩ Miễn cũng chỉ ngăn ngủi một giây. Một giây sau, chỉ nghe được tiếng nổ ầm ầm.

Sau khi ngã xuống, Dịch Hạo Tuấn cũng chỉ có đủ thời gian cách Đường Sĩ Miễn khoảng 5m, lực chấn động đẩy anh ra ngoài. Tại anh nhất thời không thể nghe được bất kỳ âm thanh gì, chỉ nghe được tiếng vang ong ong trong tai.

Giữ khoảng cách như Dịch Hạo Tuấn mà còn bị ảnh hưởng, chứ nói chi là Đường Sĩ Miễn, trung tâm của vụ nổ. Tuy rằng giờ khắc này xung quanh đều là bụi mịn mù, nhưng trong lòng Dịch Hạo Tuấn rất rõ, tuy rằng Đường Sĩ Miễn có dị năng nhưng chắc chắn không thể không hề hấn gì được.

Tiếng nổ mạnh hấp dẫn chú ý của những người khác, những người lúc trước bị Đường Sĩ Miễn đuổi đi, nhưng khi nghe được tiếng nổ cực lớn, nhìn thấy không xa truyền đến ánh lửa, Đông Phương Độ cùng vài người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng bọn họ đứng dậy, cầm vũ khí trong tay, chậm rãi tiếp cận.

Đất đai văng tứ tung, bụi bay mịn mù, rất lâu sau cũng chưa hết. Trung tâm nơi bị nổ tung hoàn toàn yên tĩnh. Dịch Hạo Tuấn đứng cách đó không xa, híp hai mắt lại, cũng không đến gần. Anh tỉ mỉ quan sát trung tâm vụ nổ, muốn biết kết quả cuối cùng.

Thời điểm nhóm người Đông Phương Độ đến, ai nấy cũng đều trợn to hai mắt. Bọn họ thấy Dịch Hạo Tuấn mặt đầy bụi bặm đứng ở nơi đó, máu chảy đầy tay. Ánh mắt của anh tràn ngập sát khí, như một pho tượng chiến thần.

Trong không gian mịn mù, Đông Phương Độ thấy một cái hố lớn trên đất, đá tảng bốn phía đều bị vỡ làm hai. Vị trí trung tâm của vụ nổ thì lại không thấy được gì, nhưng nhìn vết máu trên mặt đất chắc rằng nơi này đã trải qua một hồi tranh đấu kịch liệt.

Tiểu thi triệu? Nhìn đến tình hình trước mắt, Đông Phương Độ đưa ra phỏng đoán.

Bụi bặm dần dần hạ xuống, nhóm người Đông Phương Độ thấy một bóng người mơ hồ đang ở trung tâm vụ nổ.

Sau khi Dịch Hạo Tuấn nhìn thấy bóng người kia, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Đường Sĩ Miễn cúi đầu, dùng âm thanh khàn khàn, cười nói: “Không ngờ, nổ lớn như vậy cũng chẳng làm gì được tôi. Dịch Hạo Tuấn, cậu nên thăng cấp vũ khí của mình thì tốt hơn.”

Đường Sĩ Miễn cúi đầu nhìn trước ngực, sự thực cũng không phải như lời hắn nói. Dịch Hạo Tuấn cho hắn một tiểu lôi như thế, cũng không phải là không có thương tổn đối với hắn. Cách quần áo có thể thấy được trước ngực của mình, toàn bộ đều bị thương, từ cảm nhận có thể thấy da thịt đều đã bị nổ nát tan, e rằng nội tạng cùng xương cốt cũng bị lột bỏ hết rồi.

Nhưng nhờ sự tái sinh mạnh mẽ của huyết thanh, Đường Sĩ Miễn cảm nhận được, thân thể của mình đang được một luồng sức mạnh chữa trị thân thể cho mình, bắt đầu từ đại não, dần dần lan tràn đến tứ chi.

Sau khi không gian thoáng đãng lại, đứng trước mặt Dịch Hạo Tuấn là một thân thể hoàn toàn mới.

“Chuyện này....Đây là tình huống nào?”- Người thấy có vấn đề không phải là Dịch Hạo Tuấn mà là Đông Phương Độ, hắn ta trợn hai mắt nhìn Đường Sĩ Miễn đang đi ra từ trung tâm vụ nổ, nói năng lộn xộn: “Lão đại, anh...Anh vừa này là đi ra từ đó sao? Sao tôi lại thấy anh đứng đây bên trong vụ nổ đó? Hay là tôi hoa mắt?”

Đường Sĩ Miễn đang muốn bước tiếp, đột nhiên trên mặt hắn lộ ra thần sắc thống khổ.

Khi chuẩn bị đi tiếp nữa, đột nhiên, từ vị trí tim, đau đớn như điện giật truyền đến, khiến tứ chi của hắn dừng trong chốc lát, mấy giây sau mới chuyển biến tốt.

Nhìn Dịch Hạo Tuấn phía đối diện, Đường Sĩ Miễn trong lòng rất hiểu, huyết thanh trong thân thể mình e rằng vì bị Zombie cắn vào lần trước cũng đã dần cạn kiệt, hiện giờ thứ hắn cần là một nguồn năng lượng mới.

Khi đối mặt với Đường Sĩ Miễn, Đông Phương Độ phát hiện, vị thủ lĩnh mới này, hắn thật sự sợ.

Nhìn đôi mắt lộ hung quang, giống như sói sống trên sa mạc, tuy nó không thể nói tiếng người, nhưng ánh mắt lại có thể lan truyền đến lòng người, khiến người ta hiểu được sát tâm của nó.

“Xin lỗi, tao cần sức mạnh của mày.”-Đường Sĩ Miễn mang theo vẻ mặt thống khổ đi về hướng của Đông Phương Độ, hần nhẹ giọng nói.

Bốn người xung quanh không thể nhìn thấy vẻ mặt của Đường Sĩ Miễn, khi bọn họ định đến gần Đông Phương Độ, hần đột nhiên đưa tay ra, kéo Đông Phương Độ vào ngực hần.

Dưới ánh mắt của mọi người, Đường Sĩ Miễn bỗng nhiên há miệng, cắn về cổ của Đông Phương Độ.

Đông Phương Độ trong khiếp sợ thậm chí còn không kịp giãy dụa, máu không ngừng chảy xuống không cách nào nói chuyện, cuối cùng vì mất máu quá nhiều mà chậm rãi ngã vào lồng ngực của Đường Sĩ Miễn.

Sắc mặt của những người phía sau chậm rãi thay đổi, bọn họ sợ vụn phần, từ từ thối lui.

Đường Sĩ Miễn sau khi hút hết máu huyết của Đông Phương Độ, không biết như thế nào lại bùng nổ tốc độ cùng sức mạnh kinh người. Mọi người chỉ kịp thấy một bóng đen đột ngột biến mất, cũng đột ngột xuất hiện trong đám người.

“Cứu mạng! Đường Sĩ Miễn phát điên rồi!”- Những người xung quanh như nhũn ra, không muốn sống lao bạt mạng ra tường.

Đường Sĩ Miễn cúi đầu hút, chỉ chốc lát sau, hần ném thi thể trên tay. Mà trong lúc này, trong đôi mắt hần tràn ngập chiến ý, bên mép và y phục đều là máu đỏ tươi, như La Sát đến từ địa ngục.

Đường Sĩ Miễn cười ha ha: “Chẳng trách Zombie thích hút máu người như vậy. Thật sự rất muốn cậu cảm nhận được sự vui sướng này. Dịch Hạo Tuấn, hiện tại trong thân thể tao là một nguồn sức mạnh cuộn cuộn không ngừng, cho dù có mười tiểu lõi của mày, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến tao.”

“Mày điên rồi!”- Dịch Hạo Tuấn nắm chặt nắm đấm, nhú chặt lông mày, Đường Sĩ Miễn trước mặt, là kẻ địch mạnh nhất mà từ trước đến giờ anh gặp phải.

(Hiện tại Đường Sĩ Miễn đã hoàn toàn trở mặt và biến chất, Dịch Hạo Tuấn cũng đã tỏ rõ thái độ, nên tui sẽ đổi cách xưng hô nhé)

65. Chương 65

Sau khi nói lời tạm biệt với Mạc Phi trước cửa cung, mấy người Lại Minh dùng xe gắn máy chạy đến đại viện của Lưu Tông Minh.

Khi đến gần nơi phòng ngự của đại viện, Lại Minh suy nghĩ thầm. Lưu Tông Minh tính tình bảo thủ, từng không muốn giao dịch cùng bọn họ, hần đã giết vài người trong đại viện hải quân khi muốn tiếp cận nơi này, vì vậy, đối với nơi này, Lại Minh còn một bóng ma ám ảnh trong lòng.

Có thể người bên cạnh hiểu rõ hần đang nghĩ gì liền nói: “Xem ra Mạc Phi nói là sự thật. Cậu có phát hiện không, mấy người trên bốn tòa tháp kia không nổ súng với chúng ta. Nếu như lúc trước, chúng ta không cẩn thận đến địa bàn này không chừng đã bị bắn thành tổ ong.”

Ngay khi đám người Lại Minh chuẩn bị lên vào, bỗng nhiên từ cửa lớn phía tây truyền đến âm thanh vang dội, không lâu sau đó, liền thấy một đám người chạy bạt mạng như không muốn sống chạy ra ngoài.

“Những người kia...”- Lại Minh kinh ngạc nhìn đám người. Sau khi quan sát rõ ràng, thấy trong đám người đang chạy như đoạt mạng đó có vài khuôn mặt quen thuộc.

“Xảy ra việc gì?”- Mọi người hai mặt nhìn nhau, quan sát thêm chút nữa, lại không thấy tăm tích của Zombie đâu, điều này làm cho bọn họ càng thêm cảm thấy kỳ lạ.

Lại Minh và mấy người gan lớn dẫn đầu đi vào đại viện, đại viện trống trải vì đã từng trải qua một đoạn thi triều nên nhân số trở nên ít ỏi. Nhưng bây giờ, xung quanh đều có người chết, cây đại thụ trước cửa lớn còn treo vài xác chết lơ lửng trên đó, trên đất là một chữ ‘tử’ bằng máu, rất lớn.

Mãnh liệt đánh vào thị giác, khiến người khác không rét mà run. Hắn nghiêng tai lắng nghe, lấy kính viễn vọng quan sát bốn phía, nói với thủ lĩnh: “Trên bốn tòa tháp không có ai canh gác, xung quanh hình như cũng không có ai.”

“Chuẩn bị vũ khí, theo tôi.”- Đối mặt với tình huống như vậy, thủ lĩnh cũng không dám liều lĩnh.

Đường Sĩ Miễn bên này, đã ăn hết ba người trong đại viện, rốt cuộc cũng thấy trong cơ thể được lấp đầy, tim không còn co giật nữa. Nhưng trong dạ dày lại quặn lên, như lâu ngày chưa được ăn thức ăn vậy.

Đường Sĩ Miễn nhìn Dịch Hạo Tuấn, dưới ánh đèn, con mắt của hắn nhàn nhạt màu đỏ, khóe miệng cũng được ánh sáng phản chiếu.

Gương mặt Dịch Hạo Tuấn trở nên căm ghét người trước mặt, anh rất rõ ràng, người trước mặt đang từ từ đánh mất nhân tính. Không biết rằng vì trong người còn sót lại virus Zombie hay là vì tiêm huyết thanh quá nhiều, trên mặt của hắn đã từ từ không thấy sự đau buồn vui khổ gì trên mặt nữa.

Trước mặt của Dịch Hạo Tuấn, là một miệng đầy máu còn đang chảy giọt, là một khuôn mặt hung tàn, vô nhân tính.

Dịch Hạo Tuấn xé một mảnh quần áo, băng lại vết thương trên tay mình.

Nhặt lên súng ống của Đông Phương Độ, Dịch Hạo Tuấn kéo chốt súng, bắn Đường Sĩ Miễn đến cỡ nào cũng không hiệu quả, Dịch Hạo Tuấn cũng không hy vọng những thứ vũ khí bình thường này có thể làm được gì hắn ta. Nhưng dựa vào tình hình chiến đấu ban nãy, chân chính có thể phòng ngự hiệu quả là tầng sáng bao quanh hắn ta. Nhưng sau khi tầng sáng kia bị công kích, chắc chắn Đường Sĩ Miễn sẽ chịu một ít công kích nhỏ.

Thân thể của Đường Sĩ Miễn từ từ ổn định, thời điểm hắn ta ngẩng đầu lên nhìn Dịch Hạo Tuấn, trên mặt hắn đột nhiên xuất hiện nụ cười âm u. Giọng nói cũng trở nên khàn khàn, cười nói với Dịch Hạo Tuấn: “Trong tay mày không còn tiểu lôi, sẽ không thể nổ tao một lần nữa. Mày hiện tại còn thủ đoạn gì để đối phó tao nữa? Không bằng đầu hàng tao. Không phải mày đang cần huyết thanh sao? Trong thành phố B này chắc chắn còn vài thiết bị, tao có thể lấy ra một ít cho mày...”

Đường Sĩ Miễn tự nhận điều kiện mà hắn đưa ra rất hấp dẫn với Dịch Hạo Tuấn. Khi hắn dùng ánh mắt của một người bề trên nhìn xuống Dịch Hạo Tuấn, nhìn thấy môi của đối phương nhúc nhích một chút. Lúc này, trên mặt Đường Sĩ Miễn mới lộ ra chút ý cười.

Nhưng chưa kịp nói hết lời, Dịch Hạo Tuấn đã duỗi tay sờ sờ mũi của mình, đặt khẩu súng lớn trên vai, giọng nói hết sức xem thường: “Nói xong chưa? Thứ trên người mày vốn là của tao, tại sao phải dùng chính mình để đổi với mày. Tao hỏi mày, có phải có chút suy nghĩ khác thường gì không a? Đường lão cầu, không nói đến những việc khác, nhưng khi mày bắt nạt Mạc Phi, về việc này, chúng ta đã không thể cùng nhau bàn luận rồi.”

Ba chữ ‘Đường lão cầu’ triệt để chọc giận Đường Sĩ Miễn, thân thể của hắn như bị nung đỏ, thậm chí từng lỗ chân lông cũng nứt ra từng chút một.

“Được! Được! Được! Để tao lĩnh giáo một chút, siêu thần giả với một người bình thường có bao nhiêu chênh lệch.”

Vừa nói xong ba chữ ‘Được’, sắc mặt của Đường Sĩ Miễn bỗng nhiên thay đổi. Nửa bên mặt là khuôn mặt ban đầu, nhưng nửa bên phải dần dần xuất hiện thì ban như những con Zombie bình thường ngoài kia. Hai con mắt cũng dần biến đỏ, thân thể của hắn bắt đầu bành trướng, vặn vẹo, một tầng ánh sáng màu xanh lam thoát ly ra khỏi thân thể của hắn, chậm rãi áp sát Dịch Hạo Tuấn.

Những nơi mà ánh sáng xanh đi qua, mọi thứ đều trở nên vặn vẹo, giống như sắp nổ tung, mang đến nhiệt độ cao khiến không khí xung quanh dị thường khô ráo.

“Phùng.” Một tiếng, đồng lá khô bên cạnh khu đất trống nơi Đường Sĩ Miễn đang đứng bỗng nhiên hừng cháy, tình cảnh vô cùng quỷ dị.

Mấy người Lại Minh vừa lúc vào đại viện, liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Bọn họ quan sát hồi lâu, mơ hồ cảm giác được trên người Đường Sĩ Miễn tản mát ra một sức mạnh dị thường. Trên người hắn là một cỗ tử khí, căn bản không giống với người sống, ngược lại là một thứ mà những người trong đại viện hay nhắc đến – Zombie biến dị cấp hai.

“Anh là Dịch Hạo Tuấn? Mạc Phi kêu bọn tôi đến tìm anh, trước mặt là tình huống gì vậy?”- Thủ lĩnh hô lớn với Dịch Hạo Tuấn.

Hai chữ “Mạc Phi” này khiến Dịch Hạo Tuấn chấn động. Lúc trước cậu ấy đi xa, cũng là do phát hiện Đường Sĩ Miễn dị thường, chỉ lo trận chiến này tổn thương đến cậu ấy. Dịch Hạo Tuấn lập tức quay đầu, quét mắt nhìn trong đám người một chút, không thấy Mạc Phi, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi liếc mắt xong, mới nói với đám người kia: “Các anh tránh xa một chút, tên này rất khó đối phó.”

Cho dù Dịch Hạo Tuấn không nói như vậy, mấy người Lại Minh cũng có thể cảm thấy được. Trong đại viện này, còn có những thiết bị mà bọn họ cần, nếu như bị Đường Sĩ Miễn làm hỏng, vậy sẽ rất khó tìm lại trong thành phố B này.

Vì anh em trong nhà, cũng vì những thiết bị có thể chống lại thi triều, Lại Minh hô lớn với mấy người xung quanh: “Phải bắn người kia, đừng để lãng phí đạn!”

Mấy người Lại Minh không phải là lần đầu tiên phối hợp cùng nhau, sau khi trải qua mấy lần huấn luyện, cùng nhau phối hợp cũng được coi là ngấm hiểu nhau. Vừa nghe Lại Minh nói thế, mọi người đều lấy vũ khí của mình ra, rất nhanh, phía sau Dịch Hạo Tuấn đồng loạt vang lên tiếng súng.

Đường Sĩ Miễn không biết đang làm gì, nhưng Dịch Hạo Tuấn có thể khẳng định, nếu như mấy người này cùng nhau công kích hắn trước, tất nhiên sẽ sinh ra một lực phá hoại rất lớn. Vì vậy khi đám người Lại Minh nổ súng, Dịch Hạo Tuấn cũng bắt đầu hành động.

Một loạt súng đạn trút xuống, bầu trời bốn phía như được ánh lửa rọi sáng.

Đường Sĩ Miễn đứng tại chỗ, thỉnh thoảng sẽ biểu lộ một chút nghi hoặc, một nửa mặt để lộ cảm xúc, còn nửa mặt kia từ từ mất cảm giác, cuối cùng, trên mặt hắn xuất hiện những lỗ máu, cùng lúc đó, ánh sáng màu xanh lam trước người hắn càng ngày càng thêm sáng, xạ kích của đám người Lại Minh như không gây một chút tổn thương gì đối với hắn, khi đạn bắn vào vòng sáng, chỉ vền vện tạo thành những đoạn gợn sóng, thậm chí còn không thể xuyên thủng vào bên trong.

Dịch Hạo Tuấn cũng nhận thấy được điểm này, vì vậy những nơi mà đám người Lại Minh đã từng công kích, anh tuyến lựa lại rất kỹ. Ở một nơi có năng lượng chồng chất như thế, Dịch Hạo Tuấn cũng sẽ tình cờ xuyên qua được vòng sáng màu xanh đó, bắn vào trán của Đường Sĩ Miễn.

Mỗi một phát đạn đều đang tiêu hao hết năng lượng của vòng sáng, cũng đang dần tiêu hao hết sự sống cuối cùng của Đường Sĩ Miễn. Sau những phát đạn tấn công vào hắn, vòng sáng cũng dần nhạt đi, có một số nơi bị phá nát, không còn tác dụng phòng ngự.

Súng trong tay Dịch Hạo Tuấn bỗng nhiên vang lên một tiếng, súng hết đạn.

Đám người Lại Minh cũng vì lần công kích này mà đã tiêu hao không ít đạn, mấy người bọn họ cuối đầu, tìm kiếm xung quanh, muốn tìm đến bất kỳ vũ khí nào có thể mang lại lực tấn công

Đường Sĩ Miễn tuy rằng được vòng sáng bảo hộ, nhưng tình hình cũng không khá khẩm hơn được chút nào. Bởi vì lần trước trong lúc hấp hối, virus Zombie cũng đã xâm nhập đến cốt tủy. Tuy rằng có huyết thanh phòng hộ, nhưng cũng chỉ có thể ức chế được một chút. Nhưng lần công kích này, virus Zombie đã triệt để bộc phát.

Thân thể Đường Sĩ Miễn chậm rãi biến đổi như một con Zombie, hắn hấp thu sức mạnh khổng lồ từ huyết thanh, đồng thời cũng đánh mất chính mình.

“Ha ha ha!...Hê hê hê” sau khi cười xong ba tiếng ‘ha’, âm thanh của Đường Sĩ Miễn cũng chậm rãi biến đổi, cổ họng của hắn cũng dần mục nát, dưới da hình thành một lỗ trống, không khí từ trong cổ lộ ra, khiến giọng nói của hắn trở nên rất quái lạ.

Địch Hạo Tuấn rút cây búa bên cạnh cửa ra, hô lớn với đám người Lại Minh: “Hai bên trái phải của đại viện có pháo đài, tôi ở đây cầm chân hắn, mong các vị có thể dùng pháo đài này giúp tôi một chút sức lực.”

Mấy người Lại Minh đều hiểu, để Đường Sĩ Miễn sống sót, lấy năng lực của hắn và trí thông minh như thế chắc chắn sẽ gây nên uy hiếp không nhỏ đối với những người còn sống sót trong thành phố B này. Vì vậy mấy người bọn họ gật đầu, nhanh chóng di chuyển. Bọn họ muốn nắm chặt kỳ ngộ này, khiến loại sinh vật đáng sợ này bóp chết trong trứng nước.

Địch Hạo Tuấn đối mặt với Đường Sĩ Miễn đã bị biến dị, trên người anh tỏa ra một loại khí tức lạnh lùng.

66. Chương 66

Ánh sáng xung quanh vòng bảo hộ nhân nhân phát ra, vòng bảo hộ cũng không còn có thể bảo hộ toàn vẹn cho Đường Sĩ Miễn nữa. Mà trên mặt đối phương, một bên là thi ban, một bên là da dễ bình thường cũng không ngừng thay đổi. Địch Hạo Tuấn có thể biết được, hiện tại chính là thời khắc mấu chốt để Đường Sĩ Miễn có thể hoàn toàn biến dị.

Cầm cây búa trong tay, Địch Hạo Tuấn cố gắng khiến tốc độ của toàn thân mình đến cực hạn. Khi tìm được đúng thời cơ, từ một nơi mà ánh sáng không thể bảo hộ nhanh chóng tiến vào vòng phòng ngự của Đường Sĩ Miễn. Quần áo của anh sượt qua một nơi có nhiệt độ rất cao, tóc và quần áo đều có mùi khét, nhưng anh cũng không rảnh mà bận tâm.

Địch Hạo Tuấn cầm búa trong tay, cơ bắp hiện rõ từng khối. Tốc độ của anh đã đến ngưỡng người thường không thể sánh cùng, trong nháy mắt đã tiến về phía của Đường Sĩ Miễn. Ngay khi Đường Sĩ Miễn mở mắt ra cũng chính là lúc mà búa trong tay Địch Hạo Tuấn vung đến.

Búa to lớn như che hết cả tầm nhìn trước mắt, trong đôi mắt ửng đỏ của Đường Sĩ Miễn chỉ lưu lại một trận gió thổi. Trong đầu của hắn, hai luồng sức mạnh đang điên cuồng công kích lẫn nhau. Đến khi nhân tính đang dần chiếm thế thượng phong cũng đã quá muộn rồi.

Đường Sĩ Miễn giơ tay chặn lại tay của Địch Hạo Tuấn.

Búa to lớn khảm vào bên trong da thịt.

Trước mắt Địch Hạo Tuấn là một màu đỏ máu. Khi anh vừa nhìn đến Đường Sĩ Miễn, hắn ta cũng cùng lúc ngẩng mặt lên, trên mặt là một vẻ kinh ngạc.

Dưới một đòn toàn lực của Địch Hạo Tuấn như thế, tay của Đường Sĩ Miễn đương nhiên không thể nào thoát khỏi rồi. Một phát này chặt đứt cánh tay của hắn ta, thậm chí chém trúng đầu của hắn.

Nhưng tác dụng của huyết thanh lại nhanh chóng làm vết thương của hắn khép lại. Chưa đến nửa phút, vết chém ở trán cũng khép lại, xương trắng cũng dần xuất hiện.

“Địch Hạo Tuấn, thật đáng tiếc, mày lại chọn lầm đội.”- Đường Sĩ Miễn lên tiếng.

Địch Hạo Tuấn phát hiện có gì đó không ổn, sau một đòn không có hiệu quả gì, anh nhanh chóng lùi lại phía sau. Nhưng vào lúc này, bên cổ Đường Sĩ Miễn bỗng nhiên nhô ra một khối dị dạng, như một trái bóng chứa khí.

Địch Hạo Tuấn không kịp chạy ra khỏi vòng phòng ngự, chỉ có thể dùng thân thể tránh né.

Đường Sĩ Miễn há lớn miệng, một làn khói đen kịt phun đến Địch Hạo Tuấn, cùng lúc đó, vòng bảo hộ cũng không ngừng co rút nhỏ lại. Vàng sáng theo động tác của hắn ta từ từ thu nhỏ lại, đem Địch Hạo Tuấn vây bên trong.

Không khí xung quanh trong nháy mắt như bị làn khói đen sặc sỡ, dây điện buông xuống từ bốn phía, nhanh chóng bị ăn mòn, Dịch Hạo Tuấn vội vã lùi về sau, sương khói rất nhanh lan rộng, anh liếc nhìn xung quanh, những cành cây xanh mơn khi bị dính loại khí này đều nhanh chóng chuyển sang màu đen.

Sau khi nhả làn khói đen ra, một ít nhân tính rốt cuộc cũng quay về, Đường Sĩ Miễn nói với Dịch Hạo Tuấn: “Tao rất thích nơi này, có sân chơi, có rạp chiếu phim. Hai mươi năm, không, mười năm thôi, tao sẽ thống nhất thành phố B này, thu nhận toàn bộ những người đi lang thang, nơi này sẽ trở thành nhà của chúng ta.”

Khí độc bốn phía không ngừng bao quanh Dịch Hạo Tuấn, anh nhanh chóng cố gắng lùi về sát màn sáng.

Khói đen chứa khí tức tử vong, bao phủ hết quả cầu ánh sáng, bao bọc bọn họ.

Dưới sự đen tối của cái chết, khuôn mặt của Dịch Hạo Tuấn bỗng nhiên có chút cảm xúc. Anh nhìn một bầu trời đầy sao, trong đầu lại xuất hiện một bóng lưng đầy nhiệt tình nhưng cũng đầy cô độc. Bóng người của Đường Sĩ Miễn trước mặt trở nên mơ hồ, lại hiện lên một bóng người khác. Chính là Mạc Phi.

Vào lúc này, Dịch Hạo Tuấn đột nhiên rõ ràng, nguyên lai, người kia ở trong lòng anh lại giữ một vị trí quan trọng đến như vậy.

Đám người Lại Minh đứng hai bên pháo đài, từ góc độ này khó có thể thấy rõ tình hình chiến đấu bên kia.

Vương Hổ trong đám người đi lại gần nói: “Ở nơi này có thiết bị cảm ứng nhiệt, định vị được vị trí của Dịch Hạo Tuấn cũng không khó. Nhưng tên kia đã mất đi nhiệt độ thân thể, tôi không có cách nào định vị được hắn ta.”

Đứng ở chỗ cao, Lại Minh đương nhiên có thể thấy được làn khói đen đang bốc lên, hắn hô lớn với Vương Hổ: “Không còn thời gian nữa, nhanh lên, định vị trung tâm của đám khói đen kia!”

Khói đen không ngừng đến gần, Dịch Hạo Tuấn nhặt thanh thép trên đất, xoay tròn thanh thép nhờ tốc độ gió đuổi bay khói đen, nhưng nồng độ khói đen ngày càng tăng, cách này chỉ coi là kế hoãn binh mà thôi.

Đường Sĩ Miễn đứng trong bóng tối, lên tiếng: “Mây rất có năng lực, chỉ tiếc thực lực của hai ta cách rất xa, cuộc chiến này, thật không công bằng với mây. Dịch Hạo Tuấn, tao có thể cải tạo cho mây, cho này nắm giữ thực lực như tao, đợi đến lúc ấy, chúng ta nắm thành phố B trong tay dễ như ăn cháo.”

Dưới áp lực như thế, Dịch Hạo Tuấn bỗng nhiên cười to: “Tao vốn cho rằng huyết thanh có thể cứu mạng toàn nhà của tao, thế nhưng mây lại giúp tao nhìn rõ ràng, thì ra huyết thanh này là thứ có thể hủy diệt được một người, thứ như vậy, tao cũng sẽ không cho nó lưu truyền trên thị trường. Vì vậy, huyết thanh, tao từ bỏ. Nhưng mây, Đường Sĩ Miễn, giờ chết của mây đã đến.”

Câu nói của Đường Sĩ Miễn vừa dứt, phía đông vang lên tiếng pháo nổ, sau đó, phía tây cũng vang lên tiếng pháo.

Pháo đài kia là thứ dùng để chống đỡ Zombie, khi ngẩng đầu nhìn lên vệt sáng, Dịch Hạo Tuấn biết rõ, tất cả những thứ này chẳng mấy chốc sẽ kết thúc. Trên mặt ngoài trừ vui sướng ra, còn có không cam lòng. Ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh mới hiểu được tâm ý của chính mình, hối hận, cũng đã muộn.

Đạn pháo oanh tạc vào chỗ chỉ huy, Dịch Hạo Tuấn chỉ cảm thấy hai luồng sáng trực tiếp đâm thủng màn sáng, toàn bộ màn sáng đều bị phá nát.

Vụ nổ mạnh khiến bụi bay lên, bao phủ cả đại viện, mấy người trên lầu ba cũng bị ảnh hưởng.

Khi đám người Lại Minh đến gần tường vây, bên cạnh nơi này đã hình thành một cái hố sâu. Mặt tường chỉ vừa mới được sửa chữa nhưng vì trận này mà đã biến mất hoàn toàn. Mấy con Zombie trong rừng cũng bắt đầu rụt rích, đám người Lại Minh đã có thể phát hiện ra tung tích của Zombie gần bên.

“Những con Zombie đó chẳng mấy chốc sẽ kéo đến, chúng ta hãy nhanh lên.”- Đội trưởng thúc giục.

Nhưng Lại Minh vẫn còn nhìn trừng trừng vào đám khói bụi kia, hắn dùng thanh âm run rẩy nói: “Nổ mạnh như vậy, Dịch Hạo Tuấn, còn có thể sống sót sao?”

“Đừng loạn tưởng, chúng ta dựa theo Mạc Phi đến đây, đã là tận lực rồi. Nếu như chúng ta biết trước có tình huống như vậy chúng ta cũng sẽ không đến. Thế đạo hiện giờ là vậy, đâu đâu cũng là người chết, không phải sao? Địch Hạo Tuấn này thật đáng tiếc, anh ta tuổi còn trẻ...”

“Hở ca, anh xem bên kia có phải có bóng người?”

Đang nói chuyện, từ đám khói bụi mờ ảo kia, xuất hiện một bóng người cao lớn, thân thể của người kia có chút lay động, hiển nhiên vì vừa rồi mới chịu qua công kích mạnh như vậy mà.

“Là người kia?”- Lại Minh giờ sùng lên, trong một vụ công kích như vậy, không có người bình thường nào có thể sống sót được, trong suy nghĩ của hắn, chỉ có Đường Sĩ Miễn biến dị mới có thể.

Nhưng đội trưởng lại đè tay Lại Minh xuống, trong ánh mắt của bọn họ, có một người từ từ đi ra khỏi đám bụi mù.

Người kia vóc người cao lớn, ánh mắt vô cùng thâm sâu, xung quanh tỏa ra khí tức nguy hiểm. Trên người người kia đều là máu, thậm chí còn có vài miếng vụn của pháo nổ, nhưng trong ánh mắt của người kia lại có sự bất khuất khó có được.

Quần áo trên người đã biến thành vải vụn, nhuộm đầy máu.

Ngay trước đòn công kích, vòng sáng kia đã đỡ giữ một kích trí mạng cho Địch Hạo Tuấn, nơi của anh đứng là ngay sát vòng sáng, ngay khi đòn công kích kia đánh đến, anh nhanh chóng bật người thoát ra, nhờ vòng sáng chặn hết giúp mình.

Trên người Địch Hạo Tuấn bị mảnh vỡ của pháo đâm vào, bị thương không nhẹ, nhưng bản thân anh lại không đứng ở trung tâm, nên mới có thể may mắn tránh thoát được lần này.

Khi mấy người kia thấy rõ ai đang đến gần, thân thể Địch Hạo Tuấn bỗng nhiên lệch đi, ngã xuống đất.

Lại Minh đương nhiên có thể thấy được sự khủng bố của Đường Sĩ Miễn khi biến dị, nên khi đối mặt với Địch Hạo Tuấn, hắn có chút sợ hãi. Người đàn ông trước mặt này, dựa vào sức mạnh của chính mình, đối kháng cùng một biến dị Zombie cấp hai, hơn nữa sau khi vụ nổ xảy ra, còn có thể sống sót. Rất khó tưởng tượng vì niềm tin nào mà có thể chống đỡ anh ta được như vậy.

Lại Minh liếc mắt nhìn đại viện, nói với người đứng đầu: “Đại viện của chúng ta đã bị hủy, tôi thấy vị trí của đại viện không quân này cũng không sai. Chuyện ngày hôm nay đã xảy ra, chắc vài ngày nữa mới có thể truyền đến tai của đại viện lục quân, chúng ta nên trở về tìm ít nhân thủ, đến đây thu thập bảo vật.”

Đội trưởng lắc đầu nói: “Thu thập bảo vật? Không! Chúng ta sẽ chiếm lĩnh nơi này. Từ khi sau thi triều, số người bên đại viện lục quân bỗng nhiên tăng vọt, nhưng chúng ta lại mất đại viện để phòng thủ. Người của bọn họ luôn luôn chặn người của chúng ta, còn tiếp tục như vậy, ai cũng sẽ chết. Tôi thấy chúng ta nên chiếm lĩnh nơi này, dựa vào pháo công của nơi này, chúng ta mới có thể đối kháng lại với bọn họ.”

Đại viện lục quân...Nghe được cái tên này, Lại Minh run người một chút.

Đó là một đám người cùng đi với nhau, toàn là đám người vô nhân tính. Theo như hiểu biết của Lại Minh, bọn họ phân ra từng nhóm nhỏ để chiếm lĩnh từng khu vực, thậm chí, nếu người ở khu vực đó không chịu hàng phục, liền nhanh chóng phá hủy luôn khu vực đó.

Nếu như đại viện không quân của Lưu Tông Minh là phòng ngự, đại viện hải quân của bọn họ chủ yếu dựa vào giao dịch, thì đại viện lục quân kia triệt triệt để để chính là thổ phỉ.

67. Chương 67

Lái xe chạy trên con đường trống trải, bốn phía giăng đầy sương sớm, bốn phía cũng không có ai. Mạc Phi cảm thấy rất may mắn khi ở Nguyệt Cung sơn chỉ gặp được một tên địch, nếu không bằng trình độ giáo hoạt của bọn chúng, bọn họ khó có thể trốn thoát.

Bón ba suốt đêm khiến Mạc Phỉ cùng Cận Phi Ngữ đều cảm thấy mệt, hai người bọn họ thay phiên nhau lái xe, như vậy mới có thể đảm bảo tinh thần và duy trì trạng thái bình thường.

Dọc theo đường đi có rất nhiều xe đậu bên đường, mấy xe cộ bị tai nạn cũng nằm la liệt trên đường, Mạc Phỉ còn thấy chiếc xe ấy vẫn đang bốc khói, chắc hẳn chuyện này mới xảy ra.

Mạc Phỉ không dám bước xuống xe, cậu giữ tốc độ xe, đồng thời còn phải né những mảnh vỡ trên đường...Nhưng trong tâm trí cậu lại đang nghĩ về một hình bóng khác.

Địch Hạo Tuấn, đúng là một nhân vật kỳ diệu nha. Mỗi lần tách ra một thời gian dài sẽ nhớ đến anh ta. Ở trong thế giới như thế này, bởi vì một bình huyết thanh mà hai người họ mới gặp gỡ, vận mệnh của bọn họ không ngừng xảy ra những gút mắc. Đó là một người cực kỳ tiêu sái. Mạc Phỉ có lúc cũng sẽ nghĩ, một người như vậy, vậy mà bên người không có ai bầu bạn, đúng thật là chuyện khó mà có thể tin nổi.

Xe dừng lại ở một cửa hàng nhỏ, xung quanh đầy xe cộ, không ít người đang đi đi lại lại, có người đang làm nhiệm vụ trực ban của mình, lại có người đang nhóm lửa....

Kim Thuần đang cùng mọi người bàn luận việc nước sạch, thấy có người đến báo, hẳn lập tức vứt việc đang nghĩ, dẫn người mau chóng đến đón Mạc Phỉ.

Mạc Phỉ và Cận Phi Ngữ đã rời đội rất lâu, khi nhìn thấy bóng người của mọi người, mấy người đồng bọn bên trong sân thể dục nhanh chóng vứt bỏ đồ trên tay, chạy như bay đến gần Mạc Phỉ, nắm tay của Cận Phi Ngữ.

“Địch Hạo Tuấn đâu? Sao không thấy anh ấy?”- Khi Kim Thuần nhìn thấy hai người, sắc mặt đột nhiên khó coi.

Mạc Phỉ dùng tay nắm chặt bàn tay của hắn, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói rằng: “Yên tâm, tên đấy không chết được đâu, anh ta ở lại đại viện không quân, Đường Sĩ Miễn cũng ở chung với anh ấy, hai người chúng tôi cùng nhau đi tìm mấy anh, may mắn thật...”

Mạc Phỉ báo cáo tình huống mà dọc theo đường bọn họ nhìn thấy được, nhưng khi Kim Thuần nghe đến việc ở Đông Sơn thôn, liền nhíu mày. Bọn họ chỉ đi bằng con đường dưới núi, cũng không vào thôn, vì vậy không biết trong thôn đó xảy ra việc gì.

Nghe Mạc Phỉ nói xong, Kim Thuần lắc đầu nói: “Không ngờ Lưu Tông Minh kia khí thế hùng hổ như thế lại bị Đường Sĩ Miễn dùng phương thức như vậy mà phá hủy. Đường Sĩ Miễn, người này thật đúng là không đồng nhất, tôi cũng không ngờ hắn ta có thể làm đến mức độ như thế.”

Mạc Phỉ hiểu ý bên trong câu nói của Kim Thuần, cậu cũng hiểu được nhưng cũng rất may rằng hiện tại Đường Sĩ Miễn đứng cùng một chiến tuyến với bọn họ. Giả như lợi ích của bọn họ có xung đột, có một kẻ địch như Đường Sĩ Miễn cũng sẽ rất khó chơi. Mạc Phỉ chuyển đề tài, nói: “Người ở Đông Sơn thôn kia còn nói hắn có một đồng bọn khác, hẳn là theo các anh!”

Kim Thuần nói: “Dọc theo đường đi mấy người chúng tôi luôn canh giữ, cũng chưa thấy ai đến gần khu vực cắm trại của chúng ta. À, Mạc Phỉ, trên đường cậu có gặp xe của Đinh Vĩ và Hồng Tỷ không? Hai người họ đi tìm các cậu đó.”

“Trên đường không gặp người còn sống.”- Mạc Phỉ nói.

Trong đội Mạc Phỉ đi gặp Lăng Ba, cũng đã biết được chuyện đã xảy ra vào hôm ấy. Đối với Lăng Ba, cậu có một tình cảm đặc thù, dù sao thì lúc đó ở thành phố C, người đầu tiên chịu thu lưu cậu chính là Lăng Ba.

“Khứu Khứu, đừng đi tiểu trong phòng.”- Lăng Ba ngồi trên giường, không để ý đến ai, chỉ một mình nói chuyện với con chó của mình.

Thấy tình huống như vậy, Mạc Phỉ thở dài một hơi, an ủi Lăng Ba; “Cậu yên tâm đi, Đinh Vĩ là một người thông minh, hơn nữa còn có Hồng Tỷ, không có việc gì đâu. Một lát nữa đội chúng ta sẽ rời đi, đồng thời sẽ để lại mấy người ở đây phụ trách liên lạc với Đinh Vĩ. Giả như không thấy chúng ta thì còn có thể cùng chúng ta liên lạc. Cậu nghỉ ngơi một lát đi, chút nữa chúng ta sẽ xuất phát.”

Mạc Phi đi ra ngoài, gặp được Diệp Tiểu Vân. Bụng của chị ấy lớn lắm rồi, e rằng cách ngày sinh còn không xa. Hy vọng rằng có thể gặp được bác sĩ khoa sản bên trong thành phố B, nếu như không thì chỉ có thể để bác sĩ thú y là Đinh Vĩ miễn cưỡng thử một lần.

Men theo đường núi, Phùng Thiệu Huy quen cửa quen ngõ đậu xe trong Đông Sơn thôn. Nơi này là nơi mà hần ta cùng Lữ Bằng Cao canh gác, cũng là phạm vi thể lực của đại viện lực quân bọn họ.

Nghênh ngang đá cửa tiến vào cửa lớn, Phong Thiệu Huy cười toe toét ngồi xuống ngay chỗ ngồi chính, gỡ súng xuống, nói với thôn trưởng Đông Sơn thôn: “Ông lão, gọi tiểu tử Lữ Bằng Cao kia đến.”

Mấy người xung quanh khi nhìn đến Phùng Thiệu Huy, một mặt đều mang sắc thái chột dạ.

Diệp lão đầu, chính là thôn trưởng của Đông Sơn thôn, người cảnh báo cho Mạc Phi, cũng chính là người giết Lữ Bằng Cao. Ông liếc mắt nhìn xung quanh, sau đó đi đến bên người Phong Thiệu Huy rót nước trà cho hần ta, nói với hần: “Sau khi cậu đi không lâu, vị đại ca kia cũng đã trở lại thành phố B.”

“Tiên sư nó, tiểu tử kia làm gì có xe, chả lẽ dựa vào hai chân để đi sao?”- Phùng Thiệu Huy tức giận đặt chén trà lên bàn, hần quay lại nói với Diệp trưởng thôn rằng: “Mang rượu đến!”

Đinh Vĩ bên cạnh bị bó như một cái bánh chưng, toàn thân đều là máu, ngay cả mí mắt vì bị tai nạn xe mà cũng không thể nâng lên nổi.

Diệp lão đầu nhàn nhạt liếc mắt nhìn Đinh Vĩ, sau đó nói với Thiệu Huy: “Vâng, vâng, tôi sẽ đi đổi rượu ngon nhất. Đêm nay ngài sẽ vẫn ở lại phòng kia sao?”

Phong Thiệu Huy nghe xong lời của ông lão đột nhiên phiền muộn xua tay nói: “Quên đi, một hồi còn phải lái xe, không thể uống rượu. Tiểu tử Lữ Bằng Cao kia, sợ là biết được tin tức có người mới này, muốn trở lại báo cáo giành công trước tao, tao càng không thể để hần ta đi đầu. Ông lão à, đêm nay không được, phải đi rồi.”

Phong Thiệu Huy lái xe rời khỏi Đông Sơn thôn, mấy người trong thôn thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn có mấy lão nhân ngã quỵ trên đất.

Những người trong thôn vây quanh thôn trưởng: “Thôn trưởng, hiện giờ phải làm sao đây? Chúng ta có thể đem việc này giấu được bao lâu?”

Diệp thôn trưởng đổ nước bên trong cái chén Phong Thiệu Huy chưa uống xuống đất, mấy giọt nước khi chạm vào đất liền bay lên khói trắng nhàn nhạt. Thôn trưởng quét mắt nhìn những người trong thôn, âm thanh tràn ngập lực: “Không cần sợ, bọn họ đến một người chúng ta giết một người, đến hai người liền giết một đôi.”

Đinh Vĩ bị Phong Thiệu Huy kéo như kéo gà con, bởi vì bị thương nên chảy máu nhiều, dọc theo đường này, Đinh Vĩ bị chấn động đến mức hỗn loạn, mấy lần hôn mê thiếp đi.

Chờ khi đến chỗ cần đến, sắc trời đã sáng trưng. Y uể oải mở mắt ra, nhìn phong cảnh xa lạ trước mắt.

Bị Phong Thiệu Huy đẩy, Đinh Vĩ xuống xe, trước mặt y chính là một khu dân cư phổ thông.

Ở đây, mặt trời có vẻ chói, ở đầu của tiểu khu cũng không thấy mùi tử thi bay đầy trời như bên ngoài, ngược lại còn có một gốc cây đại thụ xanh um.

Bên cạnh cây đại thụ, có một rạp hát thông thường, nhưng bảng hiệu bên trên không còn là tên của rạp hát nữa mà đã được thay thế bằng một chữ cái màu xanh – Z.

Phong Thiệu Huy người này, cũng không còn cái điệu cường phách lúc trước, hần ta quay lại với mấy người thủ vệ, ăn nói khép nép đưa cho họ một bao thuốc lá: “Hai vị đại ca, phiền giúp tôi thông báo một tiếng, khu Đông Sơn thôn ở Nam bộ Phong Thiệu Huy mang đến một tin tức trọng yếu.”

“Phong Thiệu Huy?”- Thủ vệ to con liếc mắt nhìn, không chút biến sắc nhận thuốc lá: “Tiểu tử cậu không ở Đông Sơn thôn, chạy về đây làm gì? Coi chừng chọc lão đại phát hỏa.”

Phong Thiệu Huy nhìn gói thuốc mình có thể dùng trong một tháng, hẳn ta nuốt từng ngụm nước bọt, cười nói theo: “Thật là có tin tức trọng yếu muốn báo cáo, bằng không tôi cũng không dám tự ý trở về. Đại ca, cảm phiền hỏi thăm một chút, gần nhất có người nào ở khu phía nam như tôi trở về không?”

“Không có.”- Người thủ vệ kia quay quay điều thuốc trong tay, sau đó nói với Phong Thiệu Huy: “Cậu đứng ở đây.”

Đình Vĩ nhìn xung quanh, bố trí trang nghiêm như vậy chắc hẳn là do quân đội để lại. Nhưng hiện tại quân đội không ở đây, lại bị những người khác chiếm dụng. Nơi này gác cổng nghiêm ngặt, ba bước lại có một cái trạm gác, đại viện không quân trong miệng Đông Phương Độ cũng không thể so sánh.

Thủ vệ rất nhanh đi ra, Đình Vĩ bị phong Thiệu Huy áp giải đi.

Kiến trúc trong đại viện cũng không khác mấy với mấy khu dân cư thông thường. Ngoại trừ bên ngoài có một rập hát, bên trong kiến trúc đặc sắc nhất chính là một vườn hoa nhỏ ngay giữa đại sảnh.

Có ba người đang ngồi trên ghế salon, nếu như giờ khắc này có Mạc Phi ở đây, nhất định sẽ rất kinh ngạc vì khuôn mặt trước mắt này.

Người này không phải ai khác, chính là ngày đó khi Mạc Phi trốn ra khỏi thành phố S, trên đường ngẫu nhiên gặp một lão đại của một hắc xã hội, tên của hắn không hề xa lạ – Trương Khánh.

Còn có một người đang ở cửa lớn, sau khi lấy được điện báo, nhanh chóng nhìn lướt qua.

Nghe thấy thủ hạ báo cáo, Trương Khánh để Phong Thiệu Huy đi vào. Sau khi thấy Trương Khánh, Phong Thiệu Huy càng thu liễm khí thế lại hơn trước, hẳn ta khom lưng cúi đầu nói với Trương Khánh: “Tiểu tử Phong Thiệu Huy gặp lão đại. Lão đại, hôm qua em ở Đông Sơn thôn đã gặp phải một đội, có khoảng 30 đến 40 người mới, mang theo rất nhiều trang bị cùng xe. Em thấy tình huống đặc thù nên suốt đêm đi về đây để báo cáo cho anh biết.”

Trương Khánh ngồi trên ghế salon, người đang ngồi đối diện với hắn ta mới thật sự là đại ca. Bởi vì thân phận người đại ca này đặc thù, không tiện ra ngoài giao lưu, vì vậy, ở ngoài mặt, Trương Khánh vẫn là một người thống lĩnh đại viện này.

Năm đó mặt thế chưa bạo phát, mấy hắc xã hội cũng có gặp mặt đôi lần, Trương Khánh đã bắt đầu cùng hợp tác với vị đại ca này. Nếu như giữa đường không bị Mạc Phi và Dịch Hạo Tuấn cướp mất, Trương Khánh nhất định sẽ lợi dụng đám hàng hóa đó phát triển thế lực của mình trong tình hình hiện giờ.

Nhưng khi Mạc Phi và Dịch Hạo Tuấn phá hủy đi nhà xưởng của hắn, đồng thời còn lấy vũ khí đi mất, giấc mộng của hắn cũng hoàn toàn bị giẫm nát. Bây giờ Trương Khánh đến thành phố B này để dựa hơi đại ca. Tuy rằng đại ca vẫn như trước cho hắn nắm giữ một phần sức mạnh, nhưng nơi đây không phải là địa bàn của mình, ở thành phố B không quen biết ai như thế này, Trương Khánh đôi lúc cũng sẽ nhớ nhà.

Sau khi rời khỏi địa bàn trước kia của mình, Trương Khánh vẫn không ngừng tìm hiểu tin tức của hai người Mạc Phi và Dịch Hạo Tuấn, cuối cùng một nhánh nhỏ của hắn cũng tìm ra được một ít tin tức ở thành phố C. Chữ Z tức là họ của hắn “Trương”, đây cũng là tên hiện nay của đội ngũ trong tay hắn. Thi triều khi đó cũng chính là Trương Khánh cho người dẫn dụ vào thành phố C, mục đích chính là trả thù Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn.

68. Chương 68

Mất mũi của Đình Vĩ sưng bầm, trong lúc nhất thời Trương Khánh không nhận ra y là một thành viên đã bị hắn ta đặt tên trong danh sách đen của hắn. Sau khi nhìn thấy Đình Vĩ, Trương Khánh gật gật đầu nói với Phong Thiệu Huy: “Cậu làm tốt lắm, lát nữa tôi sẽ thông báo bọn họ thưởng cho cậu.”

“Cám ơn lão đại.”- Trên mặt Phong Thiệu Huy mang đầy vẻ kích động.

Sau khi Trương Khánh đi khỏi, Phong Thiệu Huy mới liếc nhìn Đinh Vĩ. Khuôn mặt của Phong Thiệu Huy, cũng chỉ là dạng phổ thông, thậm chí khi nhìn đến Đinh Vĩ, trên mặt vẫn còn mang theo vẻ luồn cúi, nhu nhược.

“Dẫn xuống đi, cố gắng thăm vấn. Thành Phố B đã rất lâu rồi chưa xuất hiện nhiều người mới như vậy, đối với chúng ta mà nói, là một củ cải ngon không nhỏ.”- Trương Khánh lặng lẽ phân phó với thủ hạ của mình.

Một mảnh vải đen che lấy tầm mắt của Đinh Vĩ, y bị mang đi, lảo đảo đi hết một đoạn đường rất dài. Y nghe được âm thanh của cánh cửa thiết mở ra, sau đó bị đẩy mạnh vào gian phòng.

Đinh Vĩ vấp ngã ở ngưỡng cửa, cánh cửa sau lưng cũng dần dần đóng lại, không một ai nói điều gì với y.

Đinh Vĩ nằm trên đất cảm thấy chỗ bị va đập đau nhói, sau khi bị tai nạn xe, cánh tay vẫn bị trói như vậy, thành một góc độ rất quái lạ. Y nằm trên đất há miệng thở dốc, mảnh vải đen trước mắt và sự tối tăm của căn phòng khiến y không thể nào thích ứng được.

Sau khi an tĩnh lại, Đinh Vĩ lại từ từ nghe được tiếng tim đập hoảng loạn của chính mình, bên cạnh cách không xa mấy còn có mấy âm thanh:

“Hống —— hống —— “

“Hống —— hống —— “

Cẩn thận phân rõ, đợi đến khi xác định nơi phát ra âm thanh, trong một thoáng Đinh Vĩ từ mặt đất nhảy bật lên, không ngừng lùi về phía sau. Khi y chậm rãi lùi về sau, đột nhiên từ phía sau cũng truyền đến tiếng gào thét như thế.

Móng tay sắc nhọn sượt ngang qua lưng của Đinh Vĩ, khiến y sợ phải dán sát vào cửa lớn. Mà người ngoài cửa đang uống trà, thản nhiên nhìn tình hình trong cửa.

Hai người ngoài cửa, một người dằng dấp gầy gò, mặt gian xảo tỏ rõ, một người khác rất thấp, chỉ đứng đến vai của người kia. Hai người ở chung một chỗ nhìn vô cùng buồn cười.

“Mày nói xem, hần ta có thể cầm cự đến khi nào?”- Người gầy gò lên tiếng hỏi.

“Tao có kinh nghiệm, cá với mày, không đến một ngày mọi chuyện của tiểu đội hần sẽ khai nói ra sạch.”

Người gầy lắc đầu nói: “Cần gì lâu như vậy. Nói thật với mày, tao biết quy mô của đội hần, mấy đội ngũ nhỏ như bọn họ tao cũng nhìn thấy nhiều rồi. Lão tam à, tao cược với mày, chắc chắn không đến nửa ngày.”

Đinh Vĩ bị bịt mắt, căn phòng tối tăm mà hiện tại y đang ở có đầy Zombie. Xích sắt nhốt bọn chúng gần sát với vách phòng, chỉ cần Đinh Vĩ đến gần một chút, sẽ có vô số Zombie nhào về phía y. Bên tai đây rầy những tiếng rống khùng khiếp....

Trương Khánh ngồi trên ghế salon, mà người đối diện hần ta, cũng đã rất từng nổi tiếng trong nước. Cho dù trong quân đội, ông ta là một thượng khách của rất nhiều người. Rất khó một nhân vật như vậy, lại ở trong thành phố B thành lập thế lực của mình.

Người nọ đối mặt với Trương Khánh, dùng ngón tay nâng chén trà, tốc độ chậm chậm mà kiên định nói: “Hiện tại chỗ tránh nạn 56 cơ bản đã ổn định, sẽ không có người đến quản chuyện trong thành phố B này, sau này cậu có thể càng ngày càng phát triển ổn định ở đây.”

“Vậy thì phải cảm tạ lão sư.”- Ngoài miệng Trương Khánh nói như thế, nhưng vẫn rất kiêng kỵ ông lão này. Hần vẫn còn nhớ thời điểm khi mình lên thành phố B này, đại viện này còn hai người đầu lĩnh khác. Vị trước mắt này liền nhanh chóng trừng trị hai người không phục ông ta, còn vận dụng quyền lợi của mình dẫn đến một đại thi triều, đem mấy thế lực lớn ở thành phố B này chèn ép xuống.

Khí phách cùng năng lực như thế, thật không phải là người bình thường có thể làm được.

Vị trước mắt này tuổi tác nhìn qua không quá lớn, chỉ ít thì hình tượng người thầy trong lòng Trương Khánh cũng chênh lệch rất lớn. Nhưng Trương Khánh sẽ không vì tuổi tác mà coi thường người này, thủ đoạn của ông ta tầng tầng lớp lớp, ngay cả Trương Khánh cũng có cảm giác đầu của mình còn bị người kia giữ trong tay.

Vị kia đương nhiên không hề biết những gì Trương Khánh đang nghĩ trong đầu, ông ta nói với Trương Khánh: “Các nơi khác nắm giữ sức mạnh bây giờ như rùa rụt cổ trú ở nơi tị nạn. Bọn họ đều cho rằng tôi sẽ đem phát minh của tôi truyền bá rộng ra, dùng để phòng ngừa thi độc. Đáng tiếc huyết thanh kia lại không hiệu quả như bọn họ tưởng tượng. Trương Khánh, những việc này trước đây tôi giao cho cậu sao?”

Thấy đề tài đột nhiên chuyển đến mình, trán Trương Khánh từ từ bốc lên mồ hôi lạnh, hắn ta vội vàng đáp lại: “Lang đại sư, theo sự phân phó của ngài, tôi đã sắp xếp một nhóm người trông coi vật thí nghiệm kia, hiện tại nó còn đang bị nhốt ở đáy giếng, vô cùng an toàn.”

“Vậy thì tốt, tốt nhất đừng tiết lộ phong phanh gì.”- Về mặt Lang đại sư ôn hòa.

Trương Khánh lúng túng nở nụ cười, khi đối mặt với vị trước mắt này, Trương Khánh sẽ có rất nhiều chuyện nghi ngờ.

Lang đại sư sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Trương Khánh rất hài lòng, ông ta nhìn đến chén trà mà từ này giờ Trương Khánh chưa hề đụng đến, trong lòng thấy rất cao hứng. Năng lực của Trương Khánh cũng không xuất chúng, thực ra ông ta không cần một thủ hạ có năng lực xuất chúng, có thể làm hắn ta cảm thấy kinh sợ cũng tốt.

“Người đàn ông vừa mới đem đến kia, tố chất thân thể cũng không tồi. Nếu như vật thí nghiệm kia chống đỡ không được, có thể dùng đến người đấy để thay thế.”- Lang đại sư nhẹ nhàng nói một câu, sau đó dưới sự hộ tống của hai bảo vệ mà rời đi.

Trên người Trương Khánh đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, càng thêm ghi hận hai người Mạc Phỉ hơn. Nếu lúc trước hai người họ không phá hủy nhà xưởng của hắn, thì làm sao hắn có thể lưu lạc đến thành phố B này, cho Lang đại sư này ra tay với hắn sao?

“Phong Thiệu Huy ở Nam khu đâu? Kêu hắn ta dẫn đường để tôi đi gặp mấy người mới kia.”- Trương Khánh cảm tức nói.

Phong Thiệu Huy đi trước dẫn đường, Trương Khánh phía sau có vẻ âm u, cũng không dám mở miệng lên tiếng. Trương Khánh hiện tại là đầu lĩnh của đại viện lục quân, chỉ ít bên ngoài là như vậy. Hắn biết đại viện lục quân đang bận rộn làm một hạng mục nào đấy, nguyên bản bên bọn họ dùng mấy người sống trong hai đại viện bên cạnh để làm vật thí nghiệm, nhưng đáng tiếc tiến độ hiện nay của cuộc thí nghiệm không được thuận lợi lắm.

Khi đến Đông Sơn thôn, bốn phía trạm gác đã bị Trương Khánh thay thế người khác, Phong Thiệu Huy chỉ có thể lưu lạc thành người bưng trà rót nước.

Thôn dân đều bị tập trung thành một chỗ.

Trương Khánh đi đến chính giữa pháo đài của thôn, đứng trên pháo đài nhìn xuống, mở ra bản đồ trong tay, nói với mọi người phía dưới: “Gần đây có vài con đường, hai trong mấy cái xe có thể đi được, ba cái là cổ đạo, tôi muốn các người phải canh gác thật kỹ nơi này, bất luận người nào đi qua phải báo cho tôi một tiếng.”

“Dạ.”- Người dưới tay hắn lên tiếng trả lời.

Phong Thiệu Huy bưng nước trà đến cho Trương Khánh, khi Trương Khánh nhìn đến hắn ta có vài phần âm trầm. Phong Thiệu Huy sợ đến run rẩy cả tay.

Khi hắn ta đang thấp thỏm, Trương Khánh mở miệng hỏi: “Hết thấy đều được phân bố mỗi nơi hai người. Đồng bạn của cậu đâu? Sao tôi không thấy hắn ta?”

Nghe thấy câu hỏi của Trương Khánh. Khi hắn thấy đám người của Kim Thuần, đã tự chủ trương lái xe truy kích, trong đầu của hắn chỉ nghĩ đến tranh công. Nhưng sau khi về đến Đông Sơn thôn lại nhận được tin tức tên tiểu tử Lữ Bằng Cao đã rời đi. Thế mà trên đường đi lại không thấy tung tích của hắn đâu, Phong Thiệu Huy cũng rất hoang mang.

Phong Thiệu Huy không dám trả lời lung tung, chỉ hàm hồ nói: “Tên tiểu tử kia tính tình khó kiểm soát, em cũng rất đau đầu. Nếu không phải người kia vừa vận bị em tóm gọn, thì không biết một mình em có thể làm gì nữa.”

“Ừm.”- Trương Khánh ngẩng đầu liếc mắt, lại nói: “Cậu làm rất khá.”

Một câu nhẹ nhàng như vậy, khiến cho Thiệu Huy có chút bối rối. Trên mặt hắn ta tỏ rõ vẻ kích động, Trương Khánh nói ra câu này, xác thực hết sức ý nghĩa đối với hắn ta.

Sau khi xâm nhập, nghiên cứu kỹ địa hình ở phụ cận, Trương Khánh phán đoán: “Thôn trang này rất gần đường đi vào thành phố B, cũng là con đường trọng yếu. Tôi sẽ thành lập một đội chỉ huy ở đây, chia thành ba mươi nhóm nhỏ. Thấy được tung tích của người cần tìm sẽ dựa theo phương pháp từ trước đến giờ của chúng ta mà hành sự. Số lượng tương đối nhiều, trang bị cũng tốt hơn, tôi rất coi trọng chuyện này, nhất định phải bắt được.”

Phong Thiệu Huy đứng trong đội ngũ của Trương Khánh, trong mắt hắn ta tràn ngập kiêu ngạo. Theo lời thủ hạ của Trương Khánh, Phong Thiệu Huy mặt đỏ lên, lớn tiếng đáp lời: “Vâng! Lão đại!”

Cùng lúc đó, Mạc Phỉ và mấy người nhóm Kim Thuần đang thương thảo, bọn họ đối với việc sẽ đi vào thành phố B rất do dự, không kiên quyết.

“Từ nơi này đến thành phố B, trực tiếp nhất chỉ có hai con đường, mà vừa vặn, hai con đường đấy phải đi ngang qua phụ cận Đông Sơn thôn. Nếu như bọn họ mai phục ở đây, chúng ta bị phục kích chắc chắn là khả năng rất lớn. Nhưng nếu như không đi bằng hai con đường đấy, chúng ta phải quay lại thành phố C một lần nữa, đi về phía Tây, vậy chẳng khác nào chúng ta sẽ phải vượt qua thi triều một lần nữa...”- Kim Thuần cau mày.

Mạc Phỉ nói: “Thành phố C đã bị chúng ta nổ đoạn, đi đường cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa, tôi đã hẹn với thôn trưởng của Đông Sơn thôn, sẽ dẫn bọn họ đi khỏi khu vực kia. Bọn họ bị liên lụy vì chúng ta, bọn họ sống trong khu đó không hề có chút năng lực phản kháng nào.”

“Trên ruộng còn có vài đường nhỏ, những con đường này không được biểu thị trên bản đồ, nếu chúng ta đi những đường này, khả năng bị phát hiện sẽ rất thấp.”- Hải Thiên lên tiếng.

“Không thể làm gì khác hơn là như vậy.” – Kim Thuần liếc mắt nhìn bản đồ, cau mày nói: “Để hai chiếc xe đi trước, những chiếc sau phải giữ khoảng cách nhất định, chúng ta phải thật cẩn thận.”

69. Chương 69

Chỉ có Lăng Ba và Mạc Phỉ ngồi trong cùng một chiếc xe.

Mạc Phỉ nhớ đến thời điểm lần đầu cậu gặp được Lăng Ba, Lăng Ba suýt chút nữa coi cậu là người của sân thể dục, hai người còn xung đột. Sau đó lại đến chuỗi ngày sống cùng ba mẹ Trần, tuy rằng khổ nhưng rất tự do. Mạc Phỉ vẫn còn nhớ cái siêu thị kia, bên trong tràn ngập nguy hiểm và thu hoạch.

“Sức ăn của Khứu Khứu càng ngày càng lớn, cá mà Đinh Vĩ câu chẳng mấy chốc sẽ không đủ cho nó ăn. Phiền anh nói với bọn họ, lần sau xin hãy dừng lại nơi có hồ nước.”- Lăng Ba nói.

Mạc Phỉ có thể cảm nhận được cách nói chuyện của Lăng Ba rất khác trước đây, nhưng trạng thái như vậy không phải cứ vài lời là có thể hóa giải hết. Nếu như cậu là Lăng Ba, gặp phải chuyện như vậy, chưa chắc có thể thản nhiên đối mặt, vì vậy cậu và Diệp Tiểu Vân không vì ngữ khí của Lăng Ba mà có ý kiến.

Mạc Phỉ nỗ lực dùng tay cho chó ăn nhưng lại thất bại, cậu cười nó: “Nếu như chúng ta giống con cún nhỏ này thì tốt rồi, sẽ không xung đột vì tài nguyên. Nhưng tôi luôn cảm thấy kỳ quái, động vật ăn động thực vật lại không bị nhiễm bệnh độc Solana, tại sao con người lại không thể?”

Lăng Ba đem Khứu Khứu lại gần mình, nó liếm liếm tay cậu, nằm trong lòng ngực cậu. Lăng Ba nói với Mạc Phỉ: “Tôi đang nghĩ, lúc trước không nên hợp lại với Đinh Vĩ. Vì nếu như một ngày nào đó tôi chết đi, anh ấy sẽ thống khổ đến nhường nào.”

“Nếu như tôi là cậu, tôi sẽ tìm mọi cách để anh ấy ở bên cạnh mình.”- Mạc Phỉ suy nghĩ một chút lại nói: “Dù gì bây giờ cũng là tận thế, nếu như có người mình yêu, liền cùng nhau, còn cần nhắc hậu quả làm gì?”

Lăng Ba suy tư nhìn Mạc Phỉ một lát, trên mặt cậu hiện lên nụ cười hiếm thấy: “Anh thật sự nghĩ vậy sao?”

“Đáng tiếc không ai theo đuổi tôi a!”- Mạc Phỉ nhún vai một cái, cậu nói với Lăng Ba: “Xe đi chậm lại rồi, tôi đi xem tình hình như thế nào.”

Bỗng nhiên đứng dậy, khí tức của Mạc Phỉ có hơi bất ổn, khi nói chuyện với Lăng Ba, trong đầu của cậu đột nhiên hiện lên một bóng người. Chột dạ liếc Lăng Ba một cái, cậu nhanh chóng đi đến buồng lái, đem tâm tư của mình ép đến đáy lòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tạ Hạo Sơ nói với Mạc Phỉ: “Mạc đại ca, phía trước chính là Đông Sơn thôn, có một đường trước tiếp thông qua đó, một là đi thẳng đến Đông Sơn thôn, tất cả xe của chúng ta sẽ đi đến trong thôn sao?”

“Đi.”- Mạc Phỉ nói: “Bọn họ rất nhiều người, xe của chúng ta chưa chắc sẽ chứa hết.”

“Được.”- Tạ Hạo Sơ gật đầu.

Ngay khi Mạc Phỉ vừa dứt lời, con đường phía trước đột nhiên xuất hiện rất nhiều thân ảnh. Xe đi trước đã dừng lại, thiết bị liên lạc truyền đến giọng nói căng thẳng của Kim Thuần: “Chúng ta...bị bao vây.”

Trương Khánh đứng ở bên đường, nhìn xe cộ trong mảnh đất ruộng, hẩn một tay cầm điện thoại dí sát bên miệng của Kim Thuần.

Xe trong ruộng từ từ lái vào tầm mắt, nhìn đoàn xe, e rằng nhân số cũng không phân cao thấp với đại viện không quân. Đương nhiên Trương Khánh chưa biết đại viện không quân vừa mới gặp qua biến cố, vì vậy mới suy đoán như vậy.

Lúc trước trên đường nhỏ, đội xe vẫn luôn duy trì một đội hình nhưng đoàn xe của Mạc Phỉ thật ra đã bị theo dõi từ lâu. Ở một nơi khoáng dã như vậy, đồng thời còn phải thông qua sơn đạo, nếu như không thể cướp hết người của Trương Khánh thì khả năng đội của Mạc Phỉ phát hiện là rất lớn.

Đây là lần đầu tiên song phương tiếp xúc chính diện, nếu như có thể, Mạc Phỉ sẽ giao dịch với đối phương, lấy sự hỗ trợ từ đối phương.

Trương Khánh thấy đáng vẻ Kim Thuần phiền phiền nhiều nhiều, liền mất kiên nhẫn, hẩn ta cầm lấy loa hướng về phía đội của Mạc Phỉ: “Ai là người lãnh đạo của các người?”

Tạ Hạo Sơ lấy ánh nhìn đồng cảm nhìn về phía Mạc Phỉ, cậu ta cũng có thể cảm nhận được, Kim Thuần người này, nếu như không dưới tình huống khẩn cấp, năng lực lãnh đạo cũng gọi là tốt. Nhưng hiện tại có người lấy súng đe dọa, mặc dù đứng xa, cũng có thể nhìn thấy đáng vẻ chân tay luống cuống của anh ta.

Mạc Phỉ liếc mắt nhìn, nói với Tạ Hạo Sơ: “Giúp tôi nhìn đoàn xe, nếu như phát hiện tình hình không ổn, hãy cho mọi người rút đi. Người của chúng ta phải tận lực đi cùng nhau, không nên đến gần thành phố C, không thì một đi không còn đường trở về.”

“Anh muốn đi qua sao? Bọn họ nhìn qua không phải người lương thiện gì.”- Tạ Hạo Sơ lo âu nói.

Mạc Phỉ liếc nhìn một cái, nói với Tạ Hạo Sơ: “Tôi cũng phải không hiền lành gì. Nếu như tôi có thể cứu Kim Thuần, thậm chí có thể mang mấy người dân ở Đông Sơn thôn ra, vậy đương nhiên là việc để mừng, nếu như tôi không thể, các cậu phải lập tức rút đi, phòng thủ bên tay trái khá yếu, nếu có người đến được thành phố B, liền đi đến đại viện không quân gặp Dịch Hạo Tuấn. Bên anh ấy có đại viện để phòng ngự, tương đối an toàn.”

Mạc Phỉ xuống xe, chậm rãi hướng đến chỗ của mấy người kia, lòng bàn tay của Tạ Hạo Sơ đều thấm ướt mồ hôi. Nhưng cậu ta không thể ra sức, ngoại trừ nghe theo Mạc Phỉ, cậu ta còn không biết nên làm thế nào.

Nhìn thấy một người từ đoàn xe đi đến đây, Trương Khánh lập tức nheo mắt để nhìn. Từ dáng người, đối phương tựa hồ không lớn tuổi lắm, điều này khiến Trương Khánh nổi lên lòng hiếu kỳ. Có thể dẫn dắt ba

mười, bốn mươi người, hẳn là một người nhân tài có uy vọng cao, một người trẻ như thế rốt cuộc có thể làm được gì?

“Thủ lĩnh, đội ngũ này, anh định làm như thế nào?”- Có người đến gần hỏi Trương Khánh.

Thương thức thủy chùy trong tay, Trương Khánh từ từ cất đi.

Chậm rãi đến gần đội ngũ của Trương Khánh, Mạc Phi cũng từ từ hình thành kế hoạch của mình, cậu dừng lại bên cạnh một chiếc xe, lấy bộ đàm của chiếc xe đó, toàn bộ đoàn xe cũng có thể nghe được thanh âm trầm ổn của Mạc Phi: “Tôi là thủ lĩnh, trong ngọn núi này có thân thích của tôi, tôi đến đón bọn họ đi. Người trong Đông Sơn thôn đều là người già và trẻ em, đối với anh không có tác dụng gì. Kính xin các vị không ngăn cản tôi, bằng không phía tôi sẽ dùng vũ lực.”

Ba mươi, bốn mươi mấy người cùng hơn chục chiếc xe, tạo thành một đường dài khúc khuỷu, mấy người bên trong xe đều cầm súng trong tay, tổ hợp đội hình như vậy, đúng thật là có lực uy hiếp.

Thấy trong tay đối phương có vũ khí, Trương Khánh đúng là có chút ngoài ý muốn, những người này cũng sử dụng vũ khí chế tạo, e rằng cũng xấp xỉ như vũ khí trong hắc xưởng trước kia của hắn.

Ở Trung Quốc mà có thể có loại vũ khí như vậy cũng là một cách thể hiện thực lực. Có lẽ đối phương có bối cảnh giống như Lang đại sư chăng? Với suy nghĩ như thế, Trương Khánh cũng không dám mù quáng đắc tội người, do dự một chút rồi nói: “Đông Sơn này là địa bàn của đại viện chúng tôi, chỉ bằng đám ba câu của anh mà đòi người từ tay tôi vậy có quá qua loa rồi không? Huống hồ anh đây cũng không dám lộ diện trước mặt tôi, vậy chúng ta phải đàm luận như thế nào?”

Nụ cười này của Trương Khánh khiến mấy người đồng bọn ở chung quanh lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, bọn họ không lo lắng như Trương Khánh, chỉ thấy Mạc Phi không biết tự lượng sức mình.

Người lái xe kéo tay áo của Mạc Phi: “Mạc Phi, đừng sợ bọn họ khích tướng..”

Còn chưa nói hết câu, từ trong tay áo, Mạc Phi lộ ra một ống súng đen ngòm. Sau khi kinh ngạc người lái xe cũng dần dần buông lỏng, Mạc Phi lại tiếp tục nói qua bộ đàm: “Tôi muốn cùng anh nói chuyện, một hồi nữa tôi sẽ đến, nhưng cũng nhờ anh rút bớt quân ở một khu vực nhất định, bên anh đã giữ người của chúng tôi, cũng không cần chúng tôi giở trò.”

“Thủ lĩnh, có chuyện gì cần bàn nữa? Chỉ cần giết chết là được rồi.”- Bên cạnh có người thiếu kiên nhẫn lên tiếng.

Trương Khánh suy nghĩ một chút, nói với người bên cạnh: “Bọn họ không chỉ tụ tập nhiều người và xe, còn có nhiều trang bị như vậy, tôi muốn biết bọn họ đến từ đâu. Mọi người cứ lùi về ven đường nhỏ đi, ngăn chặn lỗ hổng hai bên không cho bọn họ chạy.”

Hai bên tụ tập quá nhiều người, khí tức của người sống tỏa ra bốn phía, dẫn đến tiếng gầm gừ của Zombie, chúng nó chậm chậm tụ tập.

Mạc Phi nhìn Zombie đang dần dần tụ tập, trong tay cậu cầm một cây súng nhỏ, hai mắt nhìn chăm chăm đối phương. Cậu nhìn thấy nhiều người bên phía đối phương chậm rãi lùi xe, sau đó đứng ra ngoài cầm súng quan sát kỹ tình huống bên này.

Trương Khánh và Mạc Phi từ từ đi vào trong, Trương Khánh còn dẫn thêm vài người, một trong mấy người đó có Kim Thuần.

Khi đến gần, Trương Khánh liền thấy mặt mũi của đối phương quen quen, hình như đã từng gặp qua nơi nào rồi.

Trên người Mạc Phi bây giờ không còn là bộ âu phục khi trước, mấy tháng trời bốn ba mệt nhọc, làn da của cậu trở nên ngăm đen, rắn chắc, còn có thêm chòm râu dài. Giờ khắc này Mạc Phi không còn bộ dáng thư sinh nữa, mà trên người cậu hiện giờ rõ ra sự lão luyện và lẹ khí.

Mạc Phi và Trương Khánh đứng đối mặt, khi thấy người trước mắt, Mạc Phi cũng cảm thấy mơ mơ hồ hồ. Nhưng đáng tiếc Trương Khánh hiện giờ ngăn ngăn nấp nấp, không giống một lão đại của một hắc xưởng trước kia, huống chi cũng hơi lâu rồi, Mạc Phi đã chẳng còn nhớ đến.

Trương Khánh giờ tay, mấy tên thủ hạ dừng lại, một mình Trương Khánh tiến lên, đánh giá Mạc Phi: “Cậu là lãnh đạo của đoàn xe này? Không phải không thừa nhận tuổi tác của cậu cũng không lớn, chắc là nhỏ hơn tôi. Tôi rất tò mò, cậu lấy tư cách gì để phục chúng. Tôi nói thật, trong tay tôi có con tin và Đông Sơn thôn mà cậu muốn, còn cậu lại không có gì để trao đổi với tôi, cuộc giao dịch này, e rằng không thể làm.”

Mạc Phi đã trải qua bao biến cố, há lại bị Trương Khánh dọa sợ? Cậu rất bình tĩnh, nói với Trương Khánh: “Tôi có thể phục chúng, đương nhiên sẽ có bí quyết của mình. Thế nhưng trong tay tôi cũng không có thứ quý giá như huyết thanh, anh hãy thả người của tôi đi.”

Hai chữ “Huyết thanh” khiến lông mày của Trương Khánh nhíu lại, điều này làm cho hắn ta lập tức nhớ đến Lang giáo sư và thí nghiệm mà đại viện của bọn họ đang cố hoàn thành. Lần này, hắn ta đối với Mạc Phi đặc biệt nghiêm túc, hắn lộ ra vẻ mặt khó đoán, hắn ta nói với Mạc Phi: “Cậu biết về huyết thanh? Vậy cũng thuộc về bảo mật cấp cao, chỉ là không biết chúng ta có đang nói chung một việc hay không. Muốn tôi nhường đường, vậy cậu hãy nói cho tôi biết trước về những chi tiết nhỏ của huyết thanh đi.

70. Chương 70

Lần đầu tiên tiếp nhận hạng mục khoa học này, Mạc Phi đã điều tra rất nhiều mặt. Khi đó trên thị trường cũng bắt đầu tung ra bình thuốc màu lam ấy, giá cao chót vót nhưng chỉ người đặc biệt mới có thể với đến nổi, thì đại đa số chưa từng tiếp xúc qua loại thuốc này.

Nhưng bình huyết thanh màu lam ấy chỉ có tác dụng ức chế, bình màu hồng nằm trong tay của Dịch Hạo Tuấn lúc ấy, xem ra mới là huyết thanh thật sự có thể trị bệnh.

Nghĩ đến đây, Mạc Phi không thể không nhớ đến sự lo lắng của mình về Đường Sĩ Miễn. Người này xác thực rất khả nghi, nhưng dưới tình hình trước mắt, chỉ có thể nghĩ cách tập trung mọi người lại mới là phương án an toàn nhất.

Mạc Phi nhìn chằm chằm vào mắt của Trương Khánh, trong cặp kia không chỉ có tham lam, hiếu kỳ mà còn có mấy phần kiêng kỵ. Đúng như cậu suy đoán từ trước, lấy địa vị và thủ đoạn của Trương Khánh, làm sao hắn ta có thể biết được chuyện về huyết thanh, nhưng đến tận cùng hắn đã biết gì về sự tồn tại của huyết thanh và tác dụng của nó hay không, đáp án hầu như vô cùng sống động.

Đối với nguồn gốc của huyết thanh, Mạc Phi cũng chẳng muốn hợp bàn bê ra, nào sẽ cho Trương Khánh có cơ hội biết được lai lịch của nhóm cậu, sẽ gây bất lợi đối với cậu. Mạc Phi chỉ hàm hồ nói: “Loại huyết thanh có thể trị được virus Zombie, tôi đã tận mắt thấy. Tôi biết, thứ như vậy đối với bất kỳ người nào cũng có sức hấp dẫn rất lớn, nếu anh nhường đường cho bọn tôi, tôi sẽ cung cấp cho anh một ít đầu mối hữu dụng.”

Nghe xong câu trả lời khẳng định của Mạc Phi, dù là Trương Khánh cũng thấy bất ngờ. Bọn họ làm thí nghiệm ở đại viện, dưới sự chỉ đạo của Lang giáo sư mà tiến hành điều chế huyết thanh màu hồng. Trong quá trình thí nghiệm, đã tiêu hao không ít vật thí nghiệm, nhưng cho đến nay cũng chưa từng thành công. Không biết vì nguyên nhân gì nhưng vật thí nghiệm đều sẽ chết giữa cuộc thí nghiệm, điều này cũng là nguyên nhân khiến Lang giáo sư chưa dám hoàn thành hết cuộc thí nghiệm.

Quyền lãnh đạo của Trương Khánh trong đoàn đội này cũng không được vững chắc lắm, tuy rằng lúc này Lang giáo sư chưa cướp quyền lực của hắn, nhưng lần này vật thí nghiệm không thành công, hắn có thể khó sinh tồn trong đoàn đội này.

Nếu như người trước mắt này nói tất cả đều là sự thật thì....

Nhìn thấy khuôn mặt Trương Khánh biến ảo không ngừng, Mạc Phi lần nữa khẳng định ý nghĩ của mình. Trương Khánh muốn ở nơi này thu phục một đám người lớn như vậy, khẳng định có thể lực nào đó đứng phía sau. Dù gì nơi đây là thủ đô, những người có chức cao thu được tin tức về huyết thanh cũng không có gì là lạ.

Vào lúc này, Mạc Phi từ từ nhớ đến khuôn mặt có vẻ quen quen của Trương Khánh, cậu nhớ đến thời điểm chạy trốn, vì con đường trọng yếu nhất đã bị Zombie vây chặt mà chạy đến một hắc xưởng. Cậu còn nhớ vì nhờ Dịch Hạo Tuấn nỗ lực nhà xưởng của người ta nên bọn họ mới có được vũ khí như hiện giờ. Có thể nói, bọn học tay trắng dựng nghiệp ở thành phố C một phần cũng là nhờ đến Trương Khánh.

Rốt cuộc cũng nhớ đến người quen cũ này, Mạc Phi lúng túng hắng giọng một cái, dùng áo khoác che đi lỗ tai của mình. Ánh mắt nhìn Trương Khánh có thêm vài phần cảnh giác. Mạc Phi không ngờ rằng mình sẽ đối mặt với kẻ thù cũ, cậu cũng không hề biết diện mạo của mình hiện giờ rất khác khi đó, cứ nghĩ rằng Trương Khánh không nhớ nên cậu vẫn giả ngu như cũ.

“Huyết thanh không có ở trong tay tôi, muốn chứng thực được những gì cậu nói phải lấy được huyết thanh trước. Cậu cũng biết huyết thanh có thể trị được virus Zombie quan trọng đến cỡ nào. Tôi muốn biết chi tiết nhỏ nhất về nó, kể cả cách tiêm vào để nó phát huy tác dụng tốt nhất.”- Trương Khánh suy nghĩ một chút lại nói: “Tôi sẽ nhường đường cho các cậu, người của các cậu cứ ở lại Đông Sơn thôn cho đến khi thí nghiệm thành công. Trong lúc đó, tôi sẽ đảm bảo thí nghiệm cho các đoàn của cậu.”

Mạc Phi không ngừng xoay súng trong ống tay áo của mình, có vài lần cậu muốn làm theo kế hoạch của mình là thừa thế xông ra bên ngoài, nhưng khi nghiêng người nhìn thấy đoàn xe phía sau mình, Mạc Phi liền lập tức đem ý định của mình dập tắt.

Bây giờ cậu ở đây dây dưa với Trương Khánh một ít thời gian, bên trong Đông Sơn thôn cậu tương đối quen thuộc, cũng biết bên trong có một đồng kiến trúc kiên cố có thể phòng thủ. Cậu chẳng biết vì sao Trương Khánh chưa nhận ra cậu, nhưng chắc chắn nhân lực của Trương Khánh không thể cứ liên tục duy trì cảnh giác như vậy, bọn họ nhất định sẽ chia thành hai nhóm, một nhóm ở lại canh gác, nhóm còn lại phải trở về thành phố B để lấy huyết thanh, cậu chỉ còn cách lẳng lặng chờ thời cơ đến.

Mạc Phi lạnh lùng nói: “Vậy thì theo như anh nói, tôi và anh đang dựa trên quan hệ hợp tác. Đội của tôi cũng không thể dễ dàng đem hết vũ khí và xe cho anh được.”

“Việc này tôi có thể hiểu.”- Trương Khánh nói: “Tôi sẽ giữ vài người làm con tin, cũng sẽ bảo đảm an toàn cho bọn họ, chỉ cần cậu giao ra phương án thí nghiệm chính xác nhất, vậy sau này chúng ta sẽ là bằng hữu.”

Thấy Mạc Phi hơi gật đầu, trong lòng Trương Khánh không khỏi cảm thấy khinh bỉ. Đối phương quả nhiên là một newbie (*). Hắn cho rằng sau khi Mạc Phi đưa phương pháp vào tay mình thì quyền chủ động sẽ thuộc về hắn.

(*) Newbie: Người mới.

Thấy Mạc Phi bình yên vô sự trở về, mọi người trong đội đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau khi nhìn lại, phát hiện không thấy mấy người Kim Thuần đã bị bắt làm con tin trở về, mà chỉ có vài tên bên cạnh Trương Khánh trở về.

Vài người trong nhóm: “Thế nào? Bàn bạc ra sao rồi?”

Mạc Phi hơi lắc đầu, sau đó nói: “Bọn họ đồng ý nhường đường cho chúng ta lên núi, để chúng ta có thể vào Đông Sơn thôn. Nhưng bọn họ đòi tôi phải dùng thứ đáng giá để trao đổi. Mà tôi cũng chỉ lấy thứ ấy ra để lừa gạt hắn ta, thứ ấy rốt cuộc tôi cũng không biết nó đang ở chân trời nào, vì vậy tình huống không lạc quan là mấy.”

Nghe Mạc Phi nói, những người khác đều bắt đầu lo lắng, Cận Phi Ngữ đột nhiên nói: “Tôi nhớ bên trong Đông Sơn thôn có một cái lô cốt (*), nếu như chúng ta có thể chiếm được chỗ đó, chắc chắn bọn họ sẽ không thể làm gì được. So với những nơi hoang dã như vậy, địa hình Đông Sơn thôn khá gồ ghề, đúng là lợi thế cho việc phòng thủ.”

(*) Lô cốt: Kiến trúc chủ yếu dùng để phòng ngự được xây từ những vật liệu kiên cố.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, vũ khí của chúng ta không thể giao ra, nếu có thể, tôi còn muốn liên lạc với người bên trong thôn, để bọn họ cùng phối hợp hành động. Tối nay bọn họ nhất định sẽ phân một đội để về thành phố B lấy thuốc, vào thời điểm thay ca vào buổi tối, nhất định đây chính là lúc canh phòng lỏng lẻo nhất.”

Ai cũng mang một tâm tư khác nhau theo sau Mạc Phi chậm rãi đi lên đường núi. Đoàn xe của Trương Khánh cũng theo sát phía sau.

Thôn lầy tên theo cách cổ đại, địa thế dễ thủ khó công, từ giữa sườn núi cũng chỉ có một con đường duy nhất để đi, một đường khác phải đi vòng ra sau núi để đi thẳng đến thành phố B.

Đây là lần thứ ba Mạc Phi đi trên con đường này, cậu quan sát rất kỹ địa hình xung quanh. Dựa theo suy đoán của cậu, bên cạnh con đường này còn có một lối đi rất cổ, được xây bằng đá cuội, bình thường có ít người qua lại.

Con đường kia cũng không hẹp, nhưng trên đường chông chất đầy đá cuội, hơn nữa còn bị rêu xanh bao phủ nên xe cộ không cách nào đi lại được.

Phía bên dưới triền núi có vài con Zombie lạc đàn, chúng không ngừng hướng về đoàn xe rít gào, liên tiếp nhắm vào đoàn xe nhưng lại bị trượt xuống triền núi trong vô vọng.

Mạc Phi ngồi trong buồng xe, đối với kế hoạch của mình, cậu có chút thấp thỏm.

Nhưng lúc này tiếng Lăng Ba lại vang lên: “Thứ bọn họ muốn, có phải là huyết thanh kia không? Tôi biết anh và Dịch Hạo Tuấn vẫn luôn tìm kiếm tung tích của huyết thanh đó.”

Mạc Phi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Lăng Ba. Vào lúc này Mạc Phi đột nhiên phát hiện, nguyên lai cậu bé trai trẻ tuổi này, kỳ thực vẫn rất có tâm cơ, Mạc Phi hỏi: “Cậu biết khi nào?”

“Khi ở trong sân thể dục.”- Lăng Ba nói đơn giản: “Bọn họ có huyết thanh còn có thể ở trong thành phố B xây dựng thế lực lớn như vậy, nhất định lãnh đạo của bọn họ có bối cảnh không đơn giản. Tôi rất muốn biết về chuyện của huyết thanh, nhưng có người nói với tôi rằng biết nhiều cũng không phải là chuyện tốt.”

“Là Đinh Vĩ nói đi.”- Mạc Phi bất đắc dĩ nói.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của Mạc Phi, Lăng Ba bỗng nhiên nở nụ cười: “Hai người che giấu rất khéo, tôi và Đinh Vĩ cũng chỉ vô ý biết được mà thôi.”

“Xin lỗi đã kéo hai người vào, nhưng Đinh Vĩ nói đúng, chuyện về huyết thanh, cậu biết càng ít càng tốt. Xin lỗi.”

Mạc Phi nhìn ra ngoài cửa xe, nếu như có thể, cậu chỉ muốn như hai người Đinh Vĩ và Lăng Ba, cùng sống cuộc đời chỉ có hai người. Nhưng thầy của cậu đã nói, đã đi trên con đường làm phóng viên, tin tức mình có được tỉ lệ thuận với nguy hiểm đang rình rập mình.

Lúc trước vì ba chết oan mà trở thành phóng viên, từ nay về sau, Mạc Phi nhất định sẽ không lơ là bất cứ chân tướng nào nữa. Mặc dù hiện tại không còn làm ở đài truyền hình nữa, nhưng cậu vẫn theo ý định như cũ.

Dựa vào độ nhạy cảm của một phóng viên, từ giọng nói của Trương Khánh, ẩn đằng sau chuyện huyết thanh kia, che giấu không ít bí mật mà cậu chưa thể khai quật được.

71. Chương 71

Trong cuộc đại chiến với Đường Sĩ Miễn, Dịch Hạo Tuấn tiêu hao quá nhiều tinh lực. Tuy may mắn sống sót sau trận nổ lớn, nhưng do trường kỳ mệt nhọc, hơn nữa còn bị thương nặng, khiến anh hôn mê hết ba ngày mới tỉnh lại.

Trong ba ngày này, đám người đại viện hải quân lục tục chiếm lĩnh toàn bộ đại viện. Bọn họ dùng sức mạnh chính mình trục xuất tất cả Zombie trong đại viện, đồng thời lợi dụng thiết bị trước kia tại đại viện mà gia cố phòng ngự tứ phía.

Anh trai của Lại Minh, Lại Quang cũng trở về đây. Hắn đã từng là một kỹ sư, hiện tại chính là hạt nhân kỹ thuật của toàn đội. Bọn họ tạo nên máy phát điện to lớn nhờ vào sức gió, thậm chí trên khoảng không của đại viện còn đặt một cuộn dây điện quang rất chắc chắn.

Theo như Lại Quang nói, thứ này không chỉ có thể đối phó Zombie, mà còn có thể dùng để đối phó con người. Nếu người của đại viện lục quân muốn dứt khoát lấy lại mảnh này đất, cuộn dây nhất định sẽ làm cho bọn họ chịu không nổi.

Chạng vạng ngày thứ ba, Dịch Hạo Tuấn rốt cục cũng có thể đi lại, mà chuyện đầu tiên anh nghĩ đến chính là rời khỏi đại viện an toàn này, đi tìm Mạc Phi.

Dịch Hạo Tuấn lái xe rời khỏi trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, đối với vị chiến thần này, trong lòng mỗi người đều tràn đầy kính trọng. Có thể đơn đả độc đấu với một Zombie biến dị cấp cao, đồng thời sống sót dưới sự công kích của loạt đại pháo, người như vậy dù đoàn đội lớn hay nhỏ, đều cũng sẽ trở thành tiêu điểm khiến người khác sùng bái.

Thủ vệ Lại Minh đặc biệt cấp cho Dịch Hạo Tuấn một chiếc xe tốt, những ngày qua hắn vẫn luôn trông coi bên người Dịch Hạo Tuấn, nên đối với tâm tư của anh rất rõ ràng. Tại trong ba ngày này, mỗi khi Dịch Hạo Tuấn nhắm mắt lại, đều gọi tên “Mạc Phi”, ba ngày, niệm đến trăm ngàn lần.

Thành phố B là một mảnh hoang vu tiêu điều, đáng vẻ giống như thiên tai tại Nhật Bản mà TV có phát sóng hồi trước.

Dịch Hạo Tuấn dựa theo con đường Lại Minh đã nói, đi qua hoàng cung cũ, đến đường lớn, chạy về hướng thành phố C. Trên mặt anh đã triệt để không nhìn thấy tình cảm, xe thẳng tắp đi ở ngay giữa đường lộ, ép dẹp mấy con Zombie ngăn đường, một khắc cũng không ngừng mà chạy theo hướng Mạc Phi đã đi qua.

Xe của mấy người Mạc Phi bị chế ngự bên trong thôn Đông Sơn, còn xe của Trương Khánh thì bao quanh ở bên ngoài. Tất cả xe đều đồng loạt tắt máy.

Dựa theo ước định, người của Mạc Phi có thể giữ lấy vũ khí của mình, bọn họ cũng có thể đi lại trong thôn, đây chính là đặc ân mà Trương Khánh dành cho bọn họ. Bất quá, Trương Khánh đã lưu giữ bốn người có tư chất tốt bên phía của Mạc Phi trong tay, mặc dù là ước định như vậy, nhưng với tính cách đa nghi, trước giờ Trương Khánh luôn có một sự dè dặt đề phòng nhất định.

Hắn triệu tập hai người đặc lực dưới trướng đến trước mặt mình, nói với hai người: “Kế hoạch có biến, bốn người kia không cho vào trong thôn, tôi sẽ dẫn về thành phố B. Đợi đến khi bọn họ thí nghiệm thuận lợi, chúng ta lại tiến hành bước kế hoạch tiếp theo. Nếu như bọn họ có âm mưu khác, vậy chúng ta sẽ giết con tin, sát quang tất cả. Các cậu phải canh giữ thôn này cẩn thận, không được để bất cứ người nào đi ra ngoài.”

Nhìn thấy Trương Khánh một mặt nghiêm túc, hai tên thủ hạ kia lập tức đáp: “Vâng.”

Chuyện về huyết thanh, mặc dù là vấn đề thuộc về cơ mật của đại viện, nhưng vẫn có một số ít người theo Trương Khánh biết được chuyện này. Đây cũng là vì cân nhắc trong đội, bởi huyết thanh có khả năng kháng lại bệnh độc Zombie, chính là mơ ước của tất cả mọi người, tuy cũng là đồng đội, bất quá đại đa số người chỉ là biết một cách đại khái mà thôi.

Đứng ở lầu hai ở tầng một, Mạc Phi nhìn thấy bóng lưng rời đi của Trương Khánh, căng thẳng vẫn đè nặng trong lòng cậu thoáng chốc thả xuống.

Người tên Trương Khánh này, tại thời điểm Dịch Hạo Tuấn cho nổ tung khu xưởng của hắn, cơ hồ là tức giận đến mất lý trí. Giả như hắn nhận ra được Mạc Phi, nhất định hắn sẽ nhớ tới chuyện xưa, xé bỏ hiệp ước, trả đũa Mạc Phi. Vì vậy lúc tiến vào thôn Đông Sơn, Mạc Phi vẫn luôn đi đầu, sợ cùng với Trương Khánh mặt đối mặt.

Dưới sự sắp xếp của Mạc Phi, mỗi người đều có một nhiệm vụ, bọn họ có vẻ như tùy ý phân tán vào nhà dân, nhưng thực sự họ đang thực hành công việc mà mình được giao.

Địa thế của thôn Đông Sơn do nằm ở núi, nên hoàn toàn dựa theo thể núi mà xây dựng, tạo hình bên trong phi thường huyền diệu. Toàn bộ thôn làng tạo thành một thung lũng, bốn ngọn núi hùng vĩ nhất quán vây

quanh, gian nhà trung tâm dựa vào thể núi, hiện ra hình phóng xạ. Nếu như tiến vào thôn trang, người ta rất dễ dàng vì mất đi phương hướng mà loạn lỏi.

Mạc Phi nhận thấy nhóm binh lính của Trương Khánh đều lưu lại bên ngoài không dám tùy tiện ra vào làng, cậu thoải mái nở nụ cười, sau đó nói với ông lão ở bên cạnh: “Mọi người, chúng tôi trở về rồi đây.”

Lúc Diệp trưởng thôn nhìn thấy Mạc Phi, tâm tình trong lòng ông hết sức phức tạp. Ông không nghĩ tới, mấy cậu trai này dù gặp phải đám Trương Khánh, Mạc Phi vẫn không quên cam kết lúc trước, trở lại đón mấy người bọn họ. Ông lo lắng Mạc Phi không đủ mạnh để có thể tự bảo toàn chính mình, không đánh lại Trương Khánh, ấy vậy còn đến lo lắng cho bọn họ.

Diệp lão thở dài một hơi: “Mấy lão già chúng ta có chết cũng không sao, các cậu vừa chạy đi, sao lại quay về làm chi.”

Nhìn thấy trên mặt Diệp lão vừa vui vừa thương cảm, biểu hiện rất phức tạp, Mạc Phi ít nhiều cũng đoán được một ít tâm tình của đối phương. Cậu cười cười nói: “Chúng cháu có một chút chuyện muốn ông cùng phối hợp, xin ông giúp đỡ, dẫn đường cho đội viên của chúng cháu.”

“Được rồi được rồi, các cậu nếu đã dám về đây, chúng ta đương nhiên là toàn lực phối hợp. Chỉ có điều ta có một chuyện muốn nói rõ ràng trước tiên với cậu, cái người tên Lữ Cao Bằng trước kia đã bị ta giết chết vớt ở đằng sau núi. Nếu bọn chúng phái người đi thăm dò, có lẽ sẽ phát hiện thi thể của hân. Chúng ta đều phải cẩn thận.”

Trên mặt Diệp lão vụt qua một tia sát khí, cùng lời nói của ông, khiến Mạc Phi cảm thấy lão nhân trước mắt không hề nhu nhược yếu kém do tuổi tác. Mạc Phi tràn đầy nghiêm túc cùng kính ý, cậu nói: “Chúng ta ắt sẽ cùng bọn chúng đo sức, đợi đến khi chúng cháu dẫn người đi, kính xin người trong thôn lên xe đầu tiên. Chúng cháu sẽ lập trận giáp ở nơi trung tâm thôn, phiền Diệp lão cho người dẫn đường, để chúng cháu có thể nhanh chóng làm quen được địa hình.”

“Cậu đây yên tâm, lão già bảo đảm có thể làm được.” Diệp lão gật đầu, quay người rời đi. Tấm lưng kia thoạt nhìn không còn già nua nữa, từng bước đều tựa hồ tràn đầy nhiệt tình.

Sắc trời dần tối, đám người Trương Khánh tụ tập tại bên kia quảng trường, nhóm lửa than. Một phần nhỏ theo xe Trương Khánh rời thôn Đông Sơn, trở về thành phố B. Thủ vệ lưu lại đây phần lớn cao to, ai nấy đều đứng thẳng người, ánh mắt của bọn họ hướng về lũ Zombie ở ngoài thôn, nhưng nhóm người Mạc Phi lại rất rõ, người bọn họ chân chính đề phòng thật sự là ai.

Thời điểm rời khỏi thôn Đông Sơn, mí mắt Trương Khánh đột nhiên nhắm lên, hân đưa tay che mắt phải của mình một chút, ngay lập tức che kín tâm tình ở trên mặt.

Nhìn thấy biểu hiện như vậy của Trương Khánh, thủ hạ bên người vẫn luôn quan sát hân lập tức nịnh hót nói: “Trái nhảy họa, phải nhảy tài. Xem ra đại ca sắp giải quyết được cái thí nghiệm đau đầu kia rồi.”

“Đúng là cái thằng yêu tinh nịnh hót.” Trương Khánh méo miệng cười cười. Một tia bất hảo đối với tên này cũng được gạt bỏ chút ít. Cuối cùng trong lòng hân cũng tràn đầy mong đợi, nếu như thí nghiệm thật sự có thể thuận lợi, hân nhất định sẽ lên tiêm cho chính mình một mũi, đến lúc đó hân không cần phải ái ngại Lang giáo sư nữa. Thậm chí hân còn có thể giấu diếm một ít thuốc, tự bồi dưỡng quân đội thuộc về mình...

Xe của Trương Khánh thuận lợi vòng tới dưới núi, chạy như bay về phía thành phố B, phong cảnh cứ thế vùn vụt lui lại đằng sau.

Trương Khánh ngồi ở trong xe, lấy bóp tiền ra, rút ra một tấm hình. Nhìn người trong hình, trên mặt hân lộ ra một nụ cười hiếm thấy.

Thủ hạ ngồi ở bên cạnh Trương Khánh tên là Hùng Tử Bình, thời điểm nhìn thấy bức hình trong tay Trương Khánh, hân lập tức nói: “O, đây là con của anh hả? Nhìn giống anh quá đi! Cô gái xinh đẹp này nhất định là chị dâu rồi.”

Trương Khánh không đáp lại hân, nhưng thần sắc ôn nhu trên mặt liền biến mất. Lúc bất ngờ bỏ đi khu xưởng của mình, hân cùng vợ và thủ hạ đồng thời chạy nạn đến thành phố B, nương nhờ vào một ông lão để kiếm miếng ăn qua ngày.

Nghĩ tới vợ cho đến bây giờ vẫn bị Lang giáo sư giam cầm tại chỗ lánh nạn số 56, Trương Khánh bất giác xiết chặt quả đấm của chính mình.

Hùng Tử Bình ở bên cạnh, bởi vì thân phận thấp, nên việc này căn bản hắn không hề biết, hắn nhón nháo nói: “Anh quả là may mắn, có Lang giáo sư chăm sóc vợ giúp anh, họ nhất định sẽ vô cùng an toàn. Hiện tại mấy trăm chỗ tránh nạn ở toàn quốc, đều có lượng lớn quân đội duy trì trật tự bảo đảm an toàn, nghe nói ngày đêm đều sẽ có máy bay tuần tra, tuy chu vi tụ tập hơn triệu thi triều, thế nhưng dưới đài pháo oanh tạc, Zombie có nhiều hơn nữa cũng vô dụng...”

Giữa lúc mấy người trong xe trò chuyện, tài xế đằng trước đột nhiên giảm tốc độ, hắn dùng giọng điệu cảnh giác nói với Trương Khánh: “Lão đại, ở phía trước hình như có một chiếc xe, đang hướng về phía chúng ta.”

“Xe? Xe gì? Người của mình sao?” Hùng Tử Bình cản lại ở đằng trước Trương Khánh lên tiếng hỏi. Tay phải tay trái của Trương Khánh đều trụ lại thôn Đông Sơn, cho nên đây là lần đầu tiên Hùng Tử Bình mới có hội tiếp xúc gần gũi với Trương Khánh như vậy, bởi thế biểu hiện của hắn lúc này vô cùng tích cực.

Tài xế ngồi ở ghế trước hồi lâu lắc đầu, nói: “Quá xa, không thấy rõ.”

“Đợi đến gần đã, sau đó tính tiếp.” Trương Khánh cũng không quá lo lắng, đối phương chỉ có một chiếc xe mà thôi, mặc dù phần lớn người của hắn đều ở thôn Đông Sơn, thế nhưng cùng đi hiện tại cũng còn đến năm, sáu chiếc xe lận mà. Huống hồ con đường này người của hắn sớm đã tuần tra rồi, biết đâu chính là người phe hắn vừa vận đi qua đây không chừng.

72. Chương 72

Ô tô của Dịch Hạo Tuấn đi từ Bàn Sơn chạy về thủ đô, đoạn đường này xung quanh đều là vách núi, bốn phía lại không có lan can bảo hộ, chỉ cần một chút không để ý sẽ lộn nhào xuống vách núi như chơi.

Khung cảnh dưới đây là than hồng thạch đỏ như máu, đã từng là danh lam thắng cảnh cấp năm sao của toàn quốc. Tại dưới thác nước, phiến đá màu đỏ cũng là một điểm đặc biệt đáng chú ý.

Lúc Dịch Hạo Tuấn tiến nhập vào con đường này, phía trước truyền đến tiếng động cơ ô tô. Hai đoàn xe chẳng mấy chốc lướt qua mặt nhau.

Trương Khánh dẫn đầu năm chiếc xe bo sát vào vách núi, còn Dịch Hạo Tuấn đi ở làn ô tô bên ngoài.

Thời điểm hai bên giao nhau, Dịch Hạo Tuấn hồ hững nhìn lướt qua mấy chiếc xe. Trương Khánh cũng đưa mắt về phía Dịch Hạo Tuấn, khi hắn nhìn thấy đường viền đặc trưng kia, thời điểm nhìn thấy đôi mắt thâm thúy của Dịch Hạo Tuấn, đầu óc của hắn chợt nổ tung, từng hình ảnh của quá khứ bỗng nhiên ùa về.

“Nhanh! Quay đầu xe, xe ở sau ngăn cản hắn lại!” Trương Khánh đứng lên quát vào ống truyền điện thoại.

Đầu óc của hắn nổi lên mảng ký ức về sự tình phát sinh trong hắc xương ngày đó, khi nhận ra Dịch Hạo Tuấn, hắn cũng không thiết nghĩ đến giữ hình tượng trước đám thuộc hạ nữa. Chính là hai người bọn họ cho nổ tung nhà xưởng của hắn, cướp đi vũ khí của hắn.

Trương Khánh lên cơn giận dữ, hận chính mình không ngay lập tức nhận ra Mạc Phi. Bất quá đối phương chỉ có một mình, huống chi luận về xe hay số người thì bọn họ đều chiếm ưu thế. Trương Khánh tàn nhẫn mà kêu lên: “Xem bây giờ mày chạy đi đường nào!”

Hùng Tử Bình có nhìn thấy người ngồi trên xe kia, chỉ là một khuôn mặt xa lạ mà thôi, hắn cũng không để ý nhiều. Đội ngũ của bọn họ rất lớn, chuyện không nhận ra mặt lẫn nhau cũng là một chuyện vô cùng bình thường. Thế nhưng khi trông thấy về mặt Trương Khánh như vậy, hắn liền biết sự tình không đơn giản như hắn nghĩ. Thời điểm người kia lướt qua, Hùng Tử Bình cảm nhận khuôn mặt của đối phương mang đến cho hắn một cảm giác vô cùng cương nghị, khiến người nhìn qua khó quên.

Khoảnh khắc cùng xe phía trước kề sát, Dịch Hạo Tuấn cố ý tăng tốc độ một chút, anh không muốn tắt cả động độ trên con đường nhỏ hẹp này, nhất định sẽ dẫn đến thương vong vô ích. Nhưng lúc nhận ra đối phương bắt đầu có hành động, anh cũng nhanh chóng có sự tính toán của riêng mình.

Mấy chiếc xe sau cùng hiển nhiên đã nghe được mệnh lệnh của Trương Khánh, bọn họ chia ra hai bên áp sát xe của Dịch Hạo Tuấn, ý đồ bức bách đối phương dừng xe.

Từ kính phản quang, nhìn thấy ba chiếc xe phía sau đều quay đầu lại, trên mặt Dịch Hạo Tuấn hiện lên một điểm lãnh ý. Anh hoàn toàn không muốn xung đột cùng bất cứ người nào, thế nhưng nếu người ta đã tìm tới cửa, anh cũng sẽ không lùi bước.

Ô tô mạnh mẽ giảm tốc độ, bánh xe ma sát trượt một đoạn trên đường, Dịch Hạo Tuấn bắt đầu cấp tốc lùi xe về sau. Trong thời gian cực ngắn, xe Dịch Hạo Tuấn thay đổi hướng đi đột ngột như vậy, điều này làm cho người trên ba chiếc xe ở phía sau không kịp chuẩn bị.

Đuôi xe của Dịch Hạo Tuấn đụng vào sườn xe của ba chiếc xe đó, lực va chạm cực lớn, thân xe họ ly khai khỏi quỹ tích đang chạy, sau mấy vòng lật nghiêng, nửa cái đầu xe chạy ra khỏi mặt đường, lao xuống vách núi trước ánh mắt của mọi người.

Ngay trong nháy mắt, Dịch Hạo Tuấn lái đầu xe quay trở về, cùng đoàn xe của Trương Khánh duy trì cùng một phương hướng, hai chiếc xe phía sau vẫn theo sát không rời. Cảnh tượng tưởng chừng Dịch Hạo Tuấn sẽ tổng tiền mấy chiếc xe của Trương Khánh đi xuống dốc núi.

Loại người không muốn sống như vậy, làm Hùng Tử Bình phải đổ mồ hôi lạnh, hắn vội kêu lên: “Còn sống sờ làm gì? Trốn mau!”

Hùng Tử Bình không phải thủ lĩnh, chỉ là một trợ thủ cấp thấp, cho nên tài xế vẫn chưa nghe theo mệnh lệnh của hắn. Hắn chỉ biết dùng ánh mắt mong đợi nhìn chằm chằm Trương Khánh, một cái chân đã chuẩn bị sẵn sàng để tăng ga.

Nguy hiểm gần trong gang tấc vẫn không làm cho Trương Khánh chịu lùi bước, hắn không hạ một mệnh lệnh nào nữa, mà tự mình quay cửa kính xe xuống, dùng súng bắn vào bánh xe của Dịch Hạo Tuấn.

Thái độ của thủ lĩnh vô cùng kiên quyết, mấy người thủ hạ không thể làm gì khác hơn là vực lại tinh thần chống trả đối phương.

Trong sơn cốc phút chốc vang đến tiếng súng.

Xe của Dịch Hạo Tuấn bởi một phát súng kia mà thương tổn không nhẹ, anh lợi dụng nó làm lá chắn, còn mình thì trực tiếp xả súng tiến công về hướng trước mặt Trương Khánh. Đến thời điểm hiện tại anh cũng chưa liếc qua Trương Khánh đến một cái, đối với anh mà nói, chiến đấu chính là chuyện thường như cơm bữa, chiến đấu chỉ là vì muốn thoát ly chiến đấu mà thôi.

Lấy chiếc xe thứ hai làm yểm trợ, Trương Khánh cùng người trong xe nhắm tại kẻ hở đó tiếp tục xả súng vào Dịch Hạo Tuấn.

Tốc độ bắn của đồng đội không được tinh chuẩn linh hoạt, đây cũng chính là điều mà Trương Khánh vẫn luôn nhức đầu không thôi. Đầu tiên là phải bắn trúng lốp xe, làm ô tô bị hư hỏng, sau đó mới nhắm vào người ngồi sau tay lái.

Bốn tên đội viên trong chiếc xe thứ hai rất nhanh liền chết trong trận xả súng đó, Dịch Hạo Tuấn trốn ở trong xe nhanh chóng đổi băng đạn mới, chuẩn bị nhắm vào chiếc xe đầu đàn kia.

Thời điểm tiếng súng đầu tiên vừa vang lên, bốn người bị bắt làm con tin ở trong xe đều cảnh giác mà ngẩng đầu lên. Bọn họ hiểu cơ hội mà mình chờ đợi rất cuộc cũng đã đến.

Kim Thuần là người đầu tiên ngẩng đầu lên, công kích một tên canh giữ. Bởi vì bên ngoài đang chiến đấu, nên đám người đó không rảnh rỗi để quan tâm đến tình hình trong xe, đợi đến khi bọn họ phát hiện bốn con tin ở hòm xe sau đã bỏ chạy, mọi thứ đã quá muộn.

Kim Thuần tháo súng ở trên người tên canh giữ xuống, chỉ huy ba người còn lại chuẩn bị xạ kích bọc đầu bên này.

Sự việc phát sinh quá nhanh làm chiếc xe thứ năm không kịp ứng phó. Kim Thuần tìm được một quả mìn từ chỗ một tên thủ vệ, một phát cho nổ tung chiếc xe ấy. Cũng chính vào lúc này, Trương Khánh mới phát hiện đoàn xe ở phía sau mình đã loạn hết rồi.

Vì áp chế đám người Mạc Phi tại thôn Đông Sơn, nên lần này Trương Khánh không dẫn theo nhiều người. Năm chiếc xe ngoại trừ con tin ra thì khoảng chừng hai mươi người, hẳn vẫn cho rằng dù có gặp địch cũng không thể có quy mô người cùng vũ khí lớn bằng họ.

Nhưng hẳn không thể nào ngờ tới, hẳn sẽ gặp phải kẻ địch nguy hiểm đến như vậy, chỉ một mình vẫn thừa sức chống lại đám người bọn họ.

Khắp đồi núi đều là lớp lớp những phiến đá màu hồng, tựa như chúng bị máu của bọn họ nhiễm phải.

Đôi mắt lạnh lùng của Địch Hạo Tuấn thông qua tấm kính pha lê mà nhìn chăm chăm vào Trương Khánh, dưới đường nhìn đó, tay Trương Khánh khẽ run rẩy, hẳn cảm thấy có một luồng hàn khí từ lòng bàn chân chạy thẳng đến tim, khiến cả người hắn phát rung một cái.

“Làm sao đây?” Tài xế cùng Hùng Tử Bình đều quay đầu lại nhìn Trương Khánh, năm chiếc xe tồn thất bốn chiếc, nếu còn không đi nữa, sát thần kia sẽ nhanh chóng đến gõ cửa chỗ của bọn họ thôi.

Trương Khánh cắn răng, liếc mắt nhìn lại Địch Hạo Tuấn, hắn nói: “Đi.”

Nghe được lệnh này, tài xế gần như nhận được lệnh đại xá. Từ lúc vừa đối mặt giáp chiến đến bây giờ bất quá chỉ có mấy phút, gần hai mươi đồng đội của bọn họ nếu không phải chết dưới đáy vực thì chính là chết dưới tay người nam nhân kia. Bất luận là tài xế hay là Hùng Tử Bình, ở trong mắt bọn họ, Địch Hạo Tuấn chẳng khác gì Tu La đến từ địa ngục.

Xe chạy như bay trên đoạn đường hiểm hóc, tốc độ kia đánh bay mấy cục đá khiến nó trực tiếp đập vào trong vách núi, tạo thành mấy cái lỗ hình hài kỳ lạ.

Đối phương rời đi, Địch Hạo Tuấn cũng không định sẽ truy đuổi theo. Liếc mắt nhìn chiếc xe của mình đã hỏng đến không cách nào có thể sử dụng được nữa, anh rời khỏi đó, đi về phía hai chiếc xe ở phía sau.

Kim Thuần vẫn chưa biết người ngăn Trương Khánh lại là ai, trong suy nghĩ của hắn, đối phương chắc chắn có một đội cực kỳ mạnh mẽ, cho nên mới dám chạm trán trực tiếp với năm chiếc xe được trang bị đầy đủ như thế. Nhưng khi hắn mở cửa xe, nhìn thấy nam nhân trước mặt, hắn mới kinh ngạc kêu lên: “Là anh?”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, trên mặt Địch Hạo Tuấn hơi ngưng đọng, nhưng ngay lập tức trở nên khẩn trương, nhìn ba người ở phía sau Kim Thuần một chút, anh tái mặt hỏi ngay: “Mạc Phi đâu?”

“Bọn họ đều ở tại thôn Đông Sơn, số người canh giữ tại đó còn rất nhiều người, bọn họ có thôn trại, có cảnh vệ, rất khó đối phó.”

“Dẫn đường.” Địch Hạo Tuấn ngắn gọn nói.

Đã cách thành phố B rất gần rồi, ấy vậy mà mặt Trương Khánh vẫn trông thật khó coi. Hai mươi mấy thủ hạ bị một người giết chết, sự tình như vậy nếu truyền đến tai của Lang giáo sư, khó bảo đảm ông ta sẽ làm ra chuyện gì.

Hùng Tử Bình đối với tâm thái lúc này của Trương Khánh ngược lại là mò rất chuẩn, sắc mặt hắn trắng bệch nói: “Người kia thân thủ nhanh như vậy chắc chắn không phải người tầm thường, không chừng đã từng làm lính, thậm chí còn là bộ đội đặc chủng ấy. Đây căn bản không phải là trận đấu công bằng! Nếu hẳn là người của chúng ta thì tốt quá rồi. May là chúng ta đều trốn thoát được, có câu nói, giữ được núi xanh ắt sẽ không sợ thiếu củi đốt mà...”

Lời Hùng Tử Bình nói làm ánh mắt Trương Khánh sáng lên, hắn lẩm bẩm nói: “Mày nói đúng, giữ được núi xanh sợ gì thiếu củi đốt, chỉ cần không còn người sống quay về, chuyện hôm nay sẽ được giữ kín.”

Rất nhanh, trong chiếc xe kia phát ra hai tiếng “Đang cheng”, ô tô xiêu xiêu vẹo vẹo mà lúi vào ven đường. Hai cái xác bị Trương Khánh ném vào trong rừng cây.

Xe Địch Hạo Tuấn hỏa tốc chạy về thôn sơn, thuận lợi một đường chạy đi, Địch Hạo Tuấn cùng Kim Thuần đã nói rất nhiều chuyện phát sinh sau đêm đó. Khi biết Mạc Phi lúc ấy cố gắng đè nén kích động xuống,

đàm phán với Trương Khánh tại vùng hoang dã hẻo lánh để tìm cơ hội động thủ, bây giờ trên mặt Dịch Hạo Tuấn cuối cùng cũng nhóm lên một nụ cười.

Tia cười nhàn nhạt kia làm mấy người Kim Thuần ở trong xe thoáng sửng sốt bản thân.

Kim Thuần đến bây giờ mới phát hiện, thì ra vị sát thủ cao quý trước mặt này cực kỳ đẹp. Ý cười chớp nhoáng vừa rồi khiến trong lòng hắn chợt lóe qua một mặt khiếp đảm mà hắn khó giải thích được.

Dịch Hạo Tuấn nhìn thẳng về phía trước, nơi mà anh biết Mạc Phi của anh chắc chắn đang ở đó. Anh nói với người bên trong xe: “Chuẩn bị vũ khí kỹ càng, chúng ta sẽ chiếm lĩnh ngọn núi kia.”

Ngữ điệu bình tĩnh nhưng lại khuấy động lên ý chí chiến đấu hùng hồn của mọi người, một câu nói mặc dù có chút càn rỡ, nhưng đặt ở trên người Dịch Hạo Tuấn lại có vẻ rất đúng lý hợp tình.

Mấy người phía sau cũng mạnh mẽ bùng lên khí thế, bọn họ dồn dập nắm chặt vũ khí trong tay, đồng thời nói: “Được!”

73. Chương 73

Thôn trại nhìn có vẻ an lành, nhưng lại ẩn giấu tiềm ẩn sát cơ.

Nhóm người Mạc Phi đã thông thạo đường đi, bọn họ nắm bắt thời điểm đối phương thay ca để vạch ra kế hoạch hành động cho mình.

Sắc trời dần dần tối sẫm, bọn người Trương Khánh rời đi đến giờ đã được một giờ, Mạc Phi quyết định tại thời điểm bọn họ chuẩn bị thay ra liền động thủ.

Chính vào lúc mọi người chuẩn bị tập trung đến pháo đài để bắt đầu hành động, Mạc Phi phát hiện hai tên thủ hạ của Trương Khánh đang chậm rãi tiến đến chỗ của mình. Thời điểm nhìn thấy hai người kia, người ở bên cạnh có chút lo lắng.

Mạc Phi bình tĩnh phát tay nói: “Mọi người nhanh đi chuẩn bị, tôi sẽ ngăn cản bọn họ.”

Hai người kia quả thật là tới để tìm Mạc Phi, lúc nhìn thấy Mạc Phi, một người trong số đó đánh giá bốn phía một chút, sau đó đi tới trước Mạc Phi: “Tôi có nghe được lời của cậu nói. Liên quan đến huyết thanh, rốt cuộc cậu biết được tới đâu?”

Hành vi của hai người này làm Mạc Phi nhíu mày. Cẩn thận nhìn cái cách mà hai người nói chuyện khi trước, khuôn mặt hiện lên thần sắc kiên nghị. Ở họ có một sự nhất trí là lạ, khiến Mạc Phi sản sinh cảm giác nghi ngờ khó hiểu.

Mạc Phi mỉm cười nhìn cái người này giờ vẫn chưa mở miệng, cậu nói: “Vấn đề này các người đã hỏi qua tôi rồi mà. Không sai, tôi đã nhìn thấy người được tiêm loại huyết thanh đó, đến bây giờ hắn vẫn còn sống. Thủ lĩnh của các anh không phải trở về thành phố B, muốn tôi giúp anh ta thuận lợi hoàn thành thí nghiệm à, tại sao bây giờ hai người lại hỏi tôi nữa?”

“Không hổ là phóng viên, quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng.” Người này giờ vẫn chưa mở miệng đột nhiên lên tiếng.

Một câu nói này khiến Mạc Phi lập tức cảnh giác.

Đối phương liền nói tiếp: “Cậu không cần quá mức kinh hoảng như vậy đối với chúng tôi, sở dĩ tôi biết là vì trước đó tôi đã điều tra qua hồ sơ cá nhân của cậu. Cậu cũng không cần phải vội vã phủ nhận, người tên Lữ Bằng Cao trước đó đóng giữ trong thôn này, hắn đã gửi thông tin cho chúng tôi rồi.”

Hắn đưa bản điện báo cho Mạc Phi xem, sắc mặt Mạc Phi liền trở nên khó coi, cậu ngẩng đầu nhìn hai người, mắt lạnh hỏi ngược lại: “Vậy rốt cuộc ý của hai người là gì?”

Người đó vừa nói chuyện vừa thu hồi điện báo trong tay, hần nói với Mạc Phi: “Cậu so với ghi chép xác thực không giống nhau lắm, xem ra sau khi rời khỏi viện khoa học đã gặp phải không ít khó khăn. Cậu tên tâm, chúng tôi chỉ là muốn trợ giúp cậu, xét trên một góc độ nào đó, chúng ta có thể xem như bạn bè.”

“Bạn bè?” Lời của đối phương làm Mạc Phi không rõ, cậu nghi hoặc liếc nhìn hai người đứng đối diện, cảm giác mình sắp biết được một sự thật không hề tầm thường.

Người đứng ở phía sau ho khan một tiếng, hai người lập tức rời đi, chỉ để lại cho Mạc Phi hai cái bóng lưng cùng vô vàn thắc mắc mơ hồ.

“Sao vậy Mạc Phi, hai người bọn họ tới để làm gì?” Một người trong tiểu đội tiến đến hỏi.

Nghe được như vậy, Mạc Phi sờ sờ mũi, sau đó cậu xoay người nói với cậu ta: “Không có gì.”

Hai người tìm đến Mạc Phi, người đứng ở phía trước tên là Bành Vịnh Đức, còn người đứng ở phía sau là Mã Bảo. Hai người bọn họ gia nhập đại viện rất lâu rồi, so với Trương Khánh sớm hơn nhiều. Hai vị lãnh đạo lúc trước bị Lang giáo sư sát hại, bọn họ vẫn tiếp tục ở đó, bất quá chức vị khi đó không được cao.

Mã Bảo đứng ở phía sau Bành Vịnh Đức, hần lo lắng hỏi: “Lão Bành, cái tên Mạc Phi đó chúng ta có thể tin tưởng sao? Cậu ta và Dịch Hạo Tuấn chính là người đã trộm huyết thanh đấy.”

Bành Vịnh Đức dựng đứng lại cổ áo, nói: “Hai người bọn họ thân phận đặc thù, cấp trên có ý muốn tận lực bảo vệ, tôi chỉ là muốn tranh thủ một chút. Đương nhiên, cũng phải xem vận mệnh của chính bọn họ nữa.”

Trải qua thời gian chiến tranh dài như vậy, thứ có thể ăn uống đều bị đánh cướp sạch sẽ. Vấn đề này từng trở thành chuyện khiến mọi người phiền nhiễu. Nhờ vào sức mạnh của kỹ thuật, Trương Khánh đã thành lập nhà xưởng kỹ thuật trong đại viện, chuyên cung cấp nước cất sạch cùng đồ ăn sạch. Những đồ ăn này đều chế tác từ thịt tươi, so với mùi vị trước thiên tai cũng không có gì khác biệt, mùi vị rất tươi mới.

Tại trước thôn tỏa lên mùi thịt kho, mùi vị thơm ngon men theo không khí mà lan đến bên trong pháo đài.

“Bà nội nó! Thơm chết tôi rồi!” Đại Bàn ngửi thấy hương thơm này liền nhổ một bãi nước bọt.

Mạc Phi mới vào đến nên vừa vặn chứng kiến được cảnh này, cậu hiểu rõ thời gian dài chiến đấu vừa qua, trái tim mọi người đều trở nên mệt mỏi. Kỳ thức ý nghĩ của hết thảy mọi người đều giống nhau, muốn được ngủ ngon giấc, muốn được tắm nước nóng, muốn được ăn một bữa thịt.

“Làm xong vụ này, chúng ta trở về đại viện không quân đi. Dịch Hạo Tuấn cùng Đường Sĩ Miễn đã chiếm được trụ sở kia, chúng ta có tường cao, có pháo đài, sẽ không ai dám bắt nạt chúng ta nữa.” Mạc Phi nói như vậy. Đáng tiếc cậu vẫn chưa biết sự việc đã hoàn toàn thay đổi, Dịch Hạo Tuấn giết chết Đường Sĩ Miễn đã biến chất, cũng chưa biết bây giờ đại viện không quân đã bị nhóm người của Lại Minh chiếm lĩnh, bọn họ có đồng đội mới.

Dưới sự cổ vũ của Mạc Phi, trên mặt mọi người đều xuất hiện nụ cười, liền ngay cả Diệp Tiểu Vân bụng to cũng vậy.

Sau khi liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Vân, Mạc Phi nói: “Mập mập, lát nữa mấy cậu hộ tống Diệp tỷ, cùng những thôn dân kia lên xe trước. Chúng ta sẽ chiếm lĩnh đài chỉ huy, cậu có trách nhiệm phải bảo vệ tốt đồng đội của mình, nhiệm vụ của cậu rất nặng đấy.”

“Yên tâm, không thành vấn đề.” Đại Bàn vô cùng nhiệt tình đáp lời.

Mạc Phi đi tới bên ngoài pháo đài, từ đỉnh tòa tháp cao đưa mắt nhìn xuống dưới. Đội viên của Trương Khánh vì ngại địa hình nên không dám tùy tiện vào thôn, bọn họ chỉ đứng bên ngoài canh giữ người cùng xe cộ, bởi theo họ suy nghĩ, không có xe, không có thông đạo, đám người Mạc Phi sẽ không có cách nào ra khỏi thôn. Mạc Phi biết rõ ý nghĩ này của phe địch, nên phân tán mọi người vào các nhà dân nhằm che mắt bọn người của Trương Khánh. Kỳ thực bọn họ có không ít thông đạo, chỉ cần Mạc Phi ra lệnh một tiếng, bọn họ có thể hình thành một nhánh phân đội nhỏ, thâm nhập các đường đó mà đột kích đánh triệt kẻ địch.

Nơi này địa hình rất cao, so với vùng hoang dã trước kia có lợi nhiều lắm, giờ khắc này Mạc Phi vô cùng vui mừng vì khi đó không nóng vội mà nổ súng, bằng không cứ coi như đánh bại Trương Khánh, đội của cậu chắc chắn cũng sẽ thương vong không ít.

Ngay lúc Mạc Phỉ chuẩn bị hành động, Bành Vịnh Đức cùng Mã Bảo cũng vừa trở lại trại của mình, bọn họ đang chuẩn bị thay ca, bỗng nhiên, có người ở ngoài cửa thốt lên: “Đội trưởng! Đội trưởng! Mau đến đây xem một chút!”

Bành Vịnh Đức và Mã Bảo nhận ra vẻ mặt của người thủ hạ kia xem ra đã sợ hãi đến cực độ, hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó một trước một sau leo lên tường cao của thôn trại.

Đứng ở trên tường cao, nương theo sự chỉ điểm của tên thủ vệ, Bành Vịnh Đức bất ngờ phát hiện ở rìa núi ngay sau thôn Đông Sơn tụ tập không ít Zombie. Có lẽ vì trời gần tối, Zombie hoạt động rất mạnh, chúng nó đang chậm rãi đi tới thôn Đông Sơn.

Thủ vệ giải thích: “Có thể là có thứ gì đó chết ở dưới đáy, hấp dẫn sự chú ý của chúng. Tôi cảm giác nơi này càng ngày càng có nhiều Zombie, hay là bây giờ chúng ta xạ kích giải quyết hết bọn chúng được không?”

“Bên ngoài có nhiều Zombie như vậy, chúng ta không quản nổi đâu. Các cậu nhanh chóng thay ca, nhớ phải đổi lấy vũ khí tốt một chút.” Bành Vịnh Đức nói. Sau đó, hắn có vẻ suy nghĩ gì đó, rồi tiếp, “Bãi đậu xe bên kia tạm thời không cần sắp xếp người đến trực, bảo các anh em lại đây ăn no rồi tính tiếp.”

“Cảm tạ đội trưởng!” Tên thủ vệ kia vô cùng mừng rỡ.

Bành Vịnh Đức cùng Mã Bảo đi về phía sau bức tường, những thủ vệ còn lại dồn dập rút khỏi khu vực tường thành. Mấy người canh giữ ngoài bãi đậu xe nghe được lệnh liền lập tức lui về chỗ nghỉ ngơi, sắc trời càng ngày càng muộn, xem ra Trương Khánh tối nay sẽ không trở lại kịp. Một mỗi cả một ngày, bọn họ chỉ mong muốn ăn phần cơm thật ngon, sau đó ngủ một giấc.

Bỗng, phía sau núi vang lên tiếng súng, các đội viên đang dùng cơm đều sững sờ, nhưng bởi vì tiếng súng ở xa, bọn họ đều nghĩ có thể vài thủ vệ đi tuần tra phát hiện thấy Zombie nên nổ súng mà thôi.

Nhóm binh lính cao to ngồi vây chung quanh cái nồi thật lớn, những người có địa vị tương đối cao thì ngồi tùm thành một chỗ, bọn họ vẫn chưa bị phát súng lẻ loi kia quấy rối, sau khi tùy tiện liếc mắt nhìn, một tên trong đám binh lính nói: “Ồ? Hai vị đội trưởng đều không tới dùng cơm à? Hôm nay làm sao vậy?”

“Mấy anh em trước kia trực ở thôn Đông Sơn đều ra ngoài hết rồi, tiểu tử Phong Thiệu Huy quen nịnh nọt đã chạy theo hai người kia không có ở đây. Bành ca nói để ảnh và Mã ca đi xung làm quen địa hình một chút.”

“Tiểu tử này đích thị là yêu tinh nịnh nọt mà!” Người lính kia bắt mồm lên tiếng.

Ngay lúc bọn họ đang ăn ngon lành, một vật tròn tròn từ từ lăn tới chỗ của bọn họ. Một trong số họ không chú ý đến nó nên thông thả đi lướt qua, ngay lúc đó, một đạo hỏa lôi phóng lên trời, mặt đất xung quanh bỗng nhiên oanh một tiếng thật lớn, khoảng cách mấy mét phụ cận đều bị nổ tung lên cao, cái chảo cũng bị lật tung văng lên tận nóc.

“Giết!” Người của Mạc Phỉ ở trong trại hô to, rồi đồng loạt ào ra nổ súng giải quyết gọn một nhóm người một cách nhanh chóng.

Đám người còn sống nhận thấy tình huống không ổn, gấp gáp đi về chân tường cầm vũ khí của mình lên, chừng mấy giây tiếp theo, liền có thêm vài người ngã xuống dưới nòng súng.

Một số binh sĩ sau khi lấy được súng, tự phân chia tổ đội để tác chiến, bởi hai người Bành Mã không có mặt để chỉ huy, bọn họ biểu hiện có chút hỗn loạn, vọt vào trại, lại bị loạt đạn trùng kích liên tục. Bọn họ cứ cầm súng do dự chưa dám quyết định.

Bành Vịnh Đức tại tường cao nhìn thấy màn này, hắn biết Mạc Phỉ không phải xuất thân từ quân đội, có thể dùng ba tác miệng lưỡi tạm tránh đầu sóng ngọn gió, không chọn cách chiến đấu trên đường phố nhằm giảm bớt thương vong, chính là một quyết định đúng đắn. Tuy rằng nguyên nhân xuất phát từ chỗ của Trương Khánh, nhưng hắn vẫn có chút kính phục với cách xử trí của Mạc Phỉ.

Binh lính bên cạnh nôn nóng nhìn hắn, Bành Vịnh Đức giả bộ phẫn nộ, vung tay lên nói: “Còn chờ cái gì nữa? Tiến lên!”

“Các anh em! Xông lên giết hết bọn nó!” Sau câu nói này, thủ vệ từ trên tường cao phóng xuống, cùng với binh lính trên mặt đất, bọn họ tạo thành thế trận tán loạn, vọt về hướng thôn Đông Sơn.

74. Chương 74

Vì dễ dàng cho ban đêm tác chiến, mấy vị trí rõ ràng trong ngõ hẻm đều được Mạc Phi dùng đuốc làm ký hiệu. Kẻ địch xấu số nào xông vào khu vực sáng này, ắt hẳn sẽ bị bên mình thủ tiêu dễ ăn cháo. (*)

(*) Nguyên văn là dễ dàng thủ tiêu

Sau khi nhận được tín hiệu từ Mạc Phi, Đại Bàn vẫy tay nói với đám người đằng sau: “Nào, tất cả đi theo tôi.”

Diệp trưởng thôn mang theo cháu trai sáp nhập vào hàng ngũ. Từ sau dịch bệnh bạo phát, mấy người họ đều bị vây chặt ở đây. Đói bụng cùng hăm hại chèn ép hầu như muốn nghiền nát họ đến thảm thương.

“Cháu ngoan, theo sát ông, một bước cũng không rời nghe chưa. Chúng ta sẽ lập tức ra khỏi thôn.” Trên mặt Diệp lão tràn đầy hưng phấn.

Đại Bàn dừng lại ở giữa đám người, hẳn giao ống nghe cho một tên đàn em, sau đó đi về phía sau cùng lên tiếng thúc giục: “Nhanh lên, theo sát, phải theo sát nhau.”

Sắc trời từ từ tối sẫm, đèn đuốc trong thôn ngoại trừ mấy chỗ được thắp sáng, còn lại toàn bộ ngõ hẻm đều bị bóng đêm nuốt chửng. Điều này mơ hồ gia tăng áp lực cho Mạc Phi. Công kích không ngừng bắn tới, xem chừng kẻ địch đang muốn áp sát vòng vây đây mà. Bọn chúng có thể đã nhận ra bên trong thôn có điều mờ ám.

Thấy đám người Đại Bàn đã từ từ áp sát phía sau núi, dựa theo kế hoạch tiến hành, Mạc Phi cũng bắt đầu vung tay về nhóm người ở sau lưng, quyết đoán nói rằng: “Đi, rời bỏ tháp!”

Dựa theo kế hoạch, các thôn dân từng nhóm rút đi, ngoại trừ Đại Bàn dẫn dắt một nhóm lớn ông lão bà lão, còn một số người khác cũng y theo kế hoạch mà rời khỏi nhà, đi đến quảng trường lớn. Khi bọn họ nhìn thấy hai người Bành Mã ở quảng trường, tất cả mọi người đều thất kinh.

Mã Bảo nhanh chóng nói với những người kia: “Không có thời gian giải thích với mọi người, mau lên xe đi!”

“Lên xe đi, các đồng chí.” Trên mặt Bành Vịnh Đức cũng lộ ra nụ cười. Hai người bọn họ cũng không ở lại đó, chỉ là ngắn gọn nói hai câu như thế, bọn họ dường như rất sợ bị thuộc hạ nhìn thấy, nói xong liền xách súng đi đến chỗ khác.

Một ông lão trong thôn chần chờ một chút, sau đó hỏi: “Hai người kia, không phải người của chúng ta đúng không?”

Mạc Phi mang theo vài tên đội viên lưu tại sau cùng, xung quanh vang lên tiếng súng không ngừng, bọn họ dựa vào vài người quen đường dẫn dắt đội, cẩn thận đi ra khỏi pháo đài.

Mạc Phi lựa chọn con đường tương đối gần khu vực Đại Bàn hành động. Trong các phân đội, khiến cậu lo lắng nhất chính là đội nhóm này, bởi ở nhóm này bao gồm nhiều người lớn tuổi cùng con nít, hơn nữa còn có thêm phụ nữ có thai. Vì vậy mỗi bước đi đều thận trọng để tránh sai sót không nên có.

Tiếng súng của kẻ địch vang lên suốt dọc đường đi, ấy thế đoàn người Mạc Phi lại thuận lợi tránh né được kẻ địch mà đi đến gần cửa sau. Tại đó, cậu gặp được một tiểu đội đã thoát ra được trước đó.

“Lăng Ba?” Mạc Phi cảm thấy rất bất ngờ, bởi vì Lăng Ba đi đứng bất tiện, cho nên cậu mới xếp cậu ấy vào tổ đầu tiên, nhờ hai người vác dáng to cao chăm sóc cho cậu ấy. Vị trí của tổ này cùng tổ của Đại Bàn là xê xích nhau không nhỏ, dựa theo kế hoạch, đợi khi tiếng súng dứt, sẽ có người vọt vào ngõ hẻm, hai tổ sẽ sáp nhập lại rồi cùng rút đi.

“Mấy người bên nhóm của Đại Bàn đến bây giờ vẫn chưa đến, chúng tôi đã đi qua bên kia bãi đậu xe, ở đó hoàn toàn không một bóng người, tôi đang chuẩn bị đi tìm bọn họ đây.” Lãng Ba nói.

Mạc Phi nghe tình hình này, không chút do dự nói: “Lãng Ba cậu trước tiên cùng bọn họ trở lại, ba người đi cùng với tôi, đi tìm tổ đội viên đó.”

Bên kia pháo đài đều là tiếng súng, không thể phân biệt nổi đâu là súng của phe địch hay súng của phe mình.

Nhóm Mạc Phi nhanh chóng tiếp cận khu vực dự định, thời điểm gần đến cửa sau, đột nhiên bên tai bọn họ truyền đến tiếng gào thét rung trời.

Đội viên Việt Phàm tuổi trẻ nhanh nhạy, nhận thấy tình huống bất thường liền xông ra khỏi đội ngay lập tức. Mấy người Mạc Phi cũng theo sát ở phía sau. Thời điểm chứng kiến cảnh tượng đáng sợ ở trước mắt, Mạc Phi đơ cứng người, nửa ngày nói không ra lời.

Đại Bàn đứng ở giữa hai cánh cửa lớn, hấn dùng cánh tay kiên cố đè thật chặt vào cửa sau. Ở phía sau cửa, rất nhiều cánh tay tái nhợt chụp lên tay cùng đầu của hấn. Dưới ánh trăng sáng ngời, dưới thân của Đại Bàn đều là thịt hư thối cùng vết máu của Zombie.

Sau khi nhìn thấy Việt Phàm đi đến, Đại Bàn lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, hấn nói với Việt Phàm rằng: “Mạc Phi lão đại cũng tới à? Các anh nhanh chóng dẫn bọn họ rời đi, đám người này chắc không an phận lâu được đâu.”

Mạc Phi đi đến gần Đại Bàn, cậu nhìn thấy tại nửa phần mặt của hấn đã bị từng vết rách dài, máu thịt nhầy nhụa khó phân biệt. Trong mắt hấn hơi hiện lên màu đỏ, mỉm cười cứng ngắc ở trên mặt. Hấn nói với Mạc Phi: “Xin lỗi, tôi chỉ có thể làm được những thứ này. Tôi không xong rồi, anh mau dẫn mọi người chạy đi. Cửa sau không có ai, chúng nó bị tiếng súng hấp dẫn lại đây, không ai phát hiện hết.”

Đôi mắt Mạc Phi có điểm ướt át. Cậu mím môi, sau đó nói với người ở bên cạnh: “Việt Phàm, cậu dẫn bọn họ đi.”

“Mạc Phi! Hãy cứu cậu ấy...” Nhóm người lớn tuổi cùng nháo nhào cả lên, Diệp Tiểu Vân cũng cùng một nhóm với họ, cảnh này mặc dù cô không lạ nhưng vẫn khó nén đau thương, Zombie bên ngoài không ngừng chấn động lên cửa sắt, đẩy lui bọn họ về sau. Nhờ có Đại Bàn dùng thân thể chặn lại hai phiến cửa sắt, lũ Zombie mới không lọt vào trong thôn.

“Đi! Đi! Đi!” Mạc Phi dồn mọi người đi khỏi đó, nhưng vẫn có vài người còn nán ná lại không nỡ rời đi.

“Đi đi! Tôi không muốn mọi người hỗ trợ!” Đại Bàn khóc lóc.

Mạc Phi sút súng ra, cậu kề họng súng vào ngay đầu Đại Bàn, đoạn quay sang nói với những người khác: “Nếu mọi người không nhanh rời đi, đợi đến lúc bọn người Trương Khánh trở về, đừng ai mong có thể trốn thoát được. Mọi người không đi, tôi sẽ bắn chết cậu ta.”

Ba người bên cạnh Việt Phàm có vẻ cũng như thôn dân, ráng lưu lại thêm chút nữa, bọn họ không nỡ vứt bỏ đồng đội của mình.

Người bên kia pháo đài hình như đã phát hiện điều dị thường, tiếng súng đang từ từ ngưng lại.

“Cám ơn anh.” Đại Bàn cảm kích liếc mắt nhìn Mạc Phi. Cửa lớn liên tục bị lũ Zombie phá hoại, vậy mà mấy người lớn tuổi kia vẫn chưa chịu rời đi. Đại Bàn bỗng nhiên quay người lấy một quả bom từ trên người Mạc Phi, không nói không rằng, ôm quả bom kia xông thẳng vào trong đám Zombie.

Theo Đại Bàn xông vào, Zombie ở xung quanh đều bị người sống hấp dẫn. Chúng nó giống như kẻ điên mà nhảy lên thân thể hấn, có con còn cưỡi ở trên đầu hấn, chúng nó đẩy hấn ngã nhào xuống đất, tại trước mắt Mạc Phi, dùng hàm răng cùng tay mà xé thân thể của hấn ra.

“Đừng nhìn.” Diệp lão đầu che đi tầm mắt của cháu trai, còn ông thì hai mắt nhắm nghiền lại, nước mắt lăn dài.

Tiếng thét tan nát cõi lòng của mập Đại Bàn truyền vào đáy lòng của mỗi người, theo tiếng “Tê tê” vang lên, kíp nổ khởi động, một tiếng nổ tung kịch liệt vang vọng chân trời.

Mạc Phi hiểu rõ động tĩnh nơi này sẽ kinh động tới đám người Trương Khánh, cũng sẽ hấp dẫn rất nhiều Zombie đang lượn lờ ở trong núi. Trên vai cậu gánh vác thật nhiều sinh mạng, cậu không dám chậm trễ, cậu ôm lấy một đứa trẻ còn khá nhỏ lên, đồng thời đỡ một ông lão, cao giọng hô: “Mau đi vào trong xe!”

Nơi cửa sau truyền đến tiếng nổ kịch liệt hấp dẫn sự chú ý của mọi người, kẻ địch trụ tại pháo đài, giờ khắc này đã phát hiện mình bị trúng kế. Dưới tình huống của Đại Bàn tạo ra, vô số Zombie lũ lượt kéo về thôn.

Chúng nó hành động chậm chậm, nhưng số lượng lên đến hàng trăm hàng ngàn Zombie không ngừng tụ tập đến thôn Đông Sơn, khắp nơi nheo nhúc đám người hư thối phiêu đảng.

“Người của chúng ta đều đến đông đủ, lên đường thôi.” Việt Phàm lau mồ hôi nói với tài xế.

Nhưng Mạc Phi lại dè tay tài xế lại, cậu lên tiếng: “Chờ đã, còn có hai người.”

Người trong xe đại thể tâm tình không ổn định, rất nhiều người có tuổi ánh mắt đều đại ra. Bọn họ đau buồn về cái chết của những người trẻ tuổi, nhìn đất tổ mà mình sinh sống suốt mấy chục năm qua, rất nhiều người không kìm được nước mắt.

Hai người Bành Vịnh Đức cùng Mã Bảo thở hồng hộc chạy tới, phía sau bọn họ là đại sóng Zombie đang xông vào thôn. Lúc Bành Vịnh Đức nhìn thấy Mạc Phi cố ý chờ bọn hắn, hắn hoàn toàn sững sờ. Mạc Phi nói: “Lên xe bàn lại.”

Rất nhiều người trong xe xem hai người Bành Mã là kẻ địch, đặc biệt là mấy ông lão, tâm tình kích động, quát vào Bành Vịnh Đức: “Súc sinh tụi này, lên xe của bọn tao làm gì?”

Mạc Phi ngăn hành động của những ông lão kia, cậu nói vào bộ đàm: “Xuất phát.”

Ô tô chạy trên đường núi với tốc độ cực nhanh, dọc theo đường đi có rất nhiều Zombie cản đường, mỗi lần chúng va đập vào thân xe, mọi người đều có thể cảm nhận được một sự chấn động mạnh.

Kính chắn gió rất nhanh dính đầy máu thịt be bét, bọn họ không thể lái xe mà không có kính chắn gió được, sẽ rất nguy hiểm, do đó thanh gạt được bật liên tục để gạt đi phần nào mảng hư thối đó.

Bành Vịnh Đức ngồi bên cạnh Mạc Phi, đợi sau khi xe cuối cùng cũng chạy trên con đường khá bằng phẳng, Mạc Phi mới thở phào nhẹ nhõm, cậu nói với Bành Vịnh Đức: “Bây giờ nói chuyện được rồi.”

Bành Vịnh Đức nhìn Mạc Phi, hắn nhìn thấy trong đôi mắt Mạc Phi đang ngăn ngăn nước mắt. Đôi môi Mạc Phi run rẩy, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay của chính mình. Vì muốn truyền sức mạnh cho đội viên, cậu không thể bộc lộ cảm xúc nhiều, vì vậy cậu vẫn luôn cố gắng đè nén chính mình.

Bành Vịnh Đức nhìn bên trong xe, sau khi mấy người kia thoát khỏi thôn trang, tất cả đều quay đầu nhìn lại, cũng có người vẫn luôn dùng ánh mắt phần nộ theo dõi hắn cùng Mã Bảo.

Hít sâu một hơi, Bành Vịnh Đức nói: “Chúng tôi cần phải sớm đứng ra, duy trì trật tự nơi này. Chỉ là sự việc can hệ trọng đại, mặc dù các cậu đã cứu chúng tôi, nhưng có một vài việc chúng tôi thật không thể nói ra được. Lát nữa các cậu cứ thả chúng tôi bên dưới ngọn núi này, chúng tôi sẽ tự tìm chỗ an toàn tạm lánh đi một chút. Chờ bọn Trương Khánh quay lại, chúng tôi còn phải về đại viện một chuyến.”

“Đại Bàn chết rồi.” Mạc Phi lạnh như băng nói, “Ba Trần chết, mẹ Trần cũng chết, ngay cả bọn nhỏ cũng đều chết hết, Từ Trung cũng vậy. Tôi muốn hỏi các anh, rốt cuộc muốn thêm bao nhiêu người chết nữa mới quyết định ra tay hả?”

Nghe Mạc Phi nói, Bành Vịnh Đức hiểu rõ trong lòng cậu chắc chắn đang rất đau khổ. Đồng thời từ trong giọng nói của cậu, hắn ngấm đoán được cậu đã biết được điều gì đó. Bành Vịnh Đức thấp giọng: “Có một số việc không tiện để nhiều người biết. Nói chuyện riêng một chút đi.”

75. Chương 75

Đoàn xe một đường chạy như bay, cách Nguyệt Cung sơn càng ngày càng xa. Sau khi rời xa nơi Zombie tụ tập, tất cả mọi người đều buông lỏng cảnh giác.

Đoàn xe rất nhanh chạy đến ngã ba, cách đó không xa, có vài vệt sáng mờ nhạt lóe lên, đấy chính là phe địch đang dùng súng ống cùng đạn dược công kích bầy Zombie.

Bành Vịnh Đức liếc mắt nhìn về thôn Đông Sơn, theo lệnh của Mạc Phi, phần lớn người bắt đầu phân tán đến mấy chiếc xe khác, còn trên chiếc xe hiện tại, chỉ có ba người còn ngồi trong xe, Mạc Phi cùng hai người bạn hắn.

Về mặt Mạc Phi không hề có một tia cảm xúc, cậu nói với Bành Vịnh Đức: “Tài xế đi rồi, có lời gì thì mau nói.”

Mã Bảo liếc Bành Vịnh Đức một cái, sau đó nói rằng: “Chúng tôi là lính thuộc trạm tránh nạn số 56. Trước khi các cậu đến thành phố B, nơi này đã xảy ra mấy đợt thi triều, phần lớn binh lính đều tử trận, còn người dân thì rút đi cùng quân đội. Trạm tránh nạn số 56 của chúng tôi xây dựng trên vùng núi ngoại thành thành phố B, được kiến thiết từ trước dịch khi bệnh bùng phát, bên trong vật tư phong phú.”

Mạc Phi đã từng đi phỏng vấn trạm tránh nạn số 111 ở biên giới phía Bắc, cho nên đối với những gì Bành Vịnh Đức nói, cậu cũng không mấy xa lạ.

Bành Vịnh Đức dừng một chút, sau đó tiếp lời: “Trước khi phát sinh đại dịch, quốc gia đã có bước chuẩn bị về cơ cấu nghiên cứu khoa học cùng thiết kế hạ tầng tránh nạn. Cậu cũng đã tham gia vào cuộc phỏng vấn lần đó, hẳn biết rõ, chúng tôi đã công bố huyết thanh có thể chữa bệnh ra bên ngoài, gọi là được tề số 1. Chính là thứ.... mà cậu cùng Dịch Hạo Tuấn đã lấy đi.”

Mạc Phi liền nhớ tới bình huyết thanh màu hồng, đối với chuyện mà đối phương đề cập về Dịch Hạo Tuấn, cậu cũng không có phủ nhận, chỉ đơn giản nói: “Thuốc đó sau khi tiêm vào bên trong cơ thể người, xác thực sẽ sản sinh kháng thể, điều này tôi hoàn toàn không phủ nhận. Một người bạn của tôi không cẩn thận tiêm huyết thanh vào người, sau đó hắn bị Zombie cắn phải, không bao lâu hắn có sức đề kháng. Tôi chính mắt nhìn thấy quá trình nghịch chuyển Zombie hóa.”

Mạc Phi nói như vậy, trên mặt Bành Vịnh Đức cùng Mã Bảo càng thêm kinh dị, chỉ chốc lát sau, Mã Bảo chen vào nói: “Kỳ thực, loại thuốc kia vẫn còn trong giai đoạn thí nghiệm, cũng không phải mỗi một lần thí nghiệm đều có tác dụng, theo chúng tôi biết, vật thí nghiệm ở đại viện lục quân tham gia vào lần thí nghiệm này, đến giờ vẫn chưa có ai sống sót. Bạn của cậu chắc chắn là người có tố chất cực tốt.”

Bành Vịnh Đức cũng nói: “Những chuyện chúng ta vừa nói, tốt nhất cậu hãy giữ bí mật, càng ít người biết càng tốt.”

Hít sâu một hơi, Bành Vịnh Đức nói với Mạc Phi: “Huyết thanh số 1 là do Lang giao sư phát minh, theo báo cáo công bố với quốc gia, đây chính là thuốc có thể nghịch chuyển quá trình Zombie hóa, có giá trị hiệu quả hữu ích. Nhưng sau đó chúng tôi phát hiện, loại thuốc này đối với cơ thể người để lại tác dụng phụ rất lớn, thậm chí nếu liều lượng quá nhiều sẽ trực tiếp biến thành Zombie. Được tính cực mạnh, muốn đưa nó vào thử nghiệm lâm sàng cơ hồ là không thể.”

Nghe thế, Mạc Phi bỗng nhiên cảm giác có chút sợ hãi. May là Dịch Hạo Tuấn trộm thứ thuốc kia không phải vì bản thân, hơn nữa anh cũng không phải loại người tham lam. Bằng không giả như không có Đường Sĩ Miễn, rất có thể sẽ có một người biến thành một xác chết di động.

Giữa chân mày của Bành Vịnh Đức lộ ra thần sắc chán ghét, đồng thời hắn cũng nói: “Đồng đội nằm vùng của chúng tôi sau đó mới phát hiện, thì ra loại thuốc kia chỉ dùng trên cơ thể của Zombie. Nếu tiêm nó trực tiếp vào cơ thể người bình thường, người đó sẽ có khả năng biến thành Zombie cấp hai, cũng chính là Zombie biến dị mất đồ mà bên ngoài hay nói tới. Thậm chí cũng trở thành Zombie có ý thức, có thể thống lĩnh quần thể Zombie biến dị cấp ba. Mấy lần thi triều diễn ra trong thành phố B đều là do một tay Lang giáo sư tạo ra, ông ta muốn dùng được tề chế tạo Zombie biến dị, tiến hành thí nghiệm trên quy mô lớn, ông ta muốn hoàn thiện thuốc của mình, cũng là vì để chứng minh thành quả của ông ta.”

Tin tức đáng sợ truyền vào tai Mạc Phỉ, khiến cậu đột ngột có suy nghĩ rằng những tin tức lớn mà cả đời khó có thể tiếp cận đều tự động tìm tới cửa. Ngón tay cậu nhẹ nhàng đánh lên đùi chính mình, giống như đang gõ chữ trên laptop của cậu vậy.

Tựa như phút chốc trở về với cương vị ngày xưa, bản năng nghề nghiệp bộc phát, trong mắt Mạc Phỉ ánh lên sinh khí, quay sang nói với Bành Vịnh Đức: “Sức chiến đấu của Zombie biến dị cấp hai tôi đã từng nhìn thấy, từng con đều có công năng đặc dị, quả thật rất đáng sợ. Không dám tưởng tượng nếu thí nghiệm chế tạo Zombie cấp ba thành công, hậu quả sẽ như thế nào?”

Bành Vịnh Đức lắc đầu một cái: “Trên lý thuyết mà nói, loại thuốc này của ông ta không chỉ có thể nghịch chuyển thân thể thành công, đồng thời còn có thể thu được Zombie biến dị cấp ba. Nếu quốc gia của chúng ta cùng một lúc mà tồn tại mấy trăm con Zombie biến dị cấp ba, điều này có nghĩa loài người không còn chốn dung thân, Zombie biến dị cấp ba có trí não, nó sẽ dẫn dắt những con Zombie khác, vờn vờn mà từng bước chiếm lĩnh lãnh thổ của con người, mãi cho đến khi người cuối cùng trên trái đất chết đi. Loài ngoài sẽ hoàn toàn diệt vong.”

Mã Bảo ở một bên cũng là lần đầu tiên nghe Bành Vịnh Đức nói tới sự tình liên quan đến Zombie biến dị cấp ba, trên mặt hắn tràn đầy vẻ khiếp sợ nhìn Bành Vịnh Đức.

Mạc Phỉ trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nói: “Tại sao các anh lại nói chuyện này với tôi?”

“Mạc Phỉ, chúng tôi cần trợ giúp.” Bành Vịnh Đức thẳng thắn mà nói, “Bên trong trạm tránh nạn, Lang giáo sư đã đặc biệt thiết kế vài nơi đặc biệt, một khi ông ta ở bên ngoài gặp nguy hiểm, hay kế hoạch bị bại lộ, ông ta sẽ cho nổ tung khu vực bệnh độc, cùng người ở bên trong đồng quy vu tận (*). Chúng tôi không thể để lộ thân phận, vì vậy chúng tôi cần sự giúp đỡ từ đội của cậu. Ở trong thành phố B này, tận lực ngăn cản ông ta, phân tán sự chú ý của ổng, chúng tôi mới có thể di tản mọi người rời khỏi nơi nguy hiểm, hoặc sẽ chuyển họ đến trạm tránh nạn an toàn ở biên giới.”

(*) cùng chết chung

Thông tin mà Bành Vịnh Đức tiết lộ cho Mạc Phỉ biết có giá trị cực lớn, Mạc Phỉ tin chắc, nếu cậu tung tin tức này ra bên ngoài, nhất định cậu sẽ nhờ vào đây mà nhanh chóng nổi danh. Thế nhưng cậu cũng hiểu rõ, chính mình tuyệt đối không làm như vậy, vì việc này liên quan đến sinh mạng của hàng trăm hàng ngàn người trong trạm tránh nạn số 56.

Mạc Phỉ không chần chờ, cậu nhàn nhạt gật đầu: “Biết rồi, các anh yên tâm. Chúng tôi có xây dựng một căn cứ tại đại viện không quân, dựa vào địa thế ở đó cộng với sức mạnh của chúng tôi, tôi nghĩ có thể sẽ ngăn cản ông ta được một thời gian.”

Bành Vịnh Đức lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, hắn cầm tay Mạc Phỉ: “Vậy chúng tôi sẽ tiếp tục nằm vùng ở thành phố B. Lần sau gặp lại, có lẽ chúng ta sẽ thuộc hai phe đối địch, tôi hy vọng cậu đừng vì thân phận của tôi mà làm ảnh hưởng đến đại cục. Nên làm thế nào thì cứ làm như vậy, cậu hãy xem tôi là địch nhé.”

Mã Bảo đứng ở phía sau Bành Vịnh Đức, chào Mạc Phỉ một cái. Bành Vịnh Đức cũng chậm rãi đưa tay thủ thế chào với Mạc Phỉ.

Thời điểm hai người rời khỏi lộ trình an toàn mà quay trở về vùng nguy hiểm, ánh mắt Mạc Phỉ nhìn họ không còn địch ý nữa, mà là tràn đầy kính phục.

Đội của cậu đang chuẩn bị xuất phát chạy tới thành phố B, chỉ là chưa kịp xuất phát, Mạc Phỉ nghe thấy một người ở trong một chiếc xe khác nói vào bộ đàm: “Anh Mạc Phỉ, có ba chiếc xe đang chạy về hướng chúng ta, trông rất giống xe của đám người Trương Khánh. Có cần cản bọn chúng lại không?”

Mạc Phỉ nhìn một chút, vẻ mặt cậu có chút nghi hoặc, cậu bình tĩnh trả lời đội viên của mình: “Trương Khánh hẳn là sẽ không trở về nhanh như vậy, hơn nữa thời điểm hắn rời đi là năm chiếc xe, tại sao lúc quay về lại ít hơn hai chiếc? Các cậu chú ý một chút, đừng cho đối phương nhìn ra thực lực của chúng ta. Tôi sẽ đi thăm dò thử xem.”

Sau khi cướp xe của Trương Khánh, Dịch Hạo Tuấn cùng bốn người khác gấp rút chạy về thôn Đông Sơn. Dọc theo đường đi, bọn họ xui xẻo gặp phải một bầy Zombie cực lớn, dưới sự công kích của Dịch Hạo Tuấn,

bọn họ cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm (*) mà thông qua đoạn đường nguy hiểm kia.

(*) bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm

Lúc đi đến ngã ba, có một chiếc xe dừng lại ở giữa đường.

Sắc trời đã tối, ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng một khoảng không. Bên trong thôn Đông Sơn e là đã không còn người sống, vì vậy hiện tại đã không còn nghe thấy tiếng súng nữa.

Toàn bộ Nguyệt Cung sơn rơi vào yên tĩnh, người vừa tới nơi này rất dễ bị sự yên tĩnh này làm mê hoặc.

“Làm sao bây giờ? Dịch Hạo Tuấn? Giết không?” Người ở xe phía sau dùng bộ đàm hỏi ý Dịch Hạo Tuấn.

Nhìn hình ảnh của người ở đối diện, không biết vì sao, Dịch Hạo Tuấn chợt cảm thấy có điểm quen thuộc. Giữa lúc anh còn chưa rõ, người ngồi trong xe đối diện quăng tới cho anh một đạo ánh mắt.

Hai mắt đối diện, Dịch Hạo Tuấn bỗng nhiên chấn động, khóe miệng anh lộ ra một nụ cười.

Anh mở cửa xe, giơ cao hai tay, chậm rãi đi về chiếc xe mà Mạc Phi đang ngồi.

Chiến đấu một thời gian dài khiến đôi mắt của Mạc Phi mất đi sự tinh tường như trước, cậu phải thật vất vả híp hai mắt lại mới có thể nhìn rõ khuôn mặt người đang đi tới, sau đó kinh hãi đến biến sắc mà mở cửa xe, tiến lên nghênh đón người đó.

Thiên ngôn vạn ngữ đọng lại ở trong lòng, đối mặt với đôi mắt quen thuộc kia, Mạc Phi có chút không thể không chế cảm xúc luôn đè nén bấy lâu, cậu lẩm bẩm: “Tại sao lại là anh...”

“Sao vậy? Không hoan nghênh phải không?” Nụ cười xán lạn hiện trên mặt Dịch Hạo Tuấn, anh bỗng nhiên mạnh mẽ kéo cánh tay Mạc Phi, ôm cả người cậu vào trong lồng ngực.

Nhịp tim mạnh mẽ ấy làm trái tim Mạc Phi trở nên ấm áp, cậu chợt nhớ đến tình cảnh lúc này của hai người, lập tức thoát khỏi vòng ôm của Dịch Hạo Tuấn, vội vã kéo anh vào trong xe gần họ nhất.

Dịch Hạo Tuấn lộ ra nụ cười xấu xa hết sức.

Ngẫm nghĩ lại toàn bộ sự tình vừa phát sinh, Mạc Phi quả thật có cảm giác cái tên lưu manh này sớm đã có mưu đồ đen tối. Cậu nghiêm mặt nói: “Mọi người đều ở đây, chúng ta có thể trở về nhà rồi.”

“Em nói thế nào thì cứ quyết định như vậy đi.” Dịch Hạo Tuấn tựa hồ vẫn chưa cảm thấy chộc tức ai kia đủ, anh chống hai tay trên ghế của Mạc Phi, hai mắt thì nhìn chăm chăm vào gò má cậu, hai cậu hận không thể đâm cặp móng mình vào trong bùn đất cho xong.

Các thành viên núp trong mấy chiếc xe đằng kia đương nhiên cũng thấy được tất cả những gì không cần thấy, ai nấy đều tròn mắt, riêng bốn người bọn Kim Thuần đi theo phía sau Dịch Hạo Tuấn lại khác, trên mặt họ đều xuất hiện nụ cười nhẹ nhàng.

76. Chương 76

Sau khi từ biệt ở Hoàng cung cũ, đội của Mạc Phi rút cuộc cũng một lần nữa tụ hội đầy đủ. Đại Bàn chết rồi, Đinh Vi cùng Hồng tỷ chưa rõ tung tích, Lăng Ba thì mất chân... Mạc Phi cũng đã biết hết tất cả mọi việc phát sinh trong đại viện không quân, đối với chuyện Dịch Hạo Tuấn lừa gạt cậu, mãi đến khi đi tới đại viện không quân, cậu vẫn còn vô cùng tức giận.

“Trương Khánh tổn thất nhiều tay chân thân tín như vậy, chắc chắn sẽ gặp không ít phiền phức. Đêm nay mọi người nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.” Mạc Phi hạ một câu, sau đó ném ánh mắt không thể nào lạnh hơn về phía Dịch Hạo Tuấn.

Cũng không biết là ai an bày ký túc xá, cứ nhiên sắp Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn ở chung một phòng.

Mạc Phi tức giận nằm ưỡn xuống giường, lấy quyển vở mà cậu luôn cất kỹ, liền bắt đầu viết. Khi nguyên một tờ tiểu Bồn Bồn sắp đầy, bên cạnh vở của cậu bỗng nhiên có nhiều hơn một đôi tay.

“Hửm, viết anh ở đâu?” Dịch Hạo Tuấn vào phòng, tiện tay đóng cửa. Anh đoạt lấy quyển vở của Mạc Phi, “Vì huyết thanh, mỗi người đi một ngã, anh ấy nhất định sẽ sống rất tốt trong đại viện...”

“Nói năng gì đấy, đây không phải là tôi viết. Trả lại cho tôi.” Mạc Phi đoạt lấy vở.

Tuy quyển vở không còn ở trên tay, nhưng Dịch Hạo Tuấn vừa quay người liền đọc rầm rập: “Đại Bàn ra đi, ngoại trừ hồi ức trong mỗi người chúng tôi, đời này cậu ấy không lưu lại bất kì điều gì. Đôi lúc tôi cảm thấy sinh mệnh quả thật quá mong manh, nếu như Dịch Hạo Tuấn không gạt tôi rời khỏi đại viện, tôi có thể sẽ phải đối mặt với Đường Sĩ Miễn, đột nhiên tôi chợt nhớ đến Đông Phương Độ cùng cái chết của hắn. Không một ai nguyện ý giáp mặt với hiểm nguy, mặc dù tôi biểu hiện rất tức giận với anh ấy, kỳ thực ngoại trừ sự căm kích, còn có...”

Mặt Mạc Phi sắp bùng ra máu, cậu nhanh chóng tiến lên bịt miệng anh lại, chỉ là anh vừa cao to lại vừa khỏe mạnh, không tốn chút khí lực nào liền đẩy cậu ngã lên giường.

“Còn có gì?” Dịch Hạo Tuấn cúi đầu, hai tay đè lên cánh tay Mạc Phi.

Hai người gần nhau như thế, hơi thở của Dịch Hạo Tuấn đều phả lên bả vai Mạc Phi. Mạc Phi híp hai mắt lại, trên mặt hiện lên thần sắc không được tự nhiên.

Dịch Hạo Tuấn cúi đầu nhìn Mạc Phi, nghĩ về thời điểm mình chạy đến chỗ của cậu, giả sử cậu thật sự gặp bất trắc gì, anh nhất định sẽ sống cô độc suốt cả cuộc đời.

Mạc Phi không ngờ Dịch Hạo Tuấn lại nhìn kỹ mình lâu như vậy, nhần nhần chịu chịu một lúc, cuối cùng không chịu được nữa mà quay đầu nhìn vào anh.

Đôi mắt kia quá đối thâm sâu, mà bên trong, chỉ duy nhất một thân ảnh của Mạc Phi chiếm hữu.

Cổ họng khê nhúc nhích, hô hấp của Dịch Hạo Tuấn dần dần trở nên nóng hổi. Cánh tay đang đè lên Mạc Phi giờ phút này không tự chủ mà dời xuống dưới. Anh nhìn chăm chú vào cậu, đầu ngón tay vô tình lướt qua vành tay cậu, làm hại cậu run lên một cái.

“Không được.” Mạc Phi đỏ mặt, cậu cảm giác được thân thể mình đang bị kích thích, nó quá phá tiềm thức, khiến cậu khó có thể tiếp thu động thái như vậy thêm được nữa.

Lời Mạc Phi vừa nói làm sống lưng của Dịch Hạo Tuấn có chút căng cứng, tay anh nắm chặt thành quyền. Cuối cùng, Dịch Hạo Tuấn thở dài một hơi, rời khỏi thân thể Mạc Phi, nhanh chóng đứng dậy đưa lưng về phía cậu nói rằng: “Anh ra ngoài hút thuốc, em ở đây ngoan ngoãn một chút.”

Ngồi ở mép giường, Mạc Phi buồn bực mà tự vò đầu bứt tóc của mình.

Dịch Hạo Tuấn quay đầu lại liếc nhìn, sau đó liền rời đi.

Thật ra Dịch Hạo Tuấn không có rời khỏi ký túc xá, mà đi đến một phòng toilet gần đó, tự khóa mình ở bên trong.

Hình ảnh anh trong gương, cau mày, bộ mặt ứng hồng, hai mắt hơi híp lại làm mất đi mấy phần ác liệt so với bình thường, đồng thời tăng thêm vài phần ma mị.

Hít sâu một hơi, anh dựa lưng vào cửa phòng, đặt một tay ở “cây côn” mà nhẹ nhàng xoa nắn.

Mạc Phi nhốt mình trong phòng thật lâu, lúc cậu đi ra ngoài, Dịch Hạo Tuấn đã không còn ở đó. Cậu đi tới đại viện, phát hiện mọi người đều bận rộn, điều này làm cậu cảm giác bản thân mình có chút không phải với mọi người.

Lại Quang không hổ là dân kỹ thuật, so với một tên xuất thân từ một nửa dân kỹ thuật như cậu đúng là chẳng bì nổi. Dưới sự chỉ huy của hắn, hệ thống cung cấp điện trong đại viện đã được tu sửa hoàn thiện, thậm chí không biết bọn họ kiếm ra một cái quạt cũ, lợi dụng vào sức gió mà cung cấp điện quan khả dụng ở trong sân viện.

Mạc Phi nhận trách nhiệm sửa chữa thiết bị nên đi ra sân viện, vừa vặn trông thấy Dịch Hạo Tuấn đang khuôn vác mấy tảng đá chuyển tới tường vây.

Dưới ánh mặt trời sáng trong, anh cởi bỏ áo, lộ ra bắp thịt săn chắc.

Cùng Mạc Phi mắt đối mắt một cái, trên mặt Dịch Hạo Tuấn không mang theo bất kì cảm xúc gì. Còn bên này, Mạc Phi lại có vẻ lúng ta lúng túng.

Hải Thiên ở một bên đột nhiên cười nói: “Mạc đại ca, hai người đúng là thật biết điều nha.”

“Hai chúng tôi chưa có phát sinh chuyện gì hết.” Mạc Phi thề thốt phủ nhận.

Hải Thiên lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Mạc Phi, hỏi: “Tôi có nói gì đâu?”

Cả ngày hôm nay, từ khi xảy ra sự kiện kia, Dịch Hạo Tuấn cùng Mạc Phi không nói với nhau một câu nào. Mãi đến tận đêm khi cả hai vừa thiêu thiêu ngủ, tiếng cảnh báo trong đại viện ngay lập tức đánh thức bọn họ.

Tổ canh gác sau khi kéo chuông báo động liền chuẩn bị trận địa sẵn sàng nghênh đón địch, những anh em đáng lẽ được nghỉ ngơi vì hết ca trực cũng lục tục cầm lấy vũ khí. Tất cả mọi người đều khẩn trương mà tập hợp ở đại viện.

Mạc Phi cùng Dịch Hạo Tuấn hoang mang rối loạn mặc vội quần áo vào, thật vất vả Mạc Phi mới chen ra khỏi đám người, đi đến bên đài cao ngẩng đầu lên tiếng hỏi: “Tình huống thế nào?”

Người đứng trên đài cao cúi đầu báo cáo: “Anh em tuần tra ở bên ngoài cấp báo, phía Đông có một đại sóng Zombie đang ập tới, so với đợt thi triều ở thành phố B lần trước sợ là nhiều hơn gấp mấy lần. Chúng tôi đã triệu hồi mọi người trở về, hơn nữa còn đóng chặt tất cả cửa lại. Đại khái còn khoảng nửa giờ nữa thi triều sẽ đổ bộ đến đây.”

“Lần này tuyệt đối không có vấn đề, chúng ta không chỉ có thiết bị, còn có nhân lực!” Lại Quang ở trong đám người đi qua đi lại, giải thích cách sử dụng thiết bị với mọi người. Sau khi nghe xong, có người vẫn cảm thấy căng thẳng, nhưng cũng có người tựa hồ đã ổn định tâm lý hơn.

Mạc Phi chú ý tới những người ở trong sân thể dục, có vẻ như đối với đợt thi triều lần này không mấy sợ hãi, dù sao thì bọn họ đã đối mặt với nhiều loại vật dụng như vậy từ trước, đồng thời cũng đã từng tiêu diệt không ít Zombie, nếu không xuất hiện Zombie tiến hóa, kỳ thực bọn họ vẫn có thể chống đỡ nơi này.

“Lần này chúng ta không chỉ có tường vây, còn có vũ khí tối tân, chúng ta cũng đã chuẩn bị kỹ càng.” Kim Thuần đồng tình.

Mạc Phi không hề hoài nghi đối với công sức của mọi người, nhưng không hiểu tại sao cậu lại cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ. Bởi Trương Khánh đã trở về đại viện lục quân, hơn nữa trong tay hắn còn có huyết thanh. Bành Vĩnh Đức cũng đã nói, loại huyết thanh đó có thể tạo ra Zombie biến dị cấp ba, đối với những việc không nắm rõ, Mạc Phi quả thật không dám sơ suất.

Bị bảy người xô đẩy, Mạc Phi phải tốn thật nhiều thời gian mới đến được chỗ của Lại Quang, cậu lúi cuội Lại Quang hỏi: “Thiết bị của cậu đến cùng là có thể thủ tiêu được bao nhiêu Zombie?”

“Chúng ta phải tiến vào phạm vi công kích của bọn nó rồi mới có thể kích hoạt thiết bị được, một lần có thể tiêu diệt cả trăm, thậm chí cũng có khả năng diệt cả hơn ngàn Zombie.” Lại Quang tràn đầy tự tin.

“Đợt thi triều lần trước xảy ra cách đây không lâu, hiện tại trong thành phố B, khẳng định số lượng Zombie không còn nhiều nữa. Tôi đoán chỉ cần dùng hai lần sóng công kích là đủ rồi. Trong viện của chúng ta còn hai ổ đại pháo cùng rất nhiều hỏa lôi.” Một người thuộc đại viện hải quân ở bên cạnh nói.

Kim Thuần đẩy mấy người bên cạnh Mạc Phi ra, hần lúi kéo Mạc Phi: “Chúng ta vào nhà thảo luận, nơi này ồn quá.”

Ở bên trong phòng, Mạc Phi mở bản đồ ra, cậu chỉ vào một dãy núi khá xa, đoạn nói với Kim Thuần: “Đây sẽ là đường rút an toàn của chúng ta, nơi này trước kia là quốc lộ. Nếu tất cả đều thuận lợi, tất cả chúng ta có thể chạy đến trạm tránh nạn số 111. Tôi biết nơi đó.”

Kim Thuần lại lắc đầu: “Tôi không nghĩ vậy. Các anh em khác tôi tin cũng cùng quan điểm như tôi. Họ sẽ không đồng ý lại tiếp tục chạy trốn nữa. Mạc Phi, chúng ta bây giờ có tường chắn cao to vững chắc, còn có Lại Quang thiết kế vũ khí, có hai ổ đại pháo, còn có không ít người cùng vũ khí, chúng ta đã có thể tiếp tục sống chung một mái như trước đây. Trạm tránh nạn số 111 cách nơi này thật sự quá xa, hơn nữa cậu cũng thấy tình huống lúc này rồi đấy, dọc đường đi hẳn đã không còn người sống, cũng chẳng có tiếp tế, chúng ta sẽ rất thảm.”

“Hiện tại tôi rất loạn, có thể anh nói đúng.” Mạc Phi nản lòng liếc nhìn hắn một chút, sau đó thở dài.

“Đừng hoảng, cơ hội vẫn còn.” Dịch Hạo Tuấn nhìn thấy thần sắc trên mặt Mạc Phi, anh biết nguy cơ nghiêm trọng e là sắp ập tới. Dưới tình huống này, anh không thể không cứng rắn đứng ra tiếp nhận quyền chỉ huy từ Mạc Phi. Từ đó về sau, Mạc Phi luôn duy trì trầm mặt, nghe ý kiến của hai người.

Thoáng chốc nửa giờ đã trôi qua, ai nấy trong đại viện đều hoang mang.

Dịch Hạo Tuấn ghì chặt súng đứng ở trên tháp cao, chủ yếu nhắm vào con cá biệt có lực công kích cường đại lẫn trong bầy Zombie.

Còn Mạc Phi thì đứng ở bên dưới tường cao, cùng với mọi người tấn công đám Zombie.

“Xin lỗi...” Dịch Hạo Tuấn lẩm bẩm nói. Anh ghì súng, trên mặt hiện ra một vết cương nghị, hai mắt nhìn thẳng ra xa.

Mạc Phi đứng tại đầu tường, cũng ngẩng đầu nhìn lên, nhìn người trên tháp cao. Hồi lâu sau, thấy Dịch Hạo Tuấn không có ý muốn quay đầu lại nhìn mình, Mạc Phi có chút thất vọng. Nghĩ đến việc phát sinh vừa rồi, cậu càng cảm thấy thất vọng về chính bản thân mình.

Rất nhanh, mấy người phụ trách ở tháp cảnh giới phía Đông phát cảnh báo.

“Đến rồi.” Trong ống nghe truyền ra âm thanh căng thẳng của người thủ vệ.

Mạc Phi lên dây cót tinh thần, cậu biết, thời điểm đối mặt với quái vật này, tuyệt đối không thể qua loa được. Cậu không thể vì sai lầm của bản thân mà tạo thành tổn thất cho toàn đội. Mỗi con Zombie cậu đánh gục đều sẽ góp phần ảnh hưởng đến toàn cục.

Zombie ở hàng trước phát ra tiếng rít gào, chúng nó đã phát hiện mùi vị con người đang cách chúng không xa.

77. Chương 77

Đứng ở đầu bầy Zombie kia, bất ngờ trông thấy thân ảnh của Trương Khánh.

Sau khi trở lại đại viện lực quân, hắn liền tự giam mình trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất, toàn tâm toàn lực dồn tâm sức vào cuộc thí nghiệm. Mấy người dưới tay đều chết hết, nếu Lang giáo sư phát hiện vì hắn bị người ta gạt mà xảy ra cố sự này, chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua cho hắn.

Dưới tình huống này, Trương Khánh chỉ có thể thả một kích. Huống chi Mạc Phi cũng đã nói, trước kia đã từng xảy ra một ngoại lệ thành công.

Lúc thủ hạ tìm được Trương Khánh, toàn bộ phòng thí nghiệm dưới lòng đất đâu đâu cũng rối loạn. Bởi sau khi sử dụng thuốc, rất nhiều vật thí nghiệm đều chịu tác dụng phụ cực mạnh. Vật thí nghiệm đột ngột nổ tung, mực nát, cảnh tượng hết như đang trong lò luyện ngục vậy.

Chỉ là sau trận nổ đó, Trương Khánh không ngờ thật sự lại có trường hợp thành công. Điều này làm hắn mừng như điên.

Lăng Ba đang giám sát ở trên đài chỉ huy, bởi vì cậu đi đứng bất tiện, nên Mạc Phi cố ý sắp xếp cho cậu ở vị trí cao nhất.

Cậu dùng kính viễn vọng nhìn về phía bầy Zombie đáng sợ kia, như Mạc Phi đã nói, đợt thi triều lần này cũng nhiều như đợt thi triều xảy ra ở thành phố C trước kia. Nếu tỉ mỉ quan sát, sẽ nhìn ra được rõ ràng chúng đang hành động có tổ chức. Bọn chúng không giống trước đây, du dương khắp nơi vô định hướng, mà thất thiểu đi xung quanh con cầm đầu. Tất cả đều nghe theo con cầm đầu.

Cuối cùng, Lăng Ba dựa theo chỉ thị của Mạc Phi, xác định được vị trí “Zombie đầu lĩnh” ở trong bầy Zombie nhưng nhúc ấy. Thời điểm kính viễn vọng thu được dáng hình cùng kiểu tóc của con Zombie đó, Lăng Ba chợt cảm giác có cái gì đó rất quen thuộc, sau đó, ngón tay cậu bắt đầu từ từ run rẩy, ngay sau đó, kính viễn vọng rơi vỡ nát trên mặt đất.

Địch Hạo Tuấn ở vị trí tương đối gần với Lăng Ba, anh chứng kiến được toàn bộ biểu hiện thất thường của cậu. Anh nhanh chóng quét mắt về lũ Zombie ở ngoài kia, cuối cùng cũng biết được nguyên do làm Lăng Ba hồn bay phách lạc là gì.

Đình Vĩ, đứng ngay tại vị trí trung tâm trong bầy Zombie, mà phía sau y, chính là Trương Khánh.

Kỳ quái chính là, hàng vạn Zombie vây xung quanh, thế nhưng không hề có một con Zombie nào có ý định tấn công Đình Vĩ hay Trương Khánh cả.

Địch Hạo Tuấn quan sát kỹ, anh thấy Đình Vĩ không có điểm gì khác biệt so với bình thường, ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi, không có dấu hiệu của thi biến. Nhưng khuôn mặt y lại không hề có một tia cảm xúc, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Trương Khánh.

Cùng chen chúc với số lượng Zombie khổng lồ như vậy, Trương Khánh quả thật rất hồi hộp.

Hắn nhìn Đình Vĩ ở trước mặt, nhớ lại thời điểm mở cửa phòng thí nghiệm, nhớ đến cảnh tượng ở bên trong vào thời khắc đó.

Bên trong tầng hầm có chừng mười vật thí nghiệm bị thất bại, sau một tiếng nổ kịch liệt, Trương Khánh cùng thủ hạ của hắn đợi ở bên ngoài tận hơn nửa tiếng vẫn chưa dám mở cửa.

Sau đó, bọn họ phát hiện chỉ có một mình Đình Vĩ ở trong phòng thí nghiệm. Y không nói gì hết, chỉ đứng ở đó lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Trương Khánh.

Cùng Đình Vĩ đi từ đại viện lục quân đến hiện tại, càng lúc càng triệu tập nhiều Zombie hơn.

Trương Khánh không hề nghĩ tới trong thành phố B lại còn nhiều Zombie đến như vậy. Bất quá hình như tất cả lũ gồm ghê tởm kia đều nghe theo mệnh lệnh của Đình Vĩ, còn Đình Vĩ lại bị hắn nắm giữ ở trong lòng bàn tay.

Lăng Ba không chống đỡ được, liền ngất đi. Diệp Tiểu Vân ở một bên chăm sóc cậu, một tay bưng bụng của mình.

Địch Hạo Tuấn nói vào tai phone điện thoại với Mạc Phi: “Nói chuyện chút, đến nay Diệp Tiểu Vân đã được mấy tháng rồi?”

Mạc Phi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Vân, từ nãy đến giờ, cậu đã sớm phát hiện sắc mặt cô không tốt cho lắm. Kỳ thực nếu tính thai kỳ, Diệp Tiểu Vân đã chậm nhiều rồi. Hiện tại chính là thời khắc mấu chốt, trong đội không ai rảnh rỗi cùng tâm trí để có thể giúp cô được. Vốn sắp xếp Lăng Ba ở trên đó là muốn cho hai người hỗ trợ lẫn nhau. Thật không nghĩ tới cuối cùng lại phát sinh tình cảnh như vậy...

Địch Hạo Tuấn nói với Mạc Phi: “Em yên tâm, nơi này có anh.”

Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng trận địa nghênh đón địch, toàn quyền điều khiển cuộn dây Tesla đều giao cho kỹ thuật Lại Quang phụ trách.

Không biết bởi vì nguyên nhân gì, lúc gần đến cuộn dây Tesla, bầy Zombie đột nhiên có sự biến động rất lớn. Nhiều con bất thành linh lẻ lết lên phía trước, mục đích là để bảo vệ che chắn cho phía sau.

Bầy Zombie càng lúc càng đến gần tường vây, dưới áp lực cực lớn đó, Lại Quang không thể không hô lên: “Kéo đi.”

Theo bánh xe chuyển động, bộ biến điện phát ra tia lửa, xung quanh cuộn dây bắt đầu vang lên tiếng ong ong.

Một đạo hồ quang sáng ngời nhanh chóng xẹt qua ở ngay trước mắt mọi người.

Địch Hạo Tuấn cảm giác toàn bộ lông mao trên người đều dựng hết cả lên, không khí bỗng trở nên khô khốc, ngay đến da cũng phát đau.

Cuộn dây cực nóng tựa như sức nóng đến từ mặt trời, khiến người ta không mở mắt ra được.

Khi ánh sáng đạt đến mức cực đại, toàn bộ cuộn dây phát ra hàng loạt tiếng ong ong, làm cho mọi sự vật xung quanh đồng loạt run lên.

Lại Quang lo lắng quan sát tình hình, cuối cùng cuộn dây đã chịu đựng được áp lực làn sóng đầu tiên này.

Một đạo ánh sáng chói ngời hình cung bắn ra, mang theo tiếng ong ong phóng về phía bầy Zombie đang đứng.

Số Zombie tiếp xúc với ánh sáng hình cung đều hóa thành tro bụi. Công kích của hồ quang vô cùng mạnh, khiến đám người trong đại viện tinh thần phấn chấn, reo hò hoan hô vui mừng, nhìn chăm chú vào bước đi của hồ quang.

Lớp Zombie đứng xa chứng kiến một màn này, rõ ràng chúng cũng bị đả kích, bất quá chúng phân bố thành từng khu vực, các khu vực cũng cách nhau một khoảng không hề gần, nên chấn động vừa rồi chẳng hề ảnh hưởng đến chúng. Hồ quang đối với chúng giống như một cành cây khô, uy lực cũng không quá mạnh, chúng chỉ bị hồ quang quét qua làm mất đi một phần sức chiến đấu, nhưng vẫn chưa thể tiêu diệt được chúng.

Mặc dù là như vậy, nhìn số lượng Zombie hiện tại, một lần công kích có thể trực tiếp triệt tiêu hàng ngàn Zombie.

“Rất tốt, Zombie không quá nhiều so với tưởng tượng của anh, nhưng vẫn phải chia làm hai nhóm, có thể sẽ tiêu diệt hơn phân nửa.” Địch Hạo Tuấn đứng trên tháp cao lên tiếng.

Mạc Phi cũng đứng tại một chỗ cao, đây là lầu cao nhất trong toàn đại viện, tầm xạ kích cũng xa hơn, tầm nhìn cũng bao quát hơn.

Mạc Phi trầm ngâm đứng ở đó, trong lòng cậu không mấy nhiệt liệt như những người ở dưới kia. Cậu nhảy bèn cảm nhận được, đợt thi triển lần này có vài điểm bất đồng với lần trước.

Trương Khánh không nghĩ sẽ có một ngày hấn lại ngốc lẳng đứng giữa hàng ngũ đầy rẫy Zombie như vậy. Thật ra, hiện tại Đinh Vĩ vẫn chưa có thực lực chỉ huy đoàn Zombie, hấn buộc phải hướng dẫn cho y, nếu không bầy Zombie kia nhất định sẽ trở nên rối loạn.

“Bảo chúng nó phân tán ra, hàng trước tiến lên một chút, tìm vài con Zombie thường đi phá lưới điện của bọn nó. Sau đó chúng ta sẽ công kích.” Trương Khánh nói.

Đinh Vĩ không có một chút phản ứng, cũng không nói gì, chỉ thẳng tắp mà đứng tại chỗ. Trương Khánh thật sự rất lo lắng không biết y có nghe hiểu được những gì hấn nói hay không.

Ngay tại lúc Trương Khánh vừa nói xong, toàn bộ Zombie trong bầy ở phía sau đột nhiên xảy ra biến động, một vài con Zombie bình thường trước đó vẫn núp ở phía sau từ từ đi lên hàng phía trước, còn một nhóm Zombie biến dị cấp hai thì lùi lại về sau, hai luồng nghịch đảo vị trí, sau đó, chúng bắt đầu chậm rãi đến gần lưới điện.

Bởi số lượng Zombie rất nhiều, đứng ở khoảng cách xa, Mạc Phi không thể phân biệt đâu là Zombie thường, đâu là Zombie biến dị. Cậu quát lên đối với Địch Hạo Tuấn: “Cẩn thận một chút.”

Một lần công kích vừa rồi làm sự tự tin của mọi người trong đại viện gia tăng, bọn họ nhìn thấy bầy lũ Zombie nhoi nhúc tiến về phía mình không khỏi sôi sục khí thế.

Kim Thuần nói với Lại Quang: “Chờ chúng nó tới gần hơn đã.”

Mười mét... Năm mét... Ba mét...

Thời điểm thi triển ở phía trước cơ hồ sẽ tiếp cận vào lưới điện, Lại Quang không thể đợi thêm được nữa mà quát: “Bắn mau.”

Lưới điện một lần nữa phát sáng, lần thứ hai biến sáng, mấy con Zombie ở gần nhất đã đột phá được vòng lưới điện. Vì để phòng ngừa lưới điện bị phá hỏng, những người xung quanh bắt đầu xạ kích.

Khả năng xạ kích của Dịch Hạo Tuấn đặc biệt tinh chuẩn, không bao lâu liền diệt sạch bọn Zombie rải rác ở phía trước, ngay tại lúc chúng tiếp cận với con người, một đạo hồ quang được bắn ra thật nhanh.

Zombie chạm vào hồ quang lập tức biến thành than, không ít Zombie bị cháy, rất nhanh trong cơ thể chúng thủng từng cái lỗ lớn ghê rợn.

Làn sóng hồ quang kia trực tiếp quét qua bầy Zombie. Bởi lần này quần thể Zombie tiếp cận tương đối gần, vì vậy chúng hầu như bị tiêu diệt, bốc cháy khét đen, cũng mất đi sức chiến đấu rất nhiều.

Xem xét tình hình trước mắt, sau khi bắn phá hủy diệt, số lượng Zombie còn lại không đến một phần ba.

Ngay tại lúc này, sự tình đã xảy ra nghịch chuyển.

Mấy con Zombie biến dị cấp hai vẫn lẫn trốn ở phía sau, từ lúc hồ quang biến mất liền xuất đầu lộ diện.

Vài con Zombie biến dị cấp hai thân thể cường tráng xông ra đầu tiên, bao vây che chắn cho một con Zombie ở trung tâm.

Nhìn thấy vài con Zombie mất đồ vọt ra từ trong bầy, người trong đại viện lập tức ý thức được có gì đó không đúng. Không đợi Kim Thuần hạ lệnh, rất nhiều người bắt đầu xạ kích.

Dưới làn đạn như mưa, hai con Zombie hộ vệ đứng ở hàng đầu tiên không chống đỡ được bao lâu. Thân thể cứng ngắc của bọn chúng ngã vào phía sau lưới điện, đồng thời lại có thêm một con Zombie biến dị khác xuất hiện trước mắt mọi người.

Khác với những con Zombie kia, con Zombie biến dị cấp hai có đôi mắt màu đỏ.

Da mặt nó rất nhanh liền biến thành màu hồng lửa, ngay trước mắt mọi người, nó bắt đầu bành trướng ngay tại chỗ lưới điện.

“Ngăn cản nó!” Có người ở trên tường cao hô lên.

Xạ kích càng ngày càng điên cuồng, có một phát bắn vào trong thân thể nó, chỉ chốc lát sau, cơ thể của nó tựa như một quả cầu lửa nổ tung tan tành.

Áp lực tứ tán phản ra xung quanh, mấy người đứng trên tường cao đều đồng loạt cúi đầu xuống, cũng có rất nhiều người xuất hiện tình trạng ù tai.

Dịch Hạo Tuấn nắm chặt lan can gỗ, anh cảm giác được cả tòa tháp cao đều đang lay động. Xung kích lúc con Zombie kia nổ tung, không thua gì chấn động xạ kích bằng đại pháo.

Nổ ở khoảng cách gần như vậy, kéo theo mấy chục con Zombie ở gần đó không còn một manh giáp.

Lực trùng kích cực lớn làm lưới điện trực tiếp bị nổ tan xác.

Phòng ngự mạnh mẽ nhất trong đại viện đã bị phá hỏng, mà một phần ba Zombie còn đứng ở phía xa kia, phần lớn đều là Zombie biến dị.

Đối mặt với quần cảnh trước mắt, tất cả mọi người đồng loạt cảm thấy sợ hãi. Đến giờ phút này mọi người mới phát hiện, thì ra bọn chúng đã có kế hoạch từ trước.

78. Chương 78

Một đợt đại sóng Zombie biến dị xuất hiện ở ngay trước mắt mọi người, bọn chúng đều có cùng một đôi mắt màu đỏ như nhau, còn cơ thể của chúng, vừa nhìn liền biết chuyên về chiến đấu, một số ít còn am hiểu về phòng ngự.

Lưới điện bị phá hỏng, thế cuộc đối với phe mình rất bất lợi. Dưới tình huống này, Dịch Hạo Tuấn di chuyển đến pháo đài, anh biết, hiện tại chỉ khi ở nơi này anh mới có thể phát huy hết sở trường của bản thân.

Trong đầu đã chuẩn bị xong dự tính xấu nhất, nhưng Mạc Phi lại không lường trước được bọn chúng còn nhiều Zombie biến dị cấp hai đến như vậy. Phải biết là một con Zombie biến dị cấp hai có thể một địch một trăm, bằng chứng là Mạc Phi đã từng lợi dụng một con Zombie như thế phun axit tiêu diệt gần hết binh đoàn Zombie vào đợt thi triển lần trước.

Diệp Tiểu Vân đau bụng không ngừng, Mạc Phi chuẩn bị kỹ càng dao con cùng trận địa sẵn sàng tiếp đón quân địch. Cậu không sắp xếp ai đến và bản thân cậu cũng chẳng có chút kinh nghiệm về đỡ đỡ. Vốn cậu định an bày Đinh Vĩ đỡ đỡ cho Diệp Tiểu Vân. Nhưng, lúc này, Dịch Hạo Tuấn lại thông báo, e rằng Đinh Vĩ đã biến một thành viên trong binh đoàn Zombie mất rồi.

Chỉ là Đinh Vĩ mặc dù đứng đầu trong hàng ngũ Zombie, nhưng đến cùng có vai trò gì, điều này Dịch Hạo Tuấn vẫn chưa thể nhìn ra được.

Ngay tại thời điểm Mạc Phi chuẩn bị giúp đỡ cho Diệp Tiểu Vân, Lăng Ba vốn đã ngất xỉu chợt tỉnh lại.

Cậu trông thấy tất cả mọi việc phát sinh trên chiến trường ở ngoài kia.

Về phần Trương Khánh, tuy đội ngũ đã bị tiêu diệt, chỉ còn lại không tới hai phần ba, nhưng tất cả đều là tinh nhuệ. Hắn cảm thấy rất hài lòng đối với cục diện này.

Lúc hắn chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng còi báo động.

Trên người hắn có đặc chế một cái điện thoại di động, đây là cách liên lạc của Lang giáo sư và hắn. Hắn không thể không nghe, ngay khi điện thoại vừa kết nối, Lang giáo sư ở bên kia đầu dây liền gầm thét lên: “Ai cho mày tự tiện tạo sóng thi triển hả? Toàn bộ phòng thí nghiệm đều bị phá hủy mất rồi! Kho vật thử nghiệm của tao cũng bị hư thối tất cả! Muốn tiến thêm một bước phát triển mới còn phải tốn thêm bao nhiêu thời gian nữa đây hả! Khi nào mày quay về đây, tao nhất định sẽ trừng trị mày!”

Nghe xong màn xả giận kia, huyết thái dương của Trương Khánh đập thành thạch. Hắn vừa cười vừa nói với Lang giáo sư: “Trong ngoài đại viện, toàn bộ đều do tôi giúp ông quản lý. Nhưng ông có bao giờ xem tôi là con người chưa. Tôi biết trước đó ông đã từng giết chết hai người như tôi. Thế nên ông cho rằng tôi sẽ không chút phòng bị nào đối với ông hay sao?”

“Mày... Mày có ý gì?”

Trương Khánh cúp điện thoại, hắn nói với Đinh Vĩ: “Đừng kéo dài thêm nữa, lên một lượt luôn đi.”

Đinh Vĩ vẫn không chớp mắt, y nghe được Trương Khánh nói, bất quá không có chút phản ứng gì. Thế nhưng y bắt đầu sải bước, đi về hướng đại viện.

Zombie biến dị cấp hai nơi đây đều nghe theo sự điều khiển của Đinh Vĩ, dưới sự chỉ huy của y, vài con có tốc độ nhanh nhảy phốc về phía trước, xung phong dẫn đầu chạy đến đại viện.

“Nã pháo!” Dịch Hạo Tuấn ra lệnh.

Hai quả đại pháo cũng đã bị điều động đến nơi cao nhất, chỉ ở vị thế trên cao mới phát huy hết uy thế của nó.

Mỗi cá thể Zombie còn sót lại đều có năng lực rất mạnh, bất quá cũng không đồng nhất. Vài con không may mắn bị đạn pháo bắn trúng nổ tung vỡ vụn.

Khắp nơi đâu đâu cũng đều là tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Có một con Zombie phóng tới gần tường cao, nó cư nhiên nhảy qua mặt tường cao đến hai mét, trực tiếp đáp vào nhóm người ở đó.

Điều này tạo thành áp lực thực sự rất lớn đối với mọi người.

Con Zombie đó đánh gục được một người, sau đó há mồm định gặm cắn cổ của người đó. Trong khi tất cả đều đang kinh ngạc đến ngây người, từ phía dưới tường cao vang lên một tiếng súng. Đầu con Zombie biến đi kia ngay tức khắc thủng một lỗ.

Mọi người đồng loạt cúi đầu nhìn người đã nổ súng.

Mạc Phi hai tay toàn là máu, ngay cả trên người cũng bị máu dính đầy. Ánh mắt cậu có chút trống rỗng. Mới vừa rồi, cậu một thân một mình đỡ để giúp Diệp Tiểu Vân ở trong một căn phòng khá kín đáo trên đài cao.

Thời khắc đưa bé đến với thế giới này cũng chính là giai đoạn toàn đại viện lâm vào nguy hiểm nhất, cũng là trận chiến ác liệt nhất. Diệp Tiểu Vân nói, cô không muốn bởi vì cá nhân cô mà ảnh hưởng đến tập thể. Cô năn nỉ Mạc Phi hãy bỏ mặc cô mà trở về chiến đấu cùng đồng đội.

“Không thấy Lăng Ba.” Thời điểm Mạc Phi trở lại liền mang đến một tin tức như vậy.

Cậu đi trở lại lên đài cao, phát hiện tình hình đã nghiêm trọng hơn so với suy nghĩ của cậu. Ở một nơi tại phía bên kia đang đối mặt với áp lực cực lớn, có một con Zombie vóc dáng cao to, ngay chỗ vách tường phóng mạnh lên, bộ dạng của nó cùng với con Zombie ở nhà giam tại thành phố C có phần rất giống.

Sau khi nhìn thấy con Zombie kia, Mạc Phi quyết đoán nói: “Mọi người yểm trợ tôi.”

“Anh sẽ đi.” Dịch Hạo Tuấn không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Mạc Phi, ngay khi Mạc Phi nhận lấy sợi dây thừng từ tay người khác, anh đã nhanh hơn một bước nhảy xuống tường cao.

Mạc Phi không cách nào ngăn trở kịp, Dịch Hạo Tuấn đã nhảy tới xuống dưới tường vậy, anh không hề quay đầu lại mà nói với Mạc Phi: “Mạc Phi, không được xuống đây. Yểm trợ anh.”

Mạc Phi cắn răng, cậu nhận thấy lũ Zombie vì phát hiện hơi người sống mà trở nên hưng phấn dị thường. Dưới sự bất đắc dĩ ấy, Mạc Phi chỉ có thể kiên cường cầm chắc súng trong tay nhắm vào phía bầy Zombie.

Dưới sự che chở của Mạc Phi, Dịch Hạo Tuấn nhanh chóng tiếp cận tới con Zombie biến dị cấp hai cường tráng kia, anh lớn tiếng quát: “Ngon thì nhào vô.”

Zombie nghe không hiểu người, thế nhưng khí tức người sống ở ngay bên cạnh, nó liền ngay lập tức dời đi lực chú ý. Nó gào thét về phía Mạc Phi, sau đó đột nhiên đâm tay xuống đất, mặt đất xung quanh toàn là đá nhỏ, tất cả đều bởi vì một quyền kia mà bay lơ lửng giữa không trung.

Dịch Hạo Tuấn không nói gì, chậm rãi lùi lại. Anh nghe thấy tiếng súng ở phía sau mình, biết rõ Mạc Phi hiện tại vẫn đang ở bên trên tường cao. Điều này khiến trong lòng anh giảm bớt đi một phần lo lắng.

“Đến đây.” Dịch Hạo Tuấn giơ tay về phía con Zombie, trong tay nắm chặt hỏa lôi, kíp nổ cũng được anh kích hoạt sẵn.

Con Zombie kia cuối cùng cũng chịu rời khỏi khu vực tường cao, nó hung bạo xông đến chỗ Dịch Hạo Tuấn. Ngay lúc nó tới thật gần, Dịch Hạo Tuấn nhanh nhẹn duỗi tay nhét hỏa lôi vào trong ngực nó. Sau đó, một tiếng nổ kịch liệt lập tức vang lên, cánh tay cùng trước ngực con Zombie đều bị nổ tan tành.

Xung quanh tường cao, ngoại trừ Dịch Hạo Tuấn, khắp nơi đều in dấu tàn khốc của trận nổ.

Tại mặt tường có một nơi từng bị sụp xuống, mặc dù đã được tu sửa nhưng vẫn không thể vững chắc như trước. Dưới lực càn quét của mấy chục con Zombie, rốt cuộc mặt tường cũng bị đổ sụp.

Nghe được âm thanh sụp đổ của bức tường, Mạc Phi lập tức hô lên với Dịch Hạo Tuấn lúc này đang ở gần chân tường: “Mau lên đây! Tường sụp rồi!”

Nghe thấy lời Mạc Phi, Dịch Hạo Tuấn nhanh chóng lộn nhào một cái, xuyên qua đám Zombie chạy thoát ra ngoài. Anh nhìn thấy có một đoạn dây thừng được buông xuống trên tường, vài người ở trên tường cao đang thủ sẵn thế.

“Nhanh lên Địch Hạo Tuấn!” Người trên tường cao cùng Mạc Phi đều vô cùng căng thẳng.

Xung quanh còn lác đác vài con Zombie, bắt quả Địch Hạo Tuấn đã không còn thời gian để “chăm sóc” chúng. Thi triều càng lúc càng gay go.

Địch Hạo Tuấn duỗi tay nắm lấy dây thừng, đạp một cước lên mặt tường, thời điểm anh chuẩn bị bám vào dây thừng để leo lên chợt nghe thấy Mạc Phi hét lên một tiếng. Sau đó thân thể anh bị một thứ gì đó nặng nề đụng vào, tiếp đến, anh cùng cái thứ đó lăn lộn trên mặt đất.

Mạc Phi lập tức cầm chắc khẩu súng trong tay nhắm thẳng vào con Zombie đang nằm ở trên người Địch Hạo Tuấn, chuẩn bị bóp cò vào nó.

Mấy người chung quanh cũng đang nhắm vào vài con Zombie gần đó. Chỗ tường bị sụp, có chừng mười mấy con đang chậm rãi tràn vào bên trong. Mọi người đang tập trung tiêu diệt chúng.

Địch Hạo Tuấn té lăn trên đất, nằm úp sấp ở trên người anh là một con Zombie, miệng của nó tản ra mùi tanh tưởi khiến người ta buồn nôn. Dao găm của anh đã bị rút mất, không còn cách nào khác, anh chỉ có thể dùng hai tay đẩy vai con Zombie đó ra xa. Tay xuyên qua bả vai mục nát, liền sau đó có một khối thịt rơi xuống trên người anh.

Chung quanh chìm trong căng thẳng nguy hiểm đến cực điểm.

Lăng Ba đứng ở một chỗ ngoài mặt tường vừa đổ sụp, kinh ngạc mà nhìn lũ Zombie từ bên ngoài tràn vào trong.

Đinh Vĩ mất tích đã lâu, Mạc Phi vẫn luôn phái người tìm kiếm tung tích của y trong thành phố B, thế nhưng một chút tin tức cũng không có. Trong khoảng thời gian này, Lăng Ba đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất.

Bọn họ bên nhau được mấy năm, trước đó bởi vì chuyện phòng ốc mà dẫn đến mâu thuẫn, mỗi người một chỗ, sau đó, Zombie bạo phát, hai người bọn họ cuối cùng cũng có một đoạn thời gian an ổn bên nhau. Đoạn thời gian đó rất bình thản, nhưng lại là kỷ ức vui vẻ nhất của hai người.

Lăng Ba bỏ cây gậy trên tay xuống, cậu hô lớn tới bầy Zombie ở cách đó không xa: “Đinh Vĩ, em biết anh có thể nhận ra em. Em biết anh vẫn còn ở đó.”

“Đó là Lăng Ba? Cậu ta điên rồi? Mau phái người ngăn cậu ta lại!” Một người ở gần tường hô lên.

Một vài con Zombie gần đó rất nhanh liền chú ý tới Lăng Ba, chúng nghẹo cổ, nhìn chằm chằm Lăng Ba, nhưng lạ thay, chúng chỉ đơn giản là nhìn cậu, không hề có biểu hiện muốn xông về cậu.

Người chung quanh nhanh chóng nổ súng, ở phía tường bị sụp, càng có nhiều Zombie từ bên ngoài tràn vào.

Mọi người nói với Lăng Ba: “Chúng ta lên trên nóc đi.”

Lăng Ba không để ý đến, cậu nhìn chăm chú vào đôi mắt của mấy con Zombie ở gần đấy, không hiểu sao cậu có cảm giác rất kỳ quái. Đinh Vĩ có lẽ vẫn chưa hoàn toàn đánh mất lý trí chẳng.

Sau khi nhìn được một lúc, đám Zombie ấy có vẻ chần chờ, ánh mắt chúng nó cũng dần biến đổi. Bên trong đôi mắt đỏ ngầu của đám Zombie biến dị cấp hai, đột nhiên chảy ra dòng nước mắt.

Người ở xung quanh hiển nhiên cũng nhìn thấy tất cả, chỉ là bọn họ không hề có hứng thú để nghĩ đến tình cảm của Zombie là cái quỷ gì.

Một phát bễ đầu, một con Zombie biến dị bị một phát súng bắn cho bay óc tứ tung.

“Anh ấy vẫn còn ở đó.” Lăng Ba khẳng định. Cậu cầm lấy một khẩu súng lục, nói với người kế bên, “Mọi người cố gắng tự bảo vệ chính mình, bảo vệ tốt cho đại viện. Tôi phải đi tìm Đinh Vĩ. Tôi và anh ấy sẽ tiếp tục được ở bên cạnh nhau.”

Người gần Lăng Ba nhất vẫn muốn kéo cậu đi theo về, nhưng Kim Thuần lại bước tới ấn tay người kia xuống, hần nói: “Để cậu ấy đi đi.”

“Cảm ơn.” Lăng Ba gật đầu.

“Bảo trọng.” Kim Thuần thủ tay chào đối với chiến hữu cùng vào sinh ra tử với mình suốt thời gian qua.*****

Vài dòng lẩm nhẩm của Min:

Cuối cùng tui cũng lết được tới đây, chỉ còn 1 chương nữa thôi. Thật xúc động quá đi!

Bộ này để lại nhiều dấu ấn với tui lắm, tui thích Mạt thể nhưng Mạt thể thường rất thương tâm, kiểu như chết chóc chia ly là chuyện hiển nhiên sẽ xảy ra. Dù kết thúc có ra sau thì vẫn có gì đó buồn buồn man mác đọng lại trong lòng.

Bộ này cũng đã ngừng 1 thời gian khá lâu, tui cứ nghĩ bộ này sẽ đi vào dĩ vãng, nhưng cuối cùng vẫn có thể hoàn được. Thật sự rất mừng đó cả nhà a

Chủ nhật tuần sau chúng ta sẽ đi đến hồi kết của câu chuyện này. Cùng đoán xem vận mệnh của Mạc Phi và Dịch Hạo Tuấn cũng như nhóm người của họ sẽ ra sao? Liệu họ có thể sống sót vượt qua tất cả hay không? Hay là.....

Hẹn gặp lại nhé!

MIN

79. Chương 79: End

Thời điểm tất cả mọi người đang chiến đấu kịch liệt, Lăng Ba lê chân tàn phế của mình, từ từ đi ra ngoài. Lửa đạn kịch liệt đến thế nhưng trong lòng cậu lại vô cùng bình tĩnh.

Càng đến gần, cậu càng có thể cảm giác được bóng dáng quen thuộc của Đinh Vĩ.

Zombie bên cạnh đường như có vẻ sợ Lăng Ba, chúng chủ động tránh cậu, vòng ra sau cậu, đi về hướng đại viện.

Dịch Hạo Tuấn thật vất vả mới thoát khỏi vòng vây của vài con Zombie ở gần đó, thành công nắm được cánh tay của Mạc Phi. Sau khi nỗ lực kéo cánh tay của cậu, rốt cuộc cũng leo lên được tường cao.

Chỗ tường bị sụp xuống không thể nào ngăn chặn được Zombie, mọi người liên tục tự mở đường lui cho mình.

“Anh, cái đồ ngốc này!” Mạc Phi trừng Dịch Hạo Tuấn, lại nhanh chóng nắm chặt tay anh. Giờ phút này, cậu cảm thấy có thể sống cùng nhau, thật sự là một chuyện khiến người ta hạnh phúc.

“Lăng Ba đi rồi.” Kim Thuần nói với Mạc Phi.

“Tôi biết rồi.” Mạc Phi hơi gật đầu, “Tất cả mọi người theo tôi lên chỗ cao đi.”

Mọi người cùng nhau đi lên, nhanh chóng phá hết cầu thang dẫn đến lầu.

Ở tầng lầu cao nhất này, mọi người có thể nhìn rõ được toàn bộ cục diện.

Bên cạnh đó còn có Lăng Ba, Mạc Phi cúi đầu liếc mắt nhìn, những người khác cũng nhìn theo, trong một bầu Zombie, quả thật cậu ấy quá nhỏ bé.

Lăng Ba đứng giữa thi trường, bên tai không ngừng vang lên tiếng gào thét của Zombie, trong lòng cậu không thể không có sự sợ sệt. Thế nhưng cậu không thể nào nhầm lẫn được sự ôn nhu của ánh mắt kia. Đó chính là sự ôn nhu mà Đinh Vĩ dành cho cậu.

Trương Khánh nhìn thấy tường vây đã sụp còn chưa kịp cao hứng đã trông thấy một thằng nhóc chừng mười sáu, mười bảy tuổi chạy tới.

Dưới sự kinh hãi, hắn quay đầu lại hỏi Đinh Vĩ: “Đây là đồng bọn của mày sao? Cũng là biến dị cấp ba giống như mày hả?”

Đinh Vĩ mắt cũng không chớp, cứ đứng như vậy nhìn chăm chăm Lăng ba.

“Đinh Vĩ...” Cuồng hống Lăng Ba căng cứng, sau khi nhìn thấy bộ dáng của Đinh Vĩ, những lời nói trước kia không cách nào có thể thốt ra được, suýt chút khóc lên, nói: “Đinh Vĩ, em nhớ anh.”

Sau khi Lăng Ba nói ra câu này, Zombie chung quanh bắt đầu bạo động.

Trương Khánh kinh sợ phát hiện toàn bộ Zombie đang quay đầu lại phía hắn.

Trên mặt Đinh Vĩ không có cảm tình gì, nhưng bên trong đôi mắt, nước mắt đã lăn dài.

“Mẹ nó! Mày không phải Zombie! Sao mày có thể đến đây? Tao muốn giết mày! Mày đến hủy đi sủng vật của tao! Tao nhất định phải giết mày!” Trương Khánh như phát rồ mà hét lên.

Khóe miệng Trương Khánh nứt ra, hắn phát hiện Lăng Ba đi đứng bất tiện, hơn nữa lại còn là một thiếu niên, khẳng định khí lực sẽ nhỏ. Hắn móc súng ra, ngắm thẳng vào người Lăng Ba.

Lăng Ba nhắm mắt lại.

Nhưng cùng lúc ấy, cậu nghe được tiếng gào thét kinh khủng của Trương Khánh, cậu mở mắt ra, phát hiện Đinh Vĩ đang đứng phía sau Trương Khánh, cánh tay trực tiếp xuyên thủng qua thân thể của hắn. Bàn tay có móng vuốt kia tựa như viên đạn đâm xuyên vào người, Trương Khánh nhìn xuống, Đinh Vĩ trực tiếp bóp nát trái tim hắn.

Máu tươi phun lên mặt Lăng Ba, cậu nhắm mắt lại. Máu tanh xung quanh khiến cậu run sợ.

Đinh Vĩ tiến gần một chút, trên mặt vẫn không có bất cứ biểu tình gì. Bất quá, rất nhanh, thi triển lại hoạt động, chúng nó bắt đầu dừng bước, thậm chí có mấy con lùi lại.

Thi thể Trương Khánh ngã trên mặt đất, chỉ là không bao lâu, người mất đi trái tim như hắn lại đứng lên. Hắn giống với những đồng bọn xung quanh, hai mắt vô thần, đứng xung quanh Đinh Vĩ, như đang chờ đợi chỉ thị của y.

Lăng Na vừa khóc, vừa cười: “Bây giờ anh thành lãnh đạo rồi!”

“...”

“Làm lãnh đạo rồi, nên làm cho tốt. Đừng nhớ đến em.”

“...”

“Em nhớ anh.”

“...”

Zombie xung quanh dần lui lại, Đinh Vĩ mặt không đổi sắc liếc nhìn Lăng Ba một cái, cũng bắt đầu lui lại. Thân thể của y cứng ngắc, từ từ, biến mất trong đàn Zombie.

Bên trong trạm tránh nạn số 56, một mực chờ đợi tin tức, rốt cuộc cũng nhận được tin từ tiền tuyến của Ngụy Bân. Sau khi biết được thi triển đang chuyển hướng, hắn liền ngồi phịch xuống.

“Thi triển đã lui, không hướng đến đây nữa.” Ngụy Bân nói.

Người xung quanh đều nhảy cẫng hoan hô. Hai nhóm thi triển lần trước đã khiến nơi này bị tổn thất nặng nề, rất nhiều người đã hy sinh. Bất đắc dĩ, bọn họ mới đến lánh nạn tại nơi dưới lòng đất này, rất nhiều người bên trong đã lâu không thấy được ánh sáng mặt trời.

“Báo cáo thủ trưởng, chúng tôi đến tiếp báo, đã có được vị trí của Lang giáo sư. Cầu chỉ thị.”

Ngụy Bân cười nói: “Chuyện tốt liên tục. Chờ bắt được Lang giáo sư, chúng ta sẽ không còn sợ ông ta lấy thứ đó ra uy hiếp nữa. Phái tinh nhuệ đi làm việc, không nên kinh động đối phương.”

“Vâng.”

Trong chiến dịch này, đội ngũ của Ngụy Bân không thể trực tiếp tham gia, trước khi bọn họ canh gác nơi này, đã từng chiến đấu qua. Hắn cũng biết, bên trong thành phố B vẫn còn một phần quân đội chưa được thu về, tại trận này đã lập nên chiến công đầy rẫy. Bằng sức của chính mình, không pháo súng máy bay phụ trợ đánh hạ thi triều, quả thực chính là thành tựu khó mà tin nổi.

Ngụy Bân lên tiếng: “Mạc Phi, Dịch Hạo Tuấn, nghe danh đã lâu. Đợi sau khi bắt được Lang giáo sư, tôi sẽ đích thân đến gặp đội của họ. Đúng rồi, ở trong trạm tránh nạn chẳng phải còn hai người quen của bọn họ sao?”

“Bên trong trạm tránh nạn rất phức tạp, để tôi thăm dò tình huống rồi sẽ báo cáo Ngụy lão đại sau.” Một người thủ hạ nói.

Thi triều lui, Lăng Ba cũng không quay trở về. Sau trận đại chiến kia, Mạc Phi không nhận được tin tức gì của Lăng ba.

Vài ngày sau, có đoàn xe đến gần tuyến phòng thủ của bọn họ. Sau khi tiếp xúc, mới biết đó đều là những người đến từ trạm tránh nạn số 56.

“Cảm tạ các cậu, nhờ các cậu mà chúng tôi mới có thể đánh tan được sự tập kích của Zombie.” Đối phương vừa lên tiếng liền ngay lập tức nói lời cảm tạ với Mạc Phi.

Mấy ngày qua, trong đại viện cũng xảy ra vài chuyện tốt.

Con gái của Diệp Tiểu Vân đã ra đời, vì kỷ niệm chuyện của Lăng Ba và Đinh Vĩ, sau khi Diệp Tiểu Vân trưng cầu ý kiến của mọi người liền đặt tên con gái là “Kỳ Tích”.

Mấy người chuyển đến đại viện, sau khi thăm hỏi xong, Mạc Phi tìm được em gái của mình, Mạc Ly.

Qua một hồi thân thiết ôm Mạc Ly một cái, Mạc Phi khó nén lúng túng, giới thiệu với Dịch Hạo Tuấn: “Đây là em gái của tôi.”

“Ừm.” Dịch Hạo Tuấn đi đến trước mặt Mạc Ly.

Mạc Ly lau khô nước mắt, tò mò nhìn nam nhân anh tuấn cao to trước mặt. Cô cảm thấy hình tượng của anh với Mạc Phi có vẻ rất khác biệt, cũng không đoán được quan hệ của người nam nhân ngoại quốc này với anh mình là thế nào.

Dịch Hạo Tuấn bắt tay với Mạc Ly, sau đó nói: “Xin chào, em vợ.”

“Phốc!” Mạc Phi cùng Mạc Ly cùng lúc phun nước bọt lên mặt của đối phương.

Khuôn mặt Mạc Phi ngay lập tức đỏ bừng, cậu bực bội đẩy Dịch Hạo Tuấn đến gần Thích Tâm: “Đi đi đi! Tôi còn chưa đồng ý với anh đâu!”

Thích Tâm đưa cho Mạc Phi một cái hộp sắt: “Bên trong là chứng minh thư của mấy người Cổ Lam. Còn có của cậu, người già trước tuổi à. Đợi mọi chuyện giải quyết xong, tôi sẽ đến nơi mà Cổ Lam đã qua đời, chỉ hy vọng, người thân quen sau này có thể đến thăm.”

Mạc Phi trịnh trọng nhận lấy cái hộp trong tay Thích Tâm, cậu gật đầu nói: “Tôi nhớ cha của cô ấy tên là Kiến Quốc, mẹ là Lý Nguyệt. Tôi sẽ nghĩ cách đưa những vật này cho người thân của các cô ấy.”

“Cậu còn một trận chiến nữa, nhất định phải bảo trọng. Còn nữa, tuy rằng Phật môn không chấp nhận chuyện của cậu, nhưng tôi thật tâm hy vọng cậu và Dịch Hạo Tuấn có thể hạnh phúc.”

Mạc Phi rời đi, trên người là một bộ quân phục, Dịch Hạo Tuấn cũng đồng dạng như vậy, cùng nhau đi đến đội ngũ.

Zombie bên ngoài vẫn chưa được diệt hết, nhưng bên trong trạm tránh nạn, sau khi nhận được huyết thanh đã bắt đầu nghiên cứu, điều chế ra một loại thuốc mới.

Loại thuốc này có thể thông qua đường không khí, ảnh hưởng đến thân thể của Zombie, chúng sẽ nhanh chóng già yếu, vì lão hóa mà từ từ mục nát. Những người trong tầng hầm kia có thể trở về với quê hương của mình, tiến hành cuộc trùng kiến tái lập quê nhà.

Địch Hạo Tuấn nắm tay Mạc Phi, dưới ánh mắt mọi người đi vào cabin. Bắt đầu lữ trình mới....

HOÀN *****

Lời kết của editor:

Cuối cùng cũng đến được chữ HOÀN ời *tung hoa* *tung hoa*.

Đây là bộ hoàn thứ 4 trong nhà đó. Tuy không nhiều nhưng tui tui cũng cảm thấy vô cùng tự hào với chính mình.

Kết thúc của VONG GIẢ QUY LAI mang theo một màu xanh tươi mới. Mọi chuyện đều sẽ trở nên tốt hơn ở tương lai. Tui nghĩ đây là một GE đối với một bộ có đề tài là Mạt thế.

Mạc Phi và Địch Hạo Tuấn sẽ mãi mãi bên cạnh nhau, cùng sống cùng chiến đấu cùng vào sinh ra tử bên cạnh nhau đến cuối đời. Thật đẹp đúng không????!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-gia-quy-lai>